Torry Gredsted

Hokota Præriens søn

Samlet udgave

Bibliotek 1800

Torry Gredsted

Hokota

og

Præriens søn

Samlet udgave

eBibliotek 1800

2025

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Torry Gredsted: *Hokota + Præriens søn* er baseret på originaler, som er public domain i lande hvor ophavsret er baseret på ophavsmandens død+70 år eller mindre (på udgivelsestidpunktet).

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Opholder du dig i et land uden for EU, bør du dog tjekke de lokale ophavsretsbestemmelser, før du videredistribuerer værket.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Torry Gredsted: *Hokota + Præriens søn* is based upon sources in the public domain in countries where copyright is based upon Life+70 years or shorter (at the time of publishing).

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

If you are outside the EU, you are advised to check the local copyright laws before copying and/or redistributing this ebook.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

Hokota

Kapitel 1

De første stråler af solen dæmrede allerede i kimingen.

Den østlige horisont var først som strøget over med lyserødt med den fineste pensel, men efterhånden som solen hævede sig, gik det rødlige skær over til alle nuancer fra gråt til de hvideste hvide, og til sidst strømmede det farveløse sollys varmt og livsvækkende ned over jorden. Dagen var født.

Det var i september måned, efterårets flammende farver var tændt ud fra løv og grene. Vidunderlig skønt lå dette vilde og maleriske land, disse vestens tavse og ensomme egne langs Platte-floden.

På en omstyrtet træstamme i udkanten af den skovbræmme af poppel, pil og bomuldstræer, der strakte sig langs en munter, lille bæk, som havde sit udløb i floden, sad en ung jæger – tankefuld og med hånd under kind.

Var jagten slået fejl? Å nej, der lå omtrent en halv snes bæverskind ved fødderne af ham – tilmed en god handelsvare, alle af fineste sort. Pelsklædningens lange, silkebløde og lidt rødlige hår tydede på, at det var af bævere, hentet fra steder, hvor vandet var dybt og klart.

Jo, Penn Kerr var trods sin ungdom allerede en erfaren fældejæger, og han kendte så godt som nogen flodfolkets sæder og skikke. Men han var en hensynsfuld jæger over for disse naturens små ingeniører, hvis gode, sunde forstand, flid, energi og kloge arbejde så ofte havde vakt hans store beundring. Han brugte ikke som andre at ødelægge deres dæmninger for med hunde at kunne jage dem ud fra de tørlagte huse og slå ned for fode, han nøjedes med at sætte sine fælder ved

landingsstederne og bæverstammens ejendommelige, mudderglatte rutsjebaner, hvor de unge bævere åbenbart morer sig som børn på en kælkebane, men sikkert også lærer den kunst stille og roligt at rutsje ned i vandet uden at gøre unødvendig larm.

Længe havde Penn Kerr siddet stille hen uden at ænse den vidunderlige solopgang, men pludselig sprang han op og rettede med et ryk sin høje, slanke krop. Sine fastknyttede hænder holdt han halvt ud til siden, som stod han foran en modstander, hans høje og ellers så klare pande furedes af dybe rynker, og næsten voldsomt slyngede han ud:

"Nej, nej, nej – du både *må* og *skal*."

Han slængte sin langløbede Kentucky-riffel, der lå ved siden af ham, over skulderen, rettede på sin hjorteskindsvams, og mens han samlede sine bæverskind op, lod han kærtegnende sin hånd glide ned over de silkebløde hår.

"Det skulle altså være de sidste – – – de sidste – – – de sidste," mumlede han stadig mere og mere sagte, "det vil blive hårdt – frygtelig hårdt at komme over."

Hans blik strejfede ud over den endeløse, gule prærie, hvis høje græshav morgenbrisen fik til at vugge i lange, bløde bølgelinjer. Dér langt borte så hans skarpe øje en hjord fredeligt græssende bøfler – disse vestens vældige og vilde, mørkebrune og busketmankede okser. Det gav et helt ryk i ham, og bæverskindene gled sagte ned over grønsværet, men så dækkede han med hånden for øjnene, og det trak om hans mundvige, som stod han pludselig over for et syn, der voldte ham smerte. Dog kun et øjeblik – så kastede han trodsigt nakken tilbage og mumlede: "Nej – du *må*."

Atter blev skindene samlet op, og Penn Kerr var klar til at forlade sit hvilested. Endnu et blik – kun ét eneste – tilbage, ind mellem de forvredne og forpiskede bomuldstræer med det skinnende, susende løv. Dér bagved lå floden med de mange sandbanker og sivbevoksede pynter, dér bag ham lå hele det eventyrland, hvor han så ofte havde lyttet til elsdyrets kalden – disse velklingende, stemningsfulde fløjtetoner, hvor hans sikre øje og gode riffel havde skaffet ham så mangen en hjort eller antilope, og hvor han havde kæmpet de hårde dyster med gråbjørnen – den, som endnu på den tid var præriens hersker, hvis dristighed og vilde mod var uden grænser, hvis kraft og angrebslyst kunne jage alt andet vildt på flugt og få blodet til at standse i kulde, hvad enten det gjaldt den enlige, hvide jæger eller indianernes jagende flok.

Penn Kerrs blik blev så underligt langt, som ville det søge at trænge så dybt ind gennem buskadset som muligt, og uvilkårligt strakte han sine arme favnende frem.

"Jeg må jo, jeg må jo," mumlede han sagte.

Mismodet vældede med fornyet kraft ind på ham, og som en træt mand sank han atter ned på træstammen og begravede hovedet i sine hænder.

Minderne kom jagende og pinte hans hjerne, der var tung og træt af de sidste dages mange tanker og overvejelser, billede på billede rulledes op, og hele sit bevægede liv måtte han atter genopleve i tankerne stykke for stykke.

Scenerne fra barndomstiden passerede hurtigt forbi, for påfølgende tiders mere voldsomme begivenheder havde allerede halvt udvisket erindringen om barndomshjemmet, om far og mor og drengeårenes slid og slæb for at hjælpe med til at

holde nøden borte. Ja, også erindringen om de første, trælsomme kampår, efter at han som halvvoksen yngling var kommet i tjeneste hos sir Duggan, chefen for et af Washingtons store handelshuse, var dunkel. Det var først, da hun – den lyshårede, blåøjede Glane, datter af handelsfyrsten – kom ind i hans liv, at ting, oplevelser og personer trådte så tydeligt frem, som var det sket i går. Vidunderlige år, hvor al hans stræben gjaldt hende, hvor hver eneste dag af hans liv blev levet for hendes skyld – glade, herlige år, hvor håbets lysende flamme skræmte al tvivl og uro bort.

Og dagen kom, da han dristigt trådte frem for hendes fader – den slægtstolte brite. Penn Kerr tog hænderne bort fra ansigtet og så hastigt op. Så tydeligt var mindet trådt frem, at han næsten blev overrasket over ikke at se nogen, og selv hans blik var som dengang – glødende af stolthed, som om han trodsigt ville udæske sin modstanders højeste vrede. Dog snart efter blev hans blik atter roligt, og hans hoved hvilede igen på hænderne, men hvor meget han end stred imod, så var det ham umuligt at trænge de næste mørke billeder tilbage, da kampen imod ham blev ført med alle midler: had og ringeagt, ond sladder og bagvaskelse. Alt og alle ville han have trodset, havde de andre – de mange – blot ikke også til sidst lokket, tryglet og truet hende til at tvivle.

Så brød Penn Kerr op og drog vestpå for at være ene med sin ødelagte livslykke. Og den store moder Natur tog forstående imod ham og skænkede ham efterhånden fred i sind og tanke. Hendes kærlighed kan stundom synes hård, grusom og uden medynk, og over for Penn Kerr var hendes favntag heller ikke altid så blide; for store strabadser, anstrengelser og farer mødte

ham her i dette vejløse vildnis. Men de rankede hans ryg, gav ham legemlig sundhed og styrke, og gennem den kæmpede han sig frem til delvis glemsel – ja, alt og alle lærte han at glemme, kun ét af fortidens billeder fulgte ham stadig – billedet af en lyshåret kvinde, i hvis blå øjne han engang havde læst sin skæbne.

Penn Kerr løftede hovedet. Nu lå der smil om hans mund, og et underligt, lysende blink i hans øjne gav hans smukke, vejrbrune ansigt et forklaret udseende.

Drog et særligt glædeligt billede forbi? Glæde, nej, det var meget mere end glæde, det var oprejsning for alt, hvad han havde lidt og gennemgået, det var lægende balsam for al tvivl og uro i tanken, for hvert gran bitterhed og krænket stolthed. Det var meget mere end svimlende glæde, for det var tabt livslykke, der atter blev fundet.

Hver lille enkelthed fra hin aften stod skrevet med lysende skrift i hans erindring. Han var just i færd med at tilberede sit aftensmåltid i sin lille, simple jægerhytte, mens mørket udenfor rugede tungt, og vinden peb gennem skovens hundredårige kroner. Hvad var det? – Støj af prustende heste, der banede sig vej gennem vildnisset, og nu nåede lyden af menneskelige stemmer hans øre.

I ét spring var han oppe og fik fat på sin riffel, sit krudthorn og skindposen med kuglerne. Han lyttede anspændt, mens han hæftede posen fast til sit bælte og så ladningen efter. Men hvad – det var jo hans eget modersmål.

"Her – lidt til højre. Vi må kunne komme igennem her."

Penn Kerr satte bøssen ned på gulvet, mens hans øren anstrengte sig for at høre, hvad der blev sagt.

"Hallo! – hallo!" blev der råbt. "Her kommer fremmede til din hytte. Luk op, landsmand."

Penn Kerr nøjedes med at åbne døren på klem, for faren for at lade sig overrumple eller falde i baghold havde lært ham den yderste forsigtighed.

"Hvem dér," råbte han ud i mørket.

"Hallo! – Er du Penn Kerr?"

"Det var før mit døbenavn," lød svaret. "Hvem spørger?"

"Jeg er Jack Harrington fra Independence. Kom kun roligt herud. Vi har en kvinde med til dig."

I et nu havde Penn Kerr stødt døren helt op, og rasende løftede han sin riffel. Hvem vovede at drive spot med ham her? Hvem dristede sig til at krænke det dyrebare minde om hende? Lyset fra bålet inde i hytten faldt på hans truende skikkelse.

"For Himlens skyld – skyd dog ikke, mand!" råbte den fremmede, der var kommet med den kåde ytring. "Sænk dit våben, kammerat, vi – vi –. Nej, tal du hellere til ham, præst," henvendte han til den af sine ledsagere, der holdt nærmest ved ham.

Dog, inden præsten kunne komme til orde, havde en fin og let kvindeskikkelse ladet sig glide ned fra hesten og løb hen imod den høje, ranke skikkelse i den åbne dør.

"Penn, Penn – det er mig. Tilgiv mig, glem alt det andet og lad mig blive hos dig." – –

Penn Kerr sprang op. Hans blik blev trods de glade, stolte minder helt mørkt, men det skyldtes denne gang selvbebrejdelse og utilfredshed med sig selv.

"Og efter alt dette skulle jeg ikke kunne bringe det offer – jo, jo, og det *skal* gøres."

Et offer var og blev det nu for ham at skulle sige farvel til det ganske vist brydsomme og farefulde, men dog så betagende og fortryllende liv som jæger her i de udørkner, som han var kommet til at elske så højt.

Siden hans hustru var blevet moder til den lille søn, der nu lå i tryg søvn derhjemme i sin simple, hjemmelavede trævugge, som var foret med de fineste og blødeste skind, var meget forandret. Hun, der så modigt og udholdende havde trodset alt og alle og gennem farer og store strabadser havde kæmpet sig frem til ham, hun, der så tappert herude i vildnisset havde delt alt slid og alle savn med ham, kunne nu stundom klynge sig til ham i usigelig angst for, at der skulle ske hendes barn noget ondt.

Nu havde Penn Kerr taget sin beslutning. Moder og barn skulle for fremtiden leve livet under mere betryggende forhold. Han måtte bryde op, tage vejen østpå og slå sit bo op nærmere civilisationens grænser.

Just som han bukkede sig for atter at samle sine bæverskind op, nåede lyden af et riffelskud hans øre. Han følte en rislende rædsel i alle lemmer, for den lyd kendte han, den kunne kun stamme fra hans egen bøsse, der hang derhjemme.

"Gud i din Himmel – skærm hende," råbte han højt, greb sin riffel og styrtede som afsindig langs skovbræmmen i retning af det ensomme blokhus, der rummede al hans glæde og stolthed – hustru og barn.

Kapitel 2

I samme tidlige morgenstund, da Penn Kerr mismodig sad sammensunken på den omstyrtede træstamme og lod sit livs hændelser glide forbi sig, red syv siouxindianere i vild galop hen over prærien, følgende en bøffelsti, som fra et højdedrag strakte sig ned mod Platte-floden. De små, men kraftige, hurtige og udholdende heste fik lov til at strække ud. Sagtnede de farten blot et øjeblik, fik de den svære jernpig, der tjente som spore, eftertrykkeligt at mærke, eller den flettede læderridepisk susede ubarmhjertigt ned over deres ryg og flanker.

Den snævre, flere tommer dybe bøffelsti tvang dem til at ride én for én, og fem-seks hestelængder foran dem red føreren for den lille trup. En stolt og imponerende skikkelse at se til var han, mager men kraftigt bygget, muskelstærk og bredbrystet. Hans holdning var knejsende rank, og over hans ansigt med de dybtliggende, sorte øjne lå der et alvorligt, mørkt udtryk, der vidnede om selvbevidsthed og kraft. Hans lange, glatte og grove hår var knyttet i to svære fletninger, i hvilke der var fæstet forskellige småfjer i alle farver, og kækt til vejrs vajede en mægtig ørnefjer – indianerkrigerens fornemste pryd.

Over den tætsluttende kjortel af blødt læder havde han kastet sin skindkappe med den hvidgarvede kødside udad. På denne var malet kantede menneskeskikkelser, dyrefigurer og forskellige tegn og billeder, som viste omverdenen, at kappens ejermand var en berømt jæger og kriger, der havde udført store bedrifter i krig som i fred. Øverst var hans "totem" anbragt, – en kluntet tegning af en bjørn, som angav, at han var medlem af bjørneklanen [Note 1)], og neden for denne tegning fandtes de

øvrige billeder. Et sted gik en pil gennem to antiloper, hvilket forherligede bedriften af et heldigt og velrettet skud, et andet sted var tre menneskeskikkelser grupperet omkring en tomahawk – beviset på en berømmelig krigerfærd, og flere andre besynderlige billeder og tegn angav, at kappens bærer allerede havde levet et liv fuldt af tapre bedrifter og mærkelige oplevelser.

Hans ledsagere var ganske unge mænd, som endnu ikke havde lov til at bære den eftertragtede ørnefjer, men til gengæld havde de ødslet rigeligt med farver. Ikke alene deres hår, ansigt og nøgne overkrop, men endog deres heste var bemalet, og enhver, der kendte lidt til sioux-stammernes sæd og skik, kunne gennem farver og mønstre læse sig til, at deres sindelag var krigerisk og blodtørstigt.

Hvad var målet for deres vilde ridt? Hvem skulle undgælde for deres rovlyst og blodtørst? Hvem skulle segne i døden for deres sikre pile og dræbende hug?

Som de red her, var der endnu ingen, som vidste, hvad de kommende dage ville bringe – end ikke deres fører, den navnkundige Wachagee – "Syngende Pil" – som alle stammens unge mænd så op til i ærefrygt og beundring. Det var ham, der havde kaldt, og hver eneste af hans unge ledsagere følte hjertet blive stort i brystet af glæde og stolthed over at få lov til at følge ham.

Sioux-stammen, de hørte til, var kommet nordfra og havde drevet sommerjagt på bøfler i egnene syd for Platte-floden. Landet havde været fuldt af bøfler, jagten overmåde rig, og hjemme i lejren på den anden side højdedraget var kvinderne nu travlt beskæftiget – nogle med at skære kødet i brede, tynde

skiver og tørre det i solen for bagefter, når kødet blev hårdt og tørt, at stoppe det i poser, andre stødte det allerede tørrede kød fint, blandede det med pulveriserede kirsebær og bagte det med smeltet fedt og marv til en tør, men klæbrig masse, pemmikan, som de derefter pakkede ned i parflecher – lange, flade skindposer – mens endnu andre var optaget af med benskraberen at skrabe de friske huder rene.

Jo, sommeren havde været herlig, og hver af de seks havde mange, glade minder fra spændende jagtture, hvor de gennem udvist snildhed og mod havde haft lejlighed til at gøre sig bemærket. De første trin opad mod berømmelsen var taget, nu gjaldt det om at komme videre – opad, fremad, forud for alle andre. Hver tanke hos dem gjaldt kun dette, og alt var de parat til at gennemgå – sult og tørst, sår og pinsler, kulde og nød – når blot de var i stand til at udmærke sig, for tørsten efter berømmelse er indianerens mest brændende lidenskab.

Kun én sørgelig begivenhed havde kastet sin mørke skygge over den ellers så glade lejr, og med hemmelig gru tænkte enhver af dem på det – den dag, da de efter en flere dages bøffeljagt vendte hjem til lejren med alle hestene belæsset med bloddryppende skind, bøffeltungerne og de bedste stykker kød.

Allerede langvejs fra kunne de hjemvendende jægere mærke, at der måtte være foregået noget usædvanligt i lejren, for kvinderne og børnene kom dem ikke som ellers i møde med høje jubelråb: – Wah! – wah! – wah! og da de kom nærmere, hørte jægerne de første svage toner af ulykkesråbet: – Whoo! – whoo! – whoo! De dødtrætte, tungtbelæssede heste blev pisket frem. Dér kom to kvinder – en ældre og en yngre – dem i møde med ynkelige, jamrende skrig. Wachagees skarpe øjne kendte

dem først – det var hans unge hustrus moder og søster. I ét spring var han af hesten, for han stolede i øjeblikket mere på sin egen hurtighed end på sin hest, og i voldsomt løb fo'r han ind mod lejren. Et eneste blik på de to kvinder var ham nok. Moderens sønderflængede, blodige arme og søsterens kortklippede hår og iturevne klæder fortalte ham alt. Han spurgte dem ikke om noget, men fortsatte sit løb ind i lejren. Her sad grupper af gamle mænd, der afvekslende græd og sang, mens børnene sky trak sig tilbage for ham.

Wachagee så sit telt smurt over med sorte farver, og udenfor sad stammens ældste medicinmand og mumlede med ensformige, dybe strubelyde sin sørgesang, der fortalte Wachagee, at derinde lå hans unge, smukke hustru – hun, der var stammens pryd og præriens smukkeste blomst, hun, der skulle have været stammoder til berømte jægere og krigere, men nu var hendes øjne lukket for bestandigt. Ved hendes side lå hendes få dage gamle søn, som den store ånd havde kaldt på, endnu førend han kunne glæde sin faders hjerte, for også hans øjne var lukket for bestandigt. Begge lå de stivnet i dødens kulde.

I flere uger sad Wachagee stille i sit telt med sværtet ansigt og iført de usleste klædningsstykker. Han fulgte troligt sit folks sæd og skik og lagde stor vægt på disse ydre tegn på sin dybe sorg, men i overensstemmelse med den røde mands utrolige selvbeherskelse røbede ikke en mine, ikke en eneste trækning i hans ansigt, hvad der rørte sig i hans indre.

Endelig en morgenstund rejste han sig fra sit bøffelskindsleje, kastede de pjaltede klæder bort, smurte sit legeme ind med bjørnefedt og iførte sig sin fornemste dragt.

Han vaskede sit ansigt, flettede sit lange hår og malede sig i pragtfulde mønstre med mønje og stærke farver.

Derefter lod han lejrens herold kalde de seks af stammens unge mænd, som særligt havde udmærket sig under sommerens jagter, til sit telt.

Han modtog dem siddende på sin sædvanlige plads midt for teltdøren, og uden ord, kun med et lille nik bød han dem tage plads på de udbredte bjørneskind. Stille gled de seks udvalgte ned på deres pladser.

Wachagee tog sin pibe frem, tændte den og, som skik og brug var, pustede han røgen mod himlen, jorden og de fire verdenshjørner. Derefter lagde han piben bort, for de indbudte var endnu for unge til at deltage i rygningen.

Hans gæsters øjne fulgte ham, men høfligheden imod og ærbødigheden for den ældre forbød dem at foretage den mindste bevægelse for ikke at gribe forstyrrende ind.

Efter nogen tids fuldstændig tavshed i teltet tog Wachagee ordet:

"Jeg – "Syngende Pil" – taler, og I hører.

Når den store ånd trækker solen ned, kommer nattens mørke og kulde, og mennesker – mænd, kvinder og børn – som talte meget, deres mund bliver lukket, og deres tale forstummer. Der var længe mørkt og koldt i mit telt, og min mund var lukket, for jeg så ikke solen. "Morgendug" var der ikke, og hendes søn, som engang skulle blive en stor kriger og jæger, han var der heller ikke.

Men den store ånd lader atter solen gå op over himmelbuen, og nattens mørke og kulde er der ikke mere. Så rejser mændene sig fra deres leje for at jage vildtet og udføre store bedrifter i

kampen mod deres fjender, og kvinderne begynder deres arbejde, deres mund er ikke længere lukket, og de taler meget.

Dette fortæller jeg jer, at I har set mit ansigt sværtet, og mine klæder sønderrevne, for jeg så ikke solen, fordi "Morgendug" var død, men nu ser I mig ikke således mere, og jeg taler til jer, for den store ånd vil ikke, at en krigers hjerte længe er koldt. Nu længes han efter at drage ud, og rigt bytte vil han bringe til lejren. Hans fjenders skalpe skal dingle ved hans bælte, og en stor skalpedans skal efter hans hjemkomst afholdes til hans ære. Og jeg vil, at I skal følge mig."

De unge mænds øjne lyste af glæde, og kun med den største selvbeherskelse lykkedes det dem at kvæle deres bifaldsråb.

Wachagee fortsatte: "Fire gange må solen gå over himlen, men inden den atter kommer til syne, må I være rede, for jeg vil ikke, at kvindernes jamren skal lyde i jeres øren.

Dette fortæller jeg jer, at I skal tage de bedste og hurtigste heste, og hver af jer skal se sin bue efter og have mange og stærke pile i sit kogger. Hver af jer skal gå til svedehytten, og I skal faste i to dage, og medicinmanden vil give jer stærk medicin, at I kan bevare et modigt hjerte. I skal faste i to dage, og derefter skal I spise meget kød.

Jeg har talt, og I har hørt, hvad jeg har sagt jer."

Et par minutter var der dødsstille i teltet, så gav Wachagee med en værdig håndbevægelse tegn til, at han ikke havde mere at sige.

Således var det gået til, at den lille flok røde krigere ved solopgang kom galoperende hen over prærien. – – –

Da hele solskiven blev synlig i horisonten, standsede Wachagee med et voldsomt ryk sin hest, og de andre fulgte

lynsnart hans eksempel.

Et øjeblik strakte han begge hænder ud imod solen, mens hans læber mumlede en bøn til den store ånd om held, rigt bytte og mange skalpe. Derefter tog han sin tobakspose frem og strøede som offergave lidt af indholdet mod alle fire verdenshjørner.

Hans unge ledsagere fulgte hans eksempel. Også de strakte et øjeblik deres hænder mod den opgående sol, men knyttede dem derefter fast om den lille skindpose, som indeholdt deres "medicin", mens de stille bad til den store ånd, der var i alt og alle vegne, om at de måtte bevare et stærkt og modigt hjerte og vende hjem til lejren som berømte mænd, der var værdige til, at ørnefjeren kunne vaje fra deres hoved.

Den lille morgenandagt var hurtigt endt, og snart efter fortsatte de røde krigere deres vilde fart hen over prærien. Den grusomme skæbne ville, at deres ridt netop havde retning ned imod Penn Kerrs blokhus.

Kapitel 3

På Platte-flodens bred sad fem mand omkring et bål, over hvis gløder just en lækkert udseende hjortekølle blev ristet, og noget derfra stod en sjette på post. Han støttede sig til en bøsse, mens hans blik ivrigt ransagede den foranliggende kratskov, og af og til holdt han hånden bag øret i anspændt lytten. Nedenunder den brink, hvorpå de havde lejret sig, lå en stor fireåret kano skjult bag løv og grene.

De så alle ud til at høre til den flok dristige og hårdføre mænd, disse lovløse og frie eventyrere, som i kampen om det store, vilde vesten skulle bane vej for civilisationens fredelige kolonister. De var høje, kraftige og knokkelstærke af bygning med langt, vildtvoksende hår og skæg og dybtliggende, skarpe øjne under de buskede bryn. Kun én af de seks syntes at være mere omsorgsfuld med hensyn til sin persons udseende, men han så meget yngre ud end de andre, og hans mere soignerede udseende med det kortklippede hår og skæg skyldtes vel ungdommens forfængelighed – den, hans ledsagere, disse vildnissets veteraner, for længst havde lagt på hylden. Hans dragt var dog som de øvriges forfærdiget fuldt ud af læder, og ved hans bælte hang et krudthorn, kuglepose og en lang jagtkniv, mens en velholdt bøsse lå skudklar ved hans fødder.

Hans navn var Jack Harrington, og det var just den samme, som for et årstid siden havde bragt Penn Kerr hans tabte livslykke tilbage.

Nu sad de her tavse omkring ilden og ventede på, at morgenmåltidet skulle blive færdigt, mens de stirrede ind i gløderne, som mænd med deres levevis havde for skik.

For at forkorte ventetiden trak Jack Harrington en lædertaske frem fra sin inderlomme, tog et brev ud af den og gav sig til at studere det indviklede våben i det store laksegl, som prydede brevets bagside, og hvormed det var lukket.

"Nå, Jack Harrington, når vi så vejs ende i dag, at du kan blive dit budskab kvit?" spurgte en af jægerne, Dick Chadwick.

"Ganske sikkert," lød svaret, "blot et par timers sejlads op ad floden, så må vi være der. Havde det kvas og drivtømmer ikke i går gjort os så mange knuder, var vi nået dertil i går aftes. Nå, det er måske også det bedste at møde Penn Kerr i dagslyset."

Alle de andre så som på kommando op på ham.

"Hvad skal det sige?"

"Nå – ikke andet end, at sidste gang, jeg besøgte ham, var mørket faldet på, inden vi fandt hans hytte, og jeg havde knapt nok åbnet munden, før han syntes at ville lade sin langløbede djævel af en skyder svare for sig. Den var rettet nok så nydeligt herimod." Jack Harrington pegede på sit hjerte. "Og i skæret fra ilden derinde så jeg hans pegefinger slutte temmelig nærgående omkring aftrækkeren."

"Hvad er han da for en fyr – ham, du kalder Penn Kerr?"

"Han er god nok, og en dygtig fældejæger er han. Jeg tænker nok, I får sluttet en god handel af med ham. Hans bæverskind var af fineste sort, og han havde nok af dem dengang, og det har han vel også nu. En lidt hidsig velkomst fik jeg jo, men da først pigen –"

"Har han en kvinde hos sig?" spurgte Dick Chadwick forundret.

"Ja, for pokker – det var jo hende, jeg bragte."

"Hende du bragte?" gentog Dick Chadwick.

"Lad nu være med at afbryde ham, Dick. Lad os få hele historien, vi har jo tiden for os, indtil den kølle bliver mør. Fortæl, kammerat," ytrede en anden af jægerne – Tom Ewong.

"Det er nu godt og vel et årstid siden," fortsatte Jack Harrington, "da en ung, fornem jomfru – for pokker, en dejlig pige var hun at se på, hun havde de mest vidunderlige, blå øjne og langt, gyldent hår –"

"Spring det over – gå videre," mumlede en af jægerne ved navn Frank Allinson, og samtidig rynkede han panden dybt.

"Hun kom til mit hus nede i Independence, for hun havde hørt, at jeg af og til tjente mit brød som vejviser for folk, der skal vestover, og nu ville hun absolut have mig med ud at opsøge en mand, der for nogle år siden var gået ud i vildnisset. Det var netop ham Penn Kerr. Penge havde hun nok af, og desuden lagde hun frem for mig nogle papirer med tegninger og skitser over de steder, hvor folk hændelsesvis havde truffet ham. Et helt år havde hun været på sporet efter ham, men nu mente hun da, at det til sidst var lykkedes hende at finde ud af, at han var heroppe ved Platte-floden. Nå, vi blev hurtigt enige om betalingen og drog så af sted, hun, præsten og jeg."

"Præsten?" spurgte Dick Chadwick forundret.

"Ja, ja, sådan en havde vi også med, for loven og profeterne skulle være i orden, men det var ikke lutter sjov alt sammen for ham – nå, han fik også en flot betaling. Hun selv var ikke til at køre træt, det var bare fremad, det gjaldt. Ned i jorden med mig, om jeg havde troet, at så fin og fornem en jomfru kunne præstere det, hun gjorde. Sult og tørst og alt det andet syntes slet ikke at bide på hende, og hun var lige så koldblodig som – ja, som en af jer selv, når der var fare på færde, enten det nu

gjaldt om at dække os udenom omstrejfende rødhuder, eller det var terrænet, som lagde os vanskeligheder i vejen på den lange tur. Hun var som skabt af sten lige til det øjeblik, hun så ham, så faldt hun sammen som et grædende barn."

Frank Allinson rejste sig, tog sin bøsse og gik hen imod vagtposten. Jack Harrington så efter ham.

"Åh, ham skal du ikke bryde dig om," ytrede Dick Chadwick sagte, da den anden var uden for hørevidde, "han kan bare ikke lide de historier, hvor der er en kvinde med i spillet. Der var nemlig noget af den slags, der slog fejl for ham engang. Gå kun videre – hvad – hvad så med ham Penn Kerr?"

"Jo – han tog jo godt imod hende naturligvis, ellers skulle da osse – men – men –" Jack Harrington slog pludselig en høj latter op.

"Hyss-ss, hyss-ss, du er ikke i Independence nu, hvad er der at le af?"

"I må tilgive mig min ubetænksomhed, men – jo, ser I, da Penn Kerr fik hende at se, blev han så lamslået af overraskelse, at bøssen drattede ham ud af hænderne. Skuddet gik af og fløj midt mellem benene på præstens hest, som naturligvis ikke blev videre glad over den velkomsthilsen. Pokker tog ved den ind gennem krattet, hvor Hans Velærværdighed lidt senere forlod hesten på en ikke ganske frivillig måde. Nå, det gik ham da heldigvis ikke værre, end han samme aften kunne afholde bryllup og lyse kirkens velsignelse over de to. Vi spiste en herlig bjørnesteg, og godt stegt var den, men jeg kunne nu ikke lade være med hele tiden at sidde og tænke på, at hun måtte jo alligevel holde meget af ham, når hun, som virkelig var af fin og fornem herkomst, ville opsøge ham herude i udørkenen." –

Jack Harrington stoppede sin fortælling, og der indtrådte nogle minutters tavshed, mens en af dem rodede op i gløderne og drejede køllen om.

"Men – om jeg forstod dig rigtigt," sagde Tom Ewong, "kom du dengang til hest. Nu kommer vi fra flodsiden. Er du sikker på at kunne finde hans boplads igen?"

Jack Harrington smilede.

"Vi skulle vande vore heste i floden, og så måtte jeg da nødvendigvis se, hvordan terrænet så ud dér," svarede han, "jeg skal vel ikke se et sted mere end én gang for at kunne kende det igen, selv om der går år imellem."

"Nej, du har trods dine unge år et godt øje for den slags ting, det har vi nok lagt mærke til, og at du kan bruge en bøsse, har du også givet beviser for. Hvor stammer du egentlig fra, og hvem lærte dig det?"

"Min far var en af de ni frivillige fra Kentucky, der var med på Lewis' og Clarks ekspedition i 1804 til 1806."

"Jeg har nok hørt noget om de to," ytrede Tom Ewong, "men aldrig rigtigt kunnet finde ud af, hvad de egentlig fik udrettet. Har din far været med dem, så må du vel kunne fortælle lidt om dem."

"Hvad de udrettede," gentog Jack Harrington i lidt forbavset tonefald, "de var de første, der gik fra St. Louis og til det stille havs kyst. Det var lige på den tid, at franskmændene havde solgt os alt landet vest for Mississippi, men der var jo ingen, der vidste, hvordan det så ud. De sejlede op ad Missouri, lige så langt de kunne komme, og gik derefter over bjergene ud til havet. Det var steder, hvor ingen hvid mand før havde sat sin fod."

"Var der kun de ni med fra Kentucky?"

"Nej, høj, der var også soldater med, de var en tredive stykker i alt. Ellers kunne de vist ikke have klaret sig over for rødhuderne, for dem havde de naturligvis ikke så lidt vrøvl med. Det var navnlig galt med siouxerne, men det ved I jo lige så godt som jeg, at de er altid de værste. Mandanerne var ikke så slemme, og hos dem havde de deres lejr om vinteren både på ud- og hjemrejsen, men de sloges bravt med sortefods- og crow-indianerne. Og min far kunne aldrig holde op med at fortælle om alt det, de skød: bøfler, elsdyr, antiloper, ulve, bjørne og hjorte både med hvid og sort hale og får med lange horn. Der var nok af alle slags, og da de kom hjem og fortalte det, så kom der liv i pelshandelen, og gaderne i St. Louis blev levende. Jægerne kom strømmende til, og min far slog sig ned som vejviser for dem og tjente mangen god dollar. Der blev jeg født, min mor døde tidligt, og fra jeg var lille dreng fulgte jeg med min far. Jeg har været med i mange sammenstød med den røde mand, og jeg var ikke mere end fjorten år, før jeg skød den første indianer. Nu lever jeg, ligesom min far gjorde, og er snart vejviser, snart jæger."

"Du bor nu i Independence?"

"Ja, nu er det jo den by, hvor der er mest at gøre. Dér samles folk, der skal vesterpå til landet på den anden side Rocky Mountains, og køber deres forråd til rejsen, heste, muldyr og vogne og alt det andet, hvad enten de skal over Cimarron ned til Santa Fé eller langs Platte-flodens nordlige gren gennem "Sydpasset" til Oregon, eller de vil nordpå op ad Missouri og over bjergene dér, hvor min far gik med Lewis og Clark. De

fleste går dog til Oregon, og det er farligt, som snakken går om al den frugtbarhed derovre, hvor klimaet skal være så herligt."

"Og dit budskab dér," afbrød den nysgerrige Dick Chadwick ham pludselig.

"Ja, se, det kom af, at jeg er godt kendt i Independence. Det er fra faderen til Penn Kerrs kone. Underligt går det til her i verden, først rejste hun ud for at finde ham, og så kommer bagefter hendes far langvejs fra for at finde hende, for han er fra Washington, og han er en hovedrig mand. Han boede i værtshuset "Håbets Opfyldelse" og sendte bud efter mig, da han havde hørt, at jeg i sin tid havde hjulpet en ung, fornem jomfru herud. Jeg måtte fortælle ham alt, hvordan hun så ud, om rejsen hertil, om brylluppet og det hele. Mens jeg fortalte, gik han op og ned ad gulvet og tog sommetider i en af stolene, som han rystede, så jeg troede, den skulle falde fra hinanden.

Da jeg endelig blev færdig, fo'r han løs på mig, som om jeg var skyld i det hele, men så gik jeg ganske roligt, for han var lidt for gammel til at slås med.

Tre dage efter kom han såmænd igen, og nu var han rolig. Han ville have mig som vejviser, og det havde jeg heller ikke noget imod. Så ville uheldet, at han måtte lægge sig syg, og enden på det blev, at jeg måtte af sted med dette her brev til hende."

"Hvad står der så mon i det?"

"Han vil have hende hjem igen, den gamle, og hun kan godt tage Penn Kerr med. Nu er de også lovformeligt mand og kone. Hun er eneste barn, og efter hvad folk sagde, og hvad jeg for resten også selv kunne regne ud, så er det ikke så lille en formue, Penn Kerr får, når den gamle giver op. Hvis han da nu

selv bare vil tilbage igen, for en egenrådig fyr er han. Men vi må af sted, kammerater. Er køllen ikke mør nu, så får vi spise den, som den er."

Efter endt måltid brød de lejren af, fik alt stuvet til rette i kanoen og fortsatte op ad floden. Fire af dem sad ved årerne og padlede sig så stille frem som muligt, en stod agter ved styreåren og havde det besværlige hverv at klare kanoen fri for drivtømmer og kvasbunkerne, der sad fast i mudderet, mens Jack Harrington i forstavnen holdt et vågent øje med begge flodens bredder.

Hen imod middagstid meddelte han sine rejsefæller, at nu var de nået det sted, hvor de skulle lægge til, og lydløst gled kanoen ind til bredden.

"Så må to af jer gå med mig," sagde Jack Harrington, "og to må foreløbigt blive her tilbage ved kanoen."

Jægerne så på hinanden. De havde nok lyst til at kikke indenfor hos Penn Kerr, og ikke mindst var de ivrige efter at stifte nærmere bekendtskab med hans unge hustru, der for hans skyld var kommet så langvejs fra og så modigt og udholdende havde trodset sin vilje igennem.

"Skal vi trække lod?" foreslog en.

"Gør I, som I vil," svarede Frank Allinson mørkt, "jeg for min del bliver i hvert fald hernede ved floden."

Snart efter var Jack Harrington med sine to kammerater på vej gennem vildnisset.

Kapitel 4

Midt på en åben plads i kratskoven lå Penn Kerrs blokhus. Han havde selv ryddet stedet for træer, buskads og plantevækst og i et sådant omfang, at han havde fri oversigt og frit skud til alle sider.

Blokhuset lå omtrent på samme sted, hvor før hans lille, uanselige hytte havde ligget, og han havde påbegyndt dets opførelse umiddelbart efter, at Glane Duggan var kommet for knytte sin skæbne til hans og var rede til sammen med ham at leve sit fremtidige liv herude i vildnisset. Flittigt og energisk havde han tidligt og silde arbejdet strengt, drevet frem af lyst og trang til så hurtigt som muligt at kunne lade sin unge hustru flytte ind i en bedre bolig med større plads og flere bekvemmeligheder, end hans egen, lille, primitive jægerhytte kunne yde. Som resultat af hans anstrengelser og hårde slid stod nu blokhuset fuldt færdigbygget og var så smukt og praktisk indrettet, som det efter forholdene herude kunne blive.

Det var kvadratisk af grundform og bygget af råt tilhugne træstammer. Tagværket bestod af svære planker, som var savet og hugget til således, at de var bredere forneden, hvor de hvilede på udvæggene, og smalle foroven, hvor de samledes omkring en rund åbning, der tjente både som lyshul og udgang for røgen. I nogen afstand fra denne åbning løb tværbjælker, som atter hvilede på fritstående, svære pæle, der var rammet dybt ned i jorden gennem det faststampede lergulv. Hvad der gav blokhuset et ejendommeligt udseende var to lave, runde udbygninger, som var bygget ud fra to skråt overfor hinanden

liggende hjørner. De var ikke større, end at de netop kunne afgive plads til en mand, i hvilken hensigt Penn Kerr også havde bygget dem. Det var hans skydestandpladser, og fra hvert af dem kunne han, mens han selv stod fuldstændig dækket, gennem skydehuller noget lignende dem, man kan se i gamle fæstninger, beskyde det foranliggende terræn i en halvcirkels omkreds. Var der to til at forsvare blokhuset – en på hver skytteplads – kunne således ingen noget steds komme over det åbne stykke og ind til blokhuset uden at afgive et mål for de godt skjulte skytter.

Selv om Penn Kerr kun sjældent havde følt sig utryg ved naboskabet med de rødhuder, som lejlighedsvis passerede indover eller endog for en tid slog sig ned inden for hans jagtzone, var han dog klar over, at den dag måske ville komme, da han kunne risikere at blive forulempet af en eller anden omstrejfende indianerbande, som var særlig krigerisk anlagt, og han var da fast besluttet på at sælge sin skalp så dyrt som muligt.

I så godt som alle tilfælde, hvor han var stødt sammen med de røde mænd, var han blevet godt behandlet, men Penn Kerr bestræbte sig også omhyggeligt for at erhverve sig deres venskab. Hertil hjalp hele hans optræden overfor de folk, i hvis land og på hvis gamle jagtgrunde hans retfærdighedssans fik ham til at betragte sig som den fremmede gæst. Der var hos ham intet af den brovtende, hånlige eller overlegne behandling, som indianerne for det meste mødte hos de hvide, og som vakte hævnfølelsen hos de røde krigere, der fra barnsben var opdraget til den største selvbevidsthed og vant til at sætte sig selv højt. Han var ubetinget ærlig i sin handel med dem, holdt pålideligt

sine løfter over for dem, og selv om han i sit samkvem med de til tider så uberegnelige naturfolk var meget forsigtig for ikke at støde an eller krænke dem, lagde han dog aldrig noget bevis på svaghed eller frygt for dagen, men lod dem forstå, at han var årvågen, modig og bestemt på ikke at ville finde sig i nogen uforskammethed eller krænkelse fra deres side. Alt i alt var det kun få gange, Penn Kerr havde haft grund til at føle sig urolig ved naboskabet med de røde mænd, men hertil bidrog også, at der netop i de år i det store og hele var nogenlunde fred på prærien.

Kampene mod øst var endt, og indianerne var her ustandseligt – snart gennem kampe, snart ved overenskomster med de forskellige stammer – trængt længere og længere vest på, indtil hele landet øst for Mississippi i 1821 var taget i besiddelse af den hvide race. Men også denne flod blev overskredet, indtil den store, amerikanske ørken foreløbigt satte en dæmning for kolonisationsbølgen.

I året 1825 satte regeringen under præsident Monroe sig for alvor til opgave at ordne det således, at der blev trukket en bestemt og varig grænse mellem den hvide og røde race. Denne blev fastsat dér, hvor Missourifloden drejer nordpå, og vest for denne grænse skulle indianeren fremtidigt have et hjem, hvor han uforstyrret kunne leve sit eget liv, jage vildtet, som i utalte mængder strejfede om på prærien, og flytte sin wigwam eller sin teltlejr fra sted til sted, som hans hvileløse natur og urolige vandreblod bød ham.

I de følgende år sluttede man overenskomster med de stammer, som tidligere havde haft deres hjem og jagtgrunde mod øst – potawatamierne, menominerne, chippewaerne,

winnebagoerne, sank, foxerne, schawnee'erne og en del sioux-stammer – og traktatmæssigt blev det fastsat, og højtideligt blev det lovet dem, at nu skulle dette hjem til alle tider være deres eget, aldrig skulle de blive flyttet mod deres vilje, og aldrig skulle de hvide mere forulempe dem eller jage vildtet på deres grunde.

I året 1840 – det år, hvor Penn Kerrs lille søn så dagens lys herude i vildnisset – var overflytningen af indianerstammerne tilendebragt, og der herskede nogenlunde ro og fred mellem de to af natur og livsopfattelse så vidt forskellige racer, men freden skulle ikke blive langvarig. Den hvide indvandring lod sig ikke standse, de hvides blik var vedblivende vendt mod den nedgående sol, deres umættelige havesyge var endnu ikke stillet tilfreds, og grådigt strakte de stadig deres fangarme mod vest.

Kunne der – set udefra – hvile et vist skær af utilnærmelighed over Penn Kerrs blokhus, bygget, som det var, af så svært materiale, med dets små udbygninger, der kunne lede tanken hen på et lille fort, og med dets lave, massive dør og små vinduesåbninger, som kunne lukkes med tunge, solide skodder, var der til gengæld hyggeligt og hjemligt derinde. Midt i den rummelige stue var der udgravning for bålet, og over dette var rejst et træstillads, hvori kogekedlen hang. Langs den ene væg stod bord og stole, og over bordet hang et stativ, hvori trætallerkenerne og spiseredskaberne af træ og ben var anbragt i pyntelig orden. Op ad den ene væg stod de to sengesteder, som Penn Kerr havde lavet ved over nogle pæle, der var rammet ned i jorden, at udspænde friske bisonskind med hårsiden opad, som derefter ved indtørringen havde trukket sig sammen, så lejet

blev fast og stramt. På væggen hang våben, arbejdsredskaber og skind, alt smagfuldt arrangeret, og indgangen til skydestandpladserne var dækket hver med en mægtig bøffelhud for ikke at vække nysgerrige fremmedes interesse. Midt imellem sengene stod husets helligdom – den lille, hjemmelavede trævugge, der var foret med de blødeste og fineste skind.

Foran denne knælede i den tidlige morgenstund Penn Kerrs unge hustru. Et mere smukt, fint og yndefuldt billede kan næppe tænkes. Hendes lange, gyldne hår faldt i to fletninger helt ned over det kostbare perlebælte, forfærdiget af wampums – korte, tilslebne cylindre, der var skåret ud af muslingeskaller og trukket på snore af dyresener – og hendes vidunderlige, blå øjne lyste af lykke og moderglæde, mens hun bøjede sig ned over det sovende barn og lyttede til dets korte, regelmæssige åndedræt.

Længe kunne den unge moder være blevet liggende således, beruset af sin lykke, men dagens arbejde kaldte på hende. Snart kunne hun vente Penn Kerr hjem, og huset skulle være rent og i orden og morgenmåltidet rede.

Hun fik gløderne rodet frem af asken og nyt brænde lagt på, tog sin vandspand og begav sig på vej ned til den nærliggende bæk for at vaske sig og hente vand.

Solens stråler spillede gennem træernes pragtfuldt farvede grene og rødgule blade, morgenstunden var så strålende ren og frisk, og alt syntes kun at ånde fred og lykke for hende, mens hun glad nynnende gik hen over det ryddede stykke for at slå ind på den smalle sti, der bugtede sig ned til bækken.

Pludselig standsede hun, som ramt af lynet, og det var, ligesom hjertet i hendes bryst på én gang holdt op med at slå. Var det ikke et par menneskeøjne, hun så derhenne, hvor buskadset atter begyndte, ikke tyve skridt fra hende? Jo – jo, og dér – lidt derfra – der var endnu et par glødende, skinnende øjne, som syntes at stirre hende ind i selve sjælen.

Et øjeblik blev hun stående som naglet til stedet. Hendes ansigt var stivnet i rædsel, læberne halvt adskilte, og øjnene tunge og som berøvet deres synskraft. Så gled spanden ud af hendes hånd og faldt klirrende til jorden. Det var, som om denne lyd vækkede hende til besindelse igen, og som et jaget dyr styrtede hun tilbage mod blokhuset.

En halvnøgen skikkelse rejste sig mellem buskene, en buestreng blev voldsomt strammet, og dødspilen var rede til at svirre gennem luften.

"Stands din pil, Chadokah," lød det i en sagte, men bestemt tone, "du er ikke ene, og endnu har "Syngende Pil" ikke givet tegnet til at opløfte kampskriget."

Chadokah slappede atter sin buestreng og gled stille ned på sin plads.

"Bedre var det dog, om min pil havde standset hende, før hun nåede inden for huset med de tykke vægge," mumlede han, "kvinder kan også kæmpe."

"En hvid kvinde er aldrig ene. Var der et blegt ansigt i huset, havde vi allerede set ham eller hørt hans bøsse tale. Han vil komme senere."

"Den hvide mand ville også komme, selv om min pil havde standset hendes løb og lukket hendes læber til, så hun ikke kunne kalde på ham."

"Men da er det ikke sikkert, at han ville komme alene."

"Så ville der blive så meget større hæder at vinde og flere skalpe," fortsatte Chadokah ufortrødent, men hans kammerat afbrød ham kort.

"Det er "Syngende Pil", som er vor fører, ven," og Chadokah tav.

Lidt efter blev de ved vink og sagte råb kaldt bort fra deres plads, og som slanger snoede de sig gennem krattet hen til det sted, hvor Wachagee havde samlet de andre. – – –

Da Glane Kerr nåede inden for blokhusets dør, var hun endnu halvt sanseløs af skræk og ophidselse. Alt syntes at snurre rundt, og hun strøg sig med hånden hen over øjnene for at fjerne det tågeslør, der syntes at hindre hende i at se klart, mens hendes mund stod mere end halvåben for at skaffe luft til det tunge åndedræt, som truede med at sprænge hendes bryst. Dog – et eneste blik på barnet, der endnu sov trygt, bragte hende fuldstændig til besindelse. Hurtigt fik hun slåen skudt for døren og det lille, åbentstående vindue lukket forsvarligt til.

Så knælede hun atter ved vuggen og strakte sine foldede hænder frem for at bede – bede, som kun en moder kan, når det gælder hendes eneste barn, men angsten syntes at snøre hendes strube til, og – hvad var det? Var der ikke nogen ved døren? Glane Kerr sprang atter op og lyttede, anspændt til det yderste – nej, nu var det henne ved vinduet – listende fodtrin og en skrabende lyd, som om nogen forsøgte på at kravle opad. Ville de trænge ind til hende gennem lyshullet deroppe? Hun løb hen til den skydestandplads, hvorfra hun kunne se både døren og vinduet – nej, der var ingen, derefter hen til den anden – heller ingen – hele det ryddede stykke lå fuldstændigt

frit, men derovre i buskadset var der noget, som bevægede sig, og nu dukkede et hoved op – lidt efter et til – åh, så var det hele alligevel virkeligt, det var ikke noget, hun kun troede at have set.

"Penn, Penn," råbte hun højt, "du må komme."

Angsten var igen ved at tage magten fra hende, da hendes øje faldt på bøssen, der hang på væggen – bøssen, som altid var ladt og skudfærdig, hvorfor havde hun dog ikke tænkt på den før, for det var jo den gamle aftale, at hun skulle fyre den af, når hun trængte til hjælp, og der var fare på færde, hvad enten hun nu truedes af mennesker eller vilddyr.

Rolig og fattet tog hun den tunge bøsse ned fra krogen, holdt mundingen opad mod røghullet og trak af. Et øredøvende skrald fyldte stuen, og en tæt røgsky hvirvlede sig op under loftet. Selv var Glane Kerr ved at synke i knæ ved det kraftige tilbageslag, og henne fra vuggen lød høje barneskrig. Hun lod bøssen glide ned på gulvet og tog barnet op i sine arme, mens hun atter og atter gentog beroligende ord: "Stille – hy-ss – græd ikke, græd ikke, nu kommer din far." –

Wachagee havde kaldt sine unge krigere sammen længere tilbage i kratskoven i nærheden af det sted, hvor hestene stod bundet, for at meddele dem, hvad hver af dem nu havde at gøre. Selv stod han længe tavs og indesluttet, hyllet i sin bøffelskindskappe og så med værdig mine ned på de unge krigere, der indtog en halvt liggende, halvt siddende stilling foran ham, og hvis sorte øjne funklede af glæde og forventning over det, som forestod.

"Hvid kvinde er ene i sit hus," tog han endelig ordet, "men den hvide mand vil engang vende hjem med sit bytte fra jagten.

Aldrig skal han dog nå ind til sit hus, for vore pile skal standse ham, og aldrig mere skal hans bøsse tale og skræmme bøffelhjorderne bort fra vore jagtgrunde, for vore kvinder skal danse omkring stagen med hans skalp. Sporene fortæller os ikke, i hvilken retning han er gået, og selv om vi kendte den vej, han drog ud, kan vi ikke vide, hvad vej han vil komme hjem, for jægerens veje er mange.

I skal omringe hans hus, og der skal være så langt mellem jer, at to pile kan møde hinanden, og jeres krigskøller skal I holde klar, for hans fod kan også træde ganske nær, hvor I er.

Men kvinden, hvis hår var lyst som skovens blade, der falder til jorden i "de ville kirsebærs måned", hende skal I ikke dræbe, for hun skal føres tilbage til lejren og overgives til vore kvinder."

Her blev Wachagee afbrudt ved knaldet fra Glane Kerrs signalskud. De unge krigere omkring ham sprang hurtigt op, og deres øjne var spørgende rettet mod deres fører, som stod fuldstændig rolig og kun med en langsom bevægelse drejede hovedet i den retning, lyden kom fra.

"Unge og uden erfaring er I på krigsstien," sagde han, "skræmmer lyden af en bøsse jer, eller er I ligesom præriehunden, der søger ned i sin hule, når den hører en usædvanlig lyd? Blev den jord, hvorpå I sad, kastet op omkring jer, eller blev grenen over jert hoved knækket?"

Wachagee strakte sin hånd frem og pegede på den lille, hvide røgsky, der steg op gennem blokhusets røghul.

"Kvindens bøsse har talt, og snart vil den hvide mand lystre dens kalden."

Derefter gav han sine ledsagere tegn til at følge, listede sig med en panters lydløse skridt gennem krattet og fik

efterhånden sine krigere anbragt således, at blokhuset var fuldstændig omgivet, og ingen kunne nu komme ind til det uden at være udsat for deres sikre pile.

Skjult mellem de tætte buske lå de røde krigere i anspændt venten. Tomahawken lå klar ved deres side, og den bedste pil havde de allerede anbragt på strengen af deres stærke asketræsbue. Kun ét ventede de nu på – lyden af det forhadte blegansigts fodtrin gennem skoven.

Hvor forskellig var ikke ventetiden for disse blodtørstige vilde og for den enlige kvinde, for hvem hvert minut var som timer i angstfuld venten på ham, fra hvem hjælpen og redningen skulle komme. Barnet var atter faldet til ro, og som om der var en slags beskyttelse at finde ved at skjule det, havde hun taget de store bøffelskind fra indgangen til skydestandpladserne og hængt dem op foran vuggen og revet skindene ned fra væggen og dænget dem op omkring i en uordentlig bunke.

Hun løb ustandselig fra den ene til den anden af skydestandpladserne og spejdede og lyttede ud, men der var stadig ingen at se og ingen at høre. Hun stillede den store, skarpe økse hen til døren og var fast overbevist om, at hun havde kraft og vilje til at bruge den, hvis det skulle lykkes dem at trænge ind i huset, tog derefter bøssen op, fik krudt og kugler taget frem og begyndte at lade den.

Var der nu ikke nogen udenfor? Hun løb atter til skydestandpladserne – nej, det var åbenbart stadig angsten og ophidselsen, som skuffede hendes øre.

"Åh, Penn, Penn, kommer du dog ikke," råbte hun fortvivlet.

Hun begyndte igen at lade bøssen og fik omsider krudtet hældt i, skønt hendes rystende hænder lod meget gå til spilde. Nu var det, som om nogen kom løbende gennem krattet, og denne gang kunne det ikke være bedrag. Var det blot ham. Hun stillede bøssen fra sig og ilede til skydestandpladsen. Jo, Gud i Himlen være lovet, det var ham, der kom løbende op ad den lille sti.

Glane Kerr følte blodet stige voldsomt til hovedet, og spændingen var ved at tvinge hende i knæ – da hun pludselig så en nøgen, malet overkrop dukke op bag en busk, og en buestreng blive spændt til det yderste. Om få øjeblikke, når Penn Kerr nåede det sted, hvor stien mundede ud til det ryddede stykke, ville pilen ramme ham. I et nu var hun ved blokhusets dør, fik slåen skubbet fra og styrtede ud.

"Penn, Penn, tilbage, tilbage," skreg hun med sine lungers fulde kraft og strakte sine hænder frem mod den vilde, hvis pil var klar til at forlade sin bue.

Ude af sig selv af raseri snurrede Chadokah, som Wachagee havde anbragt her, sig om, og et sekund efter borede hans dødbringende pil sig ind i halsen på Glane Kerr, som uden en lyd sank livløs til jorden.

Uden at ane, hvilken fare der truede hans hustru, var Penn Kerr ilet hjem i hidsigt løb. Ingen usædvanlig lyd havde han hørt undervejs, og mindst af alt havde han ventet at finde sit hus omringet af krigeriske vilde. Mens allehånde tanker om, hvad der kunne være hændt derhjemme, kredsede rundt i hans hjerne, hørte han pludselig de høje advarselsråb, så sin hustru styrte frem og blev et øjeblik efter vidne til det forfærdelige, der skete foran hans egen dør. Uden at bryde sig om sin egen

sikkerhed styrtede han videre, drevet af én tanke, ét ønske – at komme hen til hende, men han nåede kun få fod frem, da en skikkelse sprang op lige ved siden af ham – et nu, og en blinkende tomahawk kløvede hans hoved.

Et øjeblik efter blev hans blodige skalp triumferende strakt i vejret, og et djævelsk sejrsskrig afbrød skovens stilhed. Råbet blev besvaret af de andres gjaldende kampskrig, og fra alle sider styrtede de røde krigere sig hen imod blokhuset, svingende de blanktskinnende krigskøller højt over deres hoved og hidsende sig selv op ved frygtelige hyl og skingrende skrig.

Wachagee, som var forrest af alle, standsede med et sitrende ryk, da han pludselig foran blokhusets dør opdagede Glane Kerrs livløse legeme. Hans sorte øjne lynede vredt, for hans forbud mod at dræbe den hvide kvinde var overtrådt. Med en håndbevægelse gav han tegn til, at de kunne gå ind i blokhuset, og gennem den lave dør styrtede den vilde skare for at plyndre og røve, mens han selv bøjede sig ned, trak pilen ud, knækkede den midt over og stak stumperne ned i sit kogger.

Inde i blokhuset tumlede de ophidsede krigere rundt. En kastede sig glædestrålende over bøssen, en bemægtigede sig øksen, mens andre styrtede ned på skydestandpladserne, som de anså for opbevaringsrum, hvor de kunne finde værdifulde sager.

Chadokah var just begyndt at kaste skinddyngen, som dækkede barnets vugge, omkring sig, da Wachagee trådte ind gennem døren. Pludselig trådte Chadokah et skridt tilbage, og hans øjne lyste ondt, da han fik øje på endnu et levende væsen. I sit blinde raseri og sin vilde blodtørst løftede han tomahawken for at knuse dets hoved, men et jernhårdt greb om hans

håndled slyngede krigskøllen langt bort og tvang ham selv i knæ.

"Hund af en kriger," tordnede Wachagee og greb efter sin økse, men nøjedes dog med voldsomt at slynge den formastelige fra sig, så han tumlede hen imod døren.

Med en bydende håndbevægelse jog han alle ud og stod selv længe i dybe tanker. Så trådte han hen til vuggen, hvor barnet lå og kikkede undrende op på ham med sine kønne, blå øjne. Der gik i dette øjeblik et træk af højmod over den vilde krigers barske og bemalede ansigt, og der kom et skær af mildhed i hans ellers så hårde og kolde øjne.

Han bøjede sig ned, tog barnet op og viklede det varsomt ind i sin bøffelkappe.

Da han atter trådte ud, stod hans ledsagere tavse uden for blokhuset, men han værdigede dem ikke et blik, ikke et ord. Langsomt fortsatte han, fulgt af de andre, ned imod stedet, hvor hestene stod bundet.

Her svang han sig op på sin hest, huggede sporen eftertrykkeligt i siden på den, så den sprang højt i vejret, og et øjeblik efter fløj han i vild galop hen over prærien i retning af lejren, efterladende sine unge krigere, der stod rådvilde og så undrende efter deres fører, som uden et eneste forklarende ord lod dem ene tilbage.

Kapitel 5

"Se så, kammerater," sagde Jack Harrington, "her har vi bækken. Nu skal vi blot følge den, så drejer der højere oppe en sti fra, som går lige til Penn Kerrs blokhus."

Stien blev snart efter fundet, og i gåsegang fulgte jægerne denne med Jack Harrington i spidsen. Pludselig hørte hans ledsagere – Dick Chadwick og Tom Ewong – ham udstøde et halvkvalt skrig og så ham springe tilbage. I samme nu havde de deres bøsser klar til skud og løb hen til ham.

Jack Harrington pegede på Penn Kerrs blodige, lemlæstede legeme og mumlede sagte: "Vi er kommet for sent."

Slået af forfærdelse stod de tre et øjeblik tavse, indtil Dick Chadwick lagde sin hånd på Jack Harringtons arm. "Vi må videre, kammerat," sagde han, og ganske sagte, som om han allerede nu var klar over, at de ville blive vidne til et endnu frygteligere syn, føjede han til: "Kvinden – hans hustru."

Fra det sted, hvor Penn Kerr havde mødt sin grusomme skæbne, kunne de se blokhuset. Endnu et par skridt frem, så fik de øje på en kvindeskikkelse, der lå udstrakt foran den åbne dør. Hurtigt nåede de op til blokhuset, og ved synet af Glane Kerrs smukke ansigt, hvis skønne, ædle træk døden ikke havde udvisket, måtte de vende sig om for at tørre de tårer bort, som trådte frem i deres øjne.

Jack Harrington knyttede sin hånd så stærkt, at knoerne lyste hvidt gennem den spændte hud, og truende holdt han den op i vejret.

"Ved alt, hvad der er helligt i Himlen og på Jorden, så sandt jeg lever – jeg skal hævne dig, Penn Kerr, dig og din hustru,"

råbte han højt, "dyngevis skal de feje skurke, de røde uslingers lig hobe sig op, før de får betalt sonegæld for denne ugerning."

Hans kammerater tyssede på ham og halvvejs trak ham med ind i huset. Herinde blev deres opmærksomhed straks fanget af den tomme vugge.

"De har haft et lille barn," sagde Dick Chadwick stille og gav sig til at rode op i skindbunken, "her står jo sengen, men –"

"Det er røvet og bortført," afbryd Tom Ewong ham kort.

"Jeg forstår ikke, hvad her er foregået," fortsatte Dick Chadwick, "det kan kun være nogle få timer siden, den blodige skændselsgerning har fundet sted, her er gløder endnu, men det er, ligesom røverne og morderne er blevet forstyrret. Var vi dog blot kommet de få timer før."

Jack Harrington havde taget sit brev frem og mumlede for sig selv: "Sir Duggan, sir Duggan, hvordan skal jeg dog bringe dig det budskab tilbage."

De gik atter ud, og Jack Harrington gav sig til at undersøge jordbunden.

"Se her – aftryk af mokkasiner," udbrød han, og efter nøje at have studeret dem føjede han til: "siouxindianerne – ja, jeg tænkte det nok."

"Du er hurtig og sikker i din dom, kammerat," sagde Dick Chadwick.

"Det er ikke svært at læse sig til," lød svaret, "siouxerne syr deres mokkasiner i to stykker og med den brede tåspids. Hvis du vil se nærmere til, vil du også finde et svagt aftryk af den senesnor, der går under sålen omtrent midt på."

Undersøgelsen af sporene førte ham efterhånden hen imod lysningens udkant, og pludselig så de to andre ham springe højt

i vejret, strække armene fra sig og styrte om. Samtidig hvislede en pil tæt forbi Tom Ewongs øre, og den anden flængede et stykke ud af Dick Chadwicks ene ærme. Tom Ewong ville styrte frem mod sin faldne kammerat, men Dick Chadwick råbte højt til ham: "Er du fra forstanden, Tom. Tilbage, menneskebarn – ind i huset."

Lidt efter havde begge søgt tilflugt bag dets tykke, skærmende vægge og skudt den tunge slå for døren.

Det var Wachagees unge krigere, som atter rørte på sig. Efter hans forsvinden havde de siddet tavse i nærheden af deres heste uden at vide, hvad de skulle gøre.

Ville deres fører komme tilbage til dem igen, eller var de overladt til sig selv?

Hver for sig havde nok at gøre med at overveje, hvad der nu kunne ske, og ingen af dem havde lyst til at udtale sig eller fremkomme med forslag.

Så hørte de pludselig hvid mands tale – det var Jack Harringtons vredesudbrud – og de sprang alle op. Deres glødende lidenskaber var atter vakt, og deres øjne lyste af blodtørst, af higen efter hæder og berømmelige bedrifter.

"Og hvad nu, Dick?" sagde Tom Ewong, "nu sidder vi net i det."

Dick Chadwick havde imidlertid snart opdaget de to skydestandpladser.

"Hvad nu," svarede han, "nu gælder det liv eller død, kammerat. Tag du plads ved det skydeskår dér, så stiller jeg mig

ved det andet, og vore kugler skal gøre lyst blandt de røde slyngler, som vil forsøge at nå herind. Vi kan overse hele det åbne stykke. Det har han spekuleret godt nok ud, Penn Kerr, og fortvivlende var det, at han ikke selv skulle nå inden for sit hus."

"Ser du nogen, Dick?" spurgte Tom Ewong, da han var kommet på plads.

"Nej," svarede Dick Chadwick, "de gemmer sig godt nok, de halunker. Jeg gad vide, hvor mange de er."

Fra sit skydeskår kunne han se Jack Harringtons tilsyneladende livløse legeme ligge udstrakt på jorden, og for sig selv mumlede han: "Stakkels Jack Harrington, du fik ikke stunder til at føre din trussel om hævn ud i livet, men nu skal vi andre til at tage arven op."

Næppe havde han udtalt disse ord, før han så buskadset foran bevæge sig – som en slange krøb en af de røde krigere hen over jorden. I munden havde han sin skalpkniv, som solens stråler fik til at glimte hvidt. Med en halvkvalt ed fik Dick Chadwick bøssen til kinden og trak af. Kuglen pløjede jorden op lige foran den krybende skikkelse, men da krudtrøgen var trukket bort, så Dick Chadwick til sin store forfærdelse, at han hverken havde ramt eller formået at standse den dumdristige vilde.

"Tom, Tom," skreg han, "kom herover, skynd dig. De vil tage hans skalp," og selv begyndte han med febrilsk hast at lade sin bøsse igen.

Inden Tom Ewong kom, var den vilde nået hen til sit offer og havde med et behændigt og hurtigt snit løsnet og taget hans skalp. Han sprang op som en kat og forsvandt atter ind i krattet, mens hans høje, skingrende triumfskrig fortalte

kammeraterne om hans held. Tom Ewong nåede kun at sende sin kugle efter ham, just som han forsvandt.

Med et jernhårdt greb tog Dick Chadwick sin kammerat i armen og gispede: "Han levede endnu – ved den levende Gud, om jeg ikke så ham bevæge både arme og ben."

"Lad os blive ved med at brænde vore bøsser af, selv om vi ikke har nogen at skyde efter," foreslog Tom Ewong, "de andre dernede ved floden må kunne høre det og forstå, at der er noget galt på færde. Vi har jo krudt og kugler nok, og derhenne ligger Penn Kerrs riffel og nok af ammunition."

I henved en time blev de ved med korte mellemrum at skyde, idet de sigtede snart hist, snart her ind i krattet. De vilde var endnu for unge og uerfarne på krigsstien til at kunne forstå meningen hermed, men denne blev rigtigt opfattet af de tre jægere, som lå lejrede ved kanoen. De greb deres våben og begav sig på vej, ledet af bøsseknaldene.

Til deres store skræk hørte indianerne pludselig bragende fodtrin gennem krattet bag sig, og uden at forsøge på at sætte sig til modværge flygtede de for denne uventede fjende. De tre jægere fulgte efter dem og råbte højt på de andre.

Så hurtigt deres ben kunne bære dem, løb de røde krigere ned imod hestene for at redde sig ved flugt. Dick Chadwick og Tom Ewong sluttede sig til de andre, men de kom for sent til at afskære deres fjenders tilbagetog. De vilde var allerede i sadlen. Dick Chadwick kastede sin riffel til kinden og trak af. Den bageste af rytterne strakte sine arme op i vejret og faldt sammen. Et øjeblik efter gled han ned fra hesten, som herreløs fortsatte sit vilde løb hen over prærien.

"Så blev du der dog. Var det nu bare ham," mumlede Dick Chadwick, idet han med gru tænkte på den skalperingsscene, han havde været vidne til.

– Hurtigt vendte jægerne tilbage til blokhuset, mens de to, der havde været sammen med Jack Harrington, fortalte om dennes, Penn Kerrs og hans hustrus forfærdelige skæbne.

Dick Chadwick stod bøjet over Jack Harrington, da han pludselig fo'r op og råbte højt: "Han lever, han ånder endnu, kammerater."

De fik ham forsigtigt båret ind i huset og undersøgt. Han åndede ganske svagt. Frank Allinson, som var den, der bedst forstod sig på en læges gerning, tog kommandoen, fik vand og forbindssager skaffet frem og pilen, som endnu sad fast i den såredes bryst, varsomt fjernet.

De andre havde imidlertid hentet Penn Kerrs afsjælede legeme og lagt det ved siden af hans hustrus, mens Dick Chadwick havde været henne hos den dræbte indianer. Da han kom tilbage, sagde han:

"Kammerater, Penn Kerrs skalp skal ikke dingle for vinden i siouxernes lejr. Den er her. En grufuld skæbne fik både han og hans unge hustru, men lad os grave dem en grav under deres egen hytte og brænde den af, at ikke det sted, hvor de to så tappert delte glæde og sorg sammen, skal vanhelliges af andre. Men vi må skynde os, kammerater, vi må vende hjemad igen, for snart kan vi vente de røde krigere igen og i større antal."

I lysningens udkant stod fem tavse mænd og betragtede luerne, som begyndte at slikke op ad Penn Kerrs lille, ensomme

blokhus, inden for hvis vægge han havde levet et liv, fuldt af den rigeste lykke.

Da Dick Chadwick kunne se, at ilden havde godt fat, sagde han: "Lad os så komme videre, kammerater," og tavse fortsatte de deres vej tilbage mod floden. To af jægerne bar på deres skuldre en båre, foret med bløde skind, på hvilken Jack Harrington lå. Ingen af dem ventede eller troede på, at han ville komme over det, men endnu åndede han svagt, endnu var den ulmende livsgnist ikke slukket helt.

Op på formiddagen på denne blodige dag blev der uro i indianerlejren, da det blev meddelt, at en enlig rytter sås ride ned imod teltene. Lidt efter blev man klar over, at det var "Syngende Pil", der vendte hjem. Forvirringen blev almindelig, og de bortdragende, unge krigeres pårørende begyndte allerede at jamre og klage.

Uden at bryde sig om den forsamlede mængde red Wachagee lige hen til sit telt, steg af og bandt sin skumklædte og stønnende hest uden for teltdøren. Han kaldte på en ung mand, som stod i nærheden, og gav ham ordre til at hente sin afdøde hustrus moder og søster.

Lidt efter trådte de to kvinder ind i hans telt. Efter et øjebliks tavshed tog Wachagee ordet.

Han slog bøffelkappen til side og rakte Penn Kerrs lille søn over mod de forundrede kvinder.

"Her er min søn – og "Smilende Øje" skal være hans navn."

Kapitel 6

Den sioux-stamme, hvis høvding og øverste leder "Syngende Pil" var, havde tidligt på foråret forladt sin vinterlejr og begivet sig på vandring for at opsøge og jage bøfler. Af en heldig jagt afhang alles velfærd, for så godt som alt, hvad indianeren havde brug for, skaffede bøflen ham. Af dens kød og marv levede han, af dens skind forfærdigede han sine telte og klæder, af dens knogler sine redskaber, dens sener gav ham buestrenge og sytråd, og dens hjerne benyttede han til skindberedning.

Når bøffelhjorderne brød op for at søge de steder, hvor der fandtes vand, og hvor græsset var rigest og bedst, måtte den røde mand følge efter. Derfor havde han også alt indrettet således, at han let og hurtigt kunne flytte sin lejr fra sted til sted. Det var et øjebliks sag for kvinderne at tage teltet ned og af de lange teltstænger at lave travoi'en ved at binde to stænger sammen i den ene ende og anbringe dem som et åg foran sadlen, så de slæbte på jorden hver på sin side af hesten. Over disse slæbestænger var fæstet tværstænger og forskelligt slags fletværk, hvorpå oppakningen anbragtes. Og i øvrigt havde prærieindianerne skindposer – store og små, firkantede og runde – til alle deres sager: levnedsmidler, våben, spiserekvisitter, garveredskaber, pibe og tobak, således at alt hurtigt kunne stuves sammen og let og praktisk transporteres.

Set på afstand lignede den vandrende indianerkaravane en kæmpemæssig, sort slange, der bugtede og krympede sig frem over jorden, og hvis brede, vifteformede hale navnlig syntes at være i uophørlig bevægelse.

Nærmede man sig "slangen", frembød dens krop en forvirret sammenblanding af ridende eller gående mænd, kvinder og børn, nogle påklædte, andre mere eller mindre nøgne, samt heste og hunde, snart belæsset som pakdyr, snart forspændt en travoi, mens "slangen"s brede, vifteformede hale blev dannet af alle de mange, løse heste, som bagest i kolonnen blev vogtet og drevet frem af stammen unge mænd.

Kom man endnu nærmere, ville man hurtigt opdage, at der trods den tilsyneladende forvirrede sammenblanding dog herskede en vis orden under marchen. Langs begge sider af den lange karavane red mænd, hvis opgave det netop var at holde sammen på karavanen, og hvis ordrer og tilrettevisninger enhver ubetinget havde at lystre.

Det er et af de karakteristiske træk for prærieindianerne, at de altid havde bestemt udpegne folk, der som en slags politi havde at sørge for ordenens opretholdelse, hvad enten de drev deres store fællesjagter, lå i lejr eller var på vandring.

Et underligt broget og malerisk syn afgiver denne vandrende karavane – her rider en klynge pragtfuldt fjersmykkede og bemalede krigere, som knejser selvbevidst på deres utålmodigt dansende heste, her pisker en ældre, rynket kvinde – iført gamle, blodplettede klæder – på sin skindmagre hest for den tungtbelæssede travoi, her tumler i munter, sorgløs leg en flok drenge skrigende og råbende rundt mellem heste og hunde, og her rider en ung pige, som åbenbart er datter af en af stammens fremragende mænd, for hendes smukke dragt er af lysende hvidt skind, kantet med røde frynser og overdådigt smykket med perler og elsdyrtænder. Ved hendes side rider en ung mand, som sikkert nok tilhvisker hende ømme ord, for

undselig bøjer hun hovedet så dybt, at han kun kan se den rødmalede hårskilning, der snorlige deler hendes rige, sorte og pragtfuldt glinsende hår. Dårligt har han dog valgt tidspunktet for sit frieri, for i nærheden af ham ryger nu et par hunde, hver forspændt sin lille travoi, sammen i vildt slagsmål og ender under hans hest, som forfærdet rejser sig på bagbenene. På den ene travoi er et lille barn surret fast i sin træramme, og situationen ser et øjeblik faretruende ud, men behændigt kaster han sin hest til siden. Fra alle kanter styrter folk til, slagsbrødrene skilles, og snart efter lyder ynkelige hundehyl, når piskeslagene ubarmhjertigt regner ned over forbryderne. Dog – stemningen er brudt, og den unge mand hyller sit hoved halvt ind i sin bøffelkappe og rider stille bort.

Snart efter opstår der uro et andet sted. En flok yngre mænd spiller en slags "effen eller ueffen" med småstene, for indianeren er lidenskabeligt hengiven til spil, og det drives lige så godt under vandring fra hesteryggen som uden for teltene i lejren. Der er opstået uenighed om spillet, et højrøstet skænderi bliver følgen, men snart efter skrider politiet ind og får stiftet fred.

Langt bagude og til siderne for karavanen ses nogle små, sorte pletter bevæge sig – det er de grå ulve, som flokkevis – troligt og udholdende – følger indianernes vandringer i sikker forvisning om, at der, hvor de røde mænd færdes, bliver der også føde at hente for dem.

Et stykke foran selve karavanen og omgivet af andre høvdinge, medicinmænd og fremragende krigere red "Syngende Pil", og lige bag ved dette pragtfulde følge fulgtes en fjortenårig og en tiårs dreng tæt ved siden af hinanden og

begge til hest. Trods deres store ungdom var hele deres udseende og udrustning som en krigers. Den nøgne overkrop havde de smurt over med strålende farver, og over skulderen hang en bue og et pragtfuldt pilekogger, pyntet med malede pindsvinepigge i smukke mønstre, og end ikke en lille tomahawk manglede i deres bælte. Omkring halsen raslede et halssmykke af elsdyrtænder, og i deres lange hår, der var smurt ind med ler og hist og her farvet rødt, dinglede snore med perler og muslingeskaller.

Ikke for ingenting er de begge sønner af den mægtige "Syngende Pil", som ikke alene er dem en kærlig fader, men som også ofrer megen tid på deres opdragelse, at de hurtigt skal vinde ry som jægere og krigere.

Trods den rige ødslen med farver var den ældste af drengene dog en smule lysere at se til, hvad både hår og hudfarve angik. Selv om hans hud ikke uden nærmere undersøgelse ville forråde ham, så skulle dog hans blå øjne, der strålede så underligt lyst blandt alt det mørke, snart røbe, at han ikke var en af præriens fuldblods sønner.

Men var Penn Kerrs søn ikke indianer af skind, hvor udsat dette end havde været for vind og vejr, og hvor brunet det end var blevet under den glødende præriesol, så var han det fuldt ud af sind – allerede nu tapper og selvbevidst, modig og stolt, tørstende efter hæder og berømmelse og trods sine unge år allerede nu i besiddelse af den røde races selvbeherskelse, der får ham til at skjule enhver sindsbevægelse.

Lige med alle de andre var han vokset op i lejren og gennem barneårene oplært til at føle og tænke som en indianer. Tidligt havde han indsuget og tilegnet sig dennes begreber om ære og

pligt. Var der i hans karakter særlige træk, som han ikke havde tilfælles med de andre, fordi der trods alt alligevel randt en anden races blod i hans årer, så lå de i hvert tilfælde dybt begravet og havde endnu ikke haft lejlighed til at udfolde sig.

Som han red her hen over prærien, malet og prydet som en vild, var han en sådan ikke blot af udseende, men også af sind og tanke. Som alle de andre var han gennemtrængt af vild frihedskærlighed og klar til at bekæmpe alle dem, der ville møde ham med tvang og hæmmende bånd.

Wachagee havde været en god fader for sin hvide adoptivsøn. Fra de tidligste barndomsår havde han taget sig af drengens opdragelse, og selv ikke den begivenhed, at han nogle år senere, som den sædvanlige skik og brug fordrede, giftede sig med sin afdøde hustrus søster og selv fik en søn, gjorde nogen forandring heri. De to drenge voksede op som uadskillelige brødre. Deres fader tålte ikke, at nogen gjorde forskel på dem, og den, der talte nedsættende ord om "Smilende Øje", pådrog sig uvægerligt hans mægtige vrede.

I de år, som var gået siden hin blodige morgenstund, da Penn Kerr og hans hustru blev dræbt, var "Syngende Pil" nået højere og højere op og stod nu som stammens øverste høvding og mægtigste mand, og det ikke alene i kraft af sin herkomst, men væsentligt på grund af sine berømmelige bedrifter som kriger og jæger og sin værdige og kloge optræden ved rådsilden. Han var æret og frygtet af alle, og selv om navnlig stammens unge mænd ikke kunne forstå den dybe og inderlige kærlighed, han omfattede sin adoptivsøn med, han, som dog var søn af det forhadte blegansigt, så vovede ingen højlydt at tage til orde herimod.

I de senere år var forholdet mellem den hvide og røde race atter blevet tilspidset. De hvide kolonister brød ind over den indianergrænse, som regeringen havde fastsat, og trods alle højtidelige løfter blev denne efterhånden tvunget til at indlede nye forhandlinger og oprette nye traktater med de forskellige stammer. Men endnu var der plads for disse til at tumle sig frit på de store sletter, og Wachagee havde forstået at holde sig og sine folk fjernt fra de hvides karavaneveje og i det hele taget fra alt nærmere samkvem med dem. Hans stamme havde ikke deltaget i de forskellige forhandlinger og modtog heller ikke understøttelse af nogen art fra de oprettede indianeragenturer.

År for år blev det dog sværere for ham at holde de urolige gemytter i tømme, for det var klart og øjensynligt for alle, at bøffelhjorderne blev sjældnere og sjældnere, og hvem andre skyldtes det end de fremtrængende hvide, hvis ildvåben skræmmede alt vildtet bort. Endnu bevarede "Syngende Pil" dog sin indflydelse og havde magten over sit folk, skønt utilfredsheden gærede rundt om, fordi han holdt stammens unge mænd tilbage og ikke tillod dem at gå på krigsstien mod de blege ansigter. – –

Dagen gik på hæld, og solen nærmede sig den vestlige horisont. Kvindernes skridt blev mere slæbende, og pakdyrene pustede tungt under deres svære læs, men endnu havde "Syngende Pil" ikke givet tegn til standsning. Pludselig blev der uro blandt de forreste dyr i karavanen. Hestene rejste hovederne og vrinskede, og hundene udstødte korte, utålmodige bjæf, mens de halede og sled i deres seler, så de næppe var til at holde tilbage. De havde vejret vand forude.

Uroen bredte sig med lynsnar hastighed langs hele karavanen, satte fart i alle og gav fornyet kraft til både mennesker og dyr.

Wachagee lod sin hest få frie tøjler, og lidt efter kunne han fra højdedraget se ud over målet for den lange vandring – den store dalsænkning, hvorigennem Niolbrarafloden snoede sig. Her skulle lejren være – her lyste græsset allerede med sin forårsfriske, grønne farve, og langs pilekrattet ville der blive ly at finde og kølende skygge for sommerens brændende sol.

De to drenge havde ikke ro på sig, mens deres fader holdt rådslagning. Deres urolige blod krævede idel beskæftigelse.

"Kom, Hokota," sagde den ældste og tvang sin hest bort fra de andre.

Snart efter tumlede de rundt på de vel afrettede heste, der lystrede deres mindste vilje. De forestillede sig at være på bøffeljagt, den ene var bøflen, den anden jægeren. Jægeren kastede tøjlerne fra sig og styrede sin hest med benene og ved tilråb, mens han holdt sin bue klar, og det gjaldt nu om at komme tæt op på bøflens højre side, for herfra havde han det bedste skud.

Da deres bøffeljagt var endt, råbte "Smilende Øje": "Grib min pil, Hokota," og skød op i luften. Hokota fo'r af sted, strakte sin hånd ud og fangede med stor behændighed pilen, før den nåede jorden. Atter og atter sendte de deres pile højt til vejrs og greb dem i flugten. Af og til mislykkedes det vel, men så kastede de deres heste om, og i fuld fart og kun hængende i den ene stigbøjle bøjede de sig ned og samlede pilen op fra jorden.

Wachagee havde med stolthed fulgt sine sønners øvelser, og hans hjerte glædede sig over deres dristighed, behændighed og

store ridefærdighed.

""Smilende Øje" er din søn en god kammerat og læremester," ytrede en af hans ledsagere.

"De er begge mine sønner, "Løbende Elsdyr"," svarede Wachagee hårdt.

Kapitel 7

Så snart Wachagee havde udpeget lejrkredsens åbning, fik kvinderne travlt. Nogle gik i gang med at stille de lange, smækre teltstænger i kegleform og dække dem over med huder, mens andre hentede brænde og vand, for at aftensmåltidet snart kunne stå rede.

Teltene blev rejst i en stor kreds til begge sider af åbningen, og hver gruppe eller klan fik sin bestemte plads tildelt. Ikke længe efter ankomsten til lejrpladsen lyste bålene gennem telthuderne, og den blålige røg hvirvlede op gennem røghullet.

Lejren faldt dog ikke derfor til ro, og til langt ud på aftenen herskede der endnu travlhed, for allerede næste morgen skulle jagtspejderne ud. Mændene havde travlt med at se udrustning og våben efter, og deres heste stod bundet tæt ved deres telt.

Såvel "Smilende Øje" som Hokota havde også været i travl virksomhed. Nu stod deres heste uden for "Syngende Pil"s store, hvide telt, der knejste op over alle de andre, ved siden af lå udrustningen klar, og sadelposerne var stoppet bristefærdige med pemmikan. Selv lå de hyllet i deres bøffelskindskapper tæt op ad hinanden på deres plads til venstre for teltdøren og snakkede hviskende sammen om dagen i morgen, hvor deres hurtige heste skulle bære dem ud over prærien i susende jag. De havde, inden de gik til ro, på et afsidesliggende sted bedt til den store ånd, og begge bragt ham et helligt offer – "Smilende Øje" sin bedste pil og Hokota to pragtfulde ravnefjer og et bundt maling, at han skulle skænke dem et stærkt og modigt hjerte, for det ville nok være nødvendigt her, hvor de to alene i et fremmed, ukendt land skulle langt bort fra lejren. Deres fader

havde ikke kunnet nægte sit samtykke, da "Smilende Øje" havde bedt, om Hokota og han måtte være blandt de jagtspejdere, der skulle sendes ud den følgende morgen.

Efterhånden som natten skred frem, faldt der dog stilhed over lejren. Et efter et brændte bålene ud, og teltene blev mørke. Dog oplyste endnu skæret af et flammende bål "Hvide Bjørn"s telt, og herinde fra lød dæmpet, halvt hviskende tale ud i natten. Rundt om bålet sad en kreds halvnøgne mænd på de udbredte bøffelskind, og fra højre til venstre gik piben kredsen rundt fra hånd til hånd.

En yngre slægtning af "Hvide Bjørn" – en tyveårs yngling med et hårdt og barskt ansigt – havde just over for forsamlingen udviklet, at alle stammens unge mænd tæredes hen af længsel efter at få lov til at gå på krigsstien, og havde i klare ord og malende sætninger skildret deres utilfredshed. Nu sluttede han sin tale med ordene: "I stedet for at kæmpe imod blegansigterne giver vi dem frivilligt de jagtgrunde, hvor vore forfædre jagede vildtet, og vi flygter for dem som en flok geder, når de pludselig vejrer bjergløven, som har krummet sin lange krop sammen til spring. I stedet for at vinde hæder og berømmelse ved at tage deres skalpe, henter vi de blege ansigters sønner og giver dem plads i vore telte."

Ved denne dristige ytring så alle pludselig op på taleren, og ganske mod den sædvanlige regel, som fordrede, at man lod en taler blive færdig og først fortsatte samtalen efter nogle minutters tavshed, for at enhver kunne få tid til at overveje det sagte, strakte "Hvide Bjørn" sin hånd ud og gav herved tegn til, at han ville tale.

"Du har talt, Hapadoe, og mange af dine ord var sande, men af hensyn til dig selv, standsede jeg din tale, at ikke "Syngende Pil"s vrede skulle komme over dig. Du var ved at tale ubesindige ord. Her findes blandt os kun én, hvis ansigt er blegt, og selv kvinderne forstår at styre deres tunge, når talen er om "Smilende Øje", for de frygter for "Syngende Pil"s vrede.

Vil I, venner, at jeg skal fortælle om Chadokah, som var min ven og broder?" spurgte han og så sig om i kredsen.

"Uh-uh," lød den tilfredse grynten som bekræftende svar på hans forespørgsel.

"Du var kun dreng dengang, Hapadoe, og jeg havde på den tid set lige så mange somre, som du nu har. Mit blod brændte dengang som nu dit, og jeg tragtede efter at vinde hæder og berømmelse på krigsstien, og Chadokah ligesom jeg.

Vi var begge med, dengang "Syngende Pil" tog dem med sig, som havde udmærket sig under sommerens jagter, og vi var alle glade; for "Syngende Pil" var den største kriger blandt os, og det var en stor ære for os at følge ham.

Dog skulle det blive en sørgelig dag.

Vi havde ikke redet længe, før vi traf et hus med tykke vægge, som det blege ansigt havde bygget. Der var kun en kvinde derinde, og hun kom gående ud imod os, da vi lå skjult mellem buskene. Chadokah havde allerede lagt sin pil på strengen, men jeg standsede hans arm, for "Syngende Pil" havde endnu ikke givet tegnet til at opløfte kampskriget.

Jeg havde tænkt rigtigt, for senere hen bød "Syngende Pil", at kvinden ikke måtte dræbes, men hun skulle føres til lejren og overgives til vore kvinder.

Chadokah var kun en ung mand, og det var første gang, vi var på krigsstien. Da kvinden senere ved sit advarselsråb hindrede ham i at bemægtige sig det blege ansigts skalp, standsede hans pil hendes råb og lukkede hendes mund, for i sin vrede glemte han alt.

Det skulle blive en sørgelig dag for os, for "Syngende Pil" tog barnet, som lå derinde i huset, og han red tilbage til lejren, og vi var uden fører. Der kom andre blegansigter til, og deres lange bøsser talte, så vi måtte skynde os tilbage til vore heste. Inden dagen var endt, sad vi atter i vore telte, og vore hjerter var svage, og vor tunge talte ikke, for vi havde ikke vundet hæder og bragte ikke bytte med tilbage.

Men "Flyvende Trane" kom ikke tilbage. Hans hest fulgte vore heste, men der var blod på dens sadel, og det var ham, der havde taget den hvide mands skalp.

Det var en sørgelig dag, venner. Indbyrdes talte vi om, at det var Chadokahs skyld, fordi han havde dræbt kvinden, for den store ånd vil, at vi skal lystre vore føreres befalinger, men vi sagde det ikke til ham, for han var vor ven og broder.

Og Chadokah blev siddende længe i sit telt, fordi han frygtede for "Syngende Pil"s vrede, men det blev vinter og sommer og vinter og sommer igen i alt fire gange. Vi havde alle glemt den dag og havde mange gange senere vundet hæder, når vi gik på krigsstien mod chippewaerne.

Men den dag, da "Syngende Pil" gav sit store gæstebud, fordi Hokota, hans søn, var født, og just som alle var meget glade, fulgtes Chadokah og jeg hen over lejrkredsen. Chadokahs blik faldt på "Smilende Øje", som dengang kun havde set sine fire somre. Jeg søgte at holde ham tilbage, for han var stadig min

ven og broder, men jeg kunne ikke standse hans tunge, som råbte højt til "Smilende Øje", at fra nu af var hans plads mellem hundene i lejren, og jeg kunne ikke standse hans arm, som greb om drengens nakke og rystede ham, som en hund ryster et egern, pilen har hentet ned fra grenen.

Pludselig stod "Syngende Pil" foran os. Chadokahs høje råb havde kaldt ham til, og han rev "Smilende Øje" til sig og bar ham på sin arm ind i teltet.

Chadokahs tunge blev med ét tavs, og selv var jeg ikke glad, venner, for jeg havde læst i "Syngende Pil"s øje, at han var meget vred.

Lidt efter trådte han atter ud af sit telt, og i sin hånd holdt han en knækket pil. Jeg så straks, at det var en af Chadokahs pile, for han brugte altid en længere spids end andre, og jeg sagde til ham: "Er det ikke din pil?" Han svarede ikke, men jeg kunne dog se på ham, at han også havde kendt sin pil.

Så hørte vi udråberne kalde de ældste til rådsteltet, og vi så rådsilden blive tændt.

Vi havde været tåbelige nok til at tro, at "Syngende Pil" havde glemt alt, hvad der hændte den sørgelige dag, jeg har fortalt jer om. Chadokah og jeg var de eneste to, som endnu levede, efter at "Røde Hjort" og "Lille Bi" var faldet på krigsstien mod chippewaerne, og "Blå Hejre" var død af sine sår efter kampen med bjørnen ved den bæk, som I kender, og som nu kaldes Bjørnebækken.

Og det blev en meget sørgelig dag for Chadokah, for hvad skulle han gøre, da pilen var hans, og hvad skulle jeg gøre, selv om han var min ven og broder, da jeg jo vidste, at det var rigtigt, som "Syngende Pil" havde fortalt.

Vi blev så ført tilbage igen til teltet, og længe sad vi tavse, for både Chadokah og jeg vidste, at han skulle dø.

Vi kunne høre udråberne kalde alle hen til rådsteltet, og snart efter blev det, som når tordenfuglen flyver hen over jorden. Chadokahs telt blev revet om, og skarpe knive flængede det, og alle hans ejendele og alle hans våben blev ødelagt. Kvinderne og børnene drev ham bort fra lejren og kastede sten efter ham.

Bedre havde det været, om han aldrig havde set solens lys mere.

Du har talt, Hapadoe, og mange af dine ord var sande, men nu har jeg fortalt dig, hvorledes det gik Chadokah. Han var min ven og broder og en god jæger og tapper kriger, men han kunne ikke styre sit sind eller standse sin tunge.

"Syngende Pil" er en mægtig høvding, ven, og den store ånd vil, at vi skal lyde vore føreres befalinger."

"Hvide Bjørn" tav.

De ældste i kredsen nikkede med hovedet og mumlede deres bifaldende "a-ho-ho-ho", men i Hapadoes hårde øjne lyste trods. Han var endnu ung og havde hele ungdommens tro på sig selv og brændende lyst efter at vinde hæder på krigsstien.

Endnu en stund sad de tavse omkring bålet, hvis gløder efterhånden blev mattere og mattere. Så brød de op og gik hver til sit telt, og snart efter lå "Hvide Bjørn"s telt lige så mørkt som alle de andre.

Kapitel 8

Endnu inden solens stråler kom til syne over den østlige horisont, var "Smilende Øje" og Hokota på benene og havde løst deres heste. Splitternøgne, som de var, sprang de op på ryggen af dem og red hurtigt ned til floden for at vande hestene og selv tage sig et forfriskende morgenbad. Da det var endt, var de ikke længe om at få deres hår redt ud med pindsvinehalen, og farverne på deres ansigt og overkrop frisket op. I en fart kom de i klæderne og fik mokkasinerne spændt på, al udrustningen lå klar, og mens de øvrige jagtspejdere endnu var i færd med at gøre sig færdige, red de to drenge allerede gennem lejren og galoperede i retning af den opgående sol.

Det gjaldt om at udnytte tiden – og tænk, om det blev dem, der først opsporede en hjord bøfler og først af alle vendte tilbage til lejren med den glædelige og værdifulde efterretning. Stor hæder ville de da opnå, deres faders hjerte ville glæde sig, og uden tvivl ville han tage dem med på selve jagten. Derfor måtte de skynde sig, og deres små, udholdende heste, som hørte til stammens hurtigste og bedste, syntes at nære samme mening, for uden at behøve nogen opmuntring fløj de hen over prærien.

Den store alvor, hvormed de udførte deres hverv, gjorde dem begge tavse, og med opmærksomt blik spejdede de langs horisonten. Alt andet, som til andre tider lagde beslag på deres interesse og var genstand for deres undersøgelse og drøftelse, blev denne morgen skudt til side. Snart rejste de en flok præriehøns, der kom på vingerne med stort spektakel og suste om ørene på deres heste, så de sprang højt i vejret – dog, det var

i dag uden interesse og ikke værd at lægge mærke til – snart svævede et ørnepar højt oppe i æteren i ivrig spejden efter bytte, men hvor sjældent et syn dette ellers var, og hvor gerne de ved en anden lejlighed havde betragtet disse luftens stolte krigere, så havde de dog ikke denne morgen tid dertil. Selv da de under deres ridt stødte på en "hundeby", standsede de ikke som ellers for at more sig over at se på disse mærkværdige, små, gråbrune dyr – der lignede et egern, men havde hoved som en hund – når de ivrigt vimsede rundt mellem deres huse, for til sidst at forsvinde under korte, skarpe bjæf, når den påtrængende fremmede kom for nær. Nej, hvad de ønskede, at deres øje denne morgen skulle møde, hvad der var målet for deres ridt, var først at se præriens ensformige, grønne flade strøet over med utallige mørke og sorte prikker, for derefter at komme nærmere og overbevise sig om, at de havde truffet på det, der betød opfyldelsen af deres heftige længsel – en mægtig, stor bøffelhjord.

Efter flere timers ridt, da de nærmede sig et højdedrag, hvis omrids længe havde tegnet sig skarpt mod den blå himmel, og hvorfra de håbede at kunne se vidt over lavlandet, nåede lyden af en bøffeltyrs brølen ganske svagt deres øren. De sagtnede begge farten, holdt derefter stille og lyttede anspændt.

"Hørte du, "Smilende Øje"?"

"Ja, det var bøffeltyrens brøl."

Lidt efter gentog lyden sig.

"Den er ene," sagde Hokota, og skuffelsen stod at læse i hans øjne.

"Vi må alligevel søge den," svarede hans broder, "den kan måske lede os til de andre. Kom, Hokota," og han lod sin hest

springe frem.

De nærmede sig i hurtig galop højdedraget, og tydeligere og tydeligere hørte de brølene, som af og til sitrede gennem luften. De opfangede nu også andre lyde, snart et enkelt højtlydende, langtrukkent hyl, snart et snerrende kor af gøen og knurren.

"Skynd dig, Hokota – hører du de hvide ulve," sagde "Smilende Øje" og huggede sine hæle i hestens flanker, mens han galoperede op ad den lange skråning, "den er kommet bort fra sin hjord, og nu kæmper den."

"Smilende Øje" havde tænkt rigtigt, og oppe fra højdedragets top blev de vidne til et vildt og sælsomt skuespil. De var stået af hestene, havde bundet dem lidt nede på skråningen og lå nu selv fladt ned på jorden og fulgte med funklende øjne den vældige bøffeltyrs dødskamp mod ulveflokken, der talte en tredive stykker.

Kampen var allerede i fuld gang. Med sit mægtige hoved bøjet helt ned til jorden og rasende pløjende jorden op med sine klove stod den parat til at modtage sine fjender med sine kraftige, spidse horn. Med et brøl, der fik luften til at sitre, fo'r den gang på gang frem mod de af angriberne, der var forsigtige nok til at holde sig i sikker afstand foran den og nøjedes med at tirre den ved snerrende og knurrende at løbe frem, som om de ville anfalde den. Når tyren, ægget og tirret til ubændigt raseri, styrtede angrebsvis frem, sprang de andre ulve, der var bag ved den, lynsnart på den og rev med de skarpe tænder dybe flænger i dens bagkrop. Så standsede tyren sit løb frem og svingede om, men da havde dens feje fjender allerede reddet sig bort i mægtige spring.

Åndeløst pustende af spænding lå de to drenge og betragtede den vældige kamp. Al deres sympati var naturligvis hos den enlige bøffeltyr, som kæmpede så tappert. En stor kriger var den, men dens fjender var for mange. Hver gang tyren fo'r frem, holdt de begge deres åndedræt tilbage – ville det denne gang lykkes for den at få fat på en af sine fjender og tage hans skalp? Nej, atter sprang disse fejt bort i lange spring, og bagfra fo'r ulveflokken løs på deres offer, dog se – en kom ikke hurtigt nok bort, men blev fanget og holdt tilbage af de spidse horn, som borede sig dybt ind i dens krop, mens et jamrende smertenshyl flængede luften. Med et voldsomt kast med hovedet slyngede tyren den højt op i luften, dens bug blev sprættet op i hele sin længde, og alle dens tarme væltede ud. Med et tungt, dumpt plask faldt den ned, men atter borede tyren sine horn i den blodige klump og slyngede den endnu en gang højt op for bagefter at trampe den til en uformelig masse under sine tunge klove.

Et øjeblik standsede kampen, og ulvene trak sig lidt tilbage, men snart efter fo'r de frem med fornyet angrebslyst, og den vilde kamp fortsattes.

Hver gang det lykkedes tyren at spidde og søndertrampe en af sine fjender, funklede drengenes øjne af kampglæde, det tilbageholdte åndedræt pustede de ud i et befriende gisp, og deres fingre, som de havde knuget omkring en græstot, løsnede atter deres krampagtige greb.

Solen steg højere og højere på himlen, men de ænsede det ikke. Hvem ville vel også regne med tiden under sådanne forhold, hvad andet skulle de vel skænke en tanke end den store kamp, de her var vidne til. En tapper kriger var den vældige

bøffeltyr, fem af sine fjenders skalpe havde den taget, og deres søndertrådte lig lyste blodigrødt på græstæppet, men kamptrætheden var nu ved at overvælde den. Dens bevægelser blev mere og mere usikre, for de sønderflængede bagben kunne næppe mere holde den oppe. Endnu sparkede den rasende jorden op med sine forben, men der var ikke mere den samme kraft, og nu sank den halvt i knæ. Det var, som om ulveflokken havde ventet på dette udmattelsestegn, for på én gang sprang de fra alle sider frem og væltede sig mod deres dødtrætte offer. Vel prøvede tyren endnu på at yde den sidste modstand og kastede hovedet i voldsomme ryk fra den ene til den anden side, men dens kræfter var udtømt, et kraftigt ulvebid lukkede sig om dens tunge, der hang den langt ud af munden, og tungt væltede den om på den ene side.

"Smilende Øje" sprang op som en kat, og hans pil suste ned i den levende, bølgende masse, der nu fuldstændig dækkede tyren. Den ramte ulv sprang højt op og satte rasende tænderne i sin nabo, og et øjeblik efter hvirvlede de to rundt i vildt slagsmål.

"Kom, Hokota," råbte "Smilende Øje", mens hans øjne funklede, og han halvt rev sin broder med sig, "nu er kampen endt. Den var en stor kriger, men dens fjender var for talrige. Jeg kunne have lyst til at sende flere af mine pile af sted, men jeg kan ikke få dem tilbage igen."

Hokota standsede pludselig.

"Lad os lægge et offer til den tapre døde," sagde han, bevæget af dyb ærbødighed for den faldne kæmpe, og han løste samtidig en af de snore med perler og muslingeskaller, som prydede hans hår.

"Ja, Hokota," svarede "Smilende Øje" og fulgte sin broders eksempel.

De drejede sig om mod det sted, hvor de grådige ulve i øjeblikket slugte resterne af den store bøffeltyr, og lagde deres offer på jorden.

"Tag imod vort offer," sagde "Smilende Øje" alvorligt, "og giv os din kraft og styrke, når vi møder vore fjender."

Først sent på eftermiddagen hørte de fra det fjerne en lyd som af svag torden, men det skuffede ikke deres øre, som straks fortalte dem, at det var tyrens brøl for at samle sammen på hjorden. De var kommet langt bort fra lejren, og hvis de fortsatte, ville de ikke kunne nå tilbage den dag, men hvad havde det også at betyde. I samme øjeblik, de første svage lydbølger nåede deres øre, var al deres træthed glemt, og de tvang deres tørstige og halvt udmattede heste frem i hurtig galop. Efterhånden, som de kom nærmere og tydeligere og tydeligere hørte brølene, fik glæden over det store held deres hjerte til at slå voldsomt, deres kinder blussede varme, og øjnene strålede, for tyrens brøl steg efterhånden til en sådan styrke, at luften syntes at skælve, og ude i horisonten kunne de nu øjne en lang, lang, sort stribe.

"De går til floden for at drikke," råbte "Smilende Øje" og drejede sin hest halvt mod syd, "lad os vende vore heste og ride derned – Hokota, Hokota," fortsatte han glædesstrålende, "der er lige så mange som bladene i skoven. Alle vore jægere vil glæde sig, og det vil blive en fryd for os at kunne vise dem vejen til jagtstedet."

En times tid efter lå de i skjul nede ved floden og kunne på nært hold betragte det stolte syn, da den mægtige hjord kom vandrende. Tyrene gik på fløjene med hovedet sænket dybt mod jorden og bag ved dem køerne med deres lysebrune kalve, der sprang kåde rundt med klodsede spring.

Først da solen dukkede ned bag højene mod vest og mørket efterhånden skjulte bøffelhjorden, som efter at have slukket sin tørst atter havde sat sig i bevægelse nordpå, tænkte de på deres egen sult og tørst. De blev hurtigt enige om at forblive om natten dér, hvor de var, for så tidligt næste morgen at ride så hurtigt som muligt til lejren med det glade budskab.

Mørket blev tættere og tættere. I det fjerne lød gennem aftenens stilhed den hvide ulvs langtrukne, sørgelige hyl, men det ænsede de ikke, vant som de fra de tidligste barndomsår var til at møde allehånde farer og stadigvæk at leve med døden for øje. Deres tanker beskæftigede sig kun med dagens store held og den ros og hæder, der ventede dem, og efter at have stillet deres sult med pemmikan dækkede de sig til med deres skindsadler for at beskytte sig mod nattekulden, og snart efter sov de drengeårenes trygge og faste søvn.

Naturen fordrede sin ret, og trods deres bestemte forsæt om at påbegynde vejen tilbage til lejren i den tidligste morgenstund, havde solen dog allerede hævet sig et godt stykke op over himmelbuen, før de vågnede. I en fart fik de deres heste sadlet op og red ned til floden for at vande dem.

I næppe to pileskuds afstand fra vandingsstedet sad på dette tidspunkt fire arapaho-indianere omkring deres bål i færd med at tilberede deres morgenmåltid, da de pludselig blev opskræmt

ved at høre nogen bane sig vej gennem krattet på den anden side floden. De havde al grund til at udvise den yderste forsigtighed, for de var på fremmed grund, da såvel arapahoerne som cheyennernes forskellige stammer ved overenskomsten ved Fort Laramie for et par år siden var gået ind på at holde sig syd for Platte-floden og jage mellem denne flod og Arkansas, mens til gengæld en del sioux-stammer, som ligeledes havde deltaget i disse forhandlinger, skulle betragte terrænet nord for Platte-floden som deres jagtgrunde.

Med en advarende håndbevægelse lod den ene de øvrige forstå, at de skulle forholde sig fuldstændigt stille og gøre hestene rede, mens han selv lydløst sneg sig hen imod det sted, støjen kom fra.

Det var Chadokah – den udstødte siouxindianer – som efter i lang tid at have flakket fredløs om til sidst havde sluttet sig til og var optaget i en af arapaho-stammerne, hvoraf han snart blev et skattet medlem, for han var i besiddelse af mange af krigerens og jægerens bedste egenskaber.

Forsigtigt og lydløst som en panter trådte hans fødder mellem grene og løv, og som en slange bugtede han sig frem over jorden hen til flodbredden. Han krøb opad og spejdede frem gennem den tot græs, han holdt i hånden, og som han forsigtigt skød op over brinkens kant. Pludselig sitrede hans krop, for hurtigt havde hans øje sagt ham, at de to derovre ikke alene var siouxer, men også tilhørte den stamme, der udstødte ham og jog ham bort med spot og skam. I et nu trådte alle de gamle begivenheder lyslevende frem, og hævnfølelsen drev ham blodet brændende varmt til kinderne. Hans arm var ved at løsne bøssen, der hang i en odderskindsrem over hans ryg, da de to

derovre var færdige med at vande hestene og så op. Afstanden var ikke større, end at Chadokah tydeligt kunne se deres ansigter, og atter sitrede hans krop, for et par øjne, der skinnede underligt lyst i det farvede ansigt, så over imod ham – et par øjne, der ikke var til at tage fejl af, når man først en gang havde set dem.

"Smilende Øje", sang det inden i ham, og i samme stund var han klar over, at den anden måtte være Hokota, søn af selve hans dødsfjende – "Syngende Pil". Hvad rolle spillede det i øjeblikket for ham, at det ikke var krigere, men kun drenge, han havde over for sig. Hævn over stammen var hans eneste tanke, lige meget hvem der så blev de blodige ofre.

Godt for de to drenge var det, at solen allerede stod højt på himlen og mindede dem om, at tiden var kostbar. Næppe havde hestene trukket mulerne op fra vandet, før de med et kraftigt ryk kastede dem omkring og i voldsomme spring forsvandt bag træerne, just i det øjeblik Chadokah havde fået sin bøsse klar til skud.

Rasende over at se sine hævnplaner forpurret løb han tilbage til sine kammerater, sprang op på sin hest og red i vild fart hen imod et vadested, der lå længere vestpå, for at nå over floden og indhente sit bytte.

Kun opfyldt af glade tanker over snart at kunne bringe bud til lejrens jægere om det heldige udfald af deres spejdertogt, lod "Smilende Øje" og Hokota deres heste strække ud, da de begge samtidig fik øje på en enlig rytter, der forude til venstre for dem kom ridende hen imod dem.

"Der er en af jagtspejderne, som vender hjem," sagde "Smilende Øje", "lad os ride ham i møde. Måske også han har fundet en bøffelhjord, men det kan ikke være den, vi har truffet, for han kommer fra den modsatte side."

"Selv om han har truffet bøflen," svarede Hokota, "så tvivler jeg dog på, om hans hjord er så stor som vor."

De vendte hestene lidt og galoperede ned imod den enlige rytter. Lidt senere greb Hokota med et fast greb sin broders arm og råbte:

"Stands, "Smilende Øje" – hans hest har fire hvide ben, og det har ingen af vore jægeres heste."

Hurtigt drejede de hestene om og piskede på dem. Deres heste hørte ganske vist til stammens bedste og hurtigste, men de havde den foregående dag budt dem store anstrengelser. Endnu fløj de af sted med lange spring hen over prærien, men det var et spørgsmål, om de ville kunne holde ud hele den lange vej til lejren.

"Han kommer nærmere og nærmere," råbte Hokota, idet han så sig tilbage. Hans øjne var vidunderligt skarpe, og lidt efter føjede han til: "han har "det hemmelighedsfulde jern" hængende over sin skulder."

"Vi må svinge lidt mere mod nord," svarede "Smilende Øje", "for nu kommer vi snart til præriehundenes by, og der kan vore heste ikke gå over."

Præriehundenes by, som kan strække sig over flere tusind acres, består af tue ved siden af tue, ved hvis fod indgangen til deres huler er, og disse ligger så tæt ved hinanden, at en rytter ikke kan komme gennem byen, uden at hesten hvert øjeblik vil træde igennem.

Med vidunderlig stedsans slog drengene ind i den rigtige retning og nåede udkanten af "hundebyen", som lå mellem dem og lejren, og derefter red de tæt langs byens udkant for at gøre vejen så kort som muligt. Herved vandt de et godt forspring, for deres forfølger, som så dem foretage denne svingning, red lige ud for at afskære dem, men kom derved ind blandt tuerne, hvor hans hest snart begyndte at stikke hovene igennem. Han kom dog hurtigt på rette vej igen og genoptog sin forfølgelse.

Snart efter vandt han atter ind på dem. Hans hest var lige så hurtig som deres og åbenbart mere frisk, for sioux-hestene begyndte at puste betænkeligt og måtte hidsigere og hidsigere spores frem.

Just som de var begyndt at opgive håbet om at komme frelst til lejren, og "Smilende Øje"s tanker allerede beskæftigede sig med, om det ikke var bedst at standse og prøve på at forsvare sig, fik de i det fjerne øje på en lille trop ryttere.

"Der er vore venner," sagde "Smilende Øje".

"Måske er det også fjender," svarede hans broder.

"Nej, de ville ikke være så nær ved lejren," fortsatte "Smilende Øje", mens han så sig tilbage. Afstanden mellem dem og deres forfølger blev kortere og kortere. "Smilende Øje" lod sit blik vandre fra rytterne i det fjerne og tilbage og frem igen. Hans hånd fattede omkring buen for at tage den fra skulderen, mens han råbte til Hokota, hvis hest lå en halv længde tilbage.

"Hokota, tving din hest hurtigere frem og fortsæt. Snart vil du nå vore venner. Jeg vil standse min hest og sende mine pile af sted."

"Så standser jeg også," svarede Hokota fast og strammede rebet om hestens underkæbe.

"Nej, Hokota, Hokota – stram ikke tøjlen, og lad os begge prøve på at undslippe."

Chadokah havde også bemærket rytterflokken i det fjerne og piskede rasende på sin hest for at nå inden for sin bøsses rækkevidde, før han kom sine fjender for nær. Så smed han tøjlerne fra sig, greb sin bøsse og kastede den til kinden.

Da "Smilende Øje" pludselig hørte en kugle hvisle gennem luften, drejede han lynsnart hovedet om og så til sin forfærdelse, at hans broders hest begyndte at rave fra den ene side til den anden, og nu sank den pludselig i knæ, mens Hokota i en stor bue blev slynget over hovedet på den og blev liggende som livløs på jorden. Med voldsomme ryk, som ville han rive kæben over, tog "Smilende Øje" sin hest op, men den var allerede kommet et langt stykke frem, før han fik den standset og vendt om. Dér lå hans broder ubevægelig på jorden, og lidt længere borte holdt hans fjende i færd med at gøre sin bue klar.

Uden et øjebliks betænkning fo'r han tilbage imod stedet, hvor hans broder lå, kastede sig over i den ene stigbøjle og hang foroverbøjet helt ned mod jorden. I fuld fart nåede han at få tag i sin broder og ville trække ham op på sin hest, men hans kræfter slog ikke til. Endnu halvt hængende nede på siden af hesten holdt han sin venstre arm fast omkring livet på Hokota, mens han selv med højre hånd klamrede sig til den stærke, brede rem, der holdt sadlen fast.

Chadokahs pile susede omkring ham, og en af dem flængede øret på hans hest, mens den sanseløs af angst og ophidselse fo'r hen over prærien ned imod de ryttere, der nærmede sig i susende jag.

Det var selve "Syngende Pil" med nogle af sine krigere. Han var redet ud for at se efter sine sønner, urolig over deres lange udeblivelse, og allerede på lang afstand havde han opdaget dem og var blevet klar over deres farefulde situation. Nu blev han vidne til "Smilende Øje"s heltemodige bedrift, og skyndsomst fik han hesten standset og taget op. Hokota var bevidstløs, men kom snart til sig selv igen.

Nogle af siouxerne begyndte at forfølge den fjendtlige indianer, som de ikke anede, hvem var, mens de tilbageblevne hørte på drengenes glade beretning om den mægtige bøffelhjord.

"Godt og rigtigt har I handlet," sagde "Syngende Pil", "og i aften skal vore mænd danse bøffeldansen," og idet han så på "Smilende Øje" med et blik, der rummede en faders store kærlighed, fortsatte han: "Stor hæder har du gjort dig fortjent til, "Smilende Øje", jeg vil afholde et stort gæstebud, og mændene vil tale lovord om dig, for det, du har gjort, var en krigers bedrift, og jeg vil give dig to ørnefjer fra min hætte."

Inden de drog videre, var "Syngende Pil" med sine ledsagere henne ved det sted, hvor hans hvide adoptivsøn så dristigt og behændigt havde reddet hans søn, og her faldt hans skarpe øje på en af de pile, der nær havde kunnet få Chadokahs onde hævnplaner til at gå i opfyldelse. "Syngende pil" tog den op, undersøgte den nøje og stak den derefter i sit kogger, mens han mumlede: "Tåbeligt var det af mig, at jeg dengang sparede dit liv."

Lidt efter var alle ryttere på vej imod lejren.

Budskabet om den store bøffelhjord blev modtaget med jubel af hele lejren, og snart efter mødte medicinmændene op, iført deres fornemste prydelser og overhængt med al deres "medicin" – forskellige slags poser med alt muligt ragelse, udstoppede smådyr, menneskefingre og meget andet. De skulle lede de højtidelige ceremonier, som skulle påkalde bøffelånderne. Til sent på natten fejredes den store fest.

Efter at hans gæster havde forladt ham, sad "Syngende Pil" længe i dybe tanker i sit telt. Endelig rejste han sig op og hentede en knækket pil med rusten spids fra et af sine gemmesteder. Han tog spidsen af og gav sig til at hvæsse den ren og skarp.

"Smilende Øje" og Hokota deltog i øjeblikket med liv og lyst i festlighederne derude i lejrkredsen, hvor trommerne stadig gik, og jægerne dansede den store bøffeldans.

Kapitel 9

Værtshuset "Håbets Opfyldelse" i Independence var en besynderlig bygning at se til, idet den bestod af en hel del større og mindre huse og skure, der syntes at være føjet sammen på en underlig, planløs måde. Folk, som for godt og vel en halv snes år siden havde besøgt den lille, simple træbygning, over hvis dør der med kluntede bogstaver var malet "Håbets Opfyldelse", ville vel knapt nu kunne kende deres gamle logihus. Uden om den gamle bygning, hvis oprindelige udseende trådte tydeligt frem på grund af den mørkere farve, var der nu bygget til på begge gavle, ovenover havde den fået endnu et stokværk, og med større og mindre udbygninger stod hovedbygningen i forbindelse med ældre og nye småhuse og skure. Det var tydeligt nok at se, at ingen arkitekt med akademisk uddannelse havde været mester for dette – nej, man havde simpelthen lidt efter lidt bygget til, efterhånden som der ikke blev plads nok, og inskriptionen "Håbets Opfyldelse", prentet med lysende guldbogstaver på det nye navneskilt, der dinglede i sine jernkæder foran hovedindgangen, var i og for sig den bedste reklame for værten selv. Hvis det havde været hans håb at se sin forretning blomstre op, var dette i hvert fald blevet opfyldt.

Men det havde også været glimrende tider for ham og var det endnu, for selv om der i de senere år var dannet andre udgangssteder højere oppe ad Missouri-floden, vedblev Independence dog at være et søgt samlings- og udrustningssted for de mange, der ad Oregon-ruten – langs Platte-floden og gennem Sydpasset – drog vestpå for at søge lykken i det forjættede land.

Først kom de mange kolonister, der med deres vogne, redskaber, heste og kvæg drog til Oregon, lokket ved rygterne om den frugtbare jord og det herlige klima, så fulgte mormonernes store menneskebølge, da de i tusindvis i årene 1846-47 foretog deres store vandring fra deres gamle opholdssted Nauvoo og til det nye hjem omkring den Store Saltsø i det nuværende Utah for i fred og ro at kunne oprette det nye Zion, og endelig væltede de guldsøgende emigranters voldsomme menneskestrøm ind over prærien i hidsigt jag for at komme til Californien, hvorfra rygtet havde bredt sig verden over, at man i Sacramentodalen havde fundet store og rige guldlejer.

Den rummelige skænkestue var fuld af folk, og det var en meget blandet forsamling, hvori mange forskellige nationer og så at sige alle samfundslag var repræsenteret. Et sted sad en bredskuldret farmer og drak lidkøb med den handelsmand, hos hvem han havde købt sin udrustning, mens hans lille søn stod støttet til hans knæ og ganske fortumlet betragtede alt det nye, hans undrende øjne mødte, et andet sted stod en gruppe mænd, hvoraf nogle var klædt i grove klæder og havde arbejdsvante næver, mens andre bar byboerens finere tøj og havde dennes blegere ansigtsfarve og finere og mere smalle hænder – dog alles øjne havde samme forventningens glans, mens de højrøstet drøftede de seneste rygter om uhyre guldfund, slog i bordet og drak hinanden til med ønsket om, at hver og en, inden året var omme, havde fundet lykken derovre på guldmarkerne.

Her var en velsitueret kolonist i færd med at engagere en mindre heldigt stillet til at passe og drive hans kvæg, og her sad

to skummelt udseende personer – professionelle spillere – i ivrigt studium af deres medmennesker, hvis lidenskab for spil det gjaldt om at vække og udnytte på yderste måde.

Jo – "Håbets Opfyldelse" var samlingssted for folk af alle klasser og var en slags børs, hvor man handlede, traf aftaler og skrev kontrakter. Fra tidlig morgen mødte dens gæster op, snakkede, drak og handlede, og til langt ud på natten lød musikkens toner fra dansesalonen, hvor man i en munter, hvirvlende svingom tog afsked med civilisationens goder og nydelser, inden man tiltrådte den lange og besværlige rejse over den endeløse prærieørk, hvor alle slags farer lurede på en – møjsommelige vandringer, sult og tørst, støv og hede, og hvor der endnu var al udsigt til en dyst på liv og død med de røde krigere, gennem hvis land og over hvis jagtgrunde vejen gik.

I et hjørne af skænkestuen sad to mænd i ivrig samtale og uden at høre efter eller bryde sig om, hvad der foregik omkring dem. Den ene var klædt som jæger, hans dragt var helt af læder, ved hans bælte hang kniven, krudthornet og kugleposen, og sin lange riffel havde han stillet op til væggen. Han var en ca. fyrretyveårig mand, og underlig at se var den skaldede isse, som lyste skinnende hvid midt i en ellers rig og mørk hårfylde, hvori der ikke fandtes et eneste grånende hår. Den skaldede plet var heller ikke regelmæssig som en naturlig "måne" men nærmest lidt aflang tværs over issen.

Det var Jack Harrington, som takket være sin jernstærke konstitution alligevel var kommet over den hårde medfart, han havde lidt ved den kamp, der for fjorten år siden havde stået ved Penn Kerrs blokhus.

Jack Harrington drev endnu sin gamle bestilling, snart som vejviser og fører for karavanerne, snart som jæger. Han var kendt viden om, gik almindeligvis under navnet "Skaldenakke" og var anset for at være en dygtig og dristig fører med et grundigt kendskab til vildnisset og alle dets hemmeligheder og farer.

Hans bordfælle lige over for havde ikke noget tiltalende ydre, hvor meget han end pyntede på sig, hvad klædedragten angik. Hans røde hår faldt ham langt ned i panden, men gjorde kun et forgæves forsøg på at skjule, at han manglede den øverste halvdel af venstre øre. Det syntes, som om venstre side af hans hoved havde været særlig udsat, for midt på kinden lyste et stort, rødt ar, hvis stjerneform tydeligt nok viste, at det hidrørte fra et skudsår. I hans små, listige øjne stod at læse, at hans karakter ikke var af de bedste, og at man i det hele taget havde en mand for sig, som man ikke kunne stole på. –

"Tøm dit krus, Skaldenakke," sagde han, "mester derovre bag skænken har kælderen fuld. Skål, kammerat."

De stødte glassene sammen og drak.

"Men – hvad skal det sige," fortsatte han, "du tømte jo ikke dit glas."

"Nej, Thomas Garland," svarede Jack Harrington, "du ved, at jeg ikke holder af de stærke drikke, og jeg er kun kommet for at træffe sir Duggan, som jeg venter i dag."

"Kommer den gamle stabejs her stadig?" spurgte Thomas Garland.

"Ja, endnu har han ikke svigtet et eneste år, men møder hvert forår, når kolonisterne drager af sted, og foretager sin pilgrimsrejse til det sted, hvor vi lagde hans datter i jorden og

brændte huset af over hendes grav. Hun var jo hans eneste barn, og godt var det på en måde alligevel dengang, at de lumske, røde skurke havde tilredt mig sådan, at det ikke blev mig, der bragte ham det budskab.

Nu med årene er han blevet mere rolig, om end han stadig er lidt til en side. Han kan ikke blive træt af at snakke om den tomme vugge, vi fandt derinde i huset, og han bliver ved med at spørge og spørge, om vi ikke tror, at barnet kunne være i live endnu.

Han har sat en smuk sum penge ud som belønning til den, der kan finde det, men det er jo galmandsværk.

Nå, jeg har nu vænnet mig til med årene at have ham med min karavane indtil Grand Island, du ved det sydligste punkt af Platte-floden. De første år havde jeg at stille med en trop velvoksne folk, men nu, da der for – for, ja, lad mig se – det var lige efter den mexicanske krig – den var i 48 – – – det kan altså nu være – ved en – en syv, otte år siden, at de anlagde Kearney-fortet, og siden da får han nogle soldater med sig. Han betaler dem naturligvis for det, og rundeligt må jeg sige. Kneben er han ikke, men han skal jo også have en farlig masse penge."

"Pjank kalder jeg det. Tosseri er det at smide så mange penge ud for at se – ja, bare se et stykke jord, hvor der ligger en begravet," sagde Thomas Garland og udstødte et foragteligt "Pyh" – "hvis han har så mange penge, hvorfor pokker flytter han så ikke hele graven hen, hvor han bor?"

"Det spurgte jeg ham såmænd også om engang," svarede Jack Harrington, "men det ville han ikke høre tale om. Jeg tror nok, han føler det som en slags bod, han gør hvert år, fordi han ikke godvilligt ville lade hende få den, hun holdt af."

"Pjank," gentog den anden og tømte på ny sit glas.

"Nå-h, det vil jeg just ikke kalde det. Han var dog hendes far, og hun var en dejlig pige. Selv kan jeg sommetider blive helt underlig, når jeg tænker på hende. Du skulle have set hendes blå øjne, ja, og –" Jack Harrington faldt hen i tanker og så helt vemodig ud.

"For Fanden da, mand, bliv nu ikke sentimental og skør i krukken. Drik ud og lad os få noget mere i glasset."

"Folk taler for resten om," slog Jack Harrington pludselig om, "at Thomas Garland har haft lykken med sig derovre i Californien og nu er vendt tilbage som en rig mand."

"Så siger folk en forbandet løgn," afbrød den anden ham kraftigt.

"Nå, ja, mig kommer det jo ikke ved," vedblev Jack Harrington, "jeg siger kun, hvad rygtet fortæller. Hvad vil du nu, Thomas? Tager du med mig i vildnisset som i gamle dage, eller har du helt glemt at skyde en bøsse af derovre. Vi to har dog ellers i gamle dage haft nogle drøje ture sammen, men de røde slyngler har ikke betalt sonegæld nok endnu for det puds, de spillede mig ved at klippe håret på min isse temmelig kort."

"Jeg skylder dem også noget, Skaldenakke," svarede Thomas Garland og pegede op mod sit halve øre, "og du ved, jeg lægger ikke fingrene imellem, når det gælder de lumske skurke. Død og djævel, jeg så dem gerne pint til døde hver eneste af dem."

"Tager du med, kammerat?"

"Nej, nej – ser du, Skaldenakke – jeg har andre planer for. Du ved, jeg stammer jo egentlig sydfra, og jeg havde nok lyst til at ende mine dage der, hvor solen skinner varmt. Nu har jeg slidt og trællet nok for føden og for andre, nu kunne det more mig at

blive den, der bestemte farten. Jeg har tænkt mig at rejse derned og købe en plantage. Der er forholdene endnu således, at man har slaver til at gøre arbejdet."

Jack Harrington så op på sin gamle kammerat, med hvem han i tidligere tid havde foretaget mange jagtekspeditioner, og ved hvis side han mange gange havde kæmpet mod indianerne.

"Så passer rygtet vel alligevel," sagde han med et lunt smil, "når det fortæller, at Thomas Garland har haft held med sig og er vendt tilbage fra Californiens guldmarker som en rig mand."

Den anden blev pludselig klar over, at han tydeligt nok havde røbet sig, og bed sig i underlæben af arrigskab. Han skulle lige til at trække i land igen på en eller anden måde, da en vogn kørte op foran "Håbets Opfyldelse", og alle gæsterne styrtede til vinduerne.

"Der kommer han. Vi ses vel så senere endnu en gang, inden du bliver plantageejer," sagde Jack Harrington lidt spottende og rakte sin hånd frem til afsked, "nu må jeg tage imod sir Duggan. Farvel, kammerat."

Lidt efter gik døren op, og en ældre, hvidhåret og gråskægget mand trådte ind. Den højrøstede samtale i skænkestuen standsede pludselig og gik over til hvisken mand og mand imellem. Mange af de tilstedeværende kendte den gamle, rige handelsfyrste, som regelmæssigt hver forår i egen diligence kom til denne afkrog af verden, og de meddelte nu hviskende de fremmede, som ikke kendte ham, hvem han var, og hvorfor han kom her.

Der var noget fint og fornemt over hele den gamle herres udseende, optræden og væsen, som han her stille gled gennem

den brogede skare, fulgt af en uniformeret tjener, der bar hans pels og håndkuffert.

Han besvarede værtens dybe buk og meddelelse om, at værelserne var i orden, med et venligt nik og rakte Jack Harrington, som gik ham i møde, sin hånd med ordene:

"Ja, Harrington, så har De mig igen."

Han trak ham derefter lidt til siden og føjede sagte til: "Der er vel ikke noget nyt om barnet?"

Jack Harrington måtte som sædvanlig besvare hans spørgsmål benægtende, og der gik et smerteligt drag hen over sir Duggans ansigt, hvis tidligere så kolde og hårde træk sorgen og savnet nu havde mildnet.

Lidt senere sad Jack Harrington i sir Duggans værelse og gjorde rede for de forberedelser til rejsen, han havde truffet, hvilket hverv han nu i så mange år havde udført til sir Duggans store tilfredshed, og nede i skænkestuen sad Thomas Garland ene tilbage og tømte glas på glas, så arret på hans kind lyste rødere og rødere.

Kapitel 10

Jagten på den flok bøfler, som "Smilende Øje" og Hokota havde opsporet, blev en af de bedste og rigeste bøffeljagter, som Wachagees jægere endnu havde deltaget i. I flere dage måtte samme store hjord holde for. Den første dag var det lykkedes jægerne på deres trænede heste at ride uden om flokken og snævre kredsen ind således, at bøflerne blev tvunget til at søge ned imod floden, og flere hundrede af de mægtige dyr måtte her bukke under for de ville jægeres pile og lanser. Senere havde hjorden spredt sig, og de følgende dage havde enkelte afdelinger af jægerne truffet de mindre flokke, havde som sædvanlig omringet dem og gjort rigt bytte blandt de store fortumlede dyr, der hverken vidste ud eller ind, når de til alle sider så sig omringet af hylende og skrigende fjender. Til sidst var bøflerne flygtet så langt bort, at afstanden fra jagtstedet og til lejren blev for stor.

Med rigt bytte og mætte af jagtens glæder var jægerne vendt hjem. Lejren svælgede nu i kød, og efter jagten fulgte overdådige gæstebud, hvor de mange spændende og farefulde situationer, som jagten havde været rig på, blev drøftet, og mand og mand imellem berettedes der om de beviser på mod, snarrådighed og våbenfærdighed, som såvel andre som ikke mindst de selv havde aflagt.

Hist og her i teltene lå der vel en såret jæger, som havde været uheldig under jagten – benbrud og kvæstelser pådraget ved at styrte med hesten, et dybt sår eller en gabende flænge, hvor tyrens horn var trængt ind – og fra et af teltene, hvor den sårede lå bevidstløs hen, lød medicinmandens besværgelser og lyden af

hans tromme, som atter skulle kalde den døende jæger til live, men endnu havde døden ikke kastet den mindste skygge over lejrens festligheder.

Kvinderne havde som sædvanligt travlt med kødets tørring og tilberedning, mens mændene lå i klynger og under ivrig rygen og snakken hvilede ud efter jagtens anstrengelser. Spredt om på sletten boltrede lejrens drenge sig. De var i færd med at efterligne deres fædres stolte bedrifter og gik med liv og sjæl op i den arrangerede bøffeljagt.

Siden den stund, da Wachagee blev klar over, at Chadokah – den af stammen udstødte sioux-jæger – endnu var i live, og havde været vidne til hans forsøg på at skaffe sig hævn, havde hans vagtsomme faderøjne næppe nok sluppet sønnerne af syne.

Såvel under som efter jagten havde han haft sine spejdere udsendt for om muligt at komme på sporet af Chadokah, som åbenbart strejfede om i nærheden med hjertet fuldt af onde hævnplaner, men endnu havde spejderne ikke set noget til ham.

Spidsen på den knækkede pil var nu skrabet ren, filet skarp og sat fast på et nyt skaft, og Wachagee vidste med sig selv, hvortil den skulle bruges.

En morgenstund kom en af disse spejdere i vildt jag susende gennem lejren på sin stønnende hest og standsede uden for høvdingens telt. Han bragte den nyhed, at der var udsendinge fra arapaho-indianerne syd for Platte-floden undervejs mod lejren, og han kunne fortælle, hvorledes de havde holdt fredspiben højt i vejret og fremvist rige og kostbare wampumsbælter.

Med lynets hast bredte nyheden sig over hele lejren og fremkaldte over alt stor bestyrtelse. Hvad var i gære? Gjaldt det mon en indbydelse til at mødes for at afholde en fælles væddekamp i de forskellige sportsgrene som ridning, løb, brydning eller boldspil, eller ville de slutte overenskomst og træffe fælles aftale om gensidigt i fred at drive sommerjagt på hinandens territorium, for det skulle vel ikke være noget endnu alvorligere – en opfordring til at betræde krigsstien?

Navnlig hos stammens unge mænd var spændingen uhyre, og de håbede alle på, at det gjaldt krig mod de forhadte blegansigter, den blodige krig, som de nu havde ønsket så længe, og de bestormede spejderen med spørgsmål, om han ikke også havde set, om udsendingene fra den fremmede stamme bragte den rødfarvede tomahawk med sig.

Stående i større og mindre grupper blev nyheden drøftet og diskuteret på det ivrigste, mens alles blikke var rettet mod syd, hvorfra udsendingene skulle komme. Det store, altbeherskende spørgsmål var, hvad "Syngende Pil" ville gøre, hvis det var en opfordring til at gå på krigsstien mod de hvide. Enhver vidste jo, hvorledes han havde holdt stammens unge krigere tilbage, og hans myndighed og indflydelse i de ældres råd var så stor, at det hele egentlig afhang af ham. Ville han tage den rødfarvede tomahawk op fra jorden som tegn på, at hans stamme var villig til at slutte forbund og gå på krigsstien, eller ville han give afslag ved at lade den blive liggende?

Endelig kunne man langt ude i horisonten øjne en lille trop ryttere, og stammens mænd begav sig hurtigt til deres telte for at iføre sig højtidsdragten og male sig med friske farver, mens drengene fik ordre til at fange de hunde ind, hvis kød senere

skulle spises under det store gæstebud, som de fremmede skulle beværtes med, lige meget hvad deres ærinde så var.

Da udsendingene en times tid efter red ind i lejren, holdende fredspiben højt i vejret, blev de modtaget af nogle unge krigere, der tog imod deres heste og førte dem selv hen til rådsteltet, hvor Wachagee og stammens ældste havde taget plads omkring rådsilden.

Wachagee så imponerende og stolt ud i sin højtidsdragt. Han optrådte med stor pragt, prydet med en mægtig ørnefjershætte og rigt overhængt med perler og anden slags fornem og kostbar pynt. Omkring halsen lyste et halsbånd med en tredobbelt række bjørnetænder skinnende hvidt mod hans mørke hud. Med værdige bevægelser indbød han de fremmede til at tage plads og rakte den fjersmykkede fredspibe imod dem.

En stund herskede der dyb tavshed omkring rådsilden, mens den ceremonielle rygning foregik, og alle de tilstedeværende havde indsuget deres drag. Dernæst rejste ordføreren for arapahoerne sig, og holdende et bredt wampumsbælte frem begyndte han sin tale:

"Lyt til mine ord, siouxer.

Med dette bælte styrker jeg venskabets kæde mellem jer og mine brødre blandt arapahoerne, der hører til stammen, "de, der har de spraglede heste."

Siouxer, med dette bælte kaster jeg tørt ved på den rådsild, hvorom de ældste blandt jer og os skal sidde sammen i fred og venskab, og skæret skal lyse vidt om og fortælle, at selv om mange munde taler, er det dog de samme ord og ord, som tales mellem venner og brødre.

Siouxer, med dette bælte griber vi jeres hænder og holder dem fast og slipper dem ikke."

Derpå overrakte han bæltet, som en af siouxernes ældste modtog, og med en lignende tale blev der overrakt de fremmede et andet til gengæld.

Der indtrådte nu atter dyb tavshed såvel mellem dem, der sad omkring ilden, som blandt alle krigerne og de unge mænd, der i ærbødig afstand stod stillet op i en stor kreds for at være vidne til, hvad der foregik. Spændingen var stor, for nu var øjeblikket kommet, da deres nysgerrighed snart skulle tilfredsstilles. Enkelte forsøgte vel på at nærme sig rådsilden for at kunne høre, hvad der blev sagt, men lejrpolitiet fik dem hurtigt drevet tilbage. Afstanden fra rådsilden og til tilskuerne var for stor til, at ordene kunne opfattes, man måtte foreløbigt nøjes med at se til og søge fra det sete at slutte sig til, hvad der blev sagt.

Atter rejste arapaho-indianernes udsending sig. Han var en høj, mager og kraftig indianer med en sikker og værdig optræden, som det sømmede sig for en udsending, der skulle gøre indtryk. Han bar en pragtfuld og kostbar klædning, ørnefjerene vajede stolt fra hans hoved, og den store bøffelkappe bar han hængende omkring livet med halen hængende ned på højre side.

"Lyt til mine ord, siouxer," begyndte han atter, "for jeg bringer jer, der nu er mine brødre og venner, et budskab, som er stort og betydningsfuldt.

Vore krigere vil ikke længere finde sig i, at de blege ansigter trænger ind på deres jagtgrunde og bortjager det vildt, som den

store ånd har givet til føde for den røde mand. Deres fødder er trætte af at vandre snart her, snart ud over landet.

Den røde mand er nu ligesom træernes blade, der splittes, for de hvide mænd bærer sig ad ligesom vinden, der kommer fra alle hjørner og fører bladene bort fra det sted, hvor de hører til, og hvirvler dem rundt snart her, snart der til alle sider. Vi har forladt det sted, hvor vore forfædre ligger begravet, fordi den hvide mand lovede os, at dette land skulle være vort, og han forsikrede os om, at her ville han aldrig sætte sin fod.

Men han taler med mange tunger, for vi ser jo alle, at hans ord ikke er sandhed. Den hvide mands fod er stor, og han vil helst, at den skal dække hele Jorden, således at hælen er ved den opgående og tåspidsen ved den nedgående sol, og der, hvor han træder, flygter bøflen og elsdyret og bæveren og den hurtige antilope.

Siouxer, I som nu er mine venner og brødre, hvorfor skal vi sidde uvirksomme i vore telte, mens blegansigterne tager vor jord og skræmmer vort vildt bort? Den store ånd har givet den røde mand dette land, og det er hans vilje, at vore økser skal hæves mod dem, der vil tage det fra os.

De ældste i vor stamme har holdt råd. Tomahawken er løftet højt i vejret, og krigsdansen er danset.

Vore krigere længes nu efter blodig hævn over dem, der har trampet på deres forfædres grave og dræbt deres frænder, vore unge mænd tragter efter at vinde hæder og berømmelse, vore børn jubler, og vore kvinder jamrer ikke."

De sidste ord slyngede han ud med stor begejstring i stemmen, hans øjne lyste, og han slog ud med armene, som om

han endnu befandt sig midt i den ophidsede hob, der nys havde fejret krigens ville fest.

"Siouxer – vore krigere er tapre og modige, men blegansigterne myldrer hen over vore jagtgrunde som en bisværm, der forlader sit træ, og derfor ser vore mænd derhen, hvor deres venner er, og de venter på deres hjælp. Tiden kommer nu, hvor blegansigterne drager vestpå, og deres vogne er fulde af alt det, vi har brug for, og de fører mange heste og meget kvæg med sig. Rigt bytte venter os, og vi skal bagefter fejre store sejrsfester i vore lejre.

Den store ånd har givet den røde mand landet her, og det er hans ønske, at vi skal løfte krigsøksen mod den hvide mand og betragte ham som vor fjende og ikke søge venskab med ham, ej heller skåne hans kvinder eller opfostre hans børn, for vi ser ikke hinden tage sig af bjørnens unge, eller fåret give die til den ville bjergløves unge, for at de ikke senere selv skal blive dræbt af dem, som de ammede."

Wachagee så op og mødte den talendes øjne. Han var ikke i tvivl om, at de sidste ord hentydede til "Smilende Øje"s tilstedeværelse i lejren, men ikke med en bevægelse røbede han noget, og udtrykket i hans øjne gav ikke hans hemmelige tanker til pris.

Arapaho-indianeren tog nu den rødfarvede tomahawk frem af sin kappe og holdt den udæskende højt i vejret. Dette gav anledning til, at der opstod et stort røre i yderkredsen, hvor ingen ganske vist havde hørt, hvad der blev sagt, men hvad betød også det, da nu alle og enhver kunne forstå, at det var en opfordring til at deltage i et krigstogt, udsendingen fra arapahoerne var kommet med.

"Ser I den krigsmalede tomahawk," lød råbet fra mand til mand, og de yngre kunne knapt nok styre deres overstrømmende glæde, men sprang og hoppede rundt, som om de allerede nu ville begynde på krigsdansen. Lejrpolitiet havde fuldt op at gøre med at holde pladsen afspærret.

"Siouxer," fortsatte taleren dristigt; for dristige var de ord, dér nu fulgte, men for ham gjaldt det kun om at komme tilbage til sin stamme med et godt resultat, "fugle fra nord har sunget i vore krigeres øren, at hos jer ligger stridsøksen begravet, og at græsset på de stier, der fører til jeres fjender, er så højt, at det dækker solen, og at jeres kvinder har glemt at danse skalpdansen."

Med en værdig bevægelse lagde han tomahawken ned på jorden og slyngede med kraft sine sidste ord ud:

"Siouxer, I som nu er vore venner og brødre. Lad mig drage tilbage til arapahoerne med budskabet om, at det var onde fugle, hvis tunge talte løgn, og lad mig fortælle vore krigere, at I er rede til at lade kampskriget lyde. Det skal fylde den hvide mands øre med skræk, så hans hjerte bliver svagt og hans arm uden kraft."

Arapaho-indianeren gled stille ned på sin plads. Hans ord havde uden tvivl gjort et stort indtryk på siouxernes råd og ikke mindst de sidste, dristige ord, hvis brod stak så meget dybere, som enhver følte, at de var sande.

Wachagee var fuldstændig klar over, at hans stilling nu ville blive meget vanskelig. Endnu troede han på, at han som sædvanlig kunne sætte sin vilje igennem hos de ældre og besindige, der ganske vist gemt i deres bryst nærede et dybt had til de sejrrige, troløse hvide, men som på den anden side heller

ikke var blinde for, at stammens gode trivsel netop skyldtes, at deres høvding havde forstået at holde sine krigere fjernt fra de hvides veje. En helt anden sag var det med de unge mænd. Når de sårende ord blev bekendt mellem stammens varmblodige, unge krigere, vidste han, at de ville ægge dem op til et raseri og en vildskab, som intet kunne standse.

Tavsheden, der fulgte efter talerens ord, var så dyb, at enhver tydeligt kunne høre hovslagene af en hest, der nærmede sig lejren i strakt galop.

Wachagee så op, og nu svingede en siouxindianer ind gennem lejrkredsens åbning og styrede hen imod rådsteltet.

Så rejste høvdingen sig op, og der var ikke en i hele lejren, hvis øjne ikke hang ved hans prægtige, høje skikkelse med den stolte, knejsende holdning, og rundt omkring hørtes kun betagethedens dybe, halvt stønnende åndedrag. Enhver kendte hans store magt og indflydelse på rådet og hans glimrende veltalenhed – ville han nu tale for eller imod? Skulle den røde tomahawk blive liggende på jorden til skam og spot for alle stammens krigere, eller ville han lade en ung kriger tilkalde, som så med funklende øjne skulle løfte stridsøksen højt op i vejret og under skingrende skrig danse krigsdansen?

Stor var alles forfærdelse, da Wachagee på trods af alle regler og vedtægter uden et ord forlod rådsforsamlingen og vinkede til den sioux-spejder, som var siddet af og nu stod bag tilskuerkredsen ved siden af sin forpustede hest. Han banede sig vej gennem kredsen og nærmede sig høvdingen, hvem han med dæmpet stemme betroede sin melding.

"Ved mit telt står mine hurtigste heste," svarede Wachagee, "læg din sadel på den ene og hold dig rede til at følge mig."

Derefter gik han tilbage til rådsforsamlingen.

"Mine brødre, vi har hørt de ord, I talte, og vi bevarer dem i vore hjerter. Gå nu til vore telte, hvor kvinderne har måltidet rede, og inden solen slukkes, skal I erfare vort svar."

Med en værdig bevægelse gav Wachagee tegn til, at rådsmødet var endt, og alle rejste sig fra deres pladser.

Lidt efter blev lejren vidne til, at deres høvding besteg sin hest og kun ledsaget af en enkelt kriger i strakt galop red mod syd. Ingen anede, hvad grunden hertil var, og i alles øjne stod den dybeste forundring at læse.

Kapitel 11

Som en lille verden for sig selv drog emigrantkaravanen hen over den endeløse prærie. Selv om man for det lille, halve år, som medgik til rejsen fra Missouri til Oregon, havde sagt farvel til den store verden, der som en bred bræmme strakte sig uden om den nordamerikanske udørk, havde man dog så godt, som forholdene tillod det, søgt at indrette sig, som man var vant til og med sit tidligere liv som forbillede.

En fast og sikker ledelse skulle der naturligvis til for at holde sammen på dette lille samfund, der kom fra alverdens lande og bestod af alle slags folk, og disse vandrende skarer havde derfor som oftest organiseret sig på soldatervis i et eller flere kompagnier hver under den valgte kaptajn, som til sin hjælp havde befalingsmænd af lavere grader som løjtnanter og sergenter.

Retfærdigheden blev håndhævet af de ligeledes valgte dommere, der foretog forhør over og dømte forbrydere efter præriens enkle, men strenge lovparagraffer, for de love, man hidtil havde haft som rettesnor, kunne selvfølgelig ofte ikke finde anvendelse under disse særegne forhold.

Man savnede i et sådant lille, isoleret samfund ej heller præst eller læge, som hver i sin gerning havde nok at gøre. En dag måtte præsten lyse kirkens velsignelse over et lykkeligt ægtepar, der havde lært hinanden at kende under rejsen, en anden dag måtte han foretage en begravelse, for mange nåede ikke at se det forjættede land, men fik deres sidste hvilested under præriens grønsvær. Lægen havde fuldt op at gøre med behandlingen af dem, der trods sygdom og svaghed alligevel

havde begivet sig på den lange vandring, og ikke sjældent slog en lille verdensborger for første gang sine undrende øjne op under den skrumplende vogns hvide lærredsovertræk.

De bredsporede vogne var forspændt med okser og tungt lastet med møbler og husgeråd, proviant og arbejdsredskaber, og efter dem fulgte heste og malkekvæg, vogtet af beredne, riffelbærende folk. Set på afstand havde en sådan vognrække med de høje, hvide overtræk, der skulle skærme mod sol og vind, en vis lighed med en række sejlskibe, og herfra stammede også navnet "prærieskonnert", som disse vogne almindeligvis kaldtes.

Den emigrantkaravane, som Jack Harrington dette år var fører for, og til hvilken sir Duggan havde sluttet sig, talte ca. 300 mænd, kvinder og børn, 40 prærieskonnerter og en del mindre kærrer og et lille tusind heste og kreaturer. I begyndelsen af maj havde den overskredet Missouri og uden nævneværdige oplevelser nået Fort Kearney. Her fik sir Duggan den ubehagelige meddelelse, at det på grund af sygdom blandt fortets besætning ikke i år var muligt at skaffe ham den sædvanlige ledsagelse. Man havde tilbudt ham ophold i fortet, indtil sygdomsperioden var overstået, men i øvrigt også meddelt ham, at et kompagni soldater var under march fra Fort Laramie, og hvis han drog videre sammen med karavanen, ville han træffe dette og kunne så foretage tilbagerejsen under dettes ledsagelse og beskyttelse. Efter samråd med sin fører valgte sir Duggan det sidste, navnlig da Jack Harrington lovede ham at lægge rejseruten således, at de kom til at passere hans datters gravsted inden for en sådan afstand, at han uden større risiko kunne foretage sin udflugt dertil.

Sir Duggans rejsevogn kørte altid i spidsen af karavanen, og i nærheden af den plejede Jack Harrington at ride. Mange timer om dagen tilbragte han med at underholde den gamle herre. Sir Duggan søgte ikke sammen med karavanens andre medlemmer, men holdt sig for det meste inde i sin vogn, hvor han tilbragte tiden med at læse eller sad henfaldet i dybe tanker.
–

Jack Harrington kom ridende hen til sir Duggans vogn og hilste ærbødigt.

"Må jeg forstyrre Dem et øjeblik, sir Duggan?"

Sir Duggan så op fra sin store Bibel, i hvilken han så ofte søgte trøst og mod.

"Ja, gerne," svarede han.

"Nu har jeg ordnet det med kompagniets kaptajn, og vi er så enige om at holde rastdag i morgen. Det passer kompagniet udmærket, for de skal have deres forspand vasket og grundigt efterset. Hvis De så er klar i morgen tidlig, men det må være lige ved solopgang, så er jeg til Deres tjeneste. Vi kan gøre turen på en dag og være tilbage på sikker vej inden mørkets frembrud."

"Det bliver ikke lang tid, jeg får lov til at blive ved graven," svarede sir Duggan alvorlig.

"Nej – – men – det kan jo ikke godt ordnes på anden måde. Det var også uheldigt med den sygdom i Kearney-fortet. Det er en lang rejse at gøre, sir Duggan, for at …". Her stoppede Jack Harrington, da han ikke vidste, hvorledes han skulle fuldende sin sætning, men sir Duggan kom ham hurtigt til hjælp.

"Tal ikke om rejsens længde og besvær. Jeg føler mig trøstet i min sorg blot ved at se det sted, hvor hun forhåbentlig fandt sin

lykke."

Efter en længere pause fortsatte han: "Harrington – hør engang. De har været mig en trofast ledsager i de mange år. Jeg ved ikke ret, men jeg føler, ligesom det er sidste gang, jeg foretager denne rejse. Vil De love mig én ting, Harrington, De som også har kendt hende, vil De, så længe De lever, gøre Deres bedste for at søge efter hendes barn?"

"Ja, sir Duggan," svarede Jack Harrington raskt, "jeg har engang dybt og helligt svoret at ville hævne såvel hende som Penn Kerr."

"Nej, Harrington, De må ikke opfatte det således. Hævnen hører mig til, siger Herren vor Gud, men jeg kan ikke holde den tanke ud, hvis barnet endnu lever, at det så stadigt befinder sig mellem disse hedenske mennesker."

"Mennesker," gentog Jack Harrington. "Nej, sir Duggan, kald ikke de lumske skurke for mennesker. Blev der gjort den røde race dens ret, blev den ryddet bort fra Jordens overflade."

"Harrington, nej – De må ikke tale således. Jeg ved vel, at indianerne har behandlet Dem ilde –."

"Men Dem da, sir Duggan?"

"Ja, også mig, men vi må huske på, Harrington, at de endnu er uoplyste vilde med voldsomme og stærke lidenskaber, som de ikke formår at bekæmpe, fordi Herrens ord endnu ikke er trængt ud til dem."

Jack Harrington tav. Han var langt fra enig med sir Duggan og forstod ikke, at han, der tog sin datters død så forfærdelig nær, dog havde tilgivende ord på sine læber over for dem, der på så grusom en måde havde berøvet ham hans glæde her i livet, men han ville ikke støde den gamle herre ved at fremføre sine

meninger, der var så fjernt fra al kristen tankegang og levevis. Nej, hævn, hævn og atter hævn over for den røde race var Jack Harringtons hele liv. Anede nogen blot, hvad det ville sige at blive levende skalperet, talte de vist ikke tilgivelsens og kærlighedens sprog.

"Men jeg fik ikke Deres løfte med hensyn til barnet," fortsatte sir Duggan.

"Alt, hvad et menneske kan gøre i den henseende, skal jeg med glæde gøre. Stol på det, sir Duggan," svarede Jack Harrington.

"Tak skal De have. Det kunne jo dog være, at barnet endnu var i live. Tror De det, Harrington?"

Jack Harrington tøvede lidt med sit svar. Han selv nærede ingen tvivl om, at det for længst var død, og han havde mange gange ønsket, at det aldrig var blevet sagt til sir Duggan, at hans datter efter alt at dømme havde haft et barn, der var bortført af indianerne, for tanken om dettes skæbne lå år for år som en stadigt tungere vægt på sir Duggans sind og pinte hårdere og hårdere hans tanker. Var det ikke bedre helt og holdent nu at fjerne al hans bekymring i den henseende ved at sige ham ligeud, at nu var der ikke mere håb, for regeringen havde gennem de forskellige oprettede agenturer nu efterhånden fået en vis kontrol med omtrent alle stammer, og endnu havde Jack Harrington aldrig hørt det svageste rygte om, at der hos en eller anden indianerstamme skulle findes et barn af ren, hvid afstamning. Dog – det var måske alligevel urigtigt at slå ethvert håb ned, og modsat sine egne meninger om den sag svarede Jack Harrington:

"Det er ikke utænkeligt, at barnet kan være i live endnu, sir Duggan. Når vi nu træffer de folk, der kommer fra Laramie-fortet, så kan det jo være, at vi kan spore nyt. Der kommer mange folk til fortet år og dag imellem – folk, der både handler og slås med indianerne."

"Ja, lad os håbe det, Harrington. Det er måske et fingerpeg fra oven, at jeg kommer til at drage længere ud i prærien, end jeg ellers har gjort – og netop i år, hvor så mange urolige tanker beskæftiger min hjerne."

"Ja, måske," mumlede Jack Harrington, som ved sig selv tænkte, at de sære forudanelser nok snarere skyldtes, at den gamle herre mere og mere gik i barndom.

Så drejede samtalen lidt efter lidt hen til hin blodige morgenstunds begivenhed, og Jack Harrington måtte, som han havde gjort de hundreder af gange før, fortælle om alle enkeltheder, hvorledes det efter hans mening var gået til, hvordan blokhuset så ud både ud- og indvendig og meget andet.

Først, da tiden nærmede sig, da karavanen skulle slå lejr for natten, kaldte pligten Jack Harrington tilbage til kompagniets hovedstyrke.

Hen imod middag den næste dag nåede sir Duggan med sine ledsagere til sin datters gravsted. Årene havde forandret meget her på Penn Kerrs tidligere boplads. Det ryddede stykke var groet til igen, og ingen, der nu så omgivelserne, ville kunne ane, at der her havde ligget en menneskelig bolig, for endog stedet, hvor blokhuset havde stået, var fuldstændig skjult og dækket af tæt krat. En mægtig flad sten, som sir Duggan under store

vanskeligheder havde ladet føre herud, dækkede graven, og den eneste inskription, som var hugget i stenen, var korset – den kristnes trosmærke.

Her ved sin datters grav havde sir Duggan år for år knælet ned og sendt sin inderlige, brændende bøn til Himlens herre og kongernes konge om tilgivelse for sit hårde sind og sin ubøjelige trods, mens Jack Harrington med mørke, hævntørstende blikke havde set ud over den plads, der rummede de blodige minder, og år for år havde han gentaget den dyre ed, han svor hin morgenstund.

Solen nærmede sig betænkeligt horisonten, og Jack Harrington så sig nødsaget til, hvor nødigt han end ville, at lade sir Duggan forstå, at de måtte bryde op for at kunne nå gennem krattet, over floden og hen til vognen, før mørket blev for tæt. Han gik hen imod graven, hvor den gamle herre endnu opholdt sig og kaldte: "Sir Duggan" – intet svar – atter kaldte han, højere og højere, men stadig intet svar. Forundret og ængstelig gik han nærmere og så nu, at sir Duggan var sunket helt sammen over graven.

"Så fik han dog ret," mumlede han og råbte højt på tjeneren, der opholdt sig ved hestene, men ved dette råb rejste sir Duggan sig og gik med fremstrakte arme og et udtryk i øjnene som hos en søvngænger frem mod Jack Harrington, der forfærdet veg tilbage. Over den gamle herres ansigt lå der ligesom et forklaret udtryk, og hans blik var rettet opad.

"Sir Duggan, sir Duggan," næsten råbte Jack Harrington.

Det gav et sæt i den gamle herre, armene faldt slapt ned, og han missede med øjnene som en mand, der vågner af en bedøvelse og ikke ved, hvor han er henne.

Jack Harrington blev nu mere rolig.

"Vi må af sted nu, sir Duggan, ellers kan vi ikke nå vognen, før det bliver mørkt."

"Ja, så må det vel være," svarede sir Duggan stille, og støttet til sin førers stærke arm gik han tilbage til hestene.

Da de nåede vognen, kaldte sir Duggan, som hidtil under tilbagerejsen havde været ganske tavs, Jack Harrington ind i vognen til sig.

"Harrington," sagde han alvorligt, "nu ved jeg, at det var Guds fingerpeg, at det skulle være sidste gang, jeg så graven." Han tog sin førers arm og næsten klemte den.

"Jeg så hende, Harrington – åh, så tydeligt som i gamle dage. Hun var lige så smuk, lige så god og mild, og stemmen, hun kaldte på mig med, det var den samme. I sine arme holdt hun sit barn, og hun rakte det frem mod mig. Gud, – store, barmhjertige Gud –" og sønderknust faldt sir Duggan sammen.

Jack Harrington følte sig meget ilde til mode. Hvad skulle han dog gøre, hvor var de ord at finde, hvormed han kunne berolige og trøste – – – jo, nu vidste han det, og forsigtigt begyndte han, skønt han ikke selv tillagde den gamle herres drøm den ringeste betydning: "Kunne – det ikke – betyde, hvis det betyder noget – kunne det ikke være – at vi – ja, at De får barnet nu?"

Sir Duggan så hurtigt op og greb Jack Harringtons hænder så pludselig, at det gav et helt sæt i denne.

"Harrington – jo, – åh, gid De talte sandhed – tænk hendes barn, et levende minde om hende –."

Han foldede sine hænder, bøjede hovedet og bad stille: "Din vilje ske."

Uroen og forvirringen i siouxernes lejr blev større og større, efterhånden som solen dalede, og ingen kunne se noget til høvdingen, der så pludselig og uventet havde forladt dem.

Stammens krigere gik stille omkring og spejdede atter og atter mod syd, men de unge mænd forsamlede sig i større og mindre grupper og diskuterede højrøstet, hvad der nu ville ske, hvad enten "Syngende Pil" vendte tilbage eller ej, før solen dukkede ned bag højene mod vest.

Arapahoernes hånende og sårende ord var hurtigt blevet bekendt over hele lejren, og som venteligt var, havde de sat de heftigste lidenskaber i brand hos alle siouxerne. Kun det, at Wachagee havde skudt tiden for svaret ud og endnu ikke havde afslået krigsopfordringen, holdt dem endnu i tømme. Men hvis han nu ikke kom, ja, så måtte der alligevel ske noget, for ukendt var den situation, at en fremmed udsending ikke fik svar på sin sendelse, og umulig var den tanke, at han skulle vende tilbage til sit folk med den besked, at deres egen stolte stamme, som før var så frygtet viden om, nu bestod af mænd, der var kvinder, og hvis høvding ikke holdt sit løfte.

– – – Solen passerede sin største højde og begyndte nu at dale. Uroen blev større og større, hvor meget man end søgte at skjule den over for arapahoerne, der gik rundt iblandt dem med uudgranskelige miner i deres stenansigter, og først sent på eftermiddagen blev der atter stille i lejren, for da samledes stammens ældste atter omkring rådsilden.

Hvad der her blev talt, kunne ingen høre, og det kom aldrig senere frem, men endelig blev der da sendt bud efter arapahoernes udsendinge.

Just som de var kommet til stede, kom en af de udsendte spejdere galoperende hjem med budskabet om, at en enlig rytter kom ridende fra syd.

Alle så op mod solen.

Hvis det nu var "Syngende Pil", ville han så kunne nå lejren, inden solen forsvandt – hvis det nu var ham, og ikke hans ledsager, der vendte ene tilbage.

Lidt senere kunne man langt ude i horisonten øjne en lille, mørk prik. Den blev større og større, indtil der med ét gik som en susen gennem mængden, da de alle åndede lettet op, for man havde genkendt "Syngende Pil"s stolte skikkelse. Atter vendte siouxerne deres blik mod solen, hvis underste kant allerede berørte horisonten, og ved rådsilden havde den ældste i rådet allerede rejst sig.

I knugende spænding fulgte de deres høvdings rasende ridt, – nu drejede han kort af og forsvandt bag de yderste telte, men nu – jo, der kom han igen til syne, hesten satte i voldsomme spring mellem teltene, en hund, der stod bundet her, kom ikke hurtigt nok af vejen, men blev redet ned, og dens ynkelige hyl brød for et øjeblik den store stilhed.

Mængden veg hurtigt til side, så vejen blev fri ind til rådsteltet – nu kunne man kun lige se solens øverste kant, men i et spring var "Syngende Pil" af sin hest, som udmattet sank i knæ, og hvis flanker drev af blod, og just som solen forsvandt, bøjede han sig ned, tog den rødfarvede tomahawk op fra jorden og hævede den højt over sit hoved, mens hans vilde kampskrig skingrede ud over den ophidsede mængde.

Et øjeblik stod siouxerne målløse af forbavselse, men også kun et lille øjeblik, så flængede et tusindstemmigt skrig luften.

Den voldsomme spænding var udløst, og sanseløse og ophidsede sprængte de lejrpolitiets afspærring og styrtede hen imod rådsteltet, stadigt udstødende deres vilde hyl og skingrende skrig.

Hele den påfølgende nat var lejren i fuldt opbrud, medicinmændene havde travlt med at uddele medicinbundter og amuletter, trommerne gik, og krigerne dansede, så de til sidst knapt kunne stå på benene af udmattelse.

Der var kun én blandt dem alle – mænd som kvinder, gamle som unge – der ikke med oprigtig glæde kunne deltage i den vilde fest, og det var selve stammens høvding, fordi nu var det tidspunkt kommet, da han måtte skille sig af med "Smilende Øje", som han nu i så mange år havde betragtet som sin søn og omfattet med en faders store kærlighed.

Nu havde det ikke længere været muligt for ham at dæmme op mod den tiltagende modstand, krigen var besluttet, og han var selv klar til at yde sit offer. Inden fjendtlighederne kom til udbrud, ville han sende "Smilende Øje" tilbage til de hvide. De mænd, der havde dræbt hans forældre, var begge døde, for moderens drabsmand lå i denne stund henslængt på prærien, ubegravet og til føde for fuglene og de vilde dyr, dræbt med den selvsamme pil, han i sin tid havde benyttet til sin blodige gerning.

Mens hans krigere larmede derude, sad Wachagee i sit telt og overvejede, hvorledes han bedst kunne ordne det med "Smilende Øje"s bortsendelse fra lejren. Teltdøren blev slået til side, og hans ledsager fra eftermiddagens vilde ridt stak sit hoved indenfor.

""Syngende Pil", nu er jeg vendt tilbage med hestene," hviskede han.

"Det er godt, ven. Hvor har du den fremmede hest?"

"Den er tøjret nede mellem træerne, så ingen kan se den."

"Lad den følge med de andre, når arapahoerne i morgen kalder på deres heste."

Arapahoernes udsendinge blev i siouxernes lejr natten over og deltog glade i den almindelige fest. Næste morgen, da de efter at have modtaget rige gaver, var klar til at drage hjem, blev deres heste ført frem. Et øjeblik studsede de, for sammen med deres egne heste fulgte en, som de alle kendte, et ædelt dyr med fint formet hoved og fire mælkehvide sokker.

Wachagee trådte et skridt nærmere.

"Arapahoer," sagde han med høj og sikker røst, "bring jeres stamme det budskab, at hver gang onde fugle fylder jeres krigeres øren med falske rygter om siouxerne, skal vore pile standse deres flugt og lamme deres løgnagtige tunge."

Med en kongelig mine bød han dem farvel.

Hen imod middagstid kom de til en kløft, som de havde passeret på vejen op mod siouxernes lejr. En stor skare fugle fløj skrigende op derfra, og i bunden af kløften fandt de bekræftelsen på sioux-høvdingens ord – her lå det lemlæstede lig af Chadokah – den udstødte sioux-kriger.

Kapitel 12

"Kaptajn," råbte to ophidsede, unge mænd, der i rasende galop vendte tilbage til karavanen efter en lille jagtafstikker mod nord, "indianerne kommer, indianerne kommer."

"Der er over hundrede –."

"Nej, der er mange hundrede."

"Vi slap med nød og næppe fra dem."

"De vil overfalde os."

"De er alle til hest og på krigsstien."

"De kommer herned imod os," og flere lignende udråb strømmede fra dem, mens de ustandselig talte i munden på hinanden, så ingen kunne blive rigtig klar over, hvad meningen var.

Karavanens kaptajn – Georg Stoore – var en ældre, besindig mand, som med stor myndighed røgtede det hverv, der var betroet ham.

"Hold dog jeres kaje, børnlille, og tal én ad gangen. Hvad har I set andet end nogle indianere, men det er dog ikke noget så usædvanligt, da det er deres land, vi drager igennem."

"Der var mange hundrede – til hest – krigsstien – overfald," lød det atter i ét sammensurium.

"Hold dog op, menneskebørn," råbte kaptajnen, "forstod I ikke, hvad jeg sagde. I er dog ikke rene drenge. Hvad har du set, Henry Carlsen?"

"Vi kom ridende derovre," svarede den tiltalte og pegede mod nord, "og fra højdedraget kunne vi se en lang, mørk karavane bevæge sig. Der har vi en anden emigrantkaravane, siger jeg, men Martin svarede: Nej, jeg tror min sandten, det er

indianere. Vi blev enige om at ride lidt længere frem for bedre at kunne se, men som vi så svingede lidt mod øst, for at komme over en dyb kløft, så vi pludselig hundrede indianere –"

"Mange hundrede," indskød hans kammerat.

"Hold mund, for pokker," tordnede kaptajnen.

"Nå, ja, det kan godt være, der var flere hundrede, og de var alle sammen til hest. De dukkede pludselig op bag nogle lave høje og begyndte at sætte fart på hen imod os, men så vendte vi om og red, alt hvad remmer og tøj kunne holde, for at advare Dem, kaptajn Stoore."

"Var der så mere?" spurgte kaptajnen.

"Nej, men hvis de nu overfalder os."

"Så skal de få deres velkomsthilsen," lød det rolige svar, "men nu kan I to ride ned langs vognene og få kompagniets befalingsmænd herop til mig, og så bagefter rider du, Martin Horne, ned til Judson og siger ham fra mig, at han skal lade dyrene drive tæt sammen og nærmere på."

De to unge mænd fløj af sted på deres heste. Rygtet om, at der var noget usædvanligt på færde, bredte sig hurtigt til alle vognene og havde til følge, at alle kvinderne og børnene steg ud og stirrede ængstelig mod nord, hvorfra faren truede.

Kompagniets befalingsmænd kom hurtigt op til deres kaptajn, som red i spidsen for karavanens hovedstyrke, og der blev ligeledes sendt bud efter Jack Harrington, der som sædvanlig opholdt sig ved sir Duggans vogn, og den var i øjeblikket temmelig langt forude.

"Henry Carlsen og Martin Horne fortæller, at de derovre bag højdedraget har set en del indianere," begyndte kaptajnen, "og de mener, at der muligvis kunne blive tale om en fjendtlig

optræden fra deres side. Hvor meget der er om det, ved jeg endnu ikke, men det kan aldrig skade at være forberedt. Jeg har givet ordre til, at dyrene skal drives nærmere, og skulle det blive nødvendigt, danner vi som sædvanlig "corral". De ved jo så alle, hvad De har at gøre. De giver nu straks ordre til, at alle kvinderne og børnene går op i vognene og bliver der, indtil der er dannet "corral", eller jeg giver en anden ordre."

Pludselig fik lyden af et riffelskud alle til at rejse sig op i sadlerne. Det kom forude fra, og lidt efter sås sir Duggans vogn komme kørende i fuld fart tilbage.

"For pokker, noget er der på færde," mumlede kaptajnen.

Jack Harrington kom sprængende og svingede vildt med sin riffel. "Formér "corral", kaptajn," skreg han, "formér "corral"."

"Formér "corral"," gentog kaptajnen henvendt til sine befalingsmænd, "nu hurtigt af sted," og den lille, beredne trop sporede deres heste bort.

Jack Harrington var imidlertid nået op til kaptajnen.

"Indianerne er der ovre bag højdedraget," sagde han "der er mange, jeg så det i sir Duggans kikkert, og de er på krigsstien, de røde skurke, det kunne jeg se af malingen på den fyr, der pludselig dukkede op af græsset foran mig."

"Hvor er han?"

"Skudt," lød det knappe, kolde svar.

Rundt omkring dem lød nu befalingsmændenes skarpe kommandoord, blandet med kuskenes råben og banden, mens de piskede på okserne for at få deres vogne ind på plads i den beordrede "corral".

"Corral" var betegnelsen for den lejrformation, som disse karavaner almindeligvis benyttede, og den blev dannet ved, at

vognene blev kørt op i en stor rundkreds med bredsiden ud ad og indbyrdes forbundet med stærke kæder. Hver aften ved mørkets frembrud blev der dannet "corral", og dyrene blev drevet ind i kredsen. Kompagniet havde nu været så længe undervejs, at det ikke tog synderlig lang tid at rykke op i denne specielle lejrformation.

"Hvad med dyrene, kaptajn?" spurgte Jack Harrington.

"Jeg har sendt bud –" men kaptajn Stoore nåede ikke at fuldende sin sætning, for Jack Harrington lagde sin hånd fast på hans arm. "Se dér –" og han pegede over mod højdedraget.

En stor, hvid støvsky, der pludselig rejste sig op fra højdedraget som røgen fra et ildsprudende bjerg, fortalte tydeligt nok, at indianernes beredne horder havde sat sig i bevægelse, og dens store bredde lod forstå, at der her var virkelig fare på færde.

"Alle mand på plads," skreg kaptajn Stoore med stentorstemme ud over vognkredsen, "kvinder og børn bag vognene. Løjtnant Bell, De står ikke af hesten. Tag Deres folk og vær parat til at rykke ud for at hjælpe dyrene ind."

Som en lavine kom de vilde krigere styrtende, deres skingrende skrig flængede luften og jog angst og forfærdelse i de fortvivlede kvinder, som ustandselig løb hid og did mellem hverandre, og hist og her skreg et lille barn op i voldsom gråd. Men karavanens mænd havde ikke stunder til at tænke på kvindegråd og børnenes jamren, de stod nu alle ved eller lå under vognene med øjet rettet mod den fremstormende fjende og fingeren sluttet om aftrækkeren.

Pludselig foretog indianerne en brat svingning, og alle forstod, at nu gjaldt det dyrene, som var på vej op imod

lejrkredsens åbning.

"Skyd," tordnede kaptajnen, og en bragende geværsalve fulgte hans kommando. Afstanden var vel rigelig stor, men da krudtrøgen var dampet bort, så de dog, at omtrent en halv snes indianere var kastet til jorden. Nogle lå livløse, andre forsøgte på at kravle og krybe bort, og herreløse heste løb mellem dem.

Inde i selve vognkredsen var der opstået stor forvirring. Skræmt af bøsseskuddene forsøgte okserne at bryde ud gennem lejrkredsen, og et sted var et lille barn trampet ned. Mændene fik nu travlt med at bringe orden til veje igen, og løjtnant Bell og hans folk havde fuldt op at gøre med at hindre de forskrækkede dyr i at trænge gennem åbningen.

Endnu siddende i sadlen fulgte kaptajn Stoore indianernes ridt ned imod dyrene. Hans blik var mørkt, og sin underlæbe havde han i harme bidt til blods, for det stod ham klart, at ikke alene dyrene var prisgivet de vilde røvere, men nu gjaldt det også vogternes liv.

"Lad dog de dyr tilbage og red jeres liv," mumlede han.

"Ja, der er ikke andet at gøre," svarede Jack Harrington, som ligeledes til hest holdt ved hans side, "så – se der – nu er de selv klar over det," føjede han til, da han så, at vogterne forlod hjorden og nu af alle kræfter søgte mod vognborgen.

"Luk "corral"en, Bell. Hold kun en smal åbning klar til vore folk," beordrede kaptajnen.

I største spænding fulgte mændene inde fra vognborgen deres kammeraters dødsridt. De så en skare indianere bryde ud fra de andre for at søge at afskære dem, men mændene derude var åbenbart klar over faren, for de sporede deres heste frem i vildt jag – nu suste en regn af pile ned over dem – blev nogen

ramt? – nej, de fortsatte alle – jo, alligevel – en af rytterne strakte armene i vejret og tumlede ned fra hesten. "Hvem var det?" spurgte en. – "Willy Moss," svarede en anden. Et højt, jamrende skrig lød bag ved dem. Det var den ulykkeliges unge kone, som nu fortvivlet søgte at trænge gennem afspærringen for at komme ud til sin mand. Stærke hænder holdt hende tilbage, hun skreg og skreg i ét væk, indtil hun besvimet faldt om. Men hendes skrig druknede snart i sejrherrernes jublende triumfskrig, da den blodige skalp blev svunget højt i vejret.

Uden at kunne forhindre det var mændene herinde fra vognborgen vidne til den skrækkelige scene, og harmen og forbitrelsen jog dem blodet brændende varmt i kinderne.

Lidt efter nåede de forfulgte inden for vognborgens skærmende fæstning, mens indianerne spredte sig vidt om for at indfange deres bytte, der i vild flugt styrtede til alle sider.

Det var Wachagees krigere, som havde forøvet dette overfald. Efter at arapahoerne var draget bort, blev lejren brudt af, og man var nu undervejs ned mod Platte-flodens nordlige gren, langs med hvilken de hvides karavaneveje gik, for at træffe sammen med forbundsfællerne på det aftalte sted omtrent midtvejs mellem forterne Laramie og Kearney.

Sammenstødet med kaptajn Stoores karavane var kommet lige så overraskende for indianerne som for de hvide, men næppe havde disse første fået øje på de forhadte fjender, før de førte deres angreb ind. Deres vilde kampmod var for længe holdt i tømme, nu kunne end ikke "Syngende Pil" og de andre høvdinge længere holde de ophidsede masser tilbage. Uden betænkning og uden nogen krigsplan havde de blot styret deres

heste ned mod vognene for at tilfredsstille deres ustyrlige hævntørst.

Solen gik ned, og mørket begyndte at falde på. Emigranterne kunne dog endnu se, at indianerne havde stillet poster ud, så vognborgen var helt indesluttet, og langt borte kunne man lige skimte større og mindre grupper, der drev det indfangne kvæg mod nord. Der herskede dyb stilhed over prærien, kun af og til hørtes prærieulvens hylen og gøen i det fjerne. Kvinder og børn sad stille og tavse oppe i vognene, for der var givet streng ordre om fuldstændig ro, for at mændene, der stod på post mellem vognene, ikke skulle blive forstyrret. Omkring sir Duggans vogn, der holdt midt inde på den afspærrede plads, samledes kompagniets befalingsmænd og Jack Harrington for at drøfte situationen.

"Hvad mener De, Harrington?" spurgte kaptajnen.

"Det her ser så alvorligt ud, som det kan blive," svarede denne, "for det er ikke enkelte småbander, der er brudt over den afstukne grænse, nej, det er en hel stamme, der er på krigsstien, og i tal er de os jo meget overlegne. Hvad der nu igen har sat indianerne i bevægelse, aner jeg ikke, men jeg kan ikke indse andet, end at kompagniet må blive her i vognfæstningen indtil videre. At fortsætte marchen, så længe vi har sådanne sværme af de røde krigere omkring os, er simpelthen umuligt."

"Men vi har jo ikke vand nok til at udholde en længere belejring," indskød kaptajnen.

"Til hvor mange dage har De vand?"

"Højst til tre-fire dage med yderst knappe rationer – nej, forresten, der er jo alle trækokserne –"

"Giv dem så meget, at De lige kan holde liv i dem, jeg tænker, at jeg kan være her med hjælpen inden tre dage."

Alle så forbavset op.

"Hvad vil det sige, Harrington – De vil da ikke – – –"

"Jo, kaptajn Stoore, jeg lister mig ud i nat. De husker ikke på, at der er et kompagni soldater undervejs fra Fort Laramie og østpå. Det er dem, jeg vil opsøge og sætte fart på. Forhåbentlig har de rytteri med sig og så vé de røde slyngler."

"Men er det absolut nødvendigt, at det bliver Dem, Harrington," sagde sir Duggan.

"Ja, det må blive mig. Jeg kender vej og sti såvel om dagen som om natten. Min hest er den mest udholdende, og for den sags skyld jeg selv måske også."

"Men hvordan kommer De gennem indianernes postkæde?"

"Åh, jo, en enkelt rytter klarer sig nok igennem. Stol kun på mig i den henseende, jeg har erfaring. Så snart mørket er tæt nok, tager jeg af sted. Kun kommer De til at give min hest en god slurk vand inden turen, selv om det nu er knapt med den vare."

Endnu en stund drøftede de situationen, men fandt ingen anden udvej end den, Jack Harrington havde angivet. Forholdene var fortvivlede, og udsigterne så mørke, de kunne blive – her, hvor de skulle efterlades midt på prærien uden stedkendt fører, omgivet af rasende og blodtørstige krigere, og måske tilmed udsat for at lide alle tørstens rædsomme kvaler, mens de ventede på hjælpen, hvis rettidige komme afhang af så mange forhold og først og fremmest af en enkelt mands held og dygtighed.

Noget senere tog Jack Harrington en kort afsked med sir Duggan og kompagniets kaptajn og forsvandt lydløst ud i mørket, efterladende de to, der længe stod bag vognenes skærmende række i anspændt lytten, men de hørte intet mistænkeligt, intet, der kunne tyde på, at det dristige foretagende var opdaget af de vilde.

Natten forløb nogenlunde roligt. Af og til faldt der et skud, når en post – snart her, snart der – bestemt syntes at kunne skimte en lurende skikkelse, der sneg sig om i betænkelig nærhed af ham. Til at begynde med fik dette hele lejren på benene, men efterhånden vænnede man sig til disse enkelte skud, efter at der var givet ordre om, at posterne, hvis der var særlig fare på færde, ikke alene skulle skyde, men også råbe alarm af alle kræfter. Om disse natlige skud havde haft nogen virkning, fik emigranterne ikke noget at vide, for da morgenen kom, lå terrænet foran dem frit og åbent, og der var ingen faldne fjender at skimte. Gårsdagens dræbte og sårede havde indianerne i nattens løb fjernet, og kun liget af Willy Moss lå endnu derude.

"Skulle vi ikke hente hans lig herind?" spurgte løjtnant Bell, "så vi kan give ham en kristelig begravelse. Jeg er bange for, at hans kone går helt fra sans og samling, når hun stadigvæk kan se ham ligge derude."

"Jo, det ville i alle måder være det bedste," svarede kaptajnen, "men jeg er bange for, at det bliver for risikabelt."

"Posterne står jo så langt borte og så spredt, at det ikke kan lykkes dem at samle en større bande, før det bliver for sent. Jeg vil gerne vove forsøget, Stoore. Giv mig en fem-seks mand, så

galoperer vi hurtigt derud og kan være herinde i sikkerhed igen, før der kan ske noget."

"Ja, ja, Bell, prøv det kun. Stakkels Willy Moss – læg et klæde om hans hoved, det skal være et skrækkeligt syn at se et skalperet lig, og jeg vil ikke have, at kvinderne skal ophidses mere, end de er i forvejen."

Det varede ikke længe, før løjtnant Bell var klar med sine folk, og gennem en åbning, der blev lavet mellem vognene, red de i skarp karriere ud mod den faldne emigrant. Deres udfald gjorde åbenbart ikke større indtryk på posterne, for man så kun en enkelt fjerne sig og ride mod nord hen imod højdedraget, bag hvilket indianernes lejr og hovedstyrke lå. Der var således al grund til at vente, at den lille trop ryttere uden risiko ville kunne udføre deres hverv, men ingen af de hvide havde regnet med den røde mands udviklede sans for at udtænke en krigslist. Havde Jack Harrington været her, ville hans rige erfaring med hensyn til den indianske krigsførelse nok have belært dem om, at der netop her var al grund til at udvise den største forsigtighed. Ligesom indianerne selv udsætter sig for de største farer for at kunne bringe deres faldne krigere bort, så vidste de også, at deres fjender ville gøre alt, hvad de kunne i så henseende. Derfor havde en stor skare indianere, dækket af nattens mørke skjult sig i det høje præriegræs i umiddelbar nærhed af den faldne emigrant, parat til med en regn af pile at modtage dem, der ville vove forsøget på at fjerne liget.

Intetanende kom løjtnant Bell ridende med sine folk og var snart henne ved stedet, klar til at sidde af, hvilket øjeblik indianerne netop ventede på, da høje råb og skrig brød morgenens stilhed; og det var disse skrig, der reddede rytternes

liv. De standsede, da de straks var klar over, at det var dem, det gjaldt, og spejdede opmærksomt til alle sider for at opdage, fra hvilken side faren truede. Men de lurende indianere havde også hørt skrigene og forstod, at deres krigslist var gennemskuet. Som paddehatte skød de fjerprydede hoveder og bemalede overkroppe op fra græsset, og trods den store afstand sendte de en regn af pile efter de hvide ryttere. Det lykkedes dog hurtigt disse at få deres heste kastet om og uskadt at redde sig tilbage til lejren i ilsom flugt.

Det var sir Duggan, som i sin kikkert oppe fra sin vogn pludselig havde bemærket, at noget mistænkeligt bevægede sig i græsset i nærheden af det sted, hvor den faldne lå, og hurtigt havde kaptajn Stoore beordret alle mand til ved høje råb at fange rytternes opmærksomhed og advare dem mod den truende fare.

Snart efter kunne man se indianerne hurtigt bevæge sig mod nord hen imod deres lejr, deres krigslist var vel mislykket, men på den anden side lå liget af den faldne emigrant der endnu.

Dagens timer sled sig hen. Man så ikke så meget til fjenden, men at han var der endnu og i hvert fald foreløbigt havde besluttet sig til at holde dem indesluttet, fortalte hans tætte postkæde uden om vognborgen tydeligt nok.

Allerede den første dag begyndte man at ane, hvilke rædsler der forestod dem, hvis ikke hjælpen kom i rette tid. De knappe vandrationer var ikke tilstrækkelige til at stille den brændende tørst, og det var forfærdeligt allerede nu at høre på oksernes brølen efter vand.

Løjtnant Bell havde hele dagen knapt nok øjnene vendt fra det sted, hvor den dræbte emigrant lå. Blodet kogte i ham af

raseri over, at hans foretagende var mislykket, og det nagede hans stolthedsfølelse som hvid mand, at de røde krigeres list havde narret ham. Han var dog ikke af den slags mennesker, der giver en sag op, fordi det første forsøg falder uheldigt ud, og han var fast besluttet på, at Willy Moss' afsjælede legeme skulle bringes ind i vognborgen. Så snart indianerne havde fjernet sig, ville han have været ud igen, men kaptajn Stoore havde holdt ham tilbage.

Hen imod aften forsøgte han endnu en gang at udvirke tilladelse til at sikre sig liget.

"Jeg får ingen ro på mig, kaptajn Stoore," sagde han, "før De giver mig tilladelse til at forlade lejren. Jeg kan ikke holde den tanke ud, at Willy Moss' kone skal se sin mand ligge ubegravet hen, og fuglene er allerede begyndt at kredse betænkeligt i nærheden af liget."

"Jeg synes ikke, vi kan forsvare at udsætte nogens liv for at –" indvendte kaptajnen, men Bell afbrød ham.

"Nej, nej, jeg forlanger heller ingen ledsagelse, jeg vover forsøget alene i nat."

"Hvad tænker De dog på?"

"Jeg er en fuldblods hvid mand, kaptajn, og jeg agter ikke at lade mig holde for nar af en samling vilde, bemalede karikaturer af mennesker. Kan de finde på deres forbandede baghold og udtænke deres snedige krigslister, så kan jeg også. Jeg har mit spand okser, det er min ejendom, og det er min alvorlige mening, at de skal benyttes til at narre indianerne. Når mørket falder på, driver vi okserne ud mellem vognene derovre i den modsatte retning. Tørstige er de jo, og deres instinkt vil snart vise dem, hvor floden er, og den vej vil de søge.

Spektaklet og tumulten vil få indianerne til at samle sig eller i hvert fald aflede deres opmærksomhed, da de vil tro, at der forestår et udfald eller lignende, og imens sikrer jeg mig Willy Moss' lig. Vel – jeg mister mine okser, men det er mig ligegyldigt. Jeg vil lige så gerne se dem falde i hænderne på indianerne som være vidne til, at de ynkeligt dør af tørst. Willy Moss' lig må bringes i sikkerhed."

Der var en fasthed og bestemthed over løjtnant Bells ord, som gjorde et vist indtryk på kaptajn Stoore. Vel prøvede han endnu på at fraråde sin løjtnant at foretage det farlige forsøg, men mødte stadig den mest hårdnakkede modstand, og til sidst gav han efter.

For løjtnant Bell betød i øjeblikket tabet af okserne, der jo var alvorligt nok under disse forhold, intet i sammenligning med den tanke, at indianerne næste morgen ville opdage, at liget af den faldne fjende var bragt bort, og de selv grundigt narret. Når en mand for alvor føler sin stolthedsfølelse krænket, er han som oftest parat til at yde de største ofre for at skaffe sig oprejsning.

Da mørket faldt på, var løjtnant Bell parat til at udføre sit forehavende. Da han sammen med kompagniets kaptajn og nogle af sine kammerater gik hen imod okserne for at finde sit spand ud, blev han opmærksom på nogle mørke skikkelser, der listede rundt mellem dem, og flere steder var okserne påfaldende urolige.

"Hvem der," råbte han, men fik intet svar. Såvel hans som de andres mistanke om, at der måtte være noget galt på færde, blev bestyrket, da de så skikkelserne forsøge at snige sig bort mellem dyrene.

"Det kan da for pokker ikke være de røde sataner," hviskede Bell.

"Skynd Dem – løb til den side," beordrede kaptajnen, "og I andre derhen. Få fat på dem, hvem det så end er."

Da de mistænkelige personer så sig forfulgt, satte de i løb, men løjtnant Bell indhentede snart en af dem og fik sikkert tag i ham. Stor var alles overraskelse, da det viste sig at være en halvvoksen knøs, søn af en af kompagniets ældre emigranter.

"Hvad lusker du om her for?" spurgte kaptajnen hårdt og greb ham om håndleddet, "men hvad i alverden går der af dig, dreng," føjede han til, da en kniv faldt ud af hånden på synderen. "Hvad bestiller du her med den kniv?"

Knægten sank halvt i knæ, så hårdt klemte kaptajnen hans håndled, og det eneste, han forsøgte på at få fremstammet, var:

"Vi – var – så – så tørstige."

"Og hvad så?"

"Så – så – vi – kunne ikke – holde det ud – længere."

"Og så – nå, ud med sproget."

"Så – ville vi – så drak vi –"

"Har I stjålet af vandet?" tordnede kaptajn Stoore.

"Nej – nej, nej – vi har ikke drukket vand."

"Så tal dog ud, dreng, hvad drak I da i Himlens navn?"

"Det var kun – i ørene, vi snittede – vi ville kun – suge lidt blod."

Pludselig forstod kaptajnen det hele. De unge knægte havde ikke kunnet holde tørstens pine ud, og i deres fortvivlelse havde de skåret i oksernes øren for at suge blod. Hans greb om synderens håndled slappedes, og i et helt andet tonefald sagde han:

"Gå så, dreng. Ved I da ikke, I ulykkelige, at det kun gør tørsten langt, langt værre?"

Da knægten var forsvundet, føjede han stille til: "Så vidt er det altså allerede kommet, og det kun efter én dags forløb."

Løjtnant Bell fik snart sit spand okser samlet og drevet ud gennem vognrækken. Hans antagelse slog ganske rigtigt til, for de tørstige dyr satte straks i en samlet klump fart på ned mod floden. Snart efter kunne de høre stemmer råbe ude i mørket, og efter tumlen at dømme havde hans dyr godt nok henledt fjendens opmærksomhed på sig. Stille listede han sig ud mod den faldne emigrants lig, og efter en lille times angstfuld venten så kaptajnen en mørk skikkelse snige sig hen over jorden ind mod vognene.

"Er det Dem, Bell?" råbte han.

"Ja, kaptajn," lød svaret tilbage, og lidt efter var han i sikkerhed inden for vognene og lagde varsomt sin faldne kammerats lig ned på jorden.

"Så lykkedes det mig dog, kaptajn," sagde han, og skønt det kun var et sørgeligt hverv, han havde udført, var der dog alligevel en vis stolthed i stemmen, "der gik de røde skurke nok så nydeligt i fælden."

Kapitel 13

Oksernes fortvivlede brølen, som døgnet igennem lød fra vognborgen, havde hurtigt givet siouxerne forståelsen af, at deres fjender led af vandmangel, og i rådet var det derfor besluttet at drage fordel af denne omstændighed og at indskrænke sig til foreløbig at holde de hvide indesluttet i deres fæstning. Det første angreb på vognene havde desuden lært dem, at de her trods deres overlegenhed i tal intet kunne udrette mod de velbevæbnede skytter, når disse stod i sikker dækning for deres pile, og nu gjaldt det blot om at hindre al vandtilførsel fra floden.

Ud fra den antagelse, at tørsten til sidst måtte drive fjenden til at forsøge på med magt at skaffe sig vand, havde Wachagee skjult ved flodens bredder anbragt et større antal krigere, klar til at opsnappe de udsendte folk, hvis det kun drejede sig om enkelte personer, eller angribe, hvis det var en større styrke, mens han så selv samtidig ville falde over vognborgen med lejrens hovedstyrke.

Siouxerne kunne knapt nok kende deres høvding igen. I så mange år havde han holdt dem borte fra krigsstien, og ingen havde troet, at han selv mere ville betræde denne, men nu var han helt forandret. Tidligt og silde var han på færde og gav sine ordrer med en myndighed og bestemthed, som til tider kunne få hans unge krigere til at skælve. Med stor kraft havde han i rådet modsat sig, at der blev sendt bud til arapahoerne for at skynde på dem, for det var hans vilje, at siouxerne alene skulle kæmpe denne kamp til ende, og de alene høste al hæderen og berømmelsen.

Dristige var de ord, som arapahoernes udsending havde talt, men de forfejlede ikke deres hensigt, for de hidsede ikke alene siouxernes unge mænd, men endog deres øverste høvding op, og alles bestræbelser gik nu ud på at vise arapahoerne, at det var dem, der var kvinder, når det gjaldt en sammenligning med siouxerne, hvis ry som krigere var kendt viden om, og hvis blotte tilstedeværelse tidligere havde jaget deres nabostammer dybt ind i skovenes skjul og fået dem til at flygte fra deres jagtgrunde som en flok forskræmte får.

Det pludselige og uventede sammenstød med emigrantkaravanen havde forpurret Wachagees planer med hensyn til "Smilende Øje", som det havde været hans mening at sende tilbage til de hvide, inden kampene imod dem begyndte. Overfaldet på emigranterne og alt, hvad der senere fulgte efter, havde i den grad optaget ham, at han ikke havde haft lejlighed til at beskæftige sig med andet og knapt nok været hjemme i sit telt.

Nu var der gået tre dage siden overfaldet, og det afgørende sammenstød kunne ventes hvert øjeblik, for alle hans spejderes beretninger gik ud på, at de hvide nu ikke havde mere vand. De havde set, at mange af dyrene var døde, resten kunne næppe støtte på benene, og enkelte af spejderne havde været så nær, at de havde været vidne til de bevægede scener, der fandt sted, når de knappe vandrationer blev uddelt.

Men "Smilende Øje" måtte bort, inden det uundgåelige og forfærdelige blodbad på hans folk fandt sted, og Wachagee havde derfor sendt bud efter en af sine mest betroede krigere – "Mange Fodspor", hvilket navn hans glimrende sporsans og færdighed som stifinder havde forskaffet ham.

Wachagee gav ham nu ordre til at lægge ørnefjeren bort, erstatte krigsmalingen med farver og mønstre, der tydede på et fredeligt sindelag, og holde sig rede, for næste dag skulle han føre "Smilende Øje" mod øst, indtil han traf en eller anden hvid kolonist, hos hvem han skulle efterlade drengen. Han skulle tage et langt og bredt wampumsbælte med sig som venskabstegn og som håndhest medføre en af stammens bedste heste, hvis oppakning skulle bestå af de fineste skind af den slags, som særligt var efterstræbt af de hvide mænd, for Wachagee ville have, at hans adoptivsøn medbragte rige gaver til ham, der for fremtiden skulle være hans fader.

Wachagee var just i færd med endnu en gang at pålægge "Mange Fodspor", at han skulle være en god fører for "Smilende Øje", da denne trådte ind gennem teltdøren, fulgt af sin uadskillelige ledsager – Hokota.

De havde begge efterlignet krigerne, hele deres krop strålede i krigsmalingens stærke farver, og den tunge, søde duft, der strømmede ud fra dem, fyldte hurtigt det opvarmede telt. Deres hår var spækket med alle mulige slags fjer, og i hånden holdt de bue og pil, for de kom lige fra den "krigsleg", som stammens ungdom, der altid var klar til at efterligne det, de ældre havde for i øjeblikket, havde arrangeret. Deres øjne lyste af glæde, og begge længtes efter at fortælle deres fader, hvor tappert det parti, som "Smilende Øje" havde været fører for, havde kæmpet og vundet sejren, og hvorledes det var lykkedes dem begge flere gange at berøre den faldne fjende, men da de så den fremmede i faderens telt, trak de sig stille og hurtigt tilbage.

Wachagee kaldte dem dog ind igen og gav "Mange Fodspor" tegn til, at han ikke havde mere at sige ham, hvorpå denne forlod teltet.

En stund hørte Wachagee på sine drenges glade fortællen, men pludselig afbrød han dem og sagde, henvendt til "Smilende Øje":

"I morgen skal du være rede til at drage bort herfra, for nu er tidspunktet kommet, da du må tilbage til dit eget folk."

Det gav et sæt i begge drengene, og uforstående rettede de deres spørgende øjne op på faderen, der uforstyrret fortsatte:

"Du vil finde en god modtagelse hos dine stammefrænder, for du bringer store og rige gaver med dig. "Mange Fodspor", som du just nu så forlade mit telt, skal bringe dig gennem landet mod den opgående sol, og han vil ikke forlade dig, før I er nået til de steder, hvor der ikke er krig mellem den hvide og røde mand, og han vil ikke lade dig ene tilbage, før han har fundet en hvid mand, der vil være som en fader for dig.

Du må tage din bedste hest med dig, og jeg vil give dig det, som jeg ved, du gerne vil have og længe har ønsket dig – en halskæde af bjørnetænder, for du skal vide, at det er med tungt hjerte, jeg sender dig bort, "Smilende Øje". Du har været min søn, og altid har du glædet din faders hjerte, men vi må være lydige mod den store ånd, og det er hans vilje, at den røde mand skal løfte krigsøksen mod blegansigterne."

Wachagee talte langsomt, og lidt efter lidt gik betydningen af hans ord op for "Smilende Øje". Han skulle altså sendes bort fra lejren, skilles fra sin far og aldrig mere se Hokota. Han skulle sendes over til de folk, som havde langt hår over hele ansigtet, og som han nærede et dybt had til, fordi det var dem, der lige

havde dræbt og såret så mange af krigerne og deriblandt hans gode ven "Tre Lejrbål", han som kunne fortælle de vidunderligste sagn og historier om mennesker, der før havde været dyr, og som forstod dyrefolkets sprog, om den røde klippe, hvor indianerne hentede stenen til deres piber [Note 2)], – det sted var helligt, og der begravede alle stammer krigsøksen og lod skalpérkniven blive i skeden, for her havde selve den store ånd engang i tiden åbenbaret sig for menneskene, dengang han stod på klippens top og brød et stykke af, hvoraf han formede en pibe og røg mod alle fire verdenshjørner, – der var historien om "Tordenens Rede", hvor den lille fugl, som aldrig kunne dø, lå på sine æg, men hver gang dens unger pippede frem af æggene, kom dens mage, som var en slange, og hans ildtunge brændte ungerne op, og mange, mange andre vidunderlige historier kunne "Tre Lejrbål" fortælle, så drengenes øjne strålede, og deres kinder blev blussende varme. Og netop nu, hvor han tumlede med tanken om at bede sin fader om lov til at følges med krigerne, fordi han havde besluttet sig til blodigt at hævne sin gode vens død, nej, nej, det kunne ikke være hans faders alvor at sende ham bort, og han brød sig slet ikke om at få den halskæde af bjørnetænder – og Hokota, hvad ville han gøre, når han blev ene tilbage?

Wachagee læste i drengens øjne alt, hvad der foregik i hans indre, og trods al sin barskhed og hårdhed kunne han udmærket forstå de følelser, der i øjeblikket rørte sig hos hans søn.

"Du må være tapper, "Smilende Øje"," fortsatte Wachagee i et for ham usædvanlig mildt tonefald, "som det sømmer sig for en vordende mand. Om få år vil dit folk anse dig for en stor kriger,

for du er allerede nu tapper og modig, og dit øje er sikkert, og din hånd stærk.

Måske vil du blive en stor krigshøvding blandt dine stammefrænder, men så ved jeg, at du ikke vil være som mange af dine hvide brødre, for dit ansigt er vel blegt som deres, men dit hjerte er som den røde mands –."

Uden for Wachagees telt opstod i dette øjeblik stor larm, og ophidsede stemmer talte i munden på hinanden. Ærgerlig over at blive forstyrret trådte Wachagee ud for at erfare, hvad grunden til tumulten var, og de to drenge blev ene i teltet.

De stod begge som lamslået ved således pludselig at stå over for den overraskende og forfærdende sandhed, at de nu skulle skilles. Ingen af dem kunne i lang tid få et ord over læberne, men endelig greb Hokota sin broders hånd.

"Det kan ikke være sandt, "Smilende Øje" – du må ikke ride bort. Vi vil begge bede, om du ikke må blive, og vi vil fortælle, at dine pile i går ramte pælen flere gange end "Bøffelhale"s, og han er dog en kriger, der var med i kampen, og han har ret til at bære ørnefjeren."

"Smilende Øje" hørte tavs på sin broders trøstende ord, men han forstod godt, at tanken om, at hans fader ville tage sine ord tilbage, var umulig og håbløs. Tårerne var lige ved at bryde frem, og af al magt måtte han kæmpe for at holde dem tilbage, for det var kun kvinder og gamle mænd, der græd. Han satte sig stille ned på sit bjørneskindstæppe og lod hovedet hvile i sine hænder, mens tankerne om, hvorledes han skulle komme uden om det uundgåelige, tumlede rundt i hans hjerne.

Hokota satte sig ved siden af sin broder, men forsøgte ikke at komme med flere trøstende ord, for han vidste, hvorledes

krigerne bar sig ad, og de lod altid en mand være ene, når sorg og bekymring over et eller andet pinte hans hjerte. – – –

Forvirringen og ophidselsen i lejren skyldtes en meddelelse om, at der var taget en hvid fange, og snart efter blev den hjemvendte krigers beretning bekræftet, for den lille skare ryttere, der nu drog ind i lejren, slæbte en ulykkelig fange med sig. Hans hænder var bagbundne, hans klæder sønderrevne, og alt tydede på, at havde kæmpet drabeligt, inden det var lykkedes hans fjender at tage ham til fange, for hans hår og skæg var sammenfiltret af størknet blod, og han haltede stærkt.

Det var løjtnant Bell.

Han havde været fører for de få dristige mænd, der forrige nat havde sneget sig bort fra lejren for at forsøge på at skaffe noget vand fra floden.

Tilstanden i vognborgen var forfærdelig. Børnene jamrede sig døgnet rundt og råbte på vand, og kvinderne var ved at gå fra sans og samling af fortvivlelse over intet at kunne give dem. Mændene havde givet afkald på deres ration og udholdt heltemodigt tørstens kvaler, men det stod dem klart, at også de snart måtte give op, for ubarmhjertigt sendte solen dag for dag sine glødende stråler ned over de ulykkelige, og luften dirrede af varme. Hyppigere og hyppigere skete det, at de udmattede mænd, der stadig måtte være på post, så syner, og døgnet igennem var lejren et bytte for angstens og ophidselsens evige uro. Fra morgen til aften spejdede man mod vest, og tit blev der råbt op om, at nu kom hjælpen og redningen, for langt ude i horisonten så man ryttere, der nærmede sig i galop, men hver gang viste det sig at være et gøglebillede af vagtposternes

ophidsede fantasi, og håbet blev atter afløst af stum og mørk fortvivlelse.

Til sidst havde løjtnant Bell påtaget sig at forsøge på at skaffe vand fra floden, men hans dristige forehavende var mislykket. Wachagees årvågne poster havde opdaget ham, og efter en kort kamp, hvor to af de hvide var faldet, og andre to pludselig forsvundet i mørket, var det lykkedes indianerne efter et vildt håndgemæng at overmande Bell.

Med jublende skrig fra mænd, kvinder og børn blev hans modtagelse i lejren fejret, for nu vidste alle, at en stor begivenhed forestod, nu skulle de være vidne til det spændende skuespil, når fangen skulle pines og martres. Man trængtes om den ulykkelige for rigtigt at kunne tage ham i øjesyn og slynge ham hånsord i ansigtet, og ikke et eneste medlidende blik mødte hans øjne, der trætte gled hen over den ophidsede mængde.

Da Wachagee blev klar over, hvad der var sket, skyndte han sig ind i sit telt og gav sine sønner ordre til at forblive der, for han ville ikke have, at "Smilende Øje" skulle være vidne til det skuespil, som han nu vidste, ville finde sted. Derefter blev fangen ført frem for ham, og i stor spænding ventede alle på, om "Syngende Pil" ville give ordre til straks at begynde de pinsler, der både måtte og skulle gå forud for fangens død.

Længe stod Wachagee og mønstrede fangen, mens han hørte på sine krigeres beretning om, hvorledes det var gået med hans tilfangetagelse, og han blev klar over, at den hvide mand, der nu stod rolig og fattet over for ham, havde kæmpet som en kriger. En tanke fo'r pludselig gennem hans hjerne – hvis han nu sparede fangens liv og i stedet for at dræbe ham tværtimod

skænkede ham rige gaver, så kunne han tage sig af "Smilende Øje" og drage østpå med ham bort fra krigens egne. Hans hjerte måtte da blive stort af taknemmelighed over for dem, der havde skænket ham livet, og han ville sikkert blive en god fader for "Smilende Øje". Men endnu større måtte hans taknemmelighed blive, når han først havde prøvet at gennemgå nogle af de pinsler, der ellers ventede ham, og Wachagee ønskede også nok at se, hvorledes han stod dem igennem, for han ville ikke overgive sin søn til en mand, der var svag som en kvinde.

Han gav derfor ordre til, at fangen skulle løbe spidsrod. Et højt jubelskrig var svaret herpå, og krigerne skyndte sig efter kæppe og knipler og stillede sig derefter op i to lange rækker, bagved hvilke kvinderne og børnene pressede sig sammen for rigtigt at kunne nyde det morsomme syn, når den ulykkelige forgæves søgte at dukke sig for mændenes hug og slag, og for så nær som muligt at kunne se og godte sig over hans fordrejede ansigtstræk og høre hans jamrende stønnen.

Løjtnant Bell, som var vidne til disse forberedelser, forstod hurtigt, hvad meningen var, og en kold gysen fo'r ham gennem marv og ben ved tanken om det, der nu ventede ham. Men han var en mand af hårdeste støbning og fattede sig snart. Så længe der var liv, var der håb, og for ham gjaldt det kun om at trække tiden for pinslerne ud, for det kunne jo være, at den ventede hjælp kom i rette tid, så han kunne blive befriet af sine landsmænd eller selv se sit snit til at slippe bort. Med en smilende og overlegen mine så han på sine bødler, og Wachagee, hvis øjne stadig fulgte ham, glædede sig allerede over hans mod og foragt for legemlig smerte.

Fangens klæder blev revet af ham, og kniplerne begyndte at suse i luften omkring ham – der var kun én vej at følge, og den gik gennem de to rækker vilde krigere, som tålmodigt ventede på at martre deres offer.

Løjtnant Bell havde ingen tanke for sit sårede ben, men styrtede af sted. For de første hug dukkede han sig og undgik med stor behændighed at blive ramt, men snart faldt et voldsomt slag ned over hans ene skulder, og han var ved at synke i knæ – dog det var kun i et lynsnart øjeblik, han følte smerten, og han mærkede knapt de øvrige hug, som trak blodige striber over hans ansigt og hele krop. Alt omkring ham var som hyllet i en blålig tåge, kun lige for sig så han en smal, mørk stribe, og efter den løb han. Så forsvandt striben pludselig, og i et nu forstod han, at han var nået gennem rækkerne, men samtidig følte han over hele sin krop en vanvittig, rasende smerte, som om tusind glødende nåle blev stukket dybt i hans kød. Det var mændene nederst i rækkerne, som fyrede deres bøsser, ladet med løst krudt, af tæt op ad offeret for rigtigt at svide hans hud.

Hvis han ikke i samme øjeblik var blevet grebet af nogle mænd, var han sikkert styrtet om, men disse holdt ham fast og slæbte af med ham hen til det sted, hvor Wachagee stod. Krigerne forblev stående i rækkerne og ventede på, at den hvide fange skulle løbe endnu en gang, for man plejede at fortsætte, indtil det ulykkelige offer var sunket bevidstløs sammen.

Dog denne gang blev deres forventninger skuffet, for Wachagee gav ordre til at binde fangens hænder og fødder og føre ham hen i et telt. Det havde såmænd ikke været nødvendigt at snære hans bånd så fast, for det var knapt nok et levende

menneske, man her ublidt kastede ind i teltet. Hvert eneste af fangens lemmer var som knækket på mange steder, blodet strømmede ud fra mange større og mindre sår, og rundt omkring var det blodige kød som strøet over med små, sorte korn, der sved og brændte i uudholdelig pine. Men endnu var løjtnant Bell ved bevidstheden, og han tvang sig med næsten overmenneskelig overvindelse til at møde Wachagees forskende øjne med et smil.

Så lod indianerhøvdingen ham ene tilbage. Han var tilfreds, for den hvide mand var fuldt ud værdig til at blive en fader for hans søn. I morgen skulle han løses og som en fri mand forlade lejren, rigt forsynet med kostbare gaver og drage af sted på stammens bedste hest.

Kaptajn Stoore havde udmattet og træt indtil døden på sjæl og legeme slængt sig på sit tæppe i nærheden af sir Duggans vogn, og han var lige ved at glide over i søvnens barmhjertige favntag, da en hånd lagde sig på hans skulder, og en stemme hviskede hans navn.

Han satte sig overende med et sæt og syntes at se Jack Harringtons skikkelse stå bøjet over sig.

"Stoore," kaldte stemmen igen.

Kaptajnen slog afværgende ud med hånden, mumlede sagte: "Åh, nu disse syner igen," og sank atter tilbage på tæppet.

"Stoore – det er mig," kaldte Jack Harrington forskrækket og ruskede i kaptajnen, "jeg har vigtige efterretninger."

Atter satte kaptajn Stoore sig op og stirrede forbavset på Jack Harrington.

"Det er – altså – virkelig – Dem," stammede han. "Gud i Himlen, jeg troede det ikke. Soldaterne – kommer de? Vi kan ikke mere her."

"Ja, de kommer, i morgen tidlig er de her. Men stå nu op, kom med hen til sir Duggans vogn. Vi skal lægge planen."

Kaptajn Stoore rejste sig op, men kunne næppe støtte på benene. Jack Harrington greb ham om skulderen. "Er det så galt fat, kaptajn – kom drik – her er vand, men nu ikke for meget ad gangen," og han rakte ham sin læderflaske.

"Nej, der er andre, som trænger mere. Det er galt fat med os, Harrington."

"Ja, jeg kan tænke det," lød svaret. "Posterne råbte mig ikke an, og jeg krøb ikke fem fod forbi en, som stirrede og stirrede ud i mørket uden dog at kunne se noget. Men De skal nu drikke, Stoore," og Jack Harrington holdt feltflasken tæt op til hans mund. "De må have hjernen klar, for nu skal vi udtænke slagplanen for i morgen. Drik nu, drik nu, Stoore."

Kaptajn Stoore drak, mens han klemte sin hånd fast om panden, for det forekom ham, ligesom hele hovedet skulle sprænges.

"Harrington," sagde han sagte, da han med et dybt suk tog feltflasken fra munden, "bed til Deres Gud, at De aldrig må komme til at gennemgå tørstens vanvittige pinsler."

"Også dem har jeg prøvet grundigt nok, kaptajn – men kom nu," svarede Jack Harrington.

Lidt efter sad de i sir Duggans vogn og hørte på den hjemvendtes beretning.

"Der er fyrretyve ryttere, og de kan være her i morgen tidlig – ganske bestemt. Jeg tog i forvejen og red, som var selve Djævlen

i hælene på mig, men det blev til sidst for meget for mit arme dyr. Det sprængte hjertet, tænker jeg, for pludselig styrtede det om, og jeg fløj ud over hovedet på det. Jeg fik den her sansekage," og Jack Harrington lettede på sin bredskyggede hat, så en stor, blodfyldt bule kom til syne under den.

Sir Duggan rejste sig. "Men, vi må da gøre noget ved Dem," sagde han.

"Nej, sir Duggan," svarede Jack Harrington rask, "det er ingenting. Nu er jeg her, og i morgen tidlig har vi som sagt hjælpen. Prægtige fyre var de at se på og lige oplagt til at give de røde satanerr, hvad de har fortjent. Jeg aftalte med føreren, at så snart vi kunne øjne dem i det fjerne, rykkede vi ud her fra vognborgen og over imod lejren. Indianerne vil stille sig i kamporden for at tage imod vort angreb, og mens vi kæmper, falder rytterne i flanken på de røde. Det er måden, hvorpå de skal knuses. Indianerne har aldrig forstået og endnu ikke lært at sikre sig i flanken, og jeg skal love for, at der vil blive panik, når de pludselig ser fyrretyve bevæbnede ryttere galopere ned imod sig. Himmel og hav; hvor har jeg længtes efter en sådan lejlighed –."

"Men vi vil få et større antal krigere i ryggen på os, Harrington," indskød kaptajnen, "for der ligger en stor styrke nede ved floden."

"Såh-h – nå, ja – så må De lade løjtnant Bell blive her tilbage, men kun give ham lige det allernødvendigste antal mand til at kunne forsvare vognene."

"Løjtnant Bell – han er her ikke mere," svarede kaptajnen alvorligt.

"Er her ikke mere – hvad skal det sige?"

"I går aftes tog han fire mand med sig for at forsøge at skaffe vand fra floden. Vi kunne simpelthen ikke mere. De to blev derude, de andre kom herhjem, og de mente, at Bell blev taget til fange."

"Sig ikke det, Stoore – ønsk og bed til, at han er dræbt og ikke i levende live faldet i siouxernes hænder. Jeg kender, hvad skæbne der i så fald venter ham."

Der indtrådte et øjebliks tavshed, men snart efter genoptoges samtalen, og alle enkelthederne i planen blev gennemgået. Senere blev kompagniets våbenføre mænd sat ind i situationen, og natten gik med at efterse våbnene og træffe alle forberedelser til den forestående kamp.

Da solen blodigrød dukkede op, stod kompagniets mænd parat til deres udfald, som hver mand vidste enten betød sejr eller den visse død for alle. Alt, hvad der kunne skrabes sammen af våben, var i brug, og selv rene drenge havde fået betroet et skydevåben for at hjælpe med til at forsvare vognborgen, hvis indianerne skulle angribe.

Der var dødsstille over alt i lejren, og alles øjne hang ved Jack Harrington, der stod ubevægelig oppe i sir Duggans vogn med kikkerten rettet mod vest.

Solen steg højere og højere, og en hel time gled hen i pinlig venten, men så tog Jack Harrington kikkerten fra øjnene og sprang ned fra vognen.

"Så er tidspunktet kommet, kaptajn Stoore, nu er de der. Lad os så komme af sted," råbte Jack Harrington, mens han rettede sin krop og strakte sig, som om han just lige nu var sprunget ud af sin seng.

Ordren til fremrykningen blev givet, og i en lang, tynd skyttekæde rykkede mændene ud i retning af højdedraget, bag hvilket indianerlejren lå.

De udstillede indianerposter holdt et øjeblik stille for at betragte dette usædvanlige syn, men snart efter havde de vendt deres heste og galoperede i vild fart tilbage mod lejren, hvis nøjagtige sted herved blev røbet.

I indianerlejren vakte deres meldinger vild forvirring, for ingen havde regnet med denne udvikling af situationen. Krigerne fik travlt, nogle sprang på deres heste, mens andre styrtede af sted til fods.

Wachagee var just i beredskab med at forberede "Smilende Øje"s bortsendelse, da de alarmerende meldinger indtraf. Nu fik han andet at tænke på, og i spidsen for sine vilde krigere rykkede han ud fra lejren for at vælte sig over de dumdristige blegansigter.

De beredne indianere opløftede et vildt, skingrende kampskrig og satte straks fart på deres heste i sikker tro på, at de kunne ride fjenden ned, men en velrettet salve fra skyttekæden belærte dem snart om, at dette ikke var muligt. Med store tab blev de slået tilbage og søgte ly bag deres kammerater, der havde stillet sig i tæt slagorden for at hindre fjenden i at komme til lejren.

Snart var kampen i fuld gang. Indianerne rådede ikke over så mange skydevåben, men de enkelte, som de havde, blev betjent med glimrende sikkerhed, og kaptajn Stoores folk måtte være yderst forsigtige med at løfte deres hoved for højt op.

Denne måde at kæmpe på var dog ikke efter indianernes sind, og gang på gang lød deres uhyggelige kampskrig, når

store skarer snart her, snart der brød frem. Hver gang blev de dog tvunget til standsning.

Wachagees mægtige røst kunne høres vidt om, når han søgte at holde sine krigere tilbage fra disse unyttige og farefulde stormangreb. Endelig stod det ham klart, at den eneste udvej var at styrte samlet frem med hele sin styrke, og da en heftig skydning nede fra vognene belærte ham om, at hans indianere nu angreb her, gav han det længe ventede tegn.

Et vildt, skingrende skrig, der samtidig blev udslynget fra flere hundrede struber, flængede luften og jog en iskold gysen gennem marv og ben på de langt færre hvide mænd, der nu så de vilde, bemalede krigere som en lavine vælte sig ned imod dem.

"Ikke et skridt tilbage," tordnede kaptajn Stoore, "kan I ikke skyde mere, så slå fra jer med kolberne."

"Var det ikke for tidligt," hviskede han til Harrington, som lå ved siden af ham.

"Nej, nej – om et øjeblik dukker de op, de svinger jo bag højdedraget. Blot et minut eller to."

Emigranternes bøsser gjorde lyst mellem de tætte skarer, som styrtede ned mod dem, og hist og her blev indianerne tvunget til at standse for at sende deres pile af sted, men andre steder var de kommet så langt frem, at der var opstået håndgemæng.

Et øjeblik syntes det, som om de hvides skæbne var afgjort, som om de trods alt heltemod dog måtte bukke under for de langt talrigere fjender, men så hørtes der pludselig bag indianerne høje råb, og et øjeblik efter dukkede en stor, sort masse, der ligesom var hyllet i en mægtig, hvid sky, frem.

Det var hjælpen – den længe ventede hjælp, der kom netop nu i det mest afgørende øjeblik. Fyrretyve ryttere kom sprængende i susende jag, fyrretyve sabler lynede i solens stråler, og fyrretyve struber skreg deres dundrende hurraråb som velkomsthilsen til deres kæmpende landsmænd.

Kampsituationen var i ét eneste øjeblik vendt om. Fuldstændigt lamslået af forfærdelse kastede indianerne deres våben og flygtede vildt skrigende til alle sider. Kun enkelte holdt endnu stand, og blandt dem var Wachagee. Han kæmpede med en løves mod, hans pile fløj syngende fra buen og ramte sikkert deres mål hver eneste gang, men langsomt trængtes han med sine ledsagere tilbage. Til sidst stod han ene, men først da hans sidste pil havde forladt buen, greb han en herreløs hest i forbifarten, svang sig i fuld fart op på den og red ned imod lejren.

Rytterne havde imidlertid spredt sig, forfulgte de flygtende skarer og huggede ned for fode, men Jack Harrington, der ligeledes havde indfanget en herreløs hest, fik nogle af rytterne samlet sammen.

"Kom med mig," skreg han, mens hans øjne lyste og skinnede af kampiver og sejrsglæde, "ned til lejren. Der er en hvid mand fanget dernede. Måske kan han reddes, hurtigt med mig," og han huggede sporerne i hesten. – – –

De første flygtninge var allerede ankommet til indianerlejren, og alt var her i fuldkommen panik. Kvinderne begyndte at bryde teltene ned, men opgav det snart, greb deres småbørn og flygtede bort. Lidt efter lidt tømtes lejren.

"Smilende Øje" og Hokota havde med magt revet sig løs fra dem, der ville trække dem med sig. De havde i øjeblikket ikke

sans for andet end, at også de kunne gøre gavn i krigernes række, og begge løb nu i deres ophidselse i den retning, hvorfra de hørte kamptumlen.

"Sejrer vore fjender, "Smilende Øje"?" råbte Hokota.

"Nej, endnu holder vore krigere stand, men skynd dig, vi må løbe hurtigere," og "Smilende Øje" greb sin broder om håndleddet. "Se der – der forfølger de hvide mænd en af vore krigere," stønnede Hokota, "det er far," føjede han lidt efter til, "hør, nu talte deres bøsser."

De standsede begge rædselsslagne, for nu så de deres fader falde forover i sadlen.

"De har ramt ham, "Smilende Øje"."

"Nej, Hokota, nej, nej – han dukker sig kun for deres kugler."

Men Hokota havde ret. Jack Harringtons sikre øje havde ikke svigtet. Wachagee var ramt i brystet, og han følte selv, at det var døden. Endnu en gang rejste han sig op i sadlen, og hans øjne faldt på de to drenge, der nu kom løbende hen imod ham. Han troede først, at det var et syn, han så, for det var jo hans egne sønner, der her løb den visse død i møde, men hurtigt blev han klar over, at hans øje ikke skuffede ham, og med en sidste kraftanstrengelse fik han hesten drejet ned imod dem. Han prøvede på at holde sig fast i sadlen, men der var ikke mere kræfter i hans tag, og tungt gled han ned fra hesten.

Et øjeblik efter nåede de skrækslagne drenge ham. Wachagee prøvede på at rejse sig, men kunne ikke, og med en svag vinken hen imod lejren søgte han at gøre dem det klart, at de skulle redde sig ved flugt. Uden ord, kun med blik, der rummede en faders store kærlighed, tog han afsked med sine sønner, som han havde elsket så inderligt. Øjenlågene faldt til, og med en

krampagtig bevægelse trak han sine ben højt op under brystet – en sidste sitren, og "Syngende Pil" havde udåndet.

Hokota ville i sin grænseløse sorg kaste sig over sin faders lig, men "Smilende Øje" greb ham i armen og pegede ophidset mod de hvide mænd, der hurtigt nærmede sig dem.

"Skyd, Hokota," råbte han og spændte selv sin bue.

"Han er færdig," råbte Jack Harrington, da han kom så nær, at han kunne se Wachagees livløse legeme.

"Men de to?" spurgte en af rytterne.

"Lad dem løbe, det er kun drenge – nu hurtigt ned mod lejren," og Jack Harrington drejede sin hest bort.

I det samme borede "Smilende Øje"s pil sig ind i læggen på ham, og rasende vendte han sig om.

"Rid dem ned," skreg han og drejede atter sin hest, fulgt af de andre. Endnu få sekunder, og de to drenge ville være trampet til døde under hestenes hove, for de havde atter spændt deres bue, fast bestemt på at forsvare deres faders lig og kæmpe til sidste blodsdråbe, men så mødte Jack Harringtons blik et par blå øjne, der skinnede så underligt lyst blandt alt det mørke, og han drejede sin hest med en så pludselig kraft, at han voldsomt tørnede mod sin sidemands hest, så denne styrtede.

"Stands – for Himlens skyld," skreg han, "han er hvid."

Et øjeblik efter blev de to drenge holdt fast af stærke hænder, trods alle deres forsøg på at slide sig løs.

"Skulle det virkelig være muligt," mumlede Jack Harrington, "jo, jo – de øjne tager man ikke fejl af."

Rytterne så til med forbavsede øjne.

"Ser I dog ikke, at han er hvid," råbte Jack Harrington, "lige så ren og hvid af hud, som både I og jeg er. Så var det altså alligevel

muligt – sir Duggan, hvad vil han nu sige til det."

"Hvad er –" forsøgte en af rytterne at spørge.

"Han er hvid, siger jeg jo," afbrød Jack Harrington ham, "han er stjålet og bortført for fjorten år siden – jeg har kendt hans moder, og hans bedstefar er nede ved vognen blandt de andre. Skrab al den maling af ham, og han er hvid som I og jeg. Kom med en rem, en af jer, vi må jo binde ham – sir Duggan, nej, nå, kom nu med den rem, vi må ned i lejren."

"Men den anden her, han er da rød nok. Hvad skal vi gøre med ham?"

"Slå ham ned for Djævlen eller lad ham løbe, jeg er ligeglad –" men pludselig rynkede Jack Harrington sine bryn, "nej for resten, bind også ham," og mens rytterne bandt de stadigt kæmpende drenge, mumlede Jack Harrington halvhøjt:

"Ja vel, sir Duggan – hævnen hører mig til, siger Herren vor Gud, men der står skrevet: øje for øje og i and for tand."

"Hvad sagde De?" spurgte en af rytterne.

"Der var ingenting – det var kun noget, jeg tænkte på," svarede Jack Harrington.

Med de bundne drenge foran på sadlerne fortsatte rytterne ned mod lejren, som nu lå fuldstændig forladt. Da de gik rundt mellem teltene, hørte de pludselig nogen kalde fra et af dem, og lidt efter stod Jack Harrington bøjet over den bagbundne, hvide fange, som ingen af indianerne i den panikagtige forvirring havde skænket en tanke.

Jack Harrington så med forfærdelse på fangens skrækkelige tilstand, og halvt stammende sagde han: "Å – så – traf vi Dem dog i live."

"Ja, omtrent da," svarede løjtnant Bell med et svagt forsøg på at smile, "hvordan kommer De dog her?"

Jack Harrington fortalte kort om morgenstundens blodige begivenheder. "Nu kan De drage videre igen, nu skal de røde nok holde sig i skindet foreløbig. Forhåbentlig kommer De snart til kræfter igen, Bell, og så kan De ovre i Oregon fortælle folk, hvad det vil sige at blive taget til fange af de røde djævle."

"Oregon – Oregon, siger De, Harrington, nej, De kan være evigt forbandet på, at jeg tager ikke til Oregon nu. Én ting har jeg svoret højt og helligt, mens jeg lå her med knuste knogler og halvstegt kød, én ting har jeg svoret, at kom jeg over det her, så skulle mit fremtidige liv været helliget kampen mod indianerne."

Jack Harrington rakte sin hånd frem.

"Så bliv da min ledsager for fremtiden, kammerat. Her har du min hånd. Den ed svor jeg for fjorten år siden, og den har jeg troligt holdt."

Jack Harrington trådte hen til sir Duggans vogn. Den gamle herre var dybt rystet over dagens skrækkelige begivenheder, og med stor varsomhed måtte han nu underrettes om, at hans barnebarn var fundet.

"Sir Duggan ..."

"Åh, er det Dem, Harrington. Jeg har savnet Dem så meget. Hvor forfærdeligt det hele."

"Vi har reddet løjtnant Bell."

"Lever han virkelig?"

"Ja – og – nu må De tage det roligt, sir Duggan – og – ja, det var siouxerne, vi kæmpede imod, ved De – og det var den

samme stamme, som – ja, De forstår, sir Duggan, dengang med Deres datter."

Den gamle herre blegnede af sindsbevægelse.

"Er det sandt, hvad De siger?"

"Ja, sir Duggan – og – vi har fundet en dreng, der er hvid ..."

Længere kom Jack Harrington ikke, før sir Duggan greb hans hænder og næsten råbte:

"Hvor er han henne? – Åh Gud – er det sandt?"

"Han er her i lejren – nu skal jeg hente ham."

Lidt efter kom han tilbage med "Smilende Øje", som nu så nogenlunde var vasket ren for al maling. Bagefter fulgte omtrent hele lejren.

Et øjeblik blev sir Duggan stående som lamslået og stirrede på drengen, men så brast han pludselig i voldsom gråd.

"Det er ham – det er hendes øjne, åh, Gud, tak, tak," og han vaklede hen imod "Smilende Øje", der sky og angst trak sig tilbage. Men sir Duggan nåede kun få skridt frem, før han faldt om og i sidste øjeblik blev grebet af Jack Harringtons stærke arme.

Kapitel 14

Da Jack Harrington med sin nye kammerat en måneds tid senere kom tilbage til Independence, var efterretningen om den kamp, hans emigrantkaravane havde været indviklet i, for længst nået til byen. I skænkestuen i "Håbets Opfyldelse" blev han nu bestormet med spørgsmål og måtte gøre rede for alle nærmere detaljer og da navnlig om alt, hvad der angik den hvide dreng, man havde fundet. Det var jo endnu ikke mange dage siden, at sir Duggan var kommet igennem byen med sit genfundne barnebarn, men i største hast havde han fortsat rejsen, og byens befolkning havde ikke rigtigt fået lejlighed til at få deres nysgerrighed tilfredsstillet.

Jack Harrington fortalte villigt om alt, dog nævnede han ikke et ord om den indianerdreng, han havde bragt med sig, og som nu sad i sikker forvaring hjemme i hans hus.

"Er der ingen af jer, folkens, der ved, hvor Thomas Garland opholder sig?" spurgte han.

"Thomas Garland – jo," svarede en, "han kom tilbage i forgårs fra en rejse sydpå. De fortæller, at han har købt sig en plantage dernede, og noget må der vel være om det, for han solgte sit hus i går med inventar og det hele og det tilmed for spotpris, skønt det ikke er længe siden, han købte det. Han har travlt nu med at pakke, ved jeg."

"Høj, du knægt," kaldte Harrington på den dreng, der gik værten til hånde bag skænken, "spring hen til Thomas Garland og sig ham, at jeg venter på ham her i "Håbets Opfyldelse"."

Drengen løb af sted, og noget efter trådte Thomas Garland ind i skænkestuen. De trykkede hinandens hænder, og efter at

Jack Harrington endnu en gang havde fortalt om kampen, trak han sin kammerat afsides, og de satte sig hen ved deres gamle hjørnebord.

"Nå, Thomas," sagde Jack Harrington, "er du så blevet plantageejer?"

"Ja, Skaldenakke – jeg tager sydpå i morgen, men hvordan er det egentlig med dig? Nu fik du vel den udsatte belønning for at finde barnet til den gamle."

"Ja, det gjorde jeg, Thomas, men jeg ved sandt for dyden knapt nok, hvad jeg skal med de penge, for jeg har nu ikke i sinde at købe en plantage. Jeg kan simpelthen ikke sige farvel til mit gamle liv. Ja, det vil sige, nu opgiver jeg vejviservæsenet, det morede mig ikke i længden, men jagten og kampen mod de røde, nej, nej, jeg må blive ved. Du så min nye ledsager – en prægtig fyr er han og hård som selve den skinbarlige. Du skulle have set, hvordan siouxerne havde tilredt ham, men stolt kom han igennem det, og nu skal han nok være klar til at sige det røde pak tak for sidst. Men Thomas, vi kom fra din plantage?"

Thomas Garland var åbenbart ikke særlig tilbøjelig til at drøfte det emne.

"Er den stor?" fortsatte Jack Harrington.

"Åh nej, sådan almindelig. Hvor meget gav sir Duggan dig?"

"Så skal du vel til at købe slaver?" vedblev Jack Harrington uden at bekymre sig om det stillede spørgsmål.

"De følger med i købet."

"Nå – jah – for jeg havde jo ellers tænkt mig, at vi to måske kunne slå en handel af, kammerat."

Thomas Garland så forbavset op på ham.

"Du tror mig ikke, Thomas, men det er mit alvor. Ser du, jeg har bragt en indianerdreng med mig. Vi fangede ham sammen med den hvide dreng. Vi skulle lige til at slå ham ned eller lade ham løbe, da jeg kom til at tænke på dig, kammerat. Forstår du, nu har de forbandede siouxer holdt en hvid dreng fanget i fjorten år, hvad er så mere rimeligt, end at vi gør gengæld, og så var det, at jeg tænkte på dig og din plantage."

"Hvor gammel er fyren?"

"Sådan omkring den halve snes. En køn knægt at se på, nu vi har fået al malingen skrabet af ham."

"Nej, Skaldenakke, det går ikke. Indianerne egner sig ikke til slaveriet."

"For pokker – prøv det. Det kan jo ikke gå værre, end at han dør. Jeg syntes jo ellers, det kunne være helt morsomt for dig at have sådan en lille mindelse om gamle dage for øje. Han er lige i den rette alder til at oplæres, og du kan jo bruge ham som husslave. Hvad, kammerat, er det ikke en sjov tanke, om du kunne sætte lidt skik på et af de vilde bæster og få ham til at skrælle kartofler og servere suppen i stedet for at fare rundt og skalpere fredelige kolonister?"

"Hvor har du ham?"

Undervejs fik Jack Harringtons veltalenhed lidt efter lidt den nybagte plantageejers betænkeligheder til at forsvinde, og da de stod over for Hokota, der sprang op, og som et lille rovdyr stod parat til at fare på dem, mens hans mørke øjne skød lyn ved synet af de forhadte blegansigter, kom hævnfølelsen i sin fulde kraft op i den fordum så ivrige indianerforfølger, og mellem tænderne mumlede han: "Ja, bi du kun, det kan være, min pisk formår at tæmme dig."

"Nå, Skaldenakke, hvad pris holder du ham så i?"

"Den skal ikke skille os ad, kammerat. Det er ikke pengene, det er om at gøre, men tanken både morer og tilfredsstiller mig. Har du din gamle bøsse endnu, Thomas, den med messingbeslagene?"

"Ja."

"Giv mig den, så er knægten din med hud og hår. Det er billigt køb. Jeg har ladet mig fortælle, at sådan en fyr dernede sydpå er op mod det halve tusind dollars værd. Slår du til?" og han strakte sin hånd frem.

"Sluttet," svarede Thomas Garland og tog sin kammerats hånd, "godt, Skaldenakke, du skal få skyderen, og så skal jeg give lidkøbet."

Han kastede endnu et blik på Hokota, smilede tilfreds, og lidt efter var han sammen med sin kammerat på vej mod "Håbets Opfyldelse" for at tømme et bæger på sin første menneskehandel.

Foran plantagens hvidmalede hovedbygning med den brede, åbne veranda stod en stor gruppe negre – mænd, kvinder og børn i alle aldre. Det var Thomas Garlands slavebestand, der nu ved købet af jord og bygninger fulgte med som det øvrige inventar og avlsredskaberne.

Det var tydeligt både at se og høre, at der måtte forestå noget usædvanligt, for deres ensfarvede, stribede lærredstøj var renvasket, og de gik rundt i det, som om de var bange for at få den mindste plet på det. De kikkede ustandseligt op ad den lange allé, der førte til plantagen, og sludderen gik – selv mellem negre – usædvanlig højrøstet.

De ventede på deres nye herre, hvilket naturligvis var en stor begivenhed for dem alle, og deres ivrige samtale drejede sig også kun om, hvordan den nye massa mon var, og hvorledes deres fremtidige stilling ville blive.

Foran dem stod en kæmpemæssig mulat, der åbenbart var noget højere på strå, for hans dragt var ikke som de andres. Han var klædt på som en hel gentleman med bred, nedfaldende flip, under hvilken han udfordrende flot havde slynget et skrigende, rødt slips. Endvidere havde han prydet sig med en spraglet vest, hvis kunstfærdige broderi, der ganske vist nu var både falmet og medtaget, tydede på, at vestens tidligere ejermand havde været en fin herre. De lyse, gråternede benklæder var alt for korte til ham og blottede skånselsløst et stort stykke af benet, der bar tydelige spor af at have båret fodlænker. Ingen hvid massa havde åbenbart haft så store fødder, at hans støvler kunne passe, for negerkæmpen havde intet på fødderne, og hans bare ben stak så underligt fattigt af mod den øvrige pynt, som prydede denne farvede gentleman. I hånden holdt han en flettet læderpisk.

Det var Joe – plantagens opsynsmand og ham, det lidet lystelige hverv var betroet med sin pisk at pine så meget arbejde ud af de ulykkelige slaver som overhovedet muligt og at udføre de straffe, som den hvide massa som oftest meget vilkårligt og uretfærdigt fandt for godt at tildele dem.

I øjeblikket stod han med en hoven og brøsig mine nogle skridt foran de øvrige. En af drengene kom stormende og skreg: "Nu kommer vognen, nu kommer vognen."

Joe vendte sig om.

"Kom så ind i rækkerne med jer," råbte han, "og så husker I på at råbe hurra af alle kræfter. I ved nok, hvad massa lovede jer, at den, der ikke råbte med, skulle blive bundet til pælen," og han holdt sin pisk truende i vejret, "og massa har gode øjne."

Plantagens tidligere ejer – Martin Lacey – havde, inden han tog af sted for at hente sin efterfølger, givet ordre til, at alle plantagens slaver skulle stå parat for at modtage deres nye herre med hurraråb.

Lidt efter svingede den lette vogn op foran plantagens hovedbygning, og på et tegn fra Joe skreg negrene deres velkomsthilsen ud.

Laceys øjne løb hen over skaren, men der var ingen, som svigtede. Dernæst så han velfornøjet hen på Thomas Garland, som om han ville sige: Her kan du se, det passede, hvad jeg under salgsforhandlingerne sagde, at mine slaver var flinke, medgørlige og veldresserede.

De to herrer steg ned fra vognen, og pegende hen på sin ledsager henvendte Lacey til negrene: "Her ser I jeres nye herre, som fra i morgen overtager plantagen. Han vil være jer en god massa, og I vil blive godt behandlet, når I passer, hvad I skal. Men gør I ikke det, kan I også være evigt forbandet på, at jeres nye massa er en mand, som ikke lægger fingrene imellem. Nu ved I det."

Han skottede hen til Thomas Garland, ligesom han ventede på, at denne skulle sige nogle ord til de slaver, han fra nu af havde hals- og håndsret over, men Thomas Garland var endnu for uvant med den for ham så nye og ukendte situation som menneskeejer, og han gjorde ikke mine til at tage ordet.

Derefter gik de to rundt for nærmere at efterse bestanden, alt mens Lacey med små, korte bemærkninger indviede den nye plantageejer i de forskellige slavers fortrin og særegenskaber. Man begyndte med Joe. – "Kraftig fyr i sin bedste alder – har før været vild og uregerlig – er nu skikkelig – tæmmet med pisken – god opsynsmand, godt håndelag for den der," og Lacey pegede på pisken, "slår både godt og gerne." Derefter gik de rækken igennem, og stadig lød bemærkningerne. – "Annie – gammel, men laver omegnens bedste mad – det kan De om et øjeblik forvisse Dem om – lidt skrap i kæften sommetider – gør ingenting – snart god igen – skrub så ind til din mad, Annie – John, atten år – køn fyr, ikke sandt? – købte ham som lille dreng – jeg har benyttet ham som tjener – anbefaler Dem det samme. – Filip, knægten derhenne ved hesten – fjorten år – købte ham for to år siden – meget forsømt opdragelse – har haft noget vrøvl med ham – vil gerne rapse – jeg har i det sidste halve år regelmæssigt og på klokkeslæt hver morgen givet ham pisk – godt middel – anbefaler Dem det samme."

Til sidst nåede man til markarbejderne, som Lacey dog ikke skænkede så indgående beskrivelse. Han nøjedes med at udpege dem – mænd og kvinder – i en slags værdiansættelsesgrupper, regnet efter deres alder og det arbejdsmål, man kunne fordre af dem.

"Lad os så komme ind og få lidt frokost. De er vel sulten? – Men høj, vi glemmer jo helt Deres lille, røde satan bag i vognen."

Han gik hen til vognen, bag i hvilken Hokota – bundet på hænder og fødder – lå under en presenning. Han løste hans bånd og skubbede ham ned fra vognen. Negrenes opmærksomhed blev hurtigt vakt, og alle drengene stormede

hen for nærmere at betragte den underlige fyr med det lange, stride hår.

Hokota stod et øjeblik blændet af det stærke sollys, som så pludselig stak ham i øjnene, kastede derefter et forundret blik på alle de besynderlige mennesker, der omgav ham, men med ét sprang han som en vild kat gennem flokken.

"Hvad Djævlen –," råbte Lacey.

"Efter ham, drenge," råbte Thomas Garland, "en dollar til den, som tager ham."

Som et kobbel halsende hunde styrtede ikke alene drengene, men også en del af de voksne negre efter den flygtende, som snart efter blev indhentet af en rapfodet, opløben knægt.

Atter smækkede håndjernene om Hokota, mens negerdrengene stod rundt omkring og lo ad den underlige dreng, der havde langt hår ligesom en tøs.

"Det gik ikke, mr. Garland – for pokker, jeg tror, De får vrøvl med ham. Han skal åbenbart ligesom duer først vænnes til slaget. De kommer til at spærre ham inde til at begynde med."

"Han skal nok få lov til at blive her, om han så skal gå med lænker om benene," svarede Thomas Garland, mens han udbetalte den udsatte dollar til den heldige.

Ud på eftermiddagen blev der livligt på plantagen, og vogn efter vogn rullede op foran hoveddøren. Lacey havde indbudt sine naboer og nogle venner til en afskedsmiddag, ved hvilken han samtidig kunne få lejlighed til at forestille sin efterfølger for dem. Det var en køn forsamling, der efterhånden var troppet op – alle sammen mænd, hvem råheden og brutaliteten lyste ud af øjnene, men hvor kunne det også være anderledes

hos de folk, hvis velstand hidrørte fra deres slavers umenneskelige slid og slæb, og som til daglig var vidne til disse ulykkeliges usle livsvilkår og grusomme og nedværdigende behandling?

Tiden før middagen blev tilbragt på verandaen, hvor man til overmål nød de stærke, sammensatte drikke, som folk i disse egne satte så stor pris på, og stemningen blev mere og mere ophidset.

"Nu skal De så til at herse med disse forbandede, sorte kreaturer, mr. Garland," ytrede en af selskabet.

"Herse –" gentog værten, "nej, Dodero, mine slaver er veldresserede, forstår du."

"Bevares, bevares, det anerkender jeg, men det er jo ikke sikkert, at mr. Garland har det samme tag, som du har haft – hi, hi, ja, du har kendt metoden grundigt. Så vidt jeg forstod, har mr. Garland ikke haft med negre at gøre før. Har De vel?"

"Nej," svarede Thomas Garland, "men det er vel ikke så svært. Metoden, De talte om?"

"Ha, ha, ja, metoden – den er simpel nok, lige ud ad landevejen – pisk, forstår De, det er det eneste, de farvede dyr har respekt for. Men De er jo nu så heldig at beholde Joe, han er et pragteksemplar, er han. Jeg har den største respekt for Deres forgænger, når jeg tænker på, hvordan Joe før har været. Der var ikke i mange miles omkreds en neger så uforskammet, så opsætsig og doven. Han blev solgt fra plantage til plantage – et sted lod de ham stadig gå med lænker, et andet sted spærrede de ham inde, et tredje sultede de ham osv., men det var ligegodt pisken, som hjalp på ham, da han kom her, og der først kom metode i det, regelmæssig metode, forstår De. Så fik han til

sidst øjnene op for, at det bedre kunne betale sig at holde sig i skindet, og nu er der ikke den opsynsmand i hele omegnen, som de sorte har en sådan respekt for som for Joe. Ja, han har fået øjnene op for, at det er bedre at give end at modtage," og den talende slog en høj latter op.

"Er det da så tit nødvendigt at tvinge dem med pisken?" spurgte Thomas Garland.

De andre så alle forbavset hen til ham, og en af dem sagde: "Mr. Garland, De kommer jo nordfra, men lad være med at tro på de folks meninger deroppe, at negre er mennesker. Forsynet har nu engang skabt den sorte race til at være slaver, og det er der ingen vej uden om. Vil De opdrage en hest eller en hund, så skal der pisk til, vil De have en god slave, så skal der ligeledes pisk til – det har nu været min livsanskuelse, og den har aldrig slået fejl. Og hvad pokker, De ser en neger få pisk – i øjeblikket hyler han op, men bagefter er han min sandten sin herre meget mere hengiven. Har De ikke observeret det?"

"Nej, jeg har aldrig set –" begyndte Thomas Garland.

"Så skal De min sandten få det at se," afbrød Lacey ham og ringede med en sølvklokke, der stod på bordet med drikkevarerne.

John gled stille ud på verandaen.

"Kan du hente Joe herop," sagde hans herre, "nej John, du skal ikke være bange, det er ikke dig, min dreng," føjede han til, da han bemærkede det forskrækkede udtryk i slavens øjne. "Kald du kun roligt på Joe, og bagefter går du over i stalden og henter mig den lille satan til Filip." John forsvandt hurtigt.

"Han blev helt angst for, at det var ham," sagde Lacey med et smil til de andre herrer, "det er det samme, der får De en god

tjener, mr. Garland."

"Jeg troede ikke, du ville sælge Joe," ytrede en.

"Det var heller ikke min mening, men jeg kan ikke have ham med til Europa. Nå, han har det også bedst her, hvor han er vokset op, og jeg har anbefalet ham godt til min efterfølger. Der har vi Joe."

Joe trådte hen til verandaen og hilste på herrerne. Han var endnu iført sin fine puds, for der blev den dag ikke arbejdet på plantagen.

"Har du din pisk med, Joe?" spurgte hans herre.

"Ja, massa, her er den," og med et bredt grin holdt negerkæmpen pisken i vejret.

"Det er Filip," fortsatte Lacey, "ja, du behøver ikke at se så forbavset ud, fordi det ikke er mandag. John er ovre at hente ham," føjede han til, da han bemærkede, at Joe kikkede sig omkring.

Joe trak smilende sin overlæbe op, så en skinnende, hvid tandrække kom til syne, og kastede et prøvende blik hen på pælen, der stod noget derfra – jo, remmene var i orden.

Så kom John halende med Filip. Han var en dreng omkring fjorten år, og i ham var der åbenbart ikke den mindste dråbe hvidt blod. Hans uldhår var tæt og krøllet, og hans ansigt kulsort med tykke, lysende, røde læber. Da han fik øje på sin bøddel, stak han straks i høje brøl.

"Hold mund, dreng!" tordnede Lacey, og Filip tav med et sæt. Hans øjne løb bange fra Joe og hen til hans herre, og foruden angst stod også dyb, forfærdet undren at læse i hans øjne.

"Skab dig nu ikke, dreng, fordi det er torsdag og ikke mandag i dag. Din nye massa kan jo vælge, hvilken dag i ugen han vil."

Et lille gisp undslap Filip. Her lå hele den stolte bygning, han i sine tanker havde bygget op siden den dag, han havde fået at vide, at han var solgt til den nye massa, ubarmhjertigt styrtet i grus, for han havde jo håbet og til tider så fast troet på, at så ophørte hans ugentlige afstraffelser, der netop på grund af deres regelmæssighed var så grusomme at tænke på. Nu havde massa alligevel fortalt det til den nye massa.

"Joe," kaldte Lacey, og atter begyndte Filip at skrige op, da Joe nærmede sig, men denne havde øvelsen, og i en håndevending fik han remmene om Filips arme og ben, og den stakkels knægt var uhjælpeligt bundet til pælen. Joe vendte sig om mod sin herre.

"Ti slag," sagde denne kort og bestemt. Det var dobbelt så mange som ellers, og drengen skreg om muligt dobbelt så højt.

På Filips ryg stod aftegnet stribe på stribe fra tidligere afstraffelser, og endnu kunne man tydeligt se de ophovnede mærker fra sidste mandag.

Joe, som åbenbart var i bedste humør ved at skulle vise sig over for de mange fremmede, sparede ikke på pisken, som susende faldt ned over drengens ryg. Underligt nok, at han ikke faldt helt sammen, for selv om han vred sig som en orm, da Joe atter løste remmene, kunne han dog stå på benene.

"Filip," kaldte Lacey højt og skarpt, og drengen gik hen imod ham. Nu, det var forbi, skreg han ikke mere.

"Hvorfor fik du pisk?" spurgte hans herre.

"For at blive god, for ikke at lyve eller stjæle, eller komme for sent op eller glemme at strigle hestene eller glemme at give dem vand," plaprede han den lærte remse fra sig.

"Nå."

"Tak, massa," fortsatte drengen og bøjede sig på en underlig kejtet måde forover som en slags hilsen.

"Skrub så af," svarede Lacey, og Filip forsvandt, mens hans herre med et triumferende blik vendte sig om til de øvrige.

"Der kan De se, mr. Garland, det er sådan, de bliver, når der er metode i det – regelmæssig metode."

"Det var meget," svarede Thomas Garland synligt imponeret. Inderst inde måtte han tilstå for sig selv, at han egentlig havde en smule ondt af den ulykkelige negerdreng, nå – det vænnede han sig vel til. De sorte var sikkert ikke på nogen måde anderledes eller i hvert fald bedre end de røde, og – himmel og hav – makkede han derinde ikke ret, så skulle Joe få lov til at slide sin pisk itu på hans rygstykker. Mon det ville lykkes ham at få ham tæmmet – en ting var han i hvert fald sikker på, at indianerdrengen, tro mod hele sit folks måde at tage den slags ting på, hellere lod sig piske ihjel, end han skreg op, som negerungen havde gjort.

Efter middagen, hvor Laceys gæster ikke alene havde forstået at sætte pris på gamle Annies kogekunst, men også havde ladet deres værts gode vin vederfares al retfærdighed, var det noble selskab i mere eller mindre grad beruset, og ikke mindst Thomas Garland, som under sit vilde, tøjlesløse liv blandt guldgraverne i Californien havde fået smag for de stærke drikke. Han havde underholdt gæsterne med historier og beretninger fra sit fordums jægerliv i vildnisset og fortalt om sine mange, blodige sammenstød med den røde mand, og alle var meget imponeret af de mange eventyr, han havde været med til. Én af dem havde i lang tid siddet og stirret på

fortællerens halve øre, der så så komisk ud under det røde hår, som stod strittende ud over det som et halvtag.

"Hvor fik De det fra?" spurgte han og pegede ugenert.

"Arret?" spurgte Thomas Garland, "det stammer fra en kugle, hvis ejermand havde til hensigt at skille mig af med de fattige skillinger, jeg møjsommeligt havde slæbt mig sammen derovre i Californien, men tilfældigvis holdt jeg munden åben, så den forsvandt igen uden at gøre anden skade end hulle min kind og fjerne et par tænder i overmunden."

"Nej, da," lød det forundret i kor, men atter pegede spørgeren ubarmhjertigt på det halve øre, som optog hans interesse så stærkt.

"Nej, ikke arret, jeg mente øret," sagde han.

Thomas Garland fo'r med hånden op og prøvede på at glatte håret ned over ørestumpen.

"Det kan jeg takke de røde sataner for," svarede han ophidset, "og aldrig har jeg vel været døden nærmere, end dengang de pillede det stykke af med deres forbandede økser."

"Fortæl dog," lød opfordringen.

"Jeg var ude for at røgte mine bæverfælder og stod netop bøjet over en af disse, da jeg pludselig blev grebet bagfra og kastet omkuld. En halv snes af disse røde skurke lå oven over mig, og der var ikke noget at stille op. Det var siouxer, og så var jeg nogenlunde klar over min skæbne, det vil sige det samme som pint og martret på den mest djævelske måde for til sidst at blive brændt levende, mens de som gale skulle danse rundt om pælen og med synligt velbehag indånde duften fra mit brændte kød; – jo, jeg var klar over hele fremgangsmåden, og det begyndte også godt nok lige efter, at vi kom til deres lejr. De har

en dejlig måde at vise deres færdighed i at træffe sikkert med deres tomahawker, det vil sige, de stiller den fangne fjende op mod et træ, og så kaster de til måls, men det gælder rigtignok ikke om at dræbe ham, for så gik fornøjelsen jo bort med at more sig over hans fordrejede ansigtstræk, når øksen syngende borer sig ind i træet tæt op af ham. Kan de nå til at klemme nogle hår af hovedet på ham uden ellers at såre ham, så hyler de af glæde og danser og springer rundt som vanvittige. Se, den vidunderlige fornøjelse var jeg genstand for – ja, jeg ved ikke i hvor lang tid, for man står jo ikke sådan med uret i hånden under den slags forhold, men så var der en klodrian, som klippede den øverste halvdel af mit øre af –."

Thomas Garland stoppede brat. Hans øjne lyste ondt, og pludselig slog han i bordet, så glassene klirrede.

"Jeg får en idé, mine herrer."

"Nej, stop nu ikke Deres fortælling," udbrød værten.

"Der er såmænd ikke meget mere at berette. Det var alligevel det mislykkede kast, som reddede mit liv dengang, for de andre blev jo gale på klodrianen, og hele bundtet kom op at skændes. Så blev jeg løst og smidt hen i et telt for at gemmes til senere pinsler, de har nok af den slags på lager."

"Og hvad så?" spurgte en, da Thomas Garland atter gjorde en pause.

"Så forduftede jeg imidlertid om natten. Jeg var sammen med en kammerat – Jack Harrington hed han, en himmelhund og forvoven fyr siden den gang, de skalperede ham levende."

"Skalperede ham levende?"

"Ja, tror De, de røde slyngler nægter sig noget? Vi var jo sammen på jagten, og da jeg ikke kom tilbage til kanoen, kom

han på sporet efter mig og listede sig midt ind i røverreden og skar mine bånd over."

Thomas Garland sprang op.

"Men nu, mine herrer, nu skal vi Fanden flå mig også more os."

Han forsvandt ud af værelset og kom et øjeblik efter tilbage med Hokota.

"Hvad vil De med knægten?" spurgte Lacey.

"Hvad jeg vil? Har De aldrig spillet med kniv?" svarede Thomas Garland og trak sin store lommekniv op af lommen. "Se, sådan," fortsatte han og slog kniven ind i trævæggen, hvor den dirrende blev stående.

"Vil De kaste efter drengen?"

"Ja, begribeligvis," lød det rå svar. Thomas Garland trak Hokota hen til væggen, mens de andre forvirret betragtede hinanden. Han slyngede en snor omkring halsen på drengen og fæstede den i et stærkt søm så højt oppe, at Hokota lige akkurat kunne nå gulvet med fødderne.

"Nu skal han nok blive stående," sagde han med en ond latter og vendte sig mod selskabet, "skal vi så sætte ti dollars ind hver, et kast pr. mand, og den, der kommer nærmest, vinder banken."

"Det går ikke, mr. Garland," indvendte værten, "hvad pokker vil dommeren sige, når det kommer ud."

Thomas Garlands forslag var ved at blive for meget selv for disse mennesker, som ellers ikke kendte noget til de blidere følelser, når det gjaldt de farvede racer.

"Kommer ud," gentog Thomas Garland, "det behøver jo ikke at komme ud, og selv om det gjorde det, så har jeg vel ærligt og

redeligt købt knægten, og han dør da vel heller ikke af skræk."

Hokota forstod ikke, hvad der blev sagt, men han var fuldstændig klar over, hvad der nu skulle foregå, og han var slet ikke overrasket. Det var for ham en så naturlig tanke, at før en fange blev dræbt, skulle han pines. Et øjeblik følte han ligesom en kold gysen, men han betvang sig. Han var ikke angst for at dø eller for pinslernes smerte, det var ikke det, som gjorde ham bange, nej, alle hans tanker gjaldt nu kun om at vise, at han var parat til at møde sine fjenders pinsler med den kolde foragt, som han vidste, alle krigere gjorde, og hele hans håb stod nu kun til, at han – ligegyldigt hvad der så end skete – måtte bevare et stærkt og modigt hjerte, at ikke de blege ansigter skulle håne ham, slynge spottende bemærkninger mod ham eller le ad ham, hvis angsten eller smerten fik ham til at fordreje sine ansigtstræk. Intet andet beskæftigede i øjeblikket Hokotas tanker, og med et sejrrigt og udfordrende blik mødte han sine fjenders stirrende øjne.

"Lad os så begynde," sagde Thomas Garland og lagde sine ti dollars på bordet med et klask.

De andre trykkede sig lidt endnu, men efterhånden fik dog først en så en anden pengene taget frem.

"Jeg skal gerne lægge for," fortsatte Thomas Garland og slyngede sin kniv mod Hokota. Den borede sig med et lille, kort smæld ind i trævæggen – ikke en tomme oven over drengens venstre øre.

Hokota mærkede, at hans venstre øjelåg sitrede lidt, men det var også alt, og en jublende glæde fik hans blod til at brænde langt ud i fingerspidserne. Den første spænding var overstået,

og han følte sig nu sikker på ved de næste kast at kunne stå rolig og være herre over hver lille muskel og nerve i hele sin krop.

"De sigtede efter hans venstre øre," råbte en af selskabet.

"Nej, det var såmænd mere tilfældet, der gjorde det," svarede Thomas Garland, "men han var da i alle tilfælde så heldig at beholde det helt."

Turen kom nu til de andre, og de tog mere kejtet på kniven, som stadigvæk ramte væggen i temmelig stor afstand fra målet. Til sidst kastede Lacey, men selv om det havde været hans mening at plante kniven i sikker afstand fra drengen, ville tilfældet dog, at den fløj ind i væggen så tæt ved Hokotas skulder, at man ikke kunne se væggen mellem denne og kniven.

"Bravo," brølede Thomas Garland op, "det var et godt kast," men i det samme begyndte blodet at risle ned over Hokotas skulder og trak en lang, rød stribe ned ad armen.

"Nej, høj, De har ramt ham, Lacey," fortsatte Thomas Garland. "Kan De se der, han bløder, så gælder kastet ikke."

De andre stirrede forskrækket på indianerdrengen, som ikke ved en eneste bevægelse, ikke ved et eneste fordrejet ansigtstræk eller et eneste ængsteligt blink i øjnene havde forrådt, at kniven havde ramt ham, og drengens selvbeherskelse og fuldstændige ligegyldighed over for den fare, han svævede i, kunne ikke andet end vække deres beundring. For pokker, det var noget andet end negerungerne, som hylede og skreg op, blot de så pisken.

Thomas Garland havde hentet kniven igen.

"Skal vi en gang til?" spurgte han.

"Nej, lad det nu være nok, mr. Garland. Banken er Deres," og med en grådighed, man ikke skulle tiltænke en mand, der nu

var ejer af en så stor og veldyrket plantage, strøg han pengene til sig.

"Der er alligevel ikke så lidt mod i knægten," sagde Lacey, "det er noget andet at se på end de sorte unger."

"Mod, nej, sådan er alle de røde," svarede Thomas Garland. "De kunne piske sjælen ud af kroppen på ham derhenne, hvor ung han end er, men De fik ham pokker ikke til at lukke munden op."

Hokota blev løst, og Thomas Garland trak atter af med ham. Da han kom tilbage, fortsattes drikkelaget, og samtalen blev mere og mere højrøstet. Thomas Garland underholdt gæsterne med endnu flere hårrejsende historier fra sit liv mellem indianerne, og han nød de andres beundrende udtryk og forbavsede spørgsmål. Gang på gang drejedes samtalen hen på Hokota, og de andre kunne ikke blive træt af at tale om hans ro og selvbeherskelse, og mens vinen mere og mere steg Thomas Garland til hovedet, antog en tanke fastere og fastere form i hans hjerne – den tanke, at han i Hokota jo havde et udmærket middel til i fremtiden at underholde sine gæster. Der var jo så mange andre måder, indianerne pinte deres fjender på, og pokker tage ham, om ikke knægten skulle få lov til at gå det hele igennem.

"Lad os drikke et glas for min gamle kammerat, Jack Harrington," råbte han, rejste sig, omend med besvær og løftede sit glas. "Skål, gamle Jack, det ville have moret dig, dette her. Skål, skål, det var alligevel en god idé af dig, Skaldenakke." Han tumlede ned på sin stol igen. "Skaldenakke kalder de Jack nu," fortsatte han, "siden dengang de skalperede ham levende. Det var ham, jeg købte knægten af og – ja – Fanden flå mig, han

skal hedde Jack til minde om min gamle kammerat. Jack, ja, det skal han hedde – og ved De, hvad jeg gav for ham – en gammel bøsse med messingbeslag."

Kapitel 15

Sir Duggans store, rige og pragtfulde hjem i Washington var et strålende lyshav, og alle salene genlød af glade stemmer. Uniformerede tjenere, bærende store, tunge sølvbakker, gled stille gennem den glimrende, festklædte forsamling og bød den duftende mocca rundt. Man havde lige rejst sig fra bordet, og snart efter skulle dansen begynde over det kostbare, bonede parketgulv i den store sal. Alt, hvad der betød noget i Washington, havde sir Duggan samlet til sin store fest – betydende politikere, de ypperste repræsentanter fra handelsverdenen, ældre og yngre officerer i glimrende uniformer, kunstnere og videnskabsmænd.

Sir Duggan fejrede sit barnebarns – den unge Penn Duggans – attenårige fødselsdag, og i dag var det akkurat fire år siden, man midt ude på prærien havde bragt ham det barn, som i så mange år ikke havde været ude af hans tanker – fire år siden han havde rakt sine skælvende hænder frem mod den dreng, som han trods det vilde udseende med det lange hår og den mørke hud, der endnu bar rester af indianernes krigsmaling, straks havde genkendt som sin elskede datters søn.

Den dag regnede sir Duggan som drengens fødselsdag, da ingen kendte den rigtige dato, og på samme dag var navnet "Smilende Øje" forsvundet, emigrantkaravanens præst havde døbt ham, og bedstefaderen havde givet ham navnet Penn efter faderen og Duggan efter moderen.

De svundne fire år havde helt forandret sir Duggan. Der var atter kommet rankhed og sikkerhed over hans holdning og glans i de trætte øjne. De tunge, triste minder, der siden

datterens død havde formørket hans tanker og aldrig givet ham fred, var forsvundet, og der var kommet lys og sol i hans sind, nu han havde fået et levende minde om hende i sit hjem, nu han atter syntes at have noget at leve og virke for.

Med næsten ungdommelige bevægelser gik han rundt mellem sine gæster, havde over alt kun muntre ord på sine læber og syntes at være den gladeste mellem de glade.

Selskabet spredte sig i større og mindre grupper, mens de indtog kaffen, og da sir Duggan på sin vandring mellem gæsterne traf sin gamle ven, oberst Scott, der just atter var vendt tilbage til Washington, tog han ham fortroligt under armen.

"Lad os to gamle nu få os en hyggelig passiar," sagde han og førte sin gæst hen til en hjørnesofa, "det er snart mange år siden, jeg både har set dig og talt med dig."

"Du er glad og tilfreds i aften, Duggan. Du ser helt ungdommelig ud," sagde obersten.

"Ja, gamle ven, jeg er ikke alene glad og tilfreds, men også taknemmelig for, at Gud i sin nåde hørte min bøn og skænkede mig fred og livets lykke på min livsaften. Jeg mærker vel godt, at jeg er i mit livs efterår og snart skal herfra, men nu er jeg ikke bange for døden. Ser du, Scott, nu kan jeg bedre møde hende deroppe, jeg har fundet hendes barn, og han er nu så gammel, at jeg kan overse hans fremtid. Det har givet mig en fred i sindet, som jeg har længtes efter de mange, mange år."

"Det har været strenge år for dig, Duggan."

"Det var vel så Himlens vilje, men strenge – ja, det har de været – også til at begynde med, efter at han var kommet."

"Så-h!"

"Ja, gamle ven, han var jo kun en lille vild – ikke alene af udseende, men helt igennem af sind og tanke. I begyndelsen var han, hvor legemlig stærk og sund han end var, dog som en vildtvoksende plante, der sygner hen, når den flyttes ind i stueluften, trods al kærlig pleje og omhu. Der var tider, hvor jeg til min grænseløse sorg var bange for atter at miste ham, og jeg stod så underlig hjælpeløs. Han var bange for alt og alle, og mine mange forsøg på at komme ham venligt og kærligt i møde var forgæves. Han trak sig sky og angst tilbage, og der lurede af og til i hans øjne en vildskab, som gjorde mig angst. Han kunne til tider springe op som et tirret rovdyr, parat til at fare løs på os alle, mens han så på os med et blik, hvori alt ondt stod at læse – had og foragt, og til tider kunne han falde hen i en dødlignende døs. Scott, det var forfærdelig svært for mig, jeg ville jo kun gøre ham alt det bedste, jeg kunne tænke, og jeg var dybt bekymret for at miste ham nu lige efter, at jeg havde fundet ham."

"Hvor længe varede da den tilstand?"

"Jeg tilkaldte naturligvis læger både herfra og fra andre steder, men hvad kunne de udrette; jo, én kunne – O'Farrell, du kender ham."

"O'Farrell – ham den halvgale –"

"Sig ikke det mere. Dengang ville jeg have sagt det samme, og hvem skulle vel tænke på ham, så jeg havde heller ikke rådspurgt ham. Men en dag kom han alligevel til mig. "Sir Duggan," sagde han, "Deres barnebarn er sygt, hører jeg." Jeg kunne jo ikke godt sådan vise ham helt bort, og da han havde set på drengen, sagde han blot: "Syg i sindet" – ja, men det havde de andre jo også sagt, så jeg tænkte, vi var lige langt. "Skal jeg gøre ham rask – ja, ikke alene rask, men simpelthen redde

hans liv, og det hænger i en tråd," sagde han med en sikkerhed, som jeg ikke nægter slog mig. "Hvad vil De gøre," svarede jeg, men han gentog blot: "Skal jeg gøre ham rask." Jeg kunne ikke godt svare andet, end at det jo var mit største og højeste ønske at se mit barnebarn sund og stærk. "Kommer igen om tre dage," sagde han, og væk var han. Tre dage efter stillede han igen og bragte en halvblods indianer med sig og to komplet vilde heste. Jeg stirrede dengang som rædselsslagen på ham, men nu kender min taknemmelighed mod ham ingen grænser. Det var ham, der reddede drengens liv. Den halvblods kunne tale siouxernes sprog, og til ham sluttede Penn sig fra første stund.

I det første halve år var han omtrent hans eneste omgang, og O'Farrell var en slags mellemmand mellem drengen og mig. Her foregik underlige ting dengang, Scott. Min store park havde O'Farrell lagt beslag på, og der stod de telte, de til at begynde med boede i, og det var på en gang både et frygteligt og et stolt syn at se drengen, malet og prydet som en vild, tumle sig på hestene.

O'Farrell havde helt taget kommandoen, og hver gang jeg forsøgte at komme dybere ind på hans opdragelsesmetode, bed han mig kort af. "Drengen befinder sig storartet, trives vel, er glad og tilfreds," svarede han på sin underlige korte og tørre måde. Men det kunne jo ikke nytte at lade ham vedblive med at være indianer, mente jeg, og jeg længtes efter at give ham den opdragelse, der tilkom ham som min dattersøn, men O'Farrells eneste svar var: "Kommer nok, sir Duggan, kommer nok."

"Underlig mand," mumlede obersten.

"Underlig, nej, gamle ven, vidunderlig, for aldrig skal jeg glemme den stund, da han efter et lille års forløb førte drengen

til mig, og denne på sit dengang endnu meget ufuldkomne engelske kaldte mig bedstefader og kastede sig i mine arme. Scott, jeg græd som et barn, og Penn græd også. Glædestrålende vendte jeg mig mod O'Farrell for at takke ham af hele mit taknemmelige hjerte, men han slog afværgende ud med hånden, trak mig lidt til side og hviskede: "Nu kommer det, sir Duggan – se hans tårer – begyndelsen til hvid mand"."

"Og hvad så dog?" spurgte obersten, da sir Duggan stoppede et øjeblik, helt vemodig ved mindet om det store øjeblik.

"Så gik det fremad med det hele, fremad i stormskridt. Den halvblods rejste atter hjem, men O'Farrell forestod stadigvæk Penns opdragelse og gør det på en måde endnu."

"Hvorfor er han da ikke her på drengens fødselsdag?"

"Scott, du kender jo da hans særheder. Han har aldrig taget del i nogen festligheder og hader al den slags, ellers kan du tro, at han var her. Han er jo endnu drengens bedste ven. Stormskridt, sagde jeg, ja, du kan tro, det gik raskt fremad. Kan du høre på hans engelske, at han ikke har talt det fra sine tidligste barndomsår, og du ved jo slet ikke alt det andet, han kan. Hans hjerne er så frisk og modtagelig for alt, at den omtrent kan arbejde både tre og fire gange så hurtigt som hans jævnaldrendes.

Jeg talte engang med O'Farrell om det. "Ganske lige til," svarede han mig, "almindelig natur – en dreng skal være dreng. Menneskene var engang lykkelige, dengang de frie og ubundne levede af markens vilde frugter og skovens vilde dyr, sunde kroppe, ingen sygdomme, lyst og let sind – hvad nu, ulykkelige mennesker, hjernen sættes til arbejde, før barnet knapt kan støtte på benene – resultat: sygdomme, tungt sind. Ubevidst er

der en higen i alle mennesker efter urtilstanden, mest hos børn. Lad drenge være drenge, det vil sige halvvilde, indtil deres krop er så stærk og sund som for eksempel Deres dattersøns, lad dem leve et liv så tæt op til naturen som muligt, det danner karakter. Har den begyndende yngling et stærkt og hærdet legeme, en fast karakter og en frisk hjerne, så nås et resultat fire gange så hurtigt som ellers"."

"Det må jeg sige er farlige lærdomme," indskød obersten.

"Ja, og uigennemførlige, men jeg fristes sommetider til at tro på O'Farrells læresætninger, når jeg ser det resultat, han har nået med Penn, selv om jeg ikke er blind for, at én svale gør ingen sommer."

"Men hvad tænker du nu på at sætte drengen til?"

"Ja, gamle ven, det var jo det, jeg ville spørge dig lidt til råds om. Jeg så helst, at han gik ind i min gerning, men jeg tror nok, han selv tænker en del på at gå den militære vej. Hvor ville det glæde dit gamle rytterhjerte at se ham til hest, ja, du må se ham, for du vil simpelthen ikke tro mig, hvis jeg fortalte om alle de kunster og vanvittigt halsbrækkende øvelser, han kan udføre til hest. Jeg lukker nu altid mine gamle øjne i, det er for farligt for mig at se på, men du må kunne nyde dem."

"Lad mig kun få ham til regimentet, Duggan."

"Måske, gamle ven, men jeg havde først tænkt mig, at han skulle se sig lidt om i verden, foretage en rejse. Jeg har allerede talt med Penn om det, men hans eneste ønske er at se de steder, hvor han tumlede om som dreng."

"Det går vist ikke an, Duggan."

"Åh jo, du, det tror jeg nok, han tager så friskt og naturligt på det, og hvis jeg kunne formå O'Farrell til at tage med ham, var

jeg fuldstændig rolig. Nu føler jeg mig selv for gammel."

"Hvordan tager han det med forældrenes grusomme død? – Ja, tilgiv mig, Duggan, at jeg berører det spørgsmål."

"Det ved han naturligvis for længe siden, men husk nu på, han har aldrig kendt sine forældre. Vi var ved graven i morges."

"Ved graven?" spurgte obersten forundret.

"Ja, Scott, efter at Penn var fundet, lod jeg gravstedet flytte hertil. Vi var derude i morges – som så ofte før – for at pryde det med blomster. Nu til morgen syntes jeg, at Penn var usædvanlig alvorlig, og det var, ligesom der var noget, der tyngede hårdt på hans sind. Jeg ville først ikke spørge ham ud, men gjorde det dog alligevel. "Bedstefader," sagde han så, "vil du ikke give mig lov til at rejse endnu en sten på graven?" "Hvorfor dog, Penn?" spurgte jeg forbavset. "Til minde om min anden fader og min broder Hokota," lød svaret.

"Det mener du ikke, Duggan. Ham, indianeren, som bortførte ham og måske, ja, højst sandsynligt tilmed ham, der dræbte forældrene. Hvad svarede du dog?"

"Jeg forstod drengen fuldt ud, og jeg gav ham gerne tilladelsen, ja, jeg var glad over, at hans sind ikke var tynget af hævnplaner, for hævnen hører mig til, siger Herren vor Gud."

"Ja – men –"

"Den indianerhøvding – "Syngende Pil" hed han – hvis søn Penn blev, har sikkert været drengen en både god og kærlig far, og da vi senere på dagen talte om det spørgsmål, jeg ellers har ladet ligge hen, kunne jeg forstå, at Penn endnu med kærlighed tænker på ham og ganske særligt på sin broder, Hokota, som var fire år yngre."

"Blev de da dræbt den dag, det blodige sammenstød fandt sted?"

"Ja, indianerhøvdingen faldt for Jack Harringtons kugle, og drengen forsvandt. Jeg må tilstå, jeg skænkede dem ikke mere nogen tanke."

"Hvor er han, din gamle fører, Jack Harrington, egentlig henne? Jeg har hørt noget om, at din gavmildhed gjorde ham til en velstående mand."

"Jeg ved det ikke, men sandsynligvis strejfer han om i det vejløse vildnis. Det var nu engang hans liv. Han hørte til de naturer, der ikke kunne tænke sig at fæste blivende bo. Han lovede godt nok at ville besøge mig, men i de fire år, der nu er gået, har jeg hverken set ham eller hørt noget om ham. Han var på mange måder et prægtigt menneske, men hans karakter skæmmedes en del ved det brændende had, hvormed han omfattede hele den røde race."

"Meget forståeligt," tænkte obersten i sit stille sind. Han kendte fra sir Duggan en del til Jack Harringtons historie.

"Se, der er Penn," sagde sir Duggan, og der var både glæde og stolthed i stemmen.

Begge de gamle herrer standsede samtalen og fulgte Penn med øjnene, mens han med lette, elastiske skridt gik gennem det værelse, de sad i.

Penn Duggan var med årene blevet en ualmindelig køn fyr. Hans holdning var rank, sit hoved bar han på en knejsende, stolt, næsten udfordrende måde, og der var både kraft, smidighed og utvungethed over alle hans bevægelser. Sin mørke hudfarve havde han endnu bevaret, og den gav ham et sundt og friskt udseende. Der kunne synes at hvile et vist skær

af alvor og utilnærmelighed over hans ansigtstræk, for der var hårde og bestemte linjer om hans mund, men det smilende udtryk i de kønne, blå øjne bragte bud til enhver om en åben, ærlig og retsindig karakter.

"Ja, jeg forstår din glæde og stolthed, Duggan," sagde obersten, da Penn var forsvundet.

"Tak, gamle ven. Hør, jeg må vise mig blandt mine andre gæster, kom, lad os gå ind i den store sal."

Musikken begyndte med en skingrende fanfare som tegn til, at dansen skulle tage sin begyndelse.

Penn Duggan gik let og utvungent hen over gulvet og nærmede sig en gruppe unge mænd, der som fluer omkring et stykke sukker havde samlet sig om en nydelig, ganske ung pige. Hun var også overordentlig sød og indtagende at se på, som hun stod der og forsøgte at værge sig mod alle herrernes komplimenter; snart så hun med sine strålende øjne forbavset op på dem, snart dækkede hun sig bly bag sin vifte.

"Miss Margaret, De lovede mig den første dans," sagde Penn Duggan.

Samtalen stoppede brat, og der stod skuffelse at læse i fleres øjne. En ung løjtnant gjorde uvilkårligt mine til også at ville gøre fordring på den dans, men han tog sig i det. Der gik dog ligesom et mørkt skær hen over hans ansigt, da han så det glade udtryk i den unge piges øjne, mens hun let rødmende svarede "mange tak".

Henne i døråbningen stod sir Duggan og oberst Scott.

"Det er din Margaret, Penn vil åbne ballet med," sagde sir Duggan, "hvor er min lille guddatter dog blevet en smuk og sød

pige."

"Det er hun, Duggan – og svært ombejlet allerede."

"Så-h!"

"Ja, navnlig løjtnant Rogers derovre er stærkt optaget af hende, og hans chancer er vist ikke de ringeste. Det er ikke helt efter mit hoved; nå, hun er jo kun så ung endnu."

"Scott," sagde sir Duggan alvorligt og greb sin vens arm med et fast tag, "lad hende råde sig selv."

– Musikken standsede brat sin fanfare og slog over til en blidere dansemelodi.

Penn Duggan og miss Margaret gled let og sikkert hen over gulvet.

Kapitel 16

En månedstid senere kørte Penn Duggan, ledsaget af sin ven og lærer, dr. O'Farrell, op foran "Håbets Opfyldelse".

Emigranternes sæson var på dette tidspunkt endt, og der var i øjeblikket ikke mange gæster i den rummelige skænkestue. Værten kom dem i møde med et dybt buk, men da han mødte Penn Duggans blik, stirrede han et øjeblik forbavset på ham, mens han næsten tumlede et skridt tilbage.

"Kan vi bo et par dage hos Dem?" spurgte O'Farrell.

"Ja – gerne – ja, ja – med fornøjelse – ja, ja," stammede værten, "om et øjeblik skal værelserne være i orden. Værs'go tag plads så længe," og han forsvandt for at give sine ordrer efter dog først endnu en gang at have stirret forskende på Penn Duggan.

De to satte sig ned ved det samme bord, ved hvilket Jack Harrington for fire år tilbage havde drukket lidkøb med Thomas Garland efter at have solgt Hokota til slaveriets forbandelse, og skænkestuens øvrige gæster klumpede sig sammen for som sædvanligt at drøfte de nyankomne.

"Så er vi her, Penn," sagde O'Farrell, "kan du kende stedet igen?"

"Nej, det kan jeg ikke, men syntes De ikke, at han, værten, stirrede så underligt på os. Tror De, han kunne kende mig?"

"Måske – dine øjne vil altid røbe dig, og folk af hans håndtering har et skarpt blik for den slags."'

"De ved ikke, doktor, hvor jeg har længtes efter at komme ud og se de steder igen, hvor jeg levede mine drengeår, og De ved

ikke, hvor jeg er glad for, at netop De ville tage med mig. De er den, der har forstået mig bedst."

"Jeg – den halvgale doktor, som folk kalder mig."

"Doktor –"

"Bryd dig ikke om det, Penn, og lad i alle tilfælde være med at takke mig. Det er tværtimod mig, der er tak skyldig, for du kom i rette øjeblik. Jeg tumlede kun med mine teorier, men du gav mig anledning til at prøve dem i praksis, og de slog godt nok til. Det har været mit livs bedste år, og jeg er kun ked af, at du er blevet så gammel. Tror du ikke, jeg har glædet mig til denne rejse – nu skal vi skaffe os et par ikke alt for tamme heste, nu skal vi ligge i telt eller under Guds frie himmel, og nu skal vi selv skaffe os føden. Ah, O'Farrell, O'Farrell, du halvgale doktor, nu skal du for en stund leve det liv, som altid var dine bedste drømme. Javel, Penn, jeg ved, at nu er verden engang blevet sådan, at folk har ret til at kalde mig halvgal, men jeg opgiver nu alligevel ikke min tro på, at jo nærmere mennesket kommer sin oprindelige naturtilstand, desto lykkeligere og mere tilfreds vil det blive. Hvem nyder maden bedst, tror du, den mand, der kan vælge mellem hundrede forskellige retter, eller ham, der bytter sig et par pund mel til for bælgen af det dyr, han måske har været lang tid om at skaffe sig, eller hvem er bedst stillet – ham, der kaster sig urolig i sin silkeomhængte himmelseng og ikke kan sove, fordi hans hjerne er tung og træt af at tænke på penge, penge, flere penge, eller ham, der strækker sig muskelstærk på sit leje og roligt glider over i en vidunderlig og styrkende søvn?

Penn, derfor kan det også oprøre mig i mit inderste hjerte, når jeg tænker på den hvide races optræden over for

naturfolkene og navnlig over for indianerne, det vi jo her dagligt har for øje."

Penn Duggan så med strålende øjne op på sin lærer.

"Ja, Penn, der forstår du mig," fortsatte O'Farrell, "jeg kan ikke indse, med hvilken ret de hvide over alt på Jorden vil påtvinge naturfolkene deres egne ulykker, laster og sygdomme, og så blues de tilmed ikke, så dækker skamrøden end ikke deres kinder, når de kalder det for kulturens og civilisationens sejrsgang. Nå – lad os nu hellere snakke lidt om forberedelserne til vores tur ud over prærien, men vi må ikke glemme det løfte, vi gav din bedstefader om at spørge efter Jack Harrington."

Der gik et mørkt skær over Penns øjne, da han hørte det navn.

"Jeg bryder mig ikke meget om at møde ham," sagde han.

"Forstår det så godt, min dreng, men vi må gøre det for din bedstefaders skyld."

I dette øjeblik kom værten tilbage med meddelelsen om, at værelserne nu var i orden og spurgte, om han skulle ledsage dem derop.

"Ja, men vent lidt," svarede O'Farrell, og værten trak sig tilbage, gik over mod sine øvrige gæster og var snart efter fordybet i en hviskende samtale med disse. Mangt et stjålent øjekast blev rettet mod de to ved hjørnebordet.

"Det var Jack Harrington, som dræbte "Syngende Pil"," fortsatte Penn den afbrudte samtale.

"Ja, jeg ved det jo, men –"

"Nej, doktor, De skal ikke være bange. Jeg kan se på Dem, at De tror, jeg omgås med hævnplaner, det gør jeg ikke, men jeg lægger ikke skjul på, at jeg helst vil undgå at træffe sammen

med ham. Han vil få billedet af den morgenstund til at træde alt for tydeligt frem – men ved De, hvorfor jeg navnlig ikke vil – ligefrem ikke *tør* møde ham?"

Penn fortsatte ikke, og O'Farrell måtte lidt efter spørge.

"Nej, hvorfor navnlig ikke?"

"Hvis det nu også var ham, hvis hånd dræbte Hokota, så er jeg ikke vis på, om jeg kunne styre mit sind."

"Ham holdt du meget af, Penn," sagde O'Farrell stille og lagde sin hånd på sin unge vens arm, "og jeg forstår dig så udmærket."

Efter en stunds tavshed fortsatte O'Farrell: "nå, Penn, nu må vi til arbejdet," og han kaldte på værten.

"Sig mig engang, ved De noget om en mand, som hedder Jack Harrington, han skulle være her fra byen?" spurgte han.

Uden at besvare det stillede spørgsmål snurrede værten rundt som en top og råbte over mod de andre gæster.

"Jo, folkens, det er ham. De spurgte efter Skaldenakke," og alle de andre stilede straks over imod hjørnebordet.

"Hvad går der dog af Dem, mand?" udbrød O'Farrell vredt.

"Er det virkelig Dem," fortsatte værten, "ja, jeg sagde det nok, jeg så det jo straks på øjnene. De er ellers ikke let at kende nu, Deres bedstefader –"

"Hold dog op, menneske, hvad i alverdens navn går der dog af Dem," tordnede O'Farrell, og værten blev med ét stille.

"Jeg be'r Dem undskylde mig, men den unge herres bedstefader har jeg kendt i så mange år. Han boede fjorten år i træk hos mig."

"De spurgte efter Skaldenakke, fremmede – jeg mener Jack Harrington," sagde en af de omkringstående og lettede lidt på

sin bredskyggede hat, "han har ikke været her i byen de sidste fire år."

"Nej, ikke siden dengang han bragte indianerdrengen med til Thomas. De sagde, han solgte ham for en gammel bøsse," faldt en anden ind.

Det gav et sæt i dr. O'Farrell, men med stor åndsnærværelse trådte Penn til.

"Sid ned ved bordet og drik et lille bæger med," sagde han og vendte sig om mod værten.

Snart efter var de alle bænkede omkring bordet, og glassene blev fyldt.

"Jack Harrington var jo den, der i mange år hjalp min bedstefader på hans rejser, og vi havde tænkt på at henvende os til ham for at få ham til at skaffe os et par gode ridedyr og lidt andet udstyr. Vi skal foreløbig til Kearney-fortet, men han er her altså ikke."

"Nej, pokker må vide, hvor han nu farter om. Ro havde han aldrig på sig. De ville begribeligvis gerne hilse på ham," sagde en af mændene.

"Det ville jeg," svarede Penn.

"Ja, det var Skaldenakke, der fandt Dem. Det var alligevel et underligt træf," ytrede en anden.

Skønt alt i ham sved og brændte for at høre nærmere om den indianerdreng, som før blev omtalt, hørte Penn Duggan dog endnu en stund roligt på den samtale, som de andre halvt indbyrdes førte, og svarede tålmodigt på de mange spørgsmål, der blev stillet ham.

Store Himmel, hvis det nu var hans broder Hokota, som Jack Harrington havde bragt med sig, ja, kunne det være andre, det

passede jo med de fire år, nej, han kunne – turde knap tro det, og hvad ville det sige, at han havde solgt ham for en gammel bøsse, og Thomas – hvem var det?

"Ham, som De kaldte Thomas – hvem var det?" spurgte Penn.

"Thomas, – Thomas Garland, det var jo Skaldenakkes gode ven, og de to har leveret de røde mangen god batalje. Han drog senere til Californien, og der havde han nok lykken med sig. Så købte han en plantage sydpå vistnok i nærheden af New-Orleans. Han byttede bøssen med slavepisken."

"Ja, bøssen fik skam Skaldenakke i alle tilfælde for drengen," indskød en anden.

"Var det en indianerdreng?" spurgte Penn ligegyldigt trods al sin indre uro og ophidselse.

"Ja, en knægt på en halv snes år, sagde de; jeg har ikke selv set ham," lød svaret. "Skaldenakke fangede ham, ja, det må jo have været den dag, De blev fundet. Han skulle være Thomas en lille mindelse om gamle dage, for han havde jo i sine unge dage svært mange bataljer med de røde, og han kunne aldrig glemme dem, at de havde klippet halvdelen af hans øre af. Det pyntede heller ikke på ham."

"Der kommer Diggs," sagde en anden, og alle vendte sig mod den indtrædende, "han kan skaffe Dem gode heste, hvis De vil have nogle."

"Vi må hellere først lægge vor rejseplan lidt til rette," svarede O'Farrell og gjorde tegn til at bryde op.

"Ja, værelserne er i orden," svarede værten, "nu skal jeg følge Dem."

De tog foreløbig afsked med selskabet og fulgte værten.

Penn Duggan var bytte for en heftig, indre ophidselse, som han kun med yderste anstrengelse kunne blive herre over. Da de blev ene på værelset, sank han ned på en stol og pressede sine hænder hårdt mod de bankende tindinger. Dr. O'Farrell så alvorligt på ham nogen tid, men gled så stille ud af døren.

Da han atter kom tilbage, fandt han endnu sin, unge ven hensunken i dybe tanker.

Han gav sig til at pakke nogle småsager ud af bagagen.

"Hvad er De ved, doktor?" spurgte Penn pludselig.

"Jeg har købt to heste, Penn – glimrende dyr at se på, og sælgeren svor højt og helligt på, at det var de bedste og hurtigste dyr i mange miles omkreds. Nu tager vi kun det allernødvendigste med, og så rider vi til. Vi kan tage damperen i St. Louis."

"Doktor," næsten råbte Penn Duggan og gik henimod sin lærer med udbredte arme, "De – De vil tage med til –"

"Til Orleans, ja, naturligvis tager jeg med," afbrød O'Farrell ham.

"Tror De, han lever endnu?" spurgte Penn med dirrende angst i stemmen.

"Penn, min dreng, jeg tør ikke sige andet end, at vi kun har håbet at klynge os til."

Kapitel 17

Thomas Garland havde kun alt for godt bragt den tanke til udførelse, som var opstået i hans omtågede hjerne den første aften, han var på sin nye ejendom, og de følgende år havde været en fortsat række af sjælelige og legemlige lidelser for den ulykkelige indianerdreng, der ganske uskyldig måtte undgælde for hans lave hævntørst og ubændige had til hele den røde race.

I overensstemmelse med sit løfte til Lacey havde han til at begynde med lænket Hokota som en hund for at hindre ham i flere flugtforsøg, og efterhånden var det ved alle mulige tvangsmidler lykkedes ham at få drengen til at udføre de forskellige indendørs arbejder, han blev sat til, enten i køkkenet eller den øvrige del af huset.

Det første forsøg på at bruge Hokota som underholdning for sine gæster havde givet Thomas Garland blod på tanden. Det morede ham at se de andres forbavselse over drengens hårdførhed, og det var med en egen slags stolthed, han hørte på de forskellige bemærkninger om indianernes utrolige selvbeherskelse, som endog hos en så ung fyr gav sig udslag i kold ligegyldighed og hånende foragt for al legemlig smerte.

Thomas Garlands plantage blev efterhånden en hel cirkus, hvis fornemste attraktionsnummer Hokota var. Han måtte snart vise sin færdighed til hest og foretage halsbrækkende øvelser, mens plantagens gæster så til med halvåben mund, forbavset over drengens store behændighed og smidighed, snart måtte han møde op med bue og pil og skyde til måls for at vise sin dygtighed i brugen af dette hans folks hovedvåben, mens Thomas Garland underholdt sine gæster med

bloddryppende historier fra sin ungdomstid, da han kæmpede mod de røde krigere, og efterhånden fik han en vis øvelse i at føje noget til, således at han mere og mere kom til at stå med helteglorien om panden.

Disse opvisninger var dog lyspunkter i Hokotas tilværelse, og når han sad på ryggen af sin hest, kunne han stundom blive så optaget af sine øvelser, at han for få øjeblikke glemte alt omkring sig – sin nedværdigende slavestand, de forhadte blegansigter, der stod uden om ham, og den indesluttede, stinkende verden, han levede i – og da kunne han drømme sig tilbage til sit tidligere frie og ubundne liv, dengang hans hurtige hest bar ham hen over præriens endeløse vidder for at opsøge bøffelfolket og høste hæder og berømmelse hos stammens jægere. Så meget desto grusommere for ham var det, når han pludselig blev revet bort fra sin drøm og atter blev klar over, hvor han var, og hvad der ventede ham. En sløv ligegyldighed slappede så alle hans muskler og gjorde ham så underlig følelsesløs over for alt og alle.

Thomas Garland indskrænkede sig ikke til denne del af sine gæsters underholdning. Når de stærke drikke havde hidset ham op og vækket hans hævnfølelse og onde instinkter, måtte Hokota undgælde. En prægtig fornøjelse var det at lade indianerdrengen løbe spidsrod, og det ikke alene for Thomas Garland selv, men også for negerungdommen, der alle som én så skævt til Hokota, fordi han, som det nu engang var hans natur, levede sit liv for sig selv. Han søgte aldrig deres selskab, forstod dem ikke og mødte kun deres støjende adfærd og pludrende snakkesalighed med kold og tavs foragt. De mødte

derfor glade op, når denne del af forestillingen skulle foregå, og hamrede med deres kæppe af et godt hjerte løs på offeret.

Selv blandt sine lidelsesfæller i slaveriets forbandelse fandt Hokota således ikke én, der kunne være ham til nogen støtte eller lindring i hans forfærdelige tilværelse – tværtimod, han fandt i dem kun plageånder, og med stor opfindsomhed fik de tit og ofte skylden for egne forseelser skudt over på Hokota og dækkede sig selv bag hans ryg, for de fik hurtigt opfattelsen af, at her fik de altid medhold hos deres hvide massa.

Joe hadede indianerdrengen af ganske hjerte, og det skyldtes egentlig kun den omstændighed, at hans egen forfængelighed var krænket, for de gange hans pisk havde suset ned over drengens ryg, havde han ikke en eneste gang formået at få Hokota til at skrige – ja, end ikke opnået at høre den svageste stønnen.

Gang på gang blev Hokota brutalt slæbt bort fra sin søvn, når drikkelaget derinde var på sit højeste, og Thomas Garland rigtig skulle vise sine gæster, hvad stof der var i de folk, han i tidligere dage kæmpede imod, og drengens krop bar mange mærker af kniven efter et ubehændigt kast.

Langsomt svandt efterhånden Hokotas modstand, som til at begynde med havde været præget af en vildskab, der kunne synes enten at måtte sejre eller dø. Over alt, hvor han end så hen, var der tvang og hæmmende bånd, over alt var der øjne, som fulgte hans mindste bevægelse, over alt mødte han kun ondskab og forfølgelse.

Han var kun et barn endnu, da han så pludselig blev revet bort fra sit tidligere liv, og som årene gik, sløvedes hans tænkeevne, erindringen om fortiden blev svagere og svagere, og

drømmene om friheden sjældnere og sjældnere. Alle hans flugtforsøg i begyndelsen var mislykkede, og de mindste og mest uskyldige tilløb til gamle vaner, såsom brugen af maling til sit ansigt eller pynt til sit hår, var standset og havde haft grusomme straffe til følge.

Thomas Garland havde med årene opnået et resultat; han havde, som Jack Harrington havde udtalt sit håb om ville lykkes ham, fået sat skik på et af de vilde bæster og fået ham til at skrælle kartofler og servere suppen i stedet for at tumle sig til hest på prærien.

Hokotas modstand var brudt. Sløv og ligegyldig passede han det, han blev sat til, og sløv og ligegyldig vandrede han som en skygge rundt på plantagen. Vildskabens glød i hans sorte øjne var slukket, og tidligere lethed og spændstighed afløst af tunge, trætte bevægelser.

Thomas Garland var blevet mere og mere forfalden til drik, og hans omgivelser havde efterhånden trukket sig tilbage fra ham. Ensomheden pinte ham, og det var derfor ikke alene med forundring, men også med glæde, at han så to ryttere komme ridende op ad den lange allé, der førte hen til plantagen. Det var måske folk, der ville aflægge ham et besøg – hvis de nu blot ikke drejede af dernede ved svinget, nej, de fortsatte, så kunne de kun komme herop, og han rejste sig fra sin plads på verandaen, kaldte på John, at han skulle have is parat til velkomstdrikken, og gik selv frem på gårdspladsen for at modtage sine gæster.

Det var dr. O'Farrell og Penn Duggan. Det var ikke faldet dem svært at finde Thomas Garlands plantage, for dens ejermand var kendt eller snarere berygtet i mange miles omkreds. De

havde endvidere bragt i erfaring, at Thomas Garland endnu havde en indianerdreng på plantagen, og det var med bankende hjerte, at Penn Duggan nu nærmede sig det sted, hvor hans broder efter al sandsynlighed holdtes fanget som slave.

"Der har vi Thomas Garland," hviskede han til doktoren, "se det halve øre. En modbydelig karl at se på."

"Hys-ss, Penn – forsigtigt."

"Ja, doktor, nu må vi tage os sammen."

Thomas Garland kastede et hurtigt blik på de to ædle ridedyr og sine gæsters fornemme dragt. "Fint besøg," tænkte han.

Rytterne hilste og steg af.

"Mr. Garland, formoder jeg," tog O'Farrell som den ældre ordet.

"Ja, jeg er ejeren her," lød svaret.

"Tilgiv os vor dristighed. Vi er fremmede her på disse egne. Jeg er James Ellison fra Washington og er på rejse med min søn. Ville De sige os ligefrem, mr. Garland, om vi må aflægge Deres plantage et besøg og blot en dagstid trække veksler på den kendte, sydlandske gæstfrihed?"

"Med største fornøjelse," svarede Thomas Garland, og han var inderst inde også glad for sine tilsyneladende så rige og fornemme gæster. Han kaldte i alle retninger – på Filip, på John og flere andre for at give sine ordrer, og hver gang, han råbte et navn, slog Penn Duggans hjerte voldsommere og voldsommere, for hvert øjeblik kunne han jo nu vente, at det var Hokota, som pludselig dukkede op.

Dog, det var alle sammen negerslaver, som kom, og da de lidt senere sad ved den isafkølede velkomstdrik på verandaen, kunne Penn Duggan knapt styre sin utålmodighed efter at

spørge om indianerdrengen, som endnu ikke havde vist sig, men han betvang sig, for de måtte udvise den største forsigtighed for ikke på nogen måde at vække deres værts mistanke.

Hokota gik i øjeblikket ude i køkkenet og hjalp gamle Annie, der løb rundt som en flue i en flaske for at få sin middag færdig i rette tid. Lidet anede han, at det var "Smilende Øje", han nu om få minutter skulle servere maden for.

John meldte, at middagen var rettet an, og man gik til bords.

Negerslaven stillede sig hen ved et lille anretterbord og ventede på sin herres ordre – et lille nik fra Thomas Garland, – John ringede med sølvklokken – et øjeblik efter gik døren op, og Hokota trådte ind bærende suppeterrinen.

Ved første øjekast kendte Penn Duggan sin broder, trods årene, der var gået, og hans fuldstændigt forandrede udseende. Et kort gisp undslap ham, og han var lige ved at springe op fra sin stol, men med en indre kraftanstrengelse tvang han sig selv til at forholde sig rolig og satte kun tænderne så hårdt i underlæben, at han lidt efter mærkede den varme blodsmag på sin tunge.

Jo, det var Hokota, ansigtet var hans – men øjnene, de havde jo ingen glans, det var, ligesom han ikke kunne se dem – nej, det kunne ikke være ham, der nu så stille satte terrinen fra sig og holdt tallerkenerne hen til negeren, det var ikke muligt og dog – her var intet at tage fejl af, det var hans broder Hokota – ham, han sidste gang havde set, dengang han krigsmalet og fjerprydet spændte sin bue, parat til med rasende vildskab at forsvare sin faders – "Syngende Pil"s – lig.

Penns øjne hang ved broderens skikkelse og fulgte hans mindste bevægelser – ville han dog blot se hen på ham, men han syntes i øjeblikket kun optaget af sit tjenerhverv.

"Mr. Ellison," sagde Thomas Garland, og lyden af hans stemme fik med ét Penn Duggan til at huske på, hvor han var, "nu skal De smage min bedste madeira," og han vendte sig om mod John.

I samme øjeblik satte Hokota tallerkenen lydløst ned foran Penn Duggan, som nu ikke længere var i stand til at beherske sig. Han bøjede sig lidt forover og hviskede i siouxernes sprog: "Ho, koda" (Goddag, ven).

Han så hånden foran sig med et sæt blive trukket tilbage, som om nogen havde brændt den, og forstod, at hans hvisken var hørt.

Det var første gang siden ankomsten til plantagen, at Hokota havde hørt sit gamle stammesprog, og ganske naturligt fik det ham til at fare sammen.

Thomas Garland var stadigt optaget med at give John ordre, og Penn vendte sig halvt om og så op på Hokota. Et eneste, lille øjeblik mødtes deres øjne, men det var tilstrækkeligt – Penn Duggans blå øjne havde igen røbet ham, og i samme nu tændtes der atter glød i Hokotas halvmatte blik – han havde genkendt "Smilende Øje".

Så drejede værten sig atter om mod sine gæster, og måltidet fortsattes, som om intet var passeret.

"Var det ikke en indianerdreng, som vartede op ved bordet?" spurgte Penn Duggan, da de efter middagen indtog kaffen på

den brede veranda. Han talte i et så ligegyldigt tonefald, at det endog forbavsede dr. O'Farrell, som så beundrende hen på ham.

"Jo, han er min mindelse om gamle dage," svarede Thomas Garland, "kender De noget til de røde?"

"Ikke meget, men noget kan vi deroppe nordpå jo ikke godt undgå at høre og se."

"Hva', hvem skulle tro, at det nogensinde skulle lykkes at tæmme en af den slags, sådan som jeg har gjort. Nå, det har nu også kostet mig arbejde."

"Har De haft ham længe?"

"Fire år kun, han var en lille djævel at have med at gøre til at begynde med, og jeg måtte skam give ham lænker på bare for at holde ham på plantagen. Men metoden, forstår De, regelmæssig metode i opdragelsen har gjort underværker, og nu er han så tam som en tre måneders hundehvalp. Naturligvis har jeg haft noget vrøvl med ham, men Jack har også skaffet mig megen god underholdning."

"Jack, kalder De ham, det var dog et underligt navn for en indianerdreng," indskød Penn, som begyndte at ane lidt om sammenhængen med hensyn til måden, hvorpå Hokota var kommet herned sydpå.

"Ja, det var efter min gamle kammerat – Jack Harrington eller Skaldenakke, som de kalder ham deroppe i Independence, efter at de røde havde skalperet ham levende. Han solgte mig knægten for en gammel bøsse med messingbeslag."

"Jeg troede ikke, indianerne sådan blev solgt ligesom negre," sagde dr. O'Farrell.

"Solgt og solgt, nej, det foregik jo også sådan lidt i hemmelighed, men sagen var, at Skaldenakke havde fanget

ham den dag, de fandt en hvid dreng hos indianerne. Ham havde de holdt fangen i fjorten år, og hvad var så mere rimeligt, end at vi andre gjorde gengæld. Og nu var det jo sådan, at jeg skyldte de røde ikke så lidt fra gamle dage, og hvad var så mere rimeligt end det, at jeg fik lejlighed til at betale lidt af det tilbage."

Thomas Garland begyndte at befinde sig godt. Nu var det snart længe siden, at han havde haft lejlighed til at servere alle sine gamle historier, vinen havde gjort ham snakkesalig, og uden afbrydelser fortsatte han med at fortælle, hvorledes han havde tæmmet sin indianerdreng. Uden at dække over noget berettede han om, hvorledes han havde ladet Hokota undgælde for sin hævntørst, og meget detaljeret beskrev han, hvorledes han havde ladet ham løbe spidsrod, og om sin egen, glimrende opfindelse med knivspillet.

Med voksende harme og forbitrelse fulgte de to tilhørere hans fortællen, og gang på gang måtte Penn Duggan med yderste anstrengelse betvinge sin lyst og trang til at rejse sig og plante sin næve midt i det grimme fjæs på den brutale, brovtende karl, som roligt og selvglad fortalte om alt, hvad han havde ladet hans ulykkelige broder gå igennem. Havde han dog blot anet, at Hokota var i live – hvor forfærdelig var ikke nu tanken om alt, hvad hans broder havde lidt, mens han selv havde levet under så gode forhold. "Syngende pil" – hvad ville du have sagt og gjort, havde du set din søn, din glæde og stolthed – ham, du omfattede med så stor en kærlighed, ja, hvad ville du have gjort, havde du nu set ham som den ringeste slave udføre kvindernes gerning i blegansigtets hus. Rasende tanker om hævn fo'r gennem Penn Duggans hjerne, og alt i hans

indre kogte og sydede af ophidselse over alt, hvad den djævel i menneskeskikkelse sad og fortalte ham, men så meget af indianeren var der endnu i ham, at hans ansigt lå i de sædvanlige folder, og udtrykket i hans øjne gav ikke hans hemmelige tanker til pris. Men han derovre skulle komme til at stå til regnskab for, hvad han havde gjort, hvordan vidste Penn i øjeblikket ikke, men betale skulle han, så sandt han selv levede og åndede. –

Aftenens kølighed havde tvunget selskabet indendørs, og de sad nu atter i spisestuen, som før havde været skuepladsen for så mange af Hokotas pinselsscener. Ustandselig talte Thomas Garland, og ustandselig drak han.

Endelig langt om længe holdt han lidt inde.

"Ja, tæmmet knægten har De rigtignok, mr. Garland, men tror De, det holder?" spurgte O'Farrell.

"Hva' – hvordan – De mener?"

"De må vel kende lidt til mustangen?"

"Ja, det gør jeg rigtignok."

"Har De aldrig lagt mærke til, hvordan en tæmmet mustang, der i sit fangenskab har mistet både glansen i sit øje og hele sin tidligere skønhed, når den atter kommer sammen med de vilde heste, blot efter et par timers forløb antager sit gamle udseende, som om den aldrig havde kendt til hverken bidsel, sporer eller pisk?"

Thomas Garland stirrede forbavset på spørgeren. Hans omtågede hjerne kunne ikke rigtigt opfatte, hvad meningen var.

"Mustang – men – jeg forstår ikke –"

"Jo, jeg mener blot, mr. Garland," fortsatte O'Farrell i roligt tonefald, "at hvis Deres tæmmede indianer atter fik lejlighed til at komme sammen med –."

"Nå sådan," afbrød Thomas Garland ham, "nå sådan, ja, nu forstår jeg. Nej, De kan tro på mig, han er så tam som en hundehvalp, og forresten så kommer han aldrig herfra, det skal jeg nok sørge for."

Thomas Garland rejste sig pludselig og slog i bordet.

"Nu skal vi spille kniv. John, John," skreg han.

O'Farrell så hen på Penn, men denne sad ganske rolig. "Nej, mr. Garland," sagde doktoren så, "nu ville vi gerne til ro."

"Nej, nu skal vi spille kniv," fortsatte deres vært ophidset. "Fanden flå mig, det er snart længe siden. John, John, din laban."

Atter så O'Farrell hen på sin unge ven.

"Penn," sagde han alvorligt.

"Lad ham kun gøre, hvad han vil," svarede Penn fuldkommen rolig. Han havde taget sin beslutning, nu var øjeblikket kommet – koste hvad det skulle, nu var bægeret fuldt, og det var hans tur til at træde frem.

John kom.

"Hent Jack herind, din sorte lømmel," brølede Thomas Garland op, "og der ligger to knive på mit bord i sovekammeret."

"De er lige så gode som den her," henvendte han sig til sine gæster og tog sin store lommekniv op, "vi plejer at sætte ti dollars ud hver, og den, som kommer nærmest, vinder banken."

John kom farende tilbage, og i hans øjne stod angst og forfærdelse at læse.

"Massa," stammede han hæst, "Jack er løbet sin vej – alt tøj revet i stykker – slængt alle vegne –"

Thomas Garland stirrede et øjeblik forvildet på ham, men fo'r så op.

"Løbet sin vej, siger du. Få fat på Joe og dem alle sammen. Slip hundene løs," skreg han i sit vilde raseri, "hundene – hundene, Djævlen flintre –" men længere kom han ikke.

Penn havde rejst sig fra sin plads og med voldsom kraft plantet sin stærke næve midt i ansigtet på Thomas Garland, så denne med et kort, snappende grynt tumlede tungt i gulvet.

Kapitel 18

Først ud på morgenstunden standsede Hokota sin vilde flugt fra plantagen. Han var nået til et lille krat i udkanten af en mose, og derinde søgte han tilflugt. Uden standsning havde han løbet hele natten – anede ikke, hvor han kom hen, skænkede ikke den nærmeste fremtid nogen tanke, han ville blot være ene, bare bort fra plantagen, væk fra alt.

Det pludselige møde med "Smilende Øje" havde vækket Hokota af hans lange, dvalelignende tilstand og atter sat hans tankeverden i bevægelse. Først var det kun dunkle, svævende forestillinger, der dæmrede i hans hjerne, og som sædvanligt havde han under måltidet passet, hvad han skulle, men lidt efter lidt blev hans tanker klarere og klarere, og da han så "Smilende Øje" bevæge sig, dengang han sammen med de andre forlod spisesalen, var det, ligesom det tågede slør for hans øjne blev trukket bort, og de uvirkelige skygger fik liv. Minderne fra barndomsårenes lykkelige liv vendte tilbage, men ingen af dem kunne han til at begynde med rigtigt holde fast – de kom væltende over hinanden, krydsede hinanden og tumlede rundt i en kaotisk forvirring, men så med ét gik det pludselig op for ham, hvor han var. Hukommelsen, erindringen om tidligere tid, evnen til overhovedet at tænke, hele bevidstheden, som de sidste års daglige tvang og lidelser tilsyneladende havde dræbt, vendte atter tilbage. Vildskaben kom igen op i ham, og hele hans unge krop dirrede nu, da alle hans folks stærke lidenskaber atter betog hans sind. Først kom hævnfølelsen – derinde sad hans bitreste fjende – blegansigtet, og hans øjne flakkede uvilkårligt rundt for at finde et våben. Rasende

hævntørst var ved at få ham til at glemme alt andet, men – men derinde sad jo også "Smilende Øje", hans broder og bedste ven. Skamfølelsen gjorde ham pludselig brændende varm over hele kroppen og slappede alle hans muskler i dyb og lammende smerte. Hvor var det dog, han var, og hvad var han blevet til – han, som var søn af den store "Syngende Pil", han var slave som alle de sorte, pludrende og støjende negerdrenge – han, som havde drømt om at vinde hæder og berømmelse på krigsstien, han udførte nu kun kvindernes gerning som blegansigtets træl, og det havde "Smilende Øje" set og været vidne til, og alle stammens krigere måtte håne og foragte ham. Men – "Smilende Øje", sad han ikke nu også derude, var han ikke også klædt som de andre blegansigter, havde han ikke lige nu siddet ved sine fjenders bord og spist deres mad. Da var det, at alt standsede brat for Hokota, forståelsen glippede fuldstændigt, og hele hans tankeverden sank sammen i håbløs ruin. Uden sans og samling havde han i vildt raseri flænget alt sit tøj af sig og var styrtet ud i mørket – bort, bare være ene, blot væk fra alt og alle. –

Udmattet slængte han sig under en busk og faldt i en dødlignende søvn. Af og til lukkede han sin hånd op og i, eller hans tæer krummede sig og rettede sig atter, og engang imellem trak han benene op under sig for atter at strække dem. Sveddråberne begyndte at pible frem over hele hans krop, de blev større og større, samlede sig så og krummede sig vej, hvor de kunne komme til. Insekter med gylden krop og vinger i strålende farveglans svirrede omkring ham, sorte fluer satte sig summende til hvile på ham og krøb om mellem svedperlerne, men Hokota mærkede intet. Søvnen havde taget ham i sin

barmhjertige favn, den forpinte hjerne fik ro, og de ophidsede nerver fandt hvile.

I drømme var han atter i sine barneårs lykkelige egne. Dér lå den store lejr med de mange telte, og midt blandt dem knejsede hans faders høje, hvide telt over alle de andre – så vækkede "Smilende Øje" ham, for de skulle ud at opsøge bøffelhjorden, og stor hæder ventede dem, hvis de fandt den. Deres hurtige heste bar dem ud over prærien. Solen stod rødglødende op, og de red og red. Pludselig var det, som havde hans hest vinger ligesom luftens stolte kriger, den højtsvævende ørn deroppe under himlens blå, og højere og højere steg han op, – nu så han langt forude bøflerne, som ganske små, sorte prikker så de ud, og han ville dreje sin hest og råbe til "Smilende Øje" dernede. Pludselig tumlede hesten omkuld, og nedad gik det i vild, susende fart, men "Smilende Øje" greb ham. Så kom alle stammens jægere ham i møde, de havde hestene tungt belæsset med det røde, bloddryppende kød, og "Smilende Øje" red foran dem, han havde to ørnefjer vajende i sit hår, og den ene tog han ud og gav ham.

Billede på billede mødte ham her i drømmenes verden, de kom ikke i rækkefølge og var blandet underligt ind i hinanden, men alle handlede de om begivenheder, som tidligere havde fyldt hans barnesind og optaget hans tanker – lyse billeder fra en lykkelig tid, da han trods sine unge år kun havde drømt ærgerrige drømme om engang at blive en stor jæger og kriger, da hans tanker i ærbødig og ærefrygtfuld forventning havde kredset om den dag, da han med hæder kunne fæste ørnefjeren i sit perlesmykkede hår.

Da Hokota endelig vågnede af sin dybe søvn, var han intet barn længere.

En uimodståelig trang til handling fik blodet til at rulle raskt i hans årer, og en hidtil ukendt følelse af egen styrke og kraft fik ham til at springe op – men i samme nu forsvandt drømmeverdenens lyse billede, han var ikke i sin faders telt derude på prærien, han havde ikke sin hurtige hest eller sin bue og pil, og "Smilende Øje" lå ikke som sædvanlig ved hans side, nej, han var fuldstændig ene i et ukendt land midt iblandt sine fjender, nøgen og uden våben.

Dog – Hokota kastede sig ikke atter ned for at hengive sig til fortvivlelsens selvopgiven – han var yngling nu og ikke længere noget barn. Hans tanker var klare og nøgterne, og hans beslutninger faste og urokkelige. Han ville og måtte tilbage til sit folk, men først og fremmest måtte han tage hævn over blegansigtet, hvis fange og slave han havde været i de mange år. Med kraft skød han den begyndende skamfølelse fra sig, – den hvide mands skalp ville nok vende krigernes hån til lovord. Kun én tanke bragte uro og forvirring i hans sind – tanken om "Smilende Øje", hans broder, hans bedste ven og kammerat. Hvordan kunne det dog være, at han så pludselig var blevet som alle hans fjender? –

Men Hokota kendte sit folks skik, og han vidste, at han måtte sikre sig den store ånds bistand og skaffe sig virksom "medicin", før han kunne håbe på og regne med, at heldet ville følge ham. Ved faste, bøn og selvpinsler måtte han formilde den store ånd, så at denne i en drøm eller i et syn kunne åbenbare for ham, hvilket dyr eller hvilken fugl der for fremtiden skulle være hans

skytsånd og skaffe ham hans "medicin". Men allerførst måtte han ved et dampbad i svedehytten rense sin krop.

Ikke langt fra den plads, hvor han havde sovet, fandt han et passende sted til at bygge sin hytte, og hurtigt fik han arbejdet påbegyndt. Over et simpelt træstillads lagde han et tæt dække af blade, og midt i hytten gravede han med en flad gren et hul, hvori han snart fik sit bål til at blusse op, for at fremskaffe ild ved at gnide to stykker tørt træ mod hinanden var hans letteste sag. Store sten havde han samlet sammen, og mens de lå i ilden for at blive hedet op, flettede han sig en kurv af kviste og blade til at hente vand i. Da stenene var varme nok, dækkede han røghullet foroven til og hældte vand over stenene. De ophedede sten sydede, og den lille, snævre hytte blev efterhånden fyldt med en tæt damp, der fik sveden til at rinde i stride strømme ud fra alle hans porer, som det flerårige ophold i de varme egne havde gjort store og åbne. Mens dampen hyllede ham ind i stedse mere og mere sviende og brændende favntag, sad Hokota urokkelig på sin plads under stadig bøn og påkaldelse af den store ånd, som var i stenene, i vandet, i ilden, ja over alt og i alt.

Endelig krøb han ud af hyttens lave indgangshul, drivende af sved og med ophovnede, forbrændte håndflader, som han i sin begyndende ophidselse havde klemt fast mod de brændende sten. Han kastede nogle kurvfulde iskoldt vand over sin krop og var nu klar til at gennemgå de egentlige prøvelser. Kniv havde han ikke, men han udsøgte sig nogle smågrene af passende tykkelse, bed dem spidse og filede dem til med sine tænder. Den første begyndte han at bore ind i højre underarm. Han løftede med sin venstre hånds fingre et stykke af huden på underarmen

op, og med pinden støttet til sit bryst trak han armen ind mod sig – først langsomt prøvende, men da smerten pludselig jog stikkende gennem hele hans krop, tog han et kraftigt tag, og pinden var på plads. Et øjeblik sad han stille og kikkede på blodet, som piblede frem, men så halede han pinden ud igen. Det var ikke på den måde, han skulle vinde den store ånds bifald, og langsomt borede han den ind igen, mens han med yderste opmærksomhed gav agt på sig selv, at ikke en eneste lille ansigtsmuskel fortrak sig og derved forrådte ham. Rundt på sin krop borede han sine pinde ind eller snittede dybe flænger i kødet med skarpe sten, og han fortsatte, indtil mørket faldt på.

Hele natten sad han uden for hytten. Den bitre nattekulde jog isnende gennem ham og rystede hans nøgne legeme, men Hokota holdt tappert stand og søgte end ikke ly i sin simple bladhytte. Sulten og tørsten havde også meldt sig, men alene tanken om at væde sin ophovnede tunge med de vanddråber, som var ham så fristende nær, skræmte ham. Under stadig bøn og påkaldelse holdt Hokota søvnen, der så snigende søgte at overrumple ham, borte, og langsomt, uendeligt langsomt svandt nattens timer.

Solen steg over himmelbuen, men kun for at forøge hans lidelser. Dens stikkende stråler brændte og sled i hans sår, og hans tørstende tunge svulmede endnu mere op, så den knapt kunne finde plads i mundhulen.

Men stadig bad Hokota.

Af og til lagde der sig som en tåge for hans feberglødende øjne, og hver gang så han præriens grønne vidder ligge udstrakt

for sig, og kendte ansigter dukkede op, indtil en pludselig kuldegysning gennem marv og ben atter rystede ham vågen.

Endnu en nats lidelser gennemgik han. Sult, tørst og jagende smerter, isnende kulde og brændende hede kæmpede deres kamp imod ham, men det var, som om det ikke ville lykkes dem at få bugt med hans viljestyrke.

Først hen på formiddagen var Hokotas modstandskraft brudt. Hans hoved sank langsomt ned på brystet, rokkede et øjeblik fra den ene til den anden side, så gled han slapt fra sin siddende stilling om på jorden, hvor han blev liggende, som var livsgnisten i ham slukket.

Hokota gik i den forårsfriske morgenstund langs Bjørnebækken, følgende den samme, smalle sti, hvor "Blå Hejre" havde haft sit skæbnesvangre møde og kæmpet sin sidste kamp med den vældige gråbjørn, der i sit knugende favntag havde knust knoglerne i hans krop, som kvinderne støder pemmikan. Det var tidligt forår, ja egentlig var det vinter endnu, for rundt omkring dækkede sneen endnu jorden, men solen skinnede varmt, og hist og her stod der allerede små vandpytter med grønliglysende bund.

Ene var han gået ud fra lejren, hvor kvinderne og børnene sad tavse og modløse, for de havde intet kød haft i lang tid. "Jeg skal skaffe det," havde Hokota sagt, og skønt han følte sig svag og kraftesløs, for også han havde fastet længe, havde han dog med let hjerte spændt sine snesko på og slængt sin bue over skulderen.

Nu gik han langs med Bjørnebækken i håb om at kunne træffe et elsdyr, en hjort eller måske en enlig bøffeltyr, som var

ladt ene af sin hjord.

Pludselig hørte han nogen kalde: "Hokota, Hokota, Hokota." Han så sig om. Der bag ham sad den store gråbjørn, den enevældige hersker, ved Bjørnebækken, og stirrede på ham. Han ville løbe sin vej, for han følte sig alt for svag til at kunne kæmpe mod den – han, der endnu var så ung, og hvis arm ikke havde krigerens kraft. Men bjørnen vinkede til ham med sin store lab – ligesom et menneske, og højere og mere indtrængende kaldte den: "Hokota, Hokota".

Bjørnens anden lap hang slapt ned, og hvad var det – sneen var farvet blodrød under den og se, blodet faldt jo fra den i store, tunge dråber.

"Den er såret," tænkte Hokota, "men derfor er dens mod og kraft ikke brudt," og han begyndte at trække sig langsomt tilbage, mens han stadig holdt øje med bjørnen.

"Hokota, Hokota," lød det atter.

Var det bjørnen, der kaldte? Nej, det var jo "Tre Lejrbål"s stemme – åh, nu forstod han det hele. Bjørnen var såret, og nu kom den frivilligt og tilbød sit kød til den sultne, røde mand, således som "Tre Lejrbål" ofte havde fortalt så mange eksempler på.

Dristigt gik Hokota den nu i møde.

"Godt, at jeg endelig traf dig, Hokota," sagde bjørnen, "hør, hvad jeg har at fortælle dig."

"Du er "Tre Lejrbål"," svarede Hokota, for det var nu ikke alene stemmen, han kendte, nej, nu så han også, at bjørnen havde hans gamle vens øjne, og ingen anden havde sådanne øjne, der syntes at kunne se lige lukt ind der, hvor ens tanker blev født.

"Ja, jeg er "Tre Lejrbål", og længe har jeg søgt dig, Hokota. Din fader – "Syngende Pil" – sendte mig, og jeg skulle søge dig hos blegansigterne. Der hviler nu en stor byrde på dine unge skuldre, Hokota, for du skal hævne din faders død. Derfor sendte han mig, at jeg skulle give dig bjørnens mod og dens kraft og styrke. Tag din pil og send den ind i mit hjerte."

"Nej, "Tre Lejrbål", nej, jeg kan ikke dræbe dig," svarede Hokota forfærdet.

"Du dræber mig ikke, Hokota, men kun bjørnen, i hvis ham jeg er, og dens mod og styrke vil du få, når du tager den yderste spids af dens hjerte som din "medicin". Skynd dig nu, Hokota, se min lab bløder, det var blegansigternes "hemmelighedsfulde jern", der ramte mig, for jeg søgte dig der, hvor jeg så de hvide mænd ligge omkring bålet. Men de sprang op, og som en flok grådige ulve fulgte de efter mig. Skynd dig, Hokota, tag din stærkeste pil, dyp den i mit blod og spænd din bue, for snart kan ulvene være her."

Hokota følte, at her måtte han lyde. Han dyppede pilespidsen i bjørnens blod, og fra nært hold sendte han pilen mod det sted, bag hvilket han vidste, hjertet var. Bjørnen greb om pileskaftet, men ikke, som den ellers plejede at gøre, for at trække pilen ud, nej, her stødte den selv spidsen dybere og dybere ind i sin krop, indtil den ramte hjertet. Tungt tumlede den om.

Hokota tog sin jagtkniv frem for at være bjørnens bud lydigt og skære hjertet ud, da han pludselig hørte ulvenes rasende gøen tæt op ad sig.

"Nu vil de tage mit bytte," fo'r det som et lyn gennem hans hjerne. Med et kraftigt ryk trak han pilen ud og sprang op for at forsvare sin ven og beskytters afsjælede legeme.

Hokota vågnede med et sæt og slog øjnene op. Han så ind i et par rasende, blodskudte ulveøjne og mærkede den varme ånde fra dens savlende gab slå hedt mod sin kind.

"Dæk, dæk – Pluto, Square, dæk, nåda – ned med jer, I køtere," skreg en høj stemme, og Hokota kendte det forhadte blegansigts røst. Så sank han atter over i bevidstløsheden.

"Hallo! Hallo! – Herop med jer allesammen, nu har vi ham," råbte Thomas Garland, og mens negrene fra alle sider kom styrtende til, betragtede han sit jagede bytte med øjne, der lyste af ondskab.

"Se så, min ven," mumlede han, "så du tror, det er på den måde, du skal spille mustang. Nej, før skal jeg piske sjælen ud af dit røde skind, før du skal få held til at luske dig bort fra rækkevidden af min arm."

Kapitel 19

Straks efter den voldsomme scene, da Penn Duggan havde slået sin broders bøddel i gulvet, havde han sammen med O'Farrell skyndt sig over i stalden og overladt de tililende, bestyrtede negerslaver at tage sig af deres bevidstløse massa.

De stod just og var i færd med at lægge sadlerne på deres dyr, for så hurtigt som muligt at komme bort fra den uhyggelige plantage, da Filip kom løbende med en lygte.

"Oh! det godt, oh! det godt!" blev han ved med at gentage halvhøjt for sig selv.

"Kom her med den lygte," råbte O'Farrell til ham.

"Oh! det godt, oh! det godt," vedblev den sorte, og i skæret fra lygten kunne de se hans ansigt stråle af fryd.

"Oh! det godt, oh! det godt," gentog han atter og atter, mens han holdt lygten op.

"Hvad er det, der er så godt?" spurgte O'Farrell pludselig.

Negeren havde åbenbart ikke selv forståelsen af, at han havde talt så højt, for nu klappede munden sammen, så de store, røde læber slog mod hinanden med et højt svup, og halvt polisk, halvt forskrækket kikkede han hen på Penn Duggan.

"Nå, frem med det," vedblev O'Farrell.

Filip stak så en pegefinger frem mod Penn, knyttede derpå sin store næve og førte den med en rask bevægelse op mod sit ansigt.

"Oh! det godt," begyndte han igen, men tog sig i det med et snuptag og så sig forsigtigt om.

"Her har vi åbenbart en meningsfælle," hviskede Penn til doktoren, "og han kan måske blive os nyttig."

"Hvad hedder du?" spurgte han den sorte.

"Filip, massa."

"Er din herre ikke god mod dig?"

Filip så sig ængstelig om.

"Oh nej, massa meget ond mod alle."

"Hør, Filip, du ved jo, hvem Jack er?"

"Ja – ham dårlig fyr."

"Så-h – hvorfor det?"

"Ham aldrig snakke med nogen."

"Nej, men det er også ligegyldigt, forstår du. Hør nu efter, hvad jeg siger dig. Jeg ved godt nok, at din massa har pisket Jack mange gange, og det var derfor, jeg slog ham, forstår du. Nu vil de søge efter Jack, men når de fanger ham, så vil jeg tage ham med mig, og det skal du hjælpe med til."

Negerens ansigt antog et forfærdet udtryk, og hans tykke læber bevægede sig, som om han ville sige noget, men ikke kunne finde ordene.

"Du skal ikke være bange. Hvis du hjælper mig, så skal jeg love dig, at du skal komme væk herfra, ja, mere end det, så skal jeg købe dig og give dig fribrev, forstår du."

Men Filip forstod det åbenbart ikke, for hans øjne stirrede uforstående på den unge, hvide massa, som stod over for ham.

"Forstår du da ikke," fortsatte Penn, "du skal komme bort herfra, og du skal blive en fri mand, ja, det passer og er lige så sandt, som det var mig, der slog din massa med den her," og han holdt sin knyttede hånd frem.

Filip sank i knæ og klamrede sig fast til Penn Duggans ben.

"Oh ja, massa købe mig – mig gøre alt, mig gøre alt," stammede han.

"Vi må skynde os, Penn," faldt O'Farrell ind.

"Ja."

"Rejs dig op og følg med os ud til vejen," sagde Penn til negeren, og de trak deres heste over gårdspladsen.

Inden de forlod plantagen, havde de aftalt alt med Filip. Han skulle den følgende aften ved mørkets frembrud liste sig ud til det aftalte mødested og aflægge beretning, om de havde fanget "Jack" og om, hvad der ellers foregik på plantagen.

De følgende to aftener mødte Filip også godt nok, men han kunne kun fortælle, at den bortløbne endnu ikke var fundet. Fra tidlig morgen var der søgt efter ham i alle retninger, men hver aften var de vendt hjem uden resultat, og Filip rystede helt, når han omtalte sin massas forfærdelige vrede og raseri.

Selv strejfede O'Farrell og Penn rundt i terrænet for om muligt at skaffe sig efterretning om Hokota, men også deres eftersøgning havde været frugtesløs, og Penn var fortvivlelsen nær.

Siddende på sin hest og ridende i spidsen for sine slaver holdt Thomas Garland sit indtog på plantagen som en anden triumfator. Da han nåede op for hovedbygningen, steg han af og vinkede på de negre, der på en slags båre – lavet af grene – bar Hokota, som lå bundet på hænder og fødder. Just som de satte båren ned foran deres herre, vågnede Hokota af sin bevidstløshed.

"Nå, kommer du nu til live igen, din slyngel. Det var også på tide, for nu kommer straffen, forstår du," sagde Thomas

Garland, og henvendt til sine slaver fortsatte han: "Uden om pælen med jer alle sammen. I har kun godt af at se på, hvordan ethvert forsøg på ulydighed og opsætsighed bliver straffet her på min plantage. – Nå, stil jer så op. – Joe, frem med din pisk og bind ham til pælen."

Med skræk og forfærdelse malet i deres ansigter stillede negrene – mænd, kvinder og børn – sig op i en kreds uden om den velkendte, grusomme pæl. Selv Joe veg et skridt tilbage, da han så drengens tilstand.

"Nå, bliver det så til noget, din drivert," slyngede Thomas Garland rasende ud og svippede utålmodigt med sin ridepisk ned over støvlerne.

Snart var Hokota bundet til pælen, og Joe vendte sig spørgende om mod sin herre.

"Slå du kun til," råbte denne, "jeg skal nok sige stop, når du skal holde op."

Hokota var endnu ikke helt ved bevidsthed og sansede ikke klart, hvad der foregik. Da Joes første slag ramte ham, sank han atter sammen uden en lyd. Joe så forfærdet på sit offer og kastede pisken fra sig.

Rasende sprang Thomas Garland ind på ham.

"Slå til, slå til, siger jeg," men Joe tog ikke pisken op igen. Han trak sig kun skridt for skridt tilbage, mens et glimt af gammelt had og fordums trods viste sig i hans øjne. Thomas Garland greb ude af sig selv af raseri Joes pisk og slog til, men kun et eneste slag nåede han, så standsede en forbitret mumlen blandt slaverne ham. Dette her var alligevel blevet for meget selv for disse forkuede og undertrykte mennesker, hvis dristighed

imidlertid var steget til en hidtil ukendt højde, da de så, at selve Joe ikke adlød massas befaling.

Thomas Garland indså, at han ikke kunne drive det længere. Med en påtaget, overlegen mine slængte han pisken fra sig.

"Han er færdig for i dag," henvendte han til negrene og så foragteligt hen på Hokota, "men, forstår I, piskes skal han – og det, så han for tid og evighed bliver betaget lysten til at stikke herfra. I morgen er han nok klar igen. Skrub så af sted med jer, og du, Joe, får ham løst og lukket inde i en af hytterne. Jeg vil ikke have ham mere oppe i huset, og fra i morgen går han i arbejde i marken. Forstår du?"

"Ja, massa."

– Hokota blev båret ned til en snavset og ildelugtende hytte, og Thomas Garland fulgte selv med for at forvisse sig om, at han blev forsvarligt anbragt.

Da de nåede inden for hytten, slog Hokota atter øjnene op.

"Hvad har du at gøre med de to, der kom ridende hertil forleden dag?" spurgte han drengen, men denne værdigede ham ikke et svar.

"Kan du ikke få munden lukket op, laban," skreg Thomas Garland og sparkede til ham, men Hokota var stadig tavs og så kun op på sin bøddel med et blik fuldt af kold foragt.

"Ja, lige meget, et svar skal jeg nu nok engang få ud af dig," hvislede han mellem tænderne og forlod hytten.

Noget efter vendte han atter tilbage, og i sin hånd holdt han den lille jernstok, som blev benyttet til at brænde hans ejendomsmærke: et T omsluttet af en trekant ind i trækoksernes og malkekvægets horn. Pladen var gloende rød,

og han holdt den tæt op til Hokotas ansigt. "Kender du så noget til de to?" lød atter hans spørgsmål. Intet svar.

"Jeg plejer ikke at brændemærke mine slaver, men svarer du ikke – så – så – så mærker jeg dig, forstår du. Nå, op med kæften, ja eller nej."

Hokota mødte kun hans ondskabsfulde, stirrende øjne med sin tavse foragt, og sitrende af raseri holdt Thomas Garland jernpladen hårdt ind mod drengens venstre skulder og brændte mærket dybt i hans kød.

Tre timer efter kom O'Farrell og Penn som sædvanlig ridende til det aftalte mødested. Hovene på deres heste var omviklet med klude, for at ikke hovslagene på den hårde vej skulle røbe dem, og alt havde de parat til hurtig flugt fra egnen, hvis nu blot Hokota var kommet tilbage.

De havde også været i Orleans og hos en notar anbragt en sum penge, der i alle tilfælde var stor nok til at købe Filip fri fra slaveriet.

Aftenen var usædvanlig mørk. Tunge, sorte skyer trak hen over himlen, og kun engang imellem trængte månens lysende stråler igennem.

"Han bliver så længe borte i aften, synes jeg," sagde Penn i et dæmpet tonefald.

O'Farrell svarede ikke.

"Hvor dog alt i mig brænder efter at give den karl derinde, hvad han har fortjent," fortsatte Penn.

"Vi kunne jo have henvendt os til øvrigheden i Orleans, Penn," svarede O'Farrell efter en lille pause.

"Nej, doktor, nej – det kan komme bagefter. Der er ingen forståelse at finde, når det gælder de farvede racer, hvad enten det så er den røde eller den sorte. Og Hokota skal med magt tages fra ham og hverken købes eller gives fri af nåde. Bare han dog ikke var flygtet den aften – hvad må han ikke have troet og tænkt om mig."

Samtalen stoppede atter, og endnu en stund stod de og ventede på Filip.

"Hyss-ss – der kommer han vist," hviskede Penn, hvis skarpe sanser ikke fornægtede sig.

Noget efter dukkede Filips skikkelse frem i mørket, og mere krybende end gående kom han hen imod dem.

"Hvad er der i vejen?" spurgte Penn, da han så negerens skrækslagne miner.

Med angst og forvirring i stemmen fik Filip endelig fremstammet:

"Oh, massa – ham kommet."

"Har de fanget ham?"

"Oh, massa – ham fanget, ham fanget."

"Hvor er han henne?" fortsatte Penn i sin utålmodighed.

"Ham se skrækkelig ud. Pinde i arme, i ben, alle vegne, ham næsten død."

Penn forstod straks, hvad negeren mente.

"Hvor er han henne?" gentog han sit spørgsmål, og Filip fortalte nu i afbrudte sætninger og stadigt betaget af sin angst og ophidselse om alt, hvad der den eftermiddag var foregået på plantagen.

Penn bandt sin hest til et træ, og uden at sige noget ville han gå derfra, men O'Farrell holdt ham tilbage.

"Penn, lad det være og hør engang. Han dér kan opnå mere, end du kan. Han kender stedet, hvor Hokota ligger, men du vil kun famle rundt derinde og måske forpurre det hele. Giv ham din kniv til at skære båndene over med og lad os så vente."

"Måske har De ret, doktor," afbrød Penn ham og tog sin kniv frem.

"Se her, Filip, skær båndene over og sig nøjagtigt til Jack, hvor han kan finde os, eller før ham hellere selv herhen. Fortæl ham, at hans broder, ham han voksede op sammen med, er kommet for at føre ham tilbage til hans folk."

Han rakte kniven frem mod Filip, men denne veg forskrækket tilbage, og først efter mange overtalelsesforsøg fik de den skælvende neger af sted.

Hokota lå bastet og bundet i den stinkende hytte, smidt hen på en dynge halvråddent halm. Han var nu ved fuld bevidsthed, og det stod ham fuldstændig klart, at nu skulle han dø. Tanken herom skræmte ham ikke i mindste måde, han vidste nu bestemt, at han kunne gå alle pinsler i møde, som det sømmede sig en kriger. Alle hans tanker drejede sig kun om det syn, han i drømme havde set. Han følte sig glad og tilfreds, for "Tre Lejrbål" kunne jo være hans vidne på, at han havde gjort, hvad han skulle.

Hyttens lave dør blev åbnet, og Filip krøb ind på hænder og fødder. Hokotas øjne faldt på kniven, men ikke en bevægelse foretog han.

"Hyss-ss," hviskede negeren, skønt der var dødsstille i hytten. "Mig kommer, skære bånd over," fortsatte han med skælvende røst, "din broder, ham du vokset op med, han tage dig bort

herfra, ham ung, hvid mand er ved havehjørnet – der, hvor dem mange, små træer er. To heste der, og ham hvide massa også købe mig fri."

Negerens ord fik Hokotas blod til at strømme rask i årerne, så det pludselig brændte og sved i alle hans sår. "Smilende Øje" var der, og han var kommet for at føre ham tilbage til prærien igen – den store ånd havde været tilfreds med ham, og han skulle hævne sin fader og atter vende tilbage til sit folk.

Filip havde næppe skåret de bånd over, som bandt hans hænder, før Hokota snappede kniven, snittede sig fri i et nu og sprang op med så stor heftighed, at Filip med et halvhøjt skrig flygtede så langt tilbage i hytten, han kunne komme.

Et sekund efter stod Hokota uden for hytten. Kniven holdt han endnu i hånden, og han skulle lige til at løbe i retning af havehjørnet, hvor "Smilende Øje" ventede ham, da hans blik faldt på hovedbygningen, hvorfra lyset strømmede ud. Uden et øjebliks betænkning drejede han derover imod.

Inde i spisestuen sad Thomas Garland og drak. Vinen havde allerede omtåget hans hjerne og hidset hans onde instinkter frem. Mens han sad og klemte sine fingre fast om glasset, lagde han planer om, hvilke pinsler han den dag i morgen skulle traktere sin indianerslave med. Snart glimtede hans øjne i ond glæde, når han syntes foran sig at kunne se sit offer vride sig under pisken, snart rynkede han sin pande dybt, når tanken faldt på de to, der forleden havde været hans gæster, og ham, der havde slået ham i gulvet. Han kunne ikke regne ud, hvem de var, eller hvad forbindelse der var mellem dem og indianerdrengen, for noget måtte der være dem imellem, men i

morgen den dag skulle den lille røde slyngel få lov til at rykke ud med det. Og om ikke alle de forbandede, sorte kreaturer var begyndt at mukke, men vent til i morgen, ja i morgen skulle han vise dem alle sammen, hvem der var herre her på plantagen.

Han løftede atter sit glas, men just som han skulle føre det til munden, slap han det rædselsslagen, så det faldt i gulvet og splintredes. Døren var pludselig sprunget op, og – ved alle onde ånder – var det et syn, han så – der stod jo selve knægten over for ham. Et øjeblik stirrede han vildt på ham, men så faldt hans øje på kniven, og med ét forstod han alt. Han fo'r op, så stolen med et brag væltede bagover, ville springe frem, men tumlede over den væltede stol.

Som en kat springer på sit bytte, var Hokota over ham, og før Thomas Garland formåede at få så meget som et skrig over sine læber, sad kniven dybt i hans bryst.

Hokota satte sin fod på hans nakke – et par hurtige snit, og med et raskt tag havde han løsnet skalpen. Han holdt den højt over sit hoved, og i samme nu opløftede han – tro mod sit folks skik – et vildt, skingrende triumfskrig, så det sitrede gennem alle bygningens rum og gav genlyd over hele plantagen.

I tavs spænding og med bankende hjerte stod de to ved havehjørnet og afventede udfaldet af Filips ekspedition, da Hokotas triumferende sejrsskrig fik dem begge til at fare sammen med et sæt.

"Hvad – var – det?" stammede O'Farrell.

Penn svarede ikke – han var selv klar over, hvad det betød, og mumlede: "Det burde jeg jo have vidst."

"Hvad var det?" gentog O'Farrell.

"Sid op, doktor og vær nu klar, nu gælder det mere end en almindelig flugt."

"Men hvad er der da, Penn?"

"Hørte De ikke?"

"Ja – men –."

"Det var skalpskriget."

"Store Himmel …"

"Sid op, doktor, og tag min hest – jeg må derind."

"Penn!"

"Jeg *må* simpelthen."

"Se, der – der kommer nogen løbende."

"Hokota, Hokota," skreg Penn af alle kræfter.

Atter lød det samme skingrende sejrsskrig, og i én fart sprang Penn i sadlen, klar til at løfte sin broder op.

Få sekunder efter var Hokota ved hans hest. Uden at mæle et ord bøjede Penn sig ned, greb ham under skulderen og løftede ham op.

Med en hemmelig gysen så han, at hans broders fingre var krampagtigt indviklet i en stor tot ildrødt hår, hvorfra blodet dryppede ned på ham, og Penn huggede hensynsløst sporerne i sin hest.

I det samme brød månen frem, og i dens lys mødte han Hokotas øjne, der tindrede og strålede af mættet hævntørsts fryd.

Kapitel 20

På Missouris vestlige bred, hvor den sidste, sparsomme trævækst groede, havde Hokota bygget sig en lille hytte, mens han afventede "Smilende Øje"s tilbagekomst.

Flugten nordpå fra Thomas Garlands plantage var gået heldigt, selv om den havde været rig på spændende og farefulde situationer. Dr. O'Farrell og Penn var taget ind til Independence for at købe sig udstyr til den tur over prærien, de først nu kunne sætte i værk, og Hokota var efterladt her, da de ikke turde lade ham vise sig i Independence. – –

Hokotas første værk, da han var ladt ene tilbage, var at lave sig bue og pil. En brugelig gren gav ham buen, og strengen flettede han sig af strimler, han skar ud af det skinddækken, der tjente som sadel på hans hest.

En uimodståelig trang til at bruge sit våben drev ham ud fra sit skjul, og med jublende glæde styrtede han sig over den jordkanin, der blev hans første bytte. Blodet bruste i hans årer, og jagtiveren drev ham længere og længere bort, indtil han nåede udkanten af krattet.

Der foran ham lå endeløse vidder, badet i den nedgående sols purpurfarvede skær. Hokota følte noget inde i sig gøre ondt, og det var, ligesom hjertet voksede i hans bryst. Der, hvor solen nu dukkede ned, der langt borte lå de egne, hvor han havde tumlet sig i de lykkelige drengeår, hvor hans stammefrænder jagede de mægtige bøffelhjorder, og jægerne dansede den store bøffeldans. Der lå den store lejr med de mange, mange telte, hvor krigerne sad rygende og snakkende om bålet, og de gamle mænd fortalte om forfædrenes stolte og tapre bedrifter. Der

drev stammens unge mænd en ivrig kappestrid om, hvem der kunne ramme pælen de fleste gange, eller hvem der kunne sende sin pil højst op i luften, og der boltrede drengene sig i munter leg eller red vædderidt på de hurtige heste, der – der, ja der lå hele det liv, som hver eneste fiber i hans stærke, unge krop længtes efter.

I hidsigt løb vendte Hokota tilbage til sin hytte. Mørket faldt på, og ene med sine mange, urolige tanker sad han i lang tid stille hen. Endelig kastede han sig på sit leje, men først sent faldt han i en urolig søvn. Atter mødte han sin gamle ven – "Tre Lejrbål" – i drømme, og atter viste han sig i en bjørns skikkelse.

Da Hokota vågnede, var han ikke ganske klar over sin drøm, han huskede kun, at han havde set "Tre Lejrbål", og uroen derinde i brystet fik atter hans hjerte til at banke voldsommere og voldsommere. Med et sæt fo'r han op – vidste "Tre Lejrbål" da ikke, at han var på vej ud for at slutte sig til sin stamme og hævne sin fader – "Syngende Pil"?

Hans hest begyndte utålmodigt at stampe i jorden med sin hov. Var det også et tegn? – skulle han ikke vente på "Smilende Øje", som endnu var hans broder og bedste ven, skønt hans ansigt var blegt. Skulle han aldrig mere se ham? – krævede den store ånd også det offer af ham, og talte hans tunge gennem hestens hov?

Jo, han måtte være lydig mod den store ånds bud.

Med sin kniv snittede han i barken af en gren sit farvel til sin hvide broder – ikke med ord, for dem kendte Hokota ikke. En kluntet tegning med tre billeder var alt – en halv sol, en pil og en hest betød, at han lydig mod den store ånds bud var draget mod vest.

Hokota greb sin bøsse og pil, og dér – dér lå jo hans første sejrstrofæ – blegansigtets skalp. Han følte en brændende varme over hele sin krop, og pludselig jog den tanke gennem ham, at han jo selv i dette øjeblik bar de hvide mænds forhadte dragt, selv om den kun bestod af et par bukser og en lærredsskjorte. Han flængede rasende tøjet af sig, greb skalpen og sprang på sin hest.

Så hurtigt, han kunne, red han gennem krattet, og da han kom til udkanten og foran sig så den endeløse, grønne prærie – sine barneårs lykkelige egne – jublede alt i ham. Han kastede fri og stolt nakken tilbage og skreg sin stormende glæde ud i et skingrende skrig, så hans hest forfærdet rejste sig på bagbenene. Så huggede han hælene i hestens flanker, og nøgen, som han var, fo'r han i susende jag ud over prærien. Hans lange, stride hår flagrede i luften, og i snoren, som den rasende fart fik til at ligge næsten vandret ud i luften, dinglede det forhadte blegansigts skalp.

Præriens søn

Kapitel 1

Wazeyah – vinterens gud – havde vel endnu ikke helt opgivet herredømmet heroppe over højdedragene i den store prærie, skønt martssolen allerede i flere dage havde sendt sit velgørende, varme strålebundt ned over den frosne, snedækte jord. Den havde pillet grundlaget bort fra sneflagerne på de brede fyrregrene, så skovens dybe stilhed hyppigt blev afbrudt af dumpe lyde, og den havde smeltet sneen på tinderne, så bækken, der krummede sig vej mellem bøffelpilekrattet dybt nede i slugten, pludselig fik stormende travlt og nu raslede over de glatslebne sten med en lyd som fra fjern trommen. Og det var vel også solen, der fik den gamle gråbjørn – den enevældige hersker i mange miles omkreds – til at vågne af sin vintersøvn i ubestemt forventning om det kommende forår.

Mørk og skummel listede den sig ud fra sit hi – den selvsamme dybe, mørke klippehule, hvor den for henved tredive år siden blev bragt til verden som en blind, fuldstændig nøgen og hjælpeløs lille kattekilling, endnu før dens mor havde sovet sin vintersøvn til ende.

Den blev i nogen tid stående lige uden for hulens indgang, som om den betænkte sig, men det var kun forsigtigheden, der holdt den tilbage, for ingen tanke kunne gøre den mere urolig end den, at dens tilflugtssted skulle blive opdaget. Den vejrede omhyggeligt luften, og dens skarptsansende øren anstrengte sig til det yderste, – nej, intet tydede på, at der var nogen fare på færde eller noget mistænkeligt, som først skulle underkastes en nærmere undersøgelse.

Så endelig forlod den sin hule, og med langsom, slæbende gang slentrede den med ludende hoved og hals ad den smalle sti, som strakte sig langs fyrreskovens mørke dybder. Til den anden side havde den kløften med den pludrende bæk, og dér agtede den sig ned, for den kendte sit distrikt, og dernede var fuldt op af sten, som gemte over orme og biller, dér kunne den grave en fed jordmus op, og dér fandt den vel også bjergkaninens forråd af de melede og søde jordnødder, som den satte så stor pris på.

Nu den var kommet i større afstand fra sin hule, følte den sig mere dristig og satte sikrere og sikrere sine store labber i den opblødte jord, – ja, hvem skulle vel også vove at lægge den hindring i vejen? Havde den ikke, så langt den kunne huske tilbage, været distriktets uomstridte hersker i kraft af sit ville mod og sin ukuelige angrebslyst? Vel – den var gammel nu, men endnu kunne dens vældige lab med legende lethed knække nakken på den største elgtyr, endnu havde den dødbringende våben i sine knivformede kløer og sine mægtige hjørnetænder, der var så lange som en mands finger.

Dens bevægede liv her i den vilde, forrevne egn havde været fuld af kamp både mod mennesker og dyr, og dens tunge, massive krop var som strøet over med ar – her havde en elgtyr pløjet venstre skulder op med sin knivskarpe klov, her under bugen havde pumaens sylespidse kløer efterladt fodlange ridser, der nu lyste som snavsethvide striber i den mørke pels, men det allerværste var dog tabet af højre øje fra den voldsomme kamp mod en rasende bøffelko, som med opofrende dødsforagt havde forsvaret sin kalv. Dens horn havde boret sig så dybt ind, at øjet ikke stod til at redde, og nu så det

højst uhyggeligt ud, for den forreste halvdel af øjeæblet var kulsort, mens den bageste del lyste ildrødt, og øjenlåget kunne endda ikke lægge sit forsonende dække over den mishandlede legemsdel, for også det havde taget skade og syntes nu underligt forvredent at vokse indad.

Også mod mennesket havde denne enøjede monark haft sine voldsomme kampe, og den kendte udmærket lyden fra disse sammenstød – både den skarpe syngen af en buestreng og riflernes underlige, korte smæld, der gav ekko rundt omkring fra de mørke, snævre kløfter, og den prikkende smerte, når pilen trængte gennem dens seje skind, eller den underlige, sviende pine, som riffelkuglen frembragte, og som slet ikke lod sig dulme af den varme, flade tunge.

Som årene svandt, voksede og voksede det rugende nag til disse fredsforstyrrere sig stærkere og stærkere og blev til et vildt og uudslukkeligt had. Trods sin alder og sine dyrekøbte erfaringer styrtede den sig nu uden betænkning i ubændigt raseri frem, når dens værste fjender krydsede dens vej, og alene tanken på dem kunne få dens grønligbrune øje til at lyse med al urtidens vildskab.

En dyb og truende brummen steg op fra gråbjørnens bryst, men den passerede også just nu det sted, hvor den havde udkæmpet en af sit livs hårdeste kampe, dengang en større skare dristige og kraftige siouxindianere havde angrebet den, spærret den vejen hjem til vinterhiet og sendt en regn af spidse pile over den, så den lignede en nålepude. Vildt havde den kæmpet, og med rasende kraft havde den knust hvert ben og hver knogle i den røde kriger, som den endelig fik krystet i sit mægtige favntag. Trods de mange år, som nu var gået, siden

den begivenhed fandt sted, erindrede gråbjørnen den gamle kampplads og lod en ildevarslende knurren høre.

Men dens fjender fra den gang havde ej heller glemt den kamp, og endnu fortalte jægerne omkring lejrilden historien om den enøjede kæmpe, som uden tvivl var en "medicinbjørn". Ja, en af jægerne påstod endog bestemt, at han tydeligt havde set den rødblågule ånde stå ud fra dens næsebor. Ingen af den stammes jægere havde oftere turdet vove sig i kast med den, og fra den tid fik bækken dybt nede i kløften sit navn: "Bjørnebækken".

Gråbjørnen passerede stedet og fortsatte sin vandring ad den smalle sti. Af og til vendte den med sin venstre lab en sten for at finde orme og biller, og det kostede den tilsyneladende samme anstrengelse, enten stenen var lille eller så stor, at en voksen mand ikke kunne rokke den ud af stedet, og af og til, når den kom til nogle lavtsiddende fyrregrene, der så fristende grønne og friske ud, rejste den sig op i sin fulde højde og gnavede af dem. Dens mave, der nu så længe havde været tom, trængte åbenbart til beskæftigelse.

Pludselig udstødte den et snerrende vræl af forbitrelse. Hvad var det? Mærkede den ikke – omend ganske svagt – den forhadte fært af mennesker? Den standsede brat, og dens følsomme næsebor kom i livlig bevægelse – jo, her var ingen tvivl mulig – det menneskelige væsen var på dens herskerområde, og som et pendul gik dens mægtige hoved frem og tilbage i store svingninger – det begyndende tegn på gråbjørnens raseri. Glemt var øjeblikkelig forårets første fortryllelse – den herlige sol, der så velgørende havde prikket varme i dens krop, glemt var den slunkne maves begær efter

mad, glemt var alt undtagen det ene: dødsfjenden på dens vej. Dens lange, tætte hår omkring nakken stod strittende som hos en hund, der rejser børster, og lig en vældig, mørk kugle tumlede den i larmende hurtighed fremad.

En god kvartmil sydligere dukkede i dette øjeblik en ganske ung jæger frem fra skovens mørke og spejdede forsigtigt til begge sider op langs den smalle sti, inden han gik frem til afsatsen, hvorfra han kunne overse kløften, hvis snedækte skråninger lyste og tindrede i solskinnet. Her rettede han sin unge, slanke krop, strakte armene halvt ud til siden og trak vejret dybt, som om hans sind og tanke pludselig blev befriet for en tyngende byrde.

En prægtig skikkelse at se på var indianerynglingen, som han stod der – et vidunderligt billede på kæk ungdom og smidig kraft. Hans lange, stride hår lå som en ibenholtsramme omkring hans kønne ansigt med de dybe, mørke øjne og den smalle, bestemte mund. I venstre hånd holdt han bue og pil, og på ryggen bar han et stort, rundt skjold af råbarket bøffelhud, prægtigt prydet langs hele omkredsen med påhæftede ørnefjer, og midt på havde han ridset og malet sin klans totem: bjørnen.

Var det da kun en ganske ung knøs, der i dragt og udseende havde efterlignet en af sin stammes berømmelige jægere, og nu gik alene her og kroede sig i forfængelig stolthed? Nej, nej, hver lille del af hans skindbeklædning var fra dyr, han selv havde nedlagt, hans bue var så stram, at det ikke var givet enhver i hans alder at kunne spænde den, og så man nærmere til, dinglede der ved hans bælte en lille indskrumpet, læderagtig

tingest, som endnu var besat med solblegede, røde hår – hans første virkelige sejrstrofæ: blegansigtets skalp.

Det var Hokota, og han havde også al grund til i dette øjeblik at føle sig lettet, glad og stolt, for endelig var han nået frem til sit mål – Bjørnebækken, endelig var han her, hvor den store ånd gennem drømme havde sagt ham, at han skulle hente sin "medicin", inden han søgte tilbage til sine stammefrænder for sammen med dem blodigt at hævne sin far – "Syngende Pil".

Omtrent to år var der gået, siden Hokota dernede langt sydpå i nærheden af nybyggerbyen Independence i barken af en gren havde ridset sit farvel til sin hvide plejebror – "Smilende Øje" – og adlydende den store ånds bud var galoperet nøgen ud over den endeløse, grønne prærie – hans barndoms lykkelige egne. –

Omtrent to år var gået, og de mange farer og anstrengelser på den lange vandring nordpå havde udviklet Hokota og modnet ham langt udover hans seksten år, de havde givet ham en glimrende legemsbygning og smidighed, et sikkert øje, en kraftig hånd og en tankens hurtighed, således at han nu ejede alle en voksen mands gode jægeregenskaber. Men han havde også gået en usædvanlig hård skole igennem.

Hans hurtige hest havde den første dag båret ham mange mil bort fra civilisationens yderste grænser, og i overstadig glæde over sin genvundne frihed havde han ikke skænket sult og tørst mange tanker. Da den første stormende glæde var forbi, mødte den nøgterne virkelighed ham med sine hårde krav. Han var nøgen og så godt som uden våben, for den lille bue og simple pil, han havde lavet sig, var ham ikke til megen gavn. Den påfølgende tid var hård for Hokota at komme igennem – om

dagen sled den brændende sol i hans hud, og han led både sult og tørst, mens nætterne til gengæld ofte var bitterligt kolde, da han intet havde til at dække sig med. Livet fristede han ved spiselige urter og de småfugle, han slumpede sig til at nedlægge, og en enkelt gang kom endog en sorthalet hare inden for hans pils rækkevidde. Men Hokota ville ikke give op, han måtte være den store ånds bud lydig og trodse sig gennem alt for at nå tilbage til sin stamme. Foruden alle legemlige anstrengelser og savn pintes han også af længsel efter sin hvide plejebror, og hver aften, inden han lagde sig til ro, stod han længe og spejdede mod øst, om han dog ikke skulle komme, for "Smilende Øje" hørte jo også til hans stamme, selv om hans ansigt var blegt. Men hver aften gik solen ned, uden at der var det ringeste livstegn at øjne milevidt rundt. – Mørket sænkede sig over den ensomme prærie, og Hokota søgte sit hårde, simple natteleje, ofte pint af sult og træthed. Kulden og hans urolige tanker holdt ham tit vågen det meste af natten, men når solen atter viste sig over den rødmende horisont, og skyggerne blev kortere, vendte modet og tilliden tilbage, og glad og forventningsfuld kastede han sig på sin hest. Hans tro på fremtiden var endnu stærk og ubrudt, og endelig kom da også dagen – den dag, som med ét friede ham ud af alle besværlighederne og gjorde ham livet let at leve.

En tidlig morgenstund, just som Hokota dukkede op fra sit bad i floden, fik pludselig et mægtigt brøl luften til at sitre. Så uventet og så nær ved ham lød det, at han et øjeblik stod, som blev hver muskel i hans krop lammet, ja, selv hånden, som han var ved at føre op for at vride vandet af sit lange, stride hår, standsede halvt løftet. "M-u-uh!" lød det atter lige på den anden

side træerne, og hans hest, som ved det første brøl med et voldsomt ryk havde rejst hovedet, gjorde nu fortvivlede anstrengelser for at rive sig løs fra det træ, hvortil den var bundet.

I ét spring var Hokota hos den. "Bøffeltyren, bøffeltyren," lød atter og atter hans beroligende, ærefrygtfulde hvisken til det forskræmte dyr, mens glæden og spændingen fik blodet til at storme vildt i hans årer. I øjeblikket skænkede han ikke sin egen, lidet gunstige stilling nogen tanke, for hvad kunne hans svage pil nytte ham over for det mægtige dyr, nej, han følte sig fuldkommen sikker i sin tro på, at den store ånd havde sendt ham bøffeltyren for at redde ham fra hungerdøden.

Med sin hånd fast knyttet om sin bue og pil ledte han forsigtigt sin hest gennem krattet. Fra det fjerne lød det som torden, jorden syntes at ryste, og Hokota var klar over, at en vældig flok bøfler nærmede sig. Måske var de forfulgt af de røde jægere, men det kunne også være, at det ikke var frygt, som havde sat flokken i hurtig bevægelse, for Hokota vidste, at også bøffelfolket om sommeren afholder både væddekampe og danse.

Nu nåede han skovbræmmens udkant, men holdt sig foreløbig forsigtigt tilbage. Foran ham i ikke mere end to pileskuds afstand stod den enlige, busketmankede, sorte tyr og pløjede rasende jorden op med sine klove, mens den af og til lod sit mægtige brøl høre, og længere borte nærmede den store flok sig i strakt karriere.

Nu bøjede de forreste brat af og foretog en svingning, som regelmæssigt blev fulgt af de efterfølgende. Det var, som om hele den lange kolonne med tyrene på fløjen paraderede forbi

deres høvding, og Hokota stod med blussende kinder og strålende øjne og så til, for et sådant skuespil havde han aldrig før set eller nogen sinde hørt jægerne tale om.

Pludselig brød en mægtig tyr ud af kolonnen, og med dybt sænket hoved og under høje, udfordrende brøl galoperede den ned mod den enlige kæmpe. Snart efter lød et vældigt brag, da de to kolossale hoveder tørnede sammen i voldsom kraft. Et øjeblik stod de to kæmpende, som var det dem umuligt at komme løs fra hinanden, men hver skælvende muskel i deres krop var anspændt i yderste kraft for at trænge modstanderen tilbage.

Med tilbageholdt åndedræt og højt bankende hjerte fulgte Hokota den vældige tvekamp – nu blev den enlige tyr trængt et stykke tilbage, men så mistede angriberen fodfæstet og sank halvt ned i det ene knæ, og øjeblikkeligt vristede dens modstander sig fri, og atter mødtes de to med et tordenlignende brag. Endnu en gang stod de som filtret ind i hinanden, snart måtte den ene vige, snart den anden, og en tid lå begge de kæmpende på knæ, mens de drejede rundt om hinanden, så jorden pløjedes op i dybe furer – nu sprang de op igen, men den angribende tyr var her den hurtigste. Inden dens modstander kunne komme fri, havde den plantet sit lange, spidse horn dybt bag den andens øre, og i sikker forvisning om, at nu var fordelen på dens side, rystede den sit mægtige hoved med anspændelsen af al sin kraft, så blodet fra dens ulykkelige offer sprøjtede vidt omkring.

Med stedse voksende ophidselse havde Hokota fulgt giganternes blodige dyst. Rundt om ham genlød luften af voldsomme brøl, for bøffelflokken havde standset farten, og fra

alle sider trak de nu nærmere de kæmpende – tyrene først, fulgt af køerne med deres gulbrune kalve. Selve kampens spændende situationer, de kæmpendes brummen, prusten og stønnen, havde fået hver muskel og nerve i Hokota til at sitre, og nu, da han så den såredes blod sprøjte højt i vejret, mistede han al besindelse.

Han sprang på sin skælvende hest, tvang den frem fra krattet, og skrigende sin fars – "Syngende Pil"s skingrende krigshyl galoperede han ned mod kamppladsen, mens han udfordrende svingede sin bue og pil højt over hovedet.

Bøffelflokken standsede øjeblikkeligt, snurrede med lynets fart omkring og stormede af sted, så jorden gungrede under dem, for de kendte alt for godt de røde jægeres pludselige tilsynekomst – kun den sejrrige tyr blev stående et øjeblik, som om den var parat til at møde sin nye fjende. Hokota skreg højere og højere og søgte at tvinge sin hest frem, men denne var ikke trænet til bøffeljagten som de andre heste, han i sine barndomsår havde redet derhjemme hos stammefrænderne. Pludselig stejlede den, vild af angst og ophidselse, fik overbalance og gik helt bagover, så Hokota voldsomt blev kastet til jorden. Det var dog måske alligevel det, som reddede hans liv, for var han galoperet lige mod den rasende tyr, var såvel han som hans hest sikkert blevet spiddet af dens lange, spidse horn og trådt sønder og sammen, men nu blev tyren, hvis øjne var halvt blindet af støv og blod, fuldstændig betaget af dette overraskende syn, og med en arrig brummen rejste den sin hale lodret i vejret, snurrede omkring og satte efter den flygtende flok.

Et lille øjeblik blev Hokota liggende halvt bevidstløs af det voldsomme slag, men han kom dog hurtigt til sig selv igen og rejste sig op på knæ. Han så sin hest galopere bort, og han var i samme sekund klar over, hvilken ulykke det betød for ham, for hvordan skulle han nu klare sig her på den vidtstrakte prærie uden hesten, hvis sikre instinkt havde ledet ham til vandingsstederne – og dér langt borte flygtede alle bøflerne og dér den store tyr. Med et sæt drejede han hovedet om mod kamppladsen, og glemt var i samme nu enhver tanke på den flygtende hest og enhver bekymring for fremtiden, for her så han den sårede bøffeltyr møjsommeligt prøve på at kravle bort på knæene, mens blodet i en mørkerød stribe vældede ud fra dens dybe sår. Glæden over dette syn gjorde med ét Hokota brændende varm over hele kroppen og fik ham til at springe op med et sæt. Han greb sin bue og pil og styrtede hen mod sit bytte, men her behøvede han intet våben. Med en sidste kraftanstrengelse forsøgte tyren at rejse sig, sank dog atter hårdt i knæ, og under en halvkvalt, stønnende brummen væltede den tungt om på siden.

Hokota standsede sit løb og nærmede sig langsomt den døde tyr. En stund stod han stille og betragtede den ærefrygtfuld, mens hans læber mumlede en tak til den store ånd. Forgæves anstrengte han sin hjerne med at finde en passende offergave til den døde bøffeltyrs ånd, men kunne ikke finde andet at give end sin eneste ejendom – sin bue og pil, som han andagtsfuld lagde på jorden i nærheden. I sine barndomsår, som søn af den rige og ansete høvding – "Syngende Pil" – havde han haft nok at give af – farvebundter, udsøgte pilespidser, perlekæder, udstoppede småfugle, ja, selv de så eftertragtede ørnefjer, men

her stod han nøgen, ensom og fattig, skønt han aldrig før med gladere sind ville have ofret, hvad det end var, for bøffeltyren der foran ham betød alt, overhovedet alt, hvad han havde brug for – føde, klæder og våben, og det havde Hokota den fulde forståelse af.

Stedet, hvor bøffeltyren havde endt sit liv, kunne ikke være bedre, – her var sand og sten ved den nærliggende flod og træer i skoven, og efter sin korte andagt gik Hokota glad til sin travle arbejdsdag. Fra sine barndomsår var han godt kendt med det, som nu forestod, for han havde lært af at se kvinderne arbejde derhjemme i faderens lejr.

Snart blussede hans bål lystigt og ophedede de sten, han havde kastet i ilden, og dernæst gav han sig til det for hans unge kræfter så besværlige arbejde, nemlig med en skarp flintesten at flå den mægtige tyr. Så snart han havde fået et passende stort stykke hud skåret fra og nogenlunde renset, pressede han dette ned i et gravet hul i jorden, således at han her dannede sig en slags gryde, hvori han dels kunne koge sin føde, dels varme det vand, som senere var nødvendigt til hudens tilberedning. Et nyt stykke af den friske hud brugte han som vandspand, hældte vandet i skindgryden og puttede efterhånden de stærkt ophedede sten ned i vandet sammen med stykker af bøflens tunge, der skulle være hans første måltid. Ved stadig at skifte stenene fik han efterhånden vandet i kog.

Inden dagen var endt, havde Hokota ikke alene fået huden flænset af og med hårsiden nedad strakt ud over jorden, hvor den blev holdt stram ved nedstukne træpinde, klar til tilberedning, men han havde også fået en del kød, som skulle soltørres, skåret fra. Han havde så ofte set kvinderne gøre dette,

så han kendte fremgangsmåden. Stykkerne skulle være flade og tynde og opflænget med små snit, der åbnede sig, når stykkerne blev hængt op, så tørringsoverfladen kunne blive så stor som mulig. Inden de blev hængt op over træstilladset, holdt han dem i ganske kort tid i kogende vand, og når der så var gået et par dage, ville kødet, hvis der ikke kom fugtighed til det, blive hårdt og tørt. I øjeblikket kunne Hokota svælge i kød, men den foregående hårde tid havde allerede lært ham at tænke på fremtiden.

Solen gik ned og standsede foreløbig hans arbejde. Som sædvanlig stod Hokota og spejdede mod øst efter sin hvide plejebror, – åh, ville han dog bare komme netop nu i aften, hvor han trængte til en at dele sin store glæde med, men der var intet tegn på nogen rytter at øjne. Derimod bemærkede Hokota rundt omkring sig til alle sider en del mørke punkter, og den opdagelse gav snart hans tanker en anden retning.

"Der bliver ingen nattesøvn i nat," tænkte han, "og næste nat vel heller ingen. Ulvekrigerne er tapre, hvor der findes kød."

Hokota var absolut ikke til sinds at vige pladsen og overlade den grådige flok sit dyrebare bytte, før han selv havde udnyttet det til det yderste. Inden det blev helt mørkt, havde han samlet sig en stor bunke grene og kvas for hele natten at kunne vedligeholde sin ild til at skræmme ulvene bort.

Langsomt sled nattens timer sig hen. Sit bål havde Hokota tændt lige ved bøffeltyrens krop, så ingen ubemærket kunne snige sig hen til den, og her sad han, mens han grundigt overvejede alt det meget, han havde at gøre i morgen. Først og fremmest måtte han have skåret sener ud, således at han kunne tvinde sig en virkelig brugelig buestreng, – nede ved floden

voksede både ask og pil, en gren af det første træ ville kunne give ham en god bue, og foreløbig måtte han vel nøjes med at lave sine pile af pilekviste, skønt disse egentlig var for svage og let slog sig, men senere traf han nok på hårdere og mere egnede træsorter. Han havde allerede fundet og udvalgt sig flintesten, hvoraf han let kunne danne sig pilespidser, – jo, i morgen ville han atter være i besiddelse af sit uundværlige våben, som han i barndomsårene havde lært at bruge så godt.

Uden for bålets lyscirkel kunne han i mørket se ulveøjnenes lysende punkter, og af og til kom en af ulvene så nær, at den tegnede sig som en grå skygge i det sorte mørke. Så sprang Hokota op, lagde mere knastørt kvas på sin ild, den flammede pludselig højt i vejret, og i et smidigt spring forsvandt skyggen uden for lyscirklen, mens arrig brummen og snerren blandede sig med bålets knitren og knagen. Atter fik Hokota en stund til sine overvejelser, mens han af og til drejede sig om, for at alle steder af hans nøgne krop kunne få del i den velgørende varme fra bålet. Nå, om få dage ville han have sig et varmt tæppe af bøffelhuden derhenne, så han ikke behøvede at tænde den forræderiske ild for at holde nattekulden borte. I morgen skulle den udspændte bøffelhud med benskraberen renses for fedt, muskelvæv og størknet blod, mens den af og til blev opblødt med varmt vand, så arbejdet kunne gå lettere, og dernæst skulle den ligge i solen nogle dage for at tørres og bleges. Med en stor sten fik han nok den tykke hovedskal brudt så meget i stykker, at han kunne få fat på hjernen, hvormed huden rigtig grundigt skulle indgnides og bearbejdes varm med en flad sten, så den blev blød og smidig.

Mange andre ting ville bøffeltyren kunne skænke ham – mokkasiner til at skåne fødderne, nu han blev nødt til at vandre til fods, efter at han havde mistet sin hest, og sytråd ville han få af de mange mindre sener, – måske han også ville lave sig en ske af det ene horn, hvordan var det nu, kvinderne bar sig ad med det, jo, først skulle det svides over ilden, indtil det limagtige stof var trukket ud, og så tildannes med en kniv, nå – han måtte jo her nøjes med en skarp flintesten – og derefter skulle det koges, til det blev blødt, hvorefter man kunne bøje det til den form, man ville have.

Hokota var så dybt optaget med overvejelserne af sine fremtidsplaner, at han slet ikke mærkede, at en særlig foretagsom ulv – gjort dristig ved det nu så svage lysskær fra bålet – havde lusket sig tæt ind til bøffelkroppen. En del kammerater fulgte den, men de holdt sig foreløbig forsigtigt tilbage, dog kun afventende det øjeblik, da den forreste var nået helt hen til kroppen, for i samme nu ville de – grådige og misundelige, som alle af ulvefolket er – styrte frem for at få deres andel i byttet. Pludselig fo'r Hokota op, han så den store ulv med de lysende øjne og den skinnende tandrække få skridt på den anden side bøffeltyrens døde krop og bag ved den de mange, mørke skygger, og i samme øjeblik var han klar over, at nu gjaldt det for alvor liv og død. Endnu et sekund, et sidste spring af den forreste ulv, og han havde haft hele bundtet over sig. Hurtigt greb han en stor, brændende gren fra bålet og slyngede den af al kraft mod den dumdristige ulvekriger. Et rasende smertenshyl fortalte ham, at han åbenbart havde ramt godt, og hurtigt fik han en bunke tørre smågrene kastet på ilden, så denne atter flammede lystigt op. I lysskæret kunne

han se de grå skygger forsvinde i lange spring, og snart efter hørte han et mangestemmigt kor af hylen, bjæffen og snerren. Det lød, som om hele flokken pludselig var kommet i vildt slagsmål, og Hokota forstod, hvad der foregik i mørket derude, for han vidste, at ulvefolket ikke kender til nogen medlidenhed med en syg eller såret kammerat, – den er uhjælpelig fortabt.

Resten af natten holdt Hokota sit bål højt flammende og stod selv parat til at afværge endnu et angreb, men ulveflokken holdt sig nu i sikker afstand, og endelig dæmrede det i øst. Da det blev lyst, så Hokota atter ulvene langt ude som små, mørke punkter, og kun en bunke renpillede hvide knogler og ben, som lå spredt over et stort stykke, mindede ham om nattens begivenheder.

Efter et længere ophold ved floden drog Hokota videre nordpå for at finde sine stammefrænder. Hans sind var frit og let, for nu var han ikke mere nøgen og våbenløs. Bøffeltyren havde givet ham alt, hvad han foreløbig behøvede til at skaffe sig livets ophold, og nu afhang fremtiden kun af hans færdighed og dygtighed som jæger. De fire fortvivlede år på plantagen hos den hvide slaveejer havde vel hæmmet hans udvikling og sat ham en del tilbage, men til gengæld havde han i sine barndomsår som høvdingesøn fået en så grundig og udmærket undervisning, at han hurtigt indhentede det forsømte. Erfaringen er livets bedste læremester, og bedre og mere lærvillig lærling, end Hokota var og ønskede at være, kunne næppe tænkes.

Som Hokota nu stod her ved sit foreløbige mål – Bjørnebækken – havde han, skønt han endnu kun var seksten år, dog erhvervet sig et så indgående kendskab til vildtets sædvane, at han fuldt ud kunne stå mål med en gammel, erfaren jæger, og han havde efterhånden opnået en så stor færdighed i at bruge sin bue og havde oplevet så meget på jagten, at han for den sags skyld godt kunne sætte sig i de ældres fortællerkreds uden at behøve at ængste sig for at være til latter eller blive skive for de andres spottende bemærkninger, fordi han ikke selv havde noget usædvanligt eller spændende at berette.

Han havde haft sine sammenstød med bjergløven på præriens højdedrag, kæmpet sine kampe ene mod prærieulvens hylende flok, listet sig til den vagtsomme, langhornede ged på de næsten utilgængelige klippetinder og i dagevis på sine snesko fulgt den store elgtyrs spor i sneen og trods al fare dristigt sendt den sin dræbende pil netop på rette sted. Han kunne efterligne så at sige ethvert dyrs særegne kalden og forstod deres varselssignaler og alarmskrig, og han havde lært at narre dem til sig. Han havde erfaret, at kun ved at vække deres nysgerrighed kunne han komme de hurtige antiloper tilstrækkeligt nær – anderledes med ræven, den var let nok at narre til sig ved at efterligne markmusens piben, og ørnen – luftens stolte kriger – skulle overrumples, når den havde dræbt storvildt og havde overfyldt sig i den grad, at den var ganske ude af stand til at komme på vingerne. Jo, Hokota havde jægerduelighed og erfaring nok, og hans udrustning havde efterhånden gennemgået en stor udvikling. Nu var hans bue af takstræ, som omhyggeligt var tørret, atter og atter rettet ud og

indsmurt med olie. Den havde sigteskår, var beviklet med senestrenge og forsynet med dyreskindsmuffe, hvor hånden skulle gribe om den. Hans pile, forsynet med omhyggeligt forarbejdede stenspidser, var nu lige, stærke og tunge og var lavet af årsgamle skud af rønnebær eller det vilde snebolletræ, og med tænderne havde han ridset en rende, som snoede sig i to, tre vindinger på hver pil, for at denne lettere skulle kunne trænge gennem dyrets kød og få blodet til hurtigere at flyde.

Men ikke alene på jagtens område havde de to år bragt Hokota mange oplevelser og spændende situationer. Nej, han var også begyndt at træde i krigerens fodspor. Vel havde han endnu kun Thomas Garlands solblegede skalp dinglende i sit bælte, men krigeriske oplevelser havde han haft mange af.

Savnet af hest blev ham snart for stort, og allerede kort efter sit heldige møde med bøffeltyren var han stødt på en crow-indianerstammes lejr. Først bankede hans hjerte vildt af glæde, da han atter i det fjerne så røgen sno sig op fra de hvide telte og rytterne, som åbenbart afholdt et kapridt, for de kom susende hen imod en stor mængde mennesker, som havde forsamlet sig lige uden for lejren. Han følte først, som han absolut måtte skrige sin glæde ud i et skingrende skrig, for der lå jo hele det liv, som al hans længsel stod til at leve, men allerede i lang afstand kunne hans skarpe øjne se, at der var fire lange bærestænger i lejrens tipier (telte), og så vidste han, at det ikke kunne være folk af hans stamme, for siouxerne brugte trefoden som grundstøtten for de andre teltstænger.

Hele dagen holdt han sig i sikker afstand fra lejren, men synet af heste havde gjort alt for stærkt indtryk på ham og vakt den heftigste længsel i ham, – han *måtte* skaffe sig en, og

dækket af mørket udførte han det, som enhver indianer ville regne for en brav krigerbedrift; han sneg sig midt ind blandt sine fjender og bortførte en af deres bedste og hurtigste heste.

Det blev ikke sidste gang, Hokota udførte den bedrift, men ved senere lejligheder gik det ikke altid lige glat, således at han foruden de farer og spændende oplevelser, som jægerlivet bød ham, også mange gange fik anledning til at prøve sit mod og snilde, sin koldblodighed, hurtighed og udholdenhed i kampen mod mennesker, hvad enten det nu gjaldt om at dække sig hen, når han uforvarende stødte på fjendtligsindede, røde mænd, eller om at holde ud, når han i ugevis blev jaget efter et af sine dristige røvertogter.

Blegansigtet havde han endnu ikke mødt på sin lange vej, indtil han endelig havde nået sit foreløbige mål – Bjørnebækken.

Hokota satte sig på en omvæltet træstamme og tog sin skindpose frem med pemmikan – denne særegne, indianske spise, bestående af tørt, finstødt kød, der sammen med tørre kirsebær, som ligeledes var stødt fint, var bagt i marv og fedt til en hård, klæbrig masse, der kunne holde sig i lange tider. Næppe havde han dog fået skindposen lukket op, før gråbjørnens snerrende brøl nåede hans øre og fik ham til at springe op i et sæt.

Hokota fik ikke lang tid til at betænke sig, for få øjeblikke efter kom den sorte masse, der lignede en stor kugle, i voldsom fart rullende ned imod ham.

Der var kun ét at gøre – hurtigst muligt søge redning i et træ.

Gråbjørnen standsede med et sæt ved træet, og under forbitret snerren rejste den sig lynsnart på bagbenene, til den stod i sin fulde højde. Dens mund stod vidtåben, og med undrende rædsel stirrede Hokota ind i det ildrøde gab med de skinnende, hvide tænder. Aldrig før havde han drømt om, at gråbjørnen var en så frygtelig skabning. Utallige gange havde hans tanker beskæftiget sig med det eftertragtede møde med bjørnen, og vel havde han mange gange hørt jægerne fortælle om dens kraft og vilde mod, men dette overgik på enhver måde hans indbildningskraft, – aldrig havde han anet, at bjørnen var en så vældig, så hurtig og så frygtelig modstander.

Med sine mægtige forlabber slog gråbjørnen rasende til træet, så det knagede og bragede. Hokota var nær ved at miste fodfæstet, men nåede i sidste øjeblik at klamre sig fast, mens sneen fra alle grenene dryssede over ham. En isnende rædsel jog gennem alle hans lemmer, for det måtte jo ende galt. Gråbjørnen havde nu omfattet træet, som om den havde til hensigt at rykke det op med rode eller bære det bort. Med sit raske øje stirrede den rasende og ondskabsfuldt på fjenden deroppe mellem grenene, og aldrig før havde Hokota hos noget dyr – det være sig bøflen, ulven eller elgtyren – mødt et blik så ondt og hadefuldt, aldrig før havde han stirret i en så frygtelig ild som den, der syntes at lue og brænde i bjørnens øje.

"Medicinbjørnen" – jægerne havde ret – jo, dette måtte være "medicinbjørnen" – den frygtelige, usårlige hersker ved Bjørnebækken, jog det gennem hans hjerne.

Først nu opdagede Hokota bjørnens andet mishandlede øje, – uhyggeligt så det ud, halvdelen luede rødt og halvdelen sort, men her brændte ingen ild, og pludselig gik det op for ham, at

synskraften var borte. Som fortryllet stirrede han på dyrets mishandlede øje, – jo, her var ingen tvivl mulig, bjørnen var enøjet, og her lå chancen, hans eneste chance. Kunne han sende sin pil dybt ind i bjørnens andet øje, så den helt blev blindet, ville det være ham en mægtig fordel i kampen mod sin vældige og farlige modstander.

Hurtigt fik han sin bedste pil med den længste og stærkeste spids hentet frem, klemte sig selv krampagtigt fast med benene og spændte sin bue så stærkt, som det overhovedet var ham muligt. Han tog omhyggeligt sigte, pilen forlod med en skarp syngen den svirrende streng og ramte godt nok sit mål.

Med et rungende smertensbrøl, der fik luften vidt om til at skælve, tumlede gråbjørnen tilbage, snurrede nogle gange rundt, kastede sig om snart på den ene, snart på den anden side og sprang op igen, mens den slog vildt om sig med sine vældige forlabber. Til sidst væltede den sig med uimodståelig kraft mod træet, og Hokota, som med gysende uhygge havde fulgt bjørnens rasende dansen rundt, der i ophidsende vildskab overgik alt, hvad han hidtil havde set, var ikke forberedt. Træet gav voldsomt efter for det pludselige pres, og Hokota mistede fodfæstet på sin gren. Før han nåede jorden, ramtes han af bjørnens vildt fægtende forlabber og blev som en bold slynget gennem luften. Hans skjold af råbarket bøffellæder og prydet med bjørneklanens totem blev flænget af gråbjørnens kløer, som var det revet op af fem skarpe knive, men det gjorde sin gavn og beskyttede sin ejermands legeme for denne hårde medfart. Men kraften fra selve slaget kunne det ikke afværge, og Hokota havnede på stien tyve skridt derfra. I samme nu,

slaget ramte ham, forsvandt alt omkring ham i det sorteste mørke.

Dog dette slag var åbenbart også gråbjørnens sidste kraftanspændelse. Den smed sig om på ryggen, og som om den hvert øjeblik ventede, at en modstander skulle falde over den, trak den skiftevis et af sine bagben op under sig og rettede det med al kraft ud igen. Da det ventede angreb udeblev, blev den efterhånden roligere. Dens mod og vilde angrebslyst var endnu ikke brudt selv her, hvor den var blindet og åbenbart mærket indtil døden af sin fjendes skarpe pil, som endnu med knækket skaft sad dybt i dens øje.

Den vejrede omhyggeligt luften, og endelig blev den klar over stedet, hvor dødsfjenden var. Forgæves søgte den dog at komme på benene, det ville ikke lykkes for den, og kun ganske langsomt kunne den i små tag skubbe sig frem, og dens snerren lød underlig svagt som en fjern, dyb, rullende torden.

Time efter time forløb, men endnu rørte Hokota ikke på sig, og imens vedblev gråbjørnen at skubbe sig nærmere og nærmere.

Endelig slog Hokota øjnene op. Han lå først en stund uden at ane noget om, hvor han var, eller hvad der var sket, men lidt efter lidt gik den frygtelige sandhed op for ham. Han ville springe op, men kunne ikke røre et lem, – alt i ham var som knust. Med besvær fik han hovedet drejet så meget om, at han fik øje på den store, mørke masse, der lå i så kort afstand fra ham, og han kunne tydeligt høre bjørnens tunge snøften og se, hvorledes musklerne i dens næsebor arbejdede og arbejdede. Fra det sårede øje strømmede blodet ud og havde foran bjørnen

samlet sig i en stor pøl, men endnu var alt liv åbenbart ikke udslukt.

Med stigende rædsel lagde Hokota mærke til, at den mørke masse kom nærmere og nærmere, kun lidt ad gangen ganske vist, men nærmere kom den, og her lå han selv ude af stand til at røre sig.

Med fortvivlet kraftanspændelse og trods jagende smerter begyndte også han at skubbe sig – tomme for tomme bort fra den selv i dødsstunden så uforsonlige fjende.

Fra nord trak sorte skyer op over himlen. Wazeyah – vinterens gud, stormens og kuldens hersker – ville endnu en gang svinge sit scepter over jorden. Sneen begyndte at falde, først blødt og stille, men snart efter kom – som forløber for snestormen – enkelte pludselige vindkast med huj og hej susende gennem de dybe slugter og kløfter, og en time efter var terrænet omkring Bjørnebækken hyllet i en hvirvlende snefogdans.

Kapitel 2

Penn Duggan – Hokotas hvide plejebror – sad bøjet over sit arbejdsbord i et ganske enkelt møbleret værelse, som med sit tarvelige udstyr stod i så stor modsætning til de øvrige, pragtfulde værelser og sale i hans bedstefars store, rige hjem i Washington. Men det havde været hans værelse, siden han som fjortenårig var fundet hos siouxerne efter at have tilbragt alle sine barndomsår blandt de røde, vilde mænd, og det var det eneste sted, hvor han kunne finde sig til rette i det store hus.

Foran ham lå en vissen gren, i hvis bark der dog endnu tydeligt stod ridset tre tegn – en halv sol, en pil og en kluntet tegning af en hest.

Penn Duggan sad i dybe tanker. Han forstod godt meningen med disse tegn, han vidste godt, at de betød Hokotas farvel, men han grundede atter og atter på, hvorfor hans røde bror ikke havde afventet hans tilbagekomst. Skønt det snart var to år siden, havde han endnu i frisk minde den store skuffelse, han dengang følte, da han kom tilbage med udrustningen fra Independence og kun fandt grenen med Hokotas farvel. Han havde straks påbegyndt eftersøgningen ud over prærien, men var hurtigt blevet indhentet af et bud fra "Håbets Opfyldelse", at hans bedstefar – gamle sir Duggan – lå for døden, og han måtte vende tilbage til Washington.

Siden havde de påfølgende begivenheder grebet dybt ind i hans tilværelse og lagt fuldt beslag på hans tid, – bedstefaderens død, overtagelsen af det store hjem og den mægtige formue, optagelsen i oberst Scotts rytterregiment, hvor han for kort tid siden var blevet løjtnant, og nu i de

allerseneste dage havde hans regimentschefs datter, den overordentlig smukke og indtagende miss Margaret – ganske vist i al hemmelighed – lovet ham sin tro.

Selv om Penn Duggans tanker tit og ofte var vandret på langfart ud over den endeløse prærie, og længslen efter drengeårenes frie og herlige liv mange gange havde fået blodet til at brænde i hans årer, havde han dog endnu ikke haft lejlighed til at søge efter Hokota, som han stadig omfattede med rørende broderkærlighed. Grenen med tegnene i barken havde han trofast opbevaret, men hvad det var, som pludselig havde indgivet ham den indskydelse nu til morgen at tage den frem fra gemmet, kunne han ikke rigtig blive klar over.

Penn Duggan var så fordybet i sine tanker, at han slet ikke hørte døren på op. Det var hans gamle lærer og ven, dr. O'Farrell, som trådte ind.

"God morgen, Penn," næsten råbte han, og Penn Duggan rejste sig med et sæt, "og til lykke, til lykke, min gamle dreng."

"Men med hvad dog, doktor?"

"Penn, Penn, mig narrer du ikke. Og forresten er det allerede nu ude over hele byen. Ét eneste ord – Margaret," og dr. O'Farrell strakte glad sin hånd frem.

"Tak, doktor – ja, jeg skulle jo have sagt det til Dem og kun til Dem – men –"

"Jeg forstår det, jeg forstår det, og til lykke igen. – Så blev det da heldigvis ikke ham, den lumske karl," fortsatte han sagte som for sig selv.

"Hvem?"

"Løjtnant Rogers."

Penn Duggan rejste sig i sin fulde højde.

"Margaret har aldrig nogen sinde brudt sig om –"

"Nej, men han om hende," afbrød dr. O'Farrell ham hårdt, og i det samme faldt hans øjne på grenen, der lå på Penn Duggans bord. Der gik et alvorligt træk hen over hans ansigt, og idet han pegede på grenen, sagde han ganske lavmælt: "Du –du – har taget – grenen fra dengang frem, Penn?"

"Ja, den vil ikke lade mig i ro, doktor. Åh, hvor ville jeg ønske, at Hokota havde ventet på os, men vi kunne da ikke vide det – vel? Vi ville ham da kun godt i alle måder."

"Naturens kaldende røst har været ham for stærk," svarede dr. O'Farrell, "han har ikke haft tålmodighed nok. Overgangen har været ham for voldsom, husk på, hvad han har måttet gå igennem de fire år dernede ved New Orleans hos Thomas Garland – den fordømte slavepisker."

"Ja – jo, det forstår jeg alt sammen, og sådan må det være gået til, men jeg er så bange for, at han nu dybt i sit hjerte vil gemme på et uudslukkeligt had til alle af den hvide race, og vi er da nogle, som er fuldtro venner af den røde mand – De og jeg er det i alle tilfælde. Og så somme tider føler jeg mig som en forræder, jo, jeg gør, for jeg har jo set, hvordan indianeren fortvivlet klamrer sig til sit vildnis, jeg har jo levet så mange år som en af dem selv og har den fulde forståelse af, hvor håbløs fremmed han står over for vor civilisation og kultur. De ved selv, doktor, hvor det somme tider kan brænde i mig af længsel efter at leve livet, som jeg gjorde i mine drengeår – åh, tit og ofte kan jeg ikke forstå et ord af det hele, hvad skal jeg med det store, tomme hus her, hvad skal jeg med alle de mange penge? Vidste jeg dog bare, hvor Hokota var, han må ikke tro, at jeg er som alle de andre. Doktor, det er jo dog os, der er fremmede her

i landet, det er os, der har al uretten, men vi er de stærkeste, og alt, overhovedet alt, tager vi jo fra dem."

Det bankede hårdt på døren, og en ordonnans fra regimentet trådte ind med ordre til løjtnant Duggan om straks at møde hos regimentschefen.

"Dr. O'Farrell, De bliver her nok så længe. De er den eneste, jeg rigtig kan tale med, når jeg har en af mine urolige dage," sagde Penn Duggan, og et øjeblik efter forlod han værelset.

Henne på regimentskontoret var allerede en del af regimentets officerer samlet, og foran sit arbejdsbord sad oberst Scott med et stort stykke papir i hånden.

"Ja, mine herrer," begyndte han, "regimentet går nu en betydningsfuld og vigtig tid i møde, – kort sagt, her er ordre om at afgå til Fort Laramie. Fra alle agenturer indløber meldinger om en voksende gæring blandt indianerne, både pawnee'erne, comancherne, cheyennerne, apacherne og crow-indianerne rører slemt på sig, og ikke mindst siouxerne naturligvis. De ved, at der sidste år [Note 3)] blev fundet guld i "Pikes Peak", og siden er sandsynligvis over 100.000 pionerer draget af sted, og sådan en folkevandring over prærien har naturligvis igen vakt de rødes krigeriske lyster. Nå, jeg kender Dem jo, mine herrer, og De vil være enig med mig om at regne denne udkommando for en ære og en tillid, der vises regimentet. Regimentet har jo nu endogså det held inden for sine egne officerer at have en mand, der ifølge sit tidligere liv har godt kendskab til de røde, De ved, løjtnant Duggan, – han taler siouxernes sprog og må kunne blive os til stor nytte. Nå ja, hans historie kender De jo alle."

Da oberst Scott nævnte Penn Duggans navn, så alle officerer med ét på hinanden, thi de kendte naturligvis alle hans eventyrlige drengetid, og de vidste alle besked om hans store og dybe sympati for den røde race. Hvorledes ville han modtage den afmarchordre, som regimentet her havde modtaget? Oberst Scott kunne ikke andet end lægge mærke til det pludselige røre, som opstod mellem dem.

"De – synes at – studse, mine herrer," sagde han langsomt og med eftertryk på hvert enkelt ord.

"Tillader hr. obersten?" tog adjudanten, løjtnant Rogers ordet, "skal løjtnant Duggan rykke ud med regimentet?"

"Ja, naturligvis. Hvad mener De dog, Rogers – han da frem for nogen."

"Regimentet må vist regne med den mulighed, at han nægter det," fortsatte Rogers, der som adjudant fuldt ud kendte sin chef. Han vidste, at oberst Scott var en hidsig mand, og kunne han, før løjtnant Duggan kom, forud præparere obersten, vidste han, at regimentschefen aldrig veg en hårsbred fra en én gang taget beslutning eller afgivet ordre.

Oberst Scotts pande furedes af dybe rynker.

"Nægte det – nægte det," gentog han højt, "regne med muligheden af, at han nægter det. Jeg forstår Dem ikke, løjtnant Rogers. Hvordan kan en soldat nægte at udføre en ordre?"

Obersten rettede sine hvasse øjne mod adjudanten, og det så ud til, at han forberedte sig til at give den formastelige en ordentlig omgang, da løjtnant Duggan i det samme blev meldt og trådte ind sammen med nogle andre officerer. Rogers havde dog opnået, hvad han ville, og et tilfreds smil spillede om hans

læber, for regimentschefen var åbenbart kommet i rette stemning. Penn Duggan var ellers meget afholdt af sine regimentskammerater, der ikke alene bøjede sig i dyb beundring for hans ualmindelige ridefærdighed, men også forstod at skatte hans ærlige og rettænkende karakter. Kun løjtnant Rogers så på ham med onde øjne og tilgav ham aldrig, at han selv havde måttet trække det korteste strå, for også han havde kastet sine øjne på regimentschefens datter – den indtagende, lille miss Margaret.

"God morgen, mine herrer," hilste oberst Scott kort og gentog derefter sine ord om regimentets afmarchordre, mens han heftigt lod papiret svinge frem og tilbage. Alles øjne var rettet mod løjtnant Duggan. Et øjeblik stod denne som lamslået ved den pludselige og overraskende situation, som her oprulledes for ham. Hørte og forstod han rigtigt, – skulle hans regiment rykke ud og kæmpe mod de røde mænd og drive dem bort fra deres rette hjem? Blodet steg ham brændende varmt i kinderne, og i hans øjne tændtes en glød af fordums vildskab, men hurtigt fik han dog det fulde herredømme over sig selv.

"Som jeg sagde, før De kom," sagde oberst Scott, direkte henvendt til løjtnant Duggan, "kan regimentet være glad for netop nu ved den forestående opgave at have Dem blandt sine officerer. De må kunne blive os til stor gavn, da De har så indgående et kendskab til de rødes liv, ja, og De taler jo også siouxernes sprog."

"Jeg kan ikke følge regimentet, hr. oberst," svarede løjtnant Duggan højt og bestemt.

Atter furedes oberst Scotts pande af dybe rynker, og hidsigt fo'r han op.

"Her er ikke tale om spørgsmålet, om De kan eller ej, løjtnant Duggan, her er tale om en ordre, en bestemt ordre, – De *skal* følge med. Soldaten kender kun til at lystre, lystre blindt og uden betænkning."

Penn Duggan så roligt på sin ophidsede regimentschef. For hans indvendige øje rullede billede på billede forbi fra drengeårenes glade og herlige liv. Han så indianerlejren ligge fredeligt på den vidtstrakte, grønne prærie – solen skinnede varmt på de hvide telte, hvor kvinderne havde travlt med deres huslige gerning, mens jægerne sad om bålet og fortalte om fædrenes stolte og tapre bedrifter. Han så sine barndomskammerater tumle sig i munter leg, og så tydeligt som aldrig før trådte billedet af hans bror Hokota frem. Og nu forlangte man af ham, at han skulle være med til at sprede død og ulykke blandt den race, som kun forlangte at leve sit eget frie liv og jage sit eget vildt på den jord, som dog retmæssigt tilhørte den. – Nej, den tanke var ham så håbløs umulig. Så var det altså alligevel ikke et helt tilfælde, at han netop den morgen havde følt en uimodståelig trang til at tage Hokotas gren frem og lade tankerne vandre tilbage. Forræder mod sin gamle stamme, mod sine gamle venner, – forræder mod sin egen bror, nej, det kunne man ikke forlange. Skulle han benytte sig af sit kendskab til alt, hvad han havde set og lært, mens han var optaget blandt siouxerne, til nu at forråde dem, nej og atter nej.

"Jeg hverken kan eller vil følge regimentet, hr. oberst," slyngede han udfordrende ud.

Det blev oberst Scott for meget.

"De ved, hvad det betyder, løjtnant Duggan," fo'r han rasende op, "har De tænkt på, at det vil medføre straf. Degradering –

udsmidning af regimentet simpelt hen."

"Jeg har tænkt på alt, hr. oberst, men det ændrer nu ikke min beslutning," svarede Penn Duggan roligt og trak vejret lettet.

Oberst Scott syntes i øjeblikket ikke at være rigtig klar over, hvorledes han skulle tage den uventede situation, at en af hans yngre officerer, ja den yngste endda, ganske simpelt hen nægtede ham lydighed, og det tilmed i det samlede officerskorps nærværelse. Årerne i hans pande trådte blodigrøde frem, og han halvt snappede efter vejret, men pludselig rettede han sig op i sin fulde højde, og idet han med synlig anstrengelse forsøgte at bekæmpe sin harme, sagde han i så rolig en tone, det var ham muligt: "Mine herrer, det er mit ønske og min ordre, at alt, hvad der her er foregået, forbliver strengt fortroligt inden for vor egen kreds. Jeg beder Dem på parolstuen afvente mine yderligere ordrer. Løjtnant Duggan bliver her tilbage," og med en håndbevægelse tilkendegav obersten, at han i øjeblikket ikke havde mere at sige.

Tilbage på kontoret blev kun de to. I lang tid gik oberst Scott op og ned ad gulvet for at komme til ro efter den voldsomme ophidselse, men endelig satte han sig foran sit bord.

"Kom lidt nærmere, så jeg ikke behøver at tale så højt," begyndte han, og Penn Duggan trådte hen til bordet.

"Nu er da ikke længere din regimentschef, der taler til dig, Penn, men din bedstefars gamle ven. Du har sat mig i en fortvivlet situation, men den kan reddes endnu. Hvor kunne det dog også falde dig ind?"

"Oberst Scott," svarede Penn Duggan roligt og behersket, "det var ingen forløbelse fra min side, for det er min faste

beslutning, at jeg *kan* ikke rykke ud med regimentet, hvis det gælder kamp mod indianerne."

"Stop – gå ikke videre, du må komme til fornuft og ændre din vanvittige beslutning. Hvad vil det sige, at du – netop du –ikke kan kæmpe mod indianerne? Har du nogen grund til at have sympati for den race – nej, tværtimod, tværtimod. Tænk, dog på, hvad de har gjort mod din slægt; det kan svimle for mig, når jeg tænker på, hvad din bedstefar, min gamle, trofaste ven, har gået igennem i de mange år. Husker du på, Penn, at dine egne forældre blev dræbt af disse lumske vilde, og dig selv har de holdt fanget, til du var fjorten år."

"Ikke fanget, oberst Scott, jeg havde dér en far, som kun har vist mig kærlighed, og – måske lever min bror endnu. Jeg nærer ingen hævnplaner, og det gjorde min bedstefar heller ikke. Hævnen hører mig til, siger Herren vor Gud – de ord sagde han ofte, og dem udtalte han også på sit dødsleje."

"Jeg ved godt, at din bedstefar på sine gamle dage ikke tænkte og handlede, som da han var i sin bedste alder," svarede obersten utålmodigt, "men det skulle ikke ændre dit syn. Nu er du i øvrigt soldat og har en soldats pligter, og – ja, forstår du dog ikke, at en situation som den, der nu forestår, netop er noget for dig. Tænk dog på, at du har alle fordelene på din side frem for nogen af dine regimentskammerater, du, der kender landet, klimaet, sproget –"

"Jeg forråder ikke mine gamle venner," afbrød Penn Duggan.

"Gamle venner, gamle venner, – vrøvl kalder jeg det, vil du miste din stilling, vil du med skam og vanære forlade regimentet, ja, hvis du stædigt står fast ved din sindssvage beslutning, så ser jeg ingen anden udvej, du bliver smidt ud af

regimentet. Vil du ofre alt det for – dine – såkaldte gamle venner?"

"Ja, oberst Scott."

En dyb tavshed fulgte efter Penn Duggans sidste ord. Oberst Scott syntes at føre en hård indre kamp, han trommede nervøst med fingrene på bordpladen, og gang på gang var han lige ved at tage ordet, men opgav det igen.

"Penn," sagde han endelig med ganske lav røst, "tænker du nu også på alt. Min Margaret –"

Penn Duggan rejste pludselig hovedet, og i hans ængsteligt spørgende øjne læste obersten, at her var der måske en mulighed for at bringe den genstridige til fornuft, "– har med glædestårer betroet mig sin dybe hemmelighed. Vil du også ofre hende, Penn?"

Penn Duggan svarede ikke.

"Du må kunne forstå, at enhver forbindelse mellem dig og Margaret er forbi, hvis du holder fast ved din beslutning, du må kunne indse, at hun er løst fra sit ord, hvis du med skam og vanære må forlade regimentet."

Penn Duggan sad stadig tavs med bøjet hoved. At det skulle komme så vidt, havde han slet ikke tænkt. Margaret, – skulle også hun blandes ind i alt dette, var det så ikke hans pligt at skåne hende? Et øjeblik syntes alt at svirre rundt for ham, han så hendes smukke, lyse skikkelse foran sig og syntes at høre hendes vidunderlige, klare og rene stemme sige: "Gør det, gør det," men så forsvandt det billede, og i stedet for befandt han sig i teltet der ude på prærien. Foran ham stod hans far –"Syngende Pil" – stolt at se til i al sin vilde pragt med ørnefjeren vajende fra sit kulsorte hår, og tydeligt hørte han nu

ordene fra dengang, da han til sin grænseløse sorg skulle sendes bort fra siouxernes lejr: "Du må være tapper, "Smilende Øje", som det sømmer sig for en vordende mand. Om få år vil dit folk anse dig for en stor kriger, for du er allerede nu tapper og modig, og dit øje er sikkert, og din hånd er stærk. Måske vil du blive en stor krigshøvding blandt dine stammefrænder, men så ved jeg, at du ikke vil være som mange af dine hvide brødre, for dit ansigt er vel blegt som deres, men dit hjerte er som den røde mands." –

"Du svarer mig ikke, Penn," sagde oberst Scott, og Penn Duggan blev pludselig vækket af sine dybe tanker.

"Jeg har intet at svare, oberst Scott, jeg er fast i min beslutning."

Så var oberst Scotts tålmodighed bristet, nu havde han forsøgt alt – trusler, overtalelser, og nu til sidst endog lagt sin egen datters fremtid på vægtskålen. Heftigt fo'r han op fra stolen.

"Godt, løjtnant Duggan, – det bliver så vel sidste gang, jeg kalder Dem med løjtnantsnavnet. De har selv valgt, og De må nu stå til regnskab for Deres handlinger. Jeg har klarlagt Dem, på hvilken måde Deres militære fremtid bliver afbrudt, og fra nu af er også mit hjem lukket for Dem. Har De mere at fremføre?"

"Nej, hr. oberst."

"Så kan De træde af."

Dr. O'Farrell så ængsteligt spørgende på Penn Duggan, da denne trådte ind i sit værelse.

"Hvad er der dog sket, Penn?" spurgte han, da han blev opmærksom på sin unge vens alvorlige ansigtstræk. Penn

Duggan svarede ikke direkte på hans spørgsmål, men gik hen til grenen, som lå på bordet, tog den i hånden og så længe på den.

"Dr. O'Farrell – de fik mig trods alt ikke til det. Jeg blev ikke nogen forræder."

Kapitel 3

Den blodige kamp, som for seks år tilbage fandt sted ved Platte-floden mellem siouxerne og Jack Harringtons emigrantkaravane, der i sidste øjeblik blev reddet af soldaterne fra Fort Laramie, havde været intet mindre end en fuldstændig katastrofe for Hokotas gamle stammefrænder.

"Syngende Pil" havde dér fundet døden – han, som havde været en dygtig og myndig høvding, og under hvis førerskab stammen var blevet stor og rig på jordisk gods, netop fordi han i så mange år havde forstået at holde sine krigere fjernt fra de hvides veje. Sammen med ham var de bedste og tapreste af krigerne faldet, og de sejrrige hvide var faret grusomt frem mod den erobrede lejr. Det værdifulde bytte af telte og kostbare skind blev læsset på emigranternes "prærieskonnerter", og alt, hvad de hvide ikke selv havde brug for, blev ødelagt. Spredt for alle vinde flygtede de tilbageblevne krigere og jamrende kvinder og børn, og i flere dage afholdt soldaterne en formelig klapjagt på dem. Over alt, hvor de mødte modstand, brugte de hensynsløst deres magt, og lidt efter lidt fik de resterne af den før så stolte stamme samlet sammen i terrænet omkring Laramie-fortet.

Nederlaget havde ramt indianerne hårdt, og for første gang havde siouxerne fået et bevis på den hvide mands uimodståelige magt. Omtrent hele Bjørneklanen, som hidtil havde været den førende, var oprevet, for de havde tappert kæmpet til det sidste sammen med deres høvding, og "Plettet Hund" – den mest betydende i Hundeklanen – opkastede sig nu til høvding over den ilde tilredte stamme.

Det var ham, som måtte afslutte den ydmygende overenskomst med sejrherrerne og gå ind på at holde sig inden for et nærmere angivet terræn, således at han stedse var under kontrol af indianeragenturet ved Fort Laramie.

Stammen sank dybere og dybere i fattigdom og blev mere og mere afhængig af understøttelserne fra agenturet. Krigernes og jægernes moral slappedes, deres forfædres ældgamle våben – bue og pil – erstattede de med gamle bøsser, og billige, brogede tæpper afløste deres bøffelskindskapper. Endnu kunne de unge jægere fra deres ekspeditioner bringe mange og værdifulde skind hjem til lejren, men de blev snart byttet bort med samvittighedsløse handelsmænd for knive, dårlige jernøkser og alt muligt flitterstads, som den røde mand altid har sat så stor pris på. Først og fremmest skyldtes stammens fornedrelse dog det djævelske "ildvand", som siouxerne her for første gang stiftede bekendtskab med, og ulykkeligvis var stammens nuværende høvding – "Plettet Hund" – lidenskabeligt hengiven til denne ødelæggende last.

Det var også længsel efter "ildvandet", der en tidlig julimorgen, endnu før solen var stået op, fik "Plettet Hund" til at rejse sig fra sine tæpper og forlade sit telt. Tæt ved indgangen til dette stod hans yndlingshest – en prægtig skimmel –tøjret. Stille fik han sadlen lagt på den og trak den gennem den slumrende lejr. Underligt nok skænkede han ikke det nogen tanke, at det samme kunne enhver fjendtligsindet rødhud med lethed have gjort. Uden for lejrens indgang svang han sig i sadlen og red hurtigt mod syd, for herfra skulle den længe ventede hvide handelsmand fra egnen om Fort Laramie komme, og "Plettet Hund" vidste, at der skjult i den rummelige

"prærieskonnert"s bund lå både tønder og flasker med den eftertragtede drik. Hjemme i sit telt havde han mange værdifulde skind, som han ved både lovlige og ulovlige midler havde fået som sin andel i de unge jægeres jagtudbytte, så han imødeså denne gang handelsmandens ankomst med større længsel end nogen sinde før.

Han red adskillige mil mod syd, før han nåede op over højdedraget. Her standsede han, for foran ham lå nu – mil på mil – så langt øjet kunne række, præriens græshav vuggende sig i lange, bløde bølgelinjer og allerede gul under sommerens brændende sol. Langt ude græssede en flok brune bøfler, men "Plettet Hund" ænsede dem ikke, ej heller hørte han sanglærken og den hvidvingede sortdrossels glade morgentriller eller skænkede den antilopefamilie, som i kort afstand nysgerrigt betragtede ham, nogen opmærksomhed. Det var ikke som jæger, han spejdede ud over den vidtstrakte prærie, og vildtet interesserede ham i øjeblikket slet ikke, nej, det eneste, han nu ønskede, var at se handelsmandens store vogn med det hvide lærredsovertræk dukke op, for så vidste han, at han, inden solen atter gik ned, ville være ejer af en drik, som kunne få blodet til at brænde på den vidunderligste måde helt ud i det yderste af fingerspidserne.

Mens "Plettet Hund" helt var optaget af sin spejden mod syd, bugtede en skikkelse sig som en slange gennem græsset og nærmede sig mere og mere indianerhøvdingen. Det var Hokota, som under sin stadige søgen efter stammefrænderne var nået til disse egne, hvorhen han vidste, de plejede at drage om sommeren. Nu var han klar til det så længe ønskede møde, for både som jæger og kriger havde han udført bedrifter, som

han vidste, ingen af hans jævnaldrende kunne, opvise magen til. Han havde adlydt den store ånds bud, hentet sin "medicin" ved Bjørnebækken, og han bragte blegansigtets skalp dinglende ved sit bælte, jo, der kunne ingen tvivl være om, at hans ærgerrige drømme nu ville blive opfyldt, og den store dag være nær, da han med hæder kunne fæste ørnefjeren i sit perlesmykkede hår. Hvad ville mon jægerne derhjemme i lejren sige, når han fortalte dem om sin sidste store bedrift deroppe ved Bjørnebækken, ville de tro ham, når han fortalte dem alle de frygtelige enkeltheder fra kampen – om, hvorledes han selv havde ligget næsten to døgn begravet under sneen, og, da han endelig fik kræfter nok til at grave sig ud, havde fundet bjørnen død ikke en arms længde fra sig. Men de måtte tro ham, for han bragte jo bjørnens skind med sig.

I lang afstand havde Hokota oppe fra højdedraget opdaget den enlige rytter, hvis omrids tegnede sig så skarpt, og med største forsigtighed havde han sneget sig nærmere, for det kunne jo lige så godt være en mand fra en fjendtligsindet som fra en venligsindet stamme. Hans bue og pil lå skudklar i hånden, og han var rede til at springe lynsnart op, hvis han skulle blive opdaget. Nu måtte han være nær nok til at kunne afgøre, fra hvilken stamme manden var, og forsigtigt dukkede Hokota hovedet op mellem det høje græs. De to hvide ørnefjer, som stod kækt til vejrs fra rytterens hoved, fortalte ham, at det var en høvding, han havde foran sig, for de sad således, som kun høvdinge måtte bære dem, og – hvad var det? – var ikke mønstret på hans nøgne overkrop det samme, som siouxerne brugte? Hokotas hjerte begyndte at hamre hårdt mod hans ribben, og han anstrengte sine øjne til det yderste, men i det

samme snurrede rytteren sin hest rundt og huggede sporerne i dens flanker. I et blinkende nu forsvandt Hokota dybt ned i græsset, og et øjeblik efter susede rytteren så tæt forbi ham, at han tydeligt kunne se hans ansigtstræk.

"Plettet Hund", fo'r det gennem Hokotas hjerne, men inden han kunne komme sig efter den pludselige overraskelse, var rytteren så langt borte, at det ville være umuligt for ham at råbe ham an.

"Plettet Hund" – det var jo en af hans stammefrænder, så måtte lejren være nær og, – men hvordan kunne det være, at "Plettet Hund" bar de hvide ørnefjer på høvdingevis – han var jo fra Hundeklanen, men høvdingeslægterne og de fornemste medicinmænd var dog fra Bjørneklanen. En lille stund stod Hokota tavs overvejende, men snart blev denne og lignende tanker fortrængt af den ene, store og glædelige tanke, at nu måtte han være nær ved sit mål, nu kunne han ikke være fjernt fra sine stammefrænders lejr. Han måtte følge "Plettet Hund"s spor, mens det endnu var friskt, så kunne han altid senere vende tilbage til det sted, hvor bjørneskindet og hans øvrige ejendele lå. Glæden over det uventede møde fik ham til at løbe i lange spring hen over prærien – han anede jo endnu ikke på det tidspunkt noget om den store og dybe skuffelse, der ventede ham hjemme i "Syngende Pil"s tidligere så rige og lykkelige lejr.

Hen imod middagstid nåede Hokota så nær lejren, at han fra sit skjulested tydeligt kunne iagttage denne. Hans øjne søgte straks det sted i teltenes rundkreds, hvor før hans faders høje, hvide telt havde stået, og han fik sin antagelse bekræftet, for bundet uden for teltet stod her den prægtige skimmel, han havde set om morgenen, så "Plettet Hund" måtte nu være

stammens øverste mand. Underligt nok, at der ikke var flere telte, og de så alle så snavsede og medtagne ud, og hvor var hestene? – Jo, dér længere borte langs floden græssede de, men der var jo heller ikke nær så mange, som han havde ventet at se.

Hokota havde været sikker på at finde lejren i travl beskæftigelse med forberedelserne til bøffeljagt, for "Plettet Hund" havde jo dog om morgenen set den store bøffelhjord sydpå og var redet i vild fart tilbage, men hestene græssede jo roligt derude, og der var så underligt tomt omkring teltene, mens så godt som alle beboerne tæt uden for lejren var optaget af de forskellige lege og spil. Hokota hørte deres råb og skrig, og han kunne ikke andet end tro, at lejren måtte have fuldt op af kød, siden de alle så glade kunne gå op i deres leg.

Dér spillede de unge piger og kvinder deres særlige spil med den store bold af dyrehud, stoppet med antilope- eller bøffelhår. De løb frem og tilbage og sparkede med fødderne til den, idet det gjaldt om at beholde bolden længst muligt, nå – det var et kvindespil, og det interesserede ikke Hokota så meget, men derhenne var drengene travlt beskæftiget med deres kasteleg, og det spil havde tidligere moret ham meget.

Kasteredskabet består af et svagt krummet stykke ben, dannet af et bøffelribben og fire tommer langt. Den ene ende er tilspidset og forsynet med en hætte af horn, og nær ved den anden ende af benstykket er der boret skråtløbende huller, i hvilke der er fæstet dele af stærke fjer for at holde det i balance under flugten. Det gælder da om ved et underhåndskast at få benstykket til at slå mod jorden med den højrunde side, således at det preller af og springer i vejret flere gange. En øvet kaster kan sende det et forbavsende langt stykke bort.

Men snart var Hokotas opmærksomhed mere henvendt på de ældres stokkespil, som absolut var den røde mands kæreste spil. Det blev spillet med en ring eller et hjul, lavet af råbarket læder, og hver spiller havde sin lige, smækre og tilspidsede stok, som var fem fod lang, og som det gjaldt om at kaste gennem ringen, når denne rullede hen over jorden, der omhyggeligt var jævnet og renset for græs og sten. Den ene af spillerne holder sin stok i venstre hånd, parat til at sætte fart på ringen med den højre. Når de begge er klar, og alle de uundgåelige væddemål er indgået, sættes der fart på ringen, og i hurtigt løb søger de at indhente den. Når ringens fart er sagtnet lidt, kaster de deres stok, idet de forsøger på at få den helt igennem. Det lykkes dem sjældent, men sædvanligvis har den ene eller begge stokke ramt ringen og fået den til at vælte. Points bliver så regnet efter den afstand, som ringen har fra forskellige mærker på stokken. Selve spillet fordrede stor hurtighed og behændighed fra de kæmpendes side.

Hele eftermiddagen kredsede Hokota uden om lejren. Snart var hans opmærksomhed taget fangen af alt, hvad han så, snart overvejede han, på hvilken måde han skulle vende tilbage til sine stammefrænder. Han måtte jo have sit bjørneskind med og sin bue, lavet af fint tildannede og afpassede dele af bjergfårets horn og beviklet med senestrenge. Men han kunne ikke komme til lejren belæsset som en kvinde, han måtte have en hest. Skulle han søge ud over prærien, indtil han fik lejlighed til at røve en hest, som han nu snart havde gjort så mange gange, eller kunne han ikke lige så godt tage en af sin egen stammes heste, ligegyldigt hvis det var, for han kunne jo give den tilbage til ejermanden. Jo, det sidste var absolut det bedste, – når mørket

faldt på, ville han liste sig ned til hestenes indelukke og i nattens løb hente sine ejendele, og så i morgen –i morgen ville han komme ridende tilbage. –

Endelig syntes lejren da at ville falde til ro. Til langt ud på aftenen havde ilden lyst op i teltene, et sted dansede og sang de, et andet sted var et stort selskab optaget af at spille "effen eller ueffen", men nu blev der efterhånden mørkt i teltene. Det var også på høje tid, for om lidt ville månen stige op og gøre Hokotas forehavende endnu vanskeligere. Vel var det ikke første gang, han skulle prøve på at snige sig ind i en lejr, men aldrig før havde han følt denne prikkende uro i blodet så stærkt som netop nu i denne nat. Her stod vel sagtens ikke hans liv på spil, for han kunne jo altid give sig til kende, hvis han blev opdaget, men han udsatte sig så for at blive til latter blandt sine stammefrænder, og den tanke var Hokota værst af alle.

Ubemærket nåede han ned til hestenes indelukke, og hans øjne anstrengte sig i mørket for at finde den bedste og hurtigste hest ud, da han pludselig fik den idé at tage selve "Plettet Hund"s prægtige skimmel, ja, ingen anden end netop den skulle det være. Det var ingen bedrift at tage en hest her fra indelukket, som lå ubevogtet hen, men ville det lykkes ham at få skimlen ud gennem lejren, ville sikkert alle krigerne tale lovord om ham.

Forsigtigt listede han sig op til selve lejren og lå en tid lang så tæt op til et af teltene, at han tydeligt kunne høre de sovendes regelmæssige åndedræt derinde. Flere gange rejste han sig op, men blev hver gang forstyrret, snart af en vagtsom hunds knurren, snart af fodtrin, som nærmede sig betænkeligt hans

skjulested. Endelig tog han mod til sig og krøb så flad som muligt hen over jorden, indtil han nåede bag det næste telt. Således fortsatte han fra telt til telt, og nu var der kun det sidste, åbne stykke tilbage hen til stedet, hvor skimlen stod bundet.

Han var kun nået halvvejen, da pludselig døren til et af teltene på den anden side lejrkredsen blev slået op, og en høj skikkelse trådte ud. Der var endnu lys inde i teltet, og i skæret kunne Hokota se, at manden bar en tallerken i hånden, så han kom åbenbart fra besøg hos en ven. Hos indianerne medbringer hver gæst altid selv sin tallerken eller skål og sine spiserekvisitter.

Hokota stivnede i et nu og gemte hovedet, for han vidste, at i mørke er det navnlig øjnene, der forråder. Med voldsomt bankende hjerte fulgte han den svage lyd af mandens fodtrin, og til sin forfærdelse hørte han, at de kom nærmere og nærmere. Han måtte kikke op, jo – manden stilede lige mod ham, om få øjeblikke ville han støde på ham, og så var alt tabt. Der var ikke tid til at krybe uset tilbage, og sprang han op, kunne han vel nok redde sig ved ilsom flugt, men så havde han ikke gennemført sin plan.

Men Hokota var trænet i koldblodig optræden, og i et nu stod det ham klart, at kun ved list kunne han nå målet. Langsomt gled han op i den stående stilling og bøjede sig atter ned, som om han ville rette noget på sin mokkasin, imens han skottede hen mod manden for at blive nøjagtig klar over, hvilken retning han gik i. Så rejste Hokota sig atter op og fortsatte langsomt og værdigt hen imod et af teltene. Han trak vejret lettet, thi manden bag ham havde åbenbart ikke fattet nogen mistanke.

Hokota drejede hovedet lidt om og opdagede nu til sin forfærdelse, at manden havde forandret retning og nu atter gik lige imod ham. Der var intet andet at gøre end at spille højt spil, og lydløst slog Hokota døren til side i det telt, han var ud for, og trådte ind. Til alt held var der ingen hund herinde, og beboernes regelmæssige åndedræt tydede på, at de alle sov fast. Nu var der kun det forfærdelige tilbage, hvis det netop var den andens telt, han var kommet ind i, så han om lidt var fanget som en præriehund i sit hul. Med tilbagetrængt åndedræt lyttede han anspændt, – nu var fodtrinene lige ud for ham, – standsede de ikke? – Nej, nu fortsatte de videre.

Endnu nogen tid stod Hokota stille som en statue inde i teltet for at komme til ro oven på den ophidselse, men endelig tog han mod til sig og forsvandt lige så lydløst, han var kommet, uden at teltets beboere på nogen måde blev forstyrret i deres søvn.

Atter begyndte han at snige sig fra telt til telt, og denne gang lykkedes det ham at komme uset hen til skimlen. Han fik dens reb løst og lagde løkken om dens underkæbe, mens han beroligende klappede dens bløde mule. Nu var der vejen ud, og den måtte gå tværs over lejrpladsen og gennem lejråbningen, for trak han hesten bag teltene, ville de andre dernede i indhegningen nok blive urolige og med deres vrinsken vække lejren.

Til at begynde med trak Hokota hesten, idet han forsigtigt så sig om til alle sider, men pludselig syntes han, at noget bevægede sig ved det nærmeste telt, og i et spring var han på skimlens ryg. Da denne følte rytterens ben i sine flanker, slog

den straks over i galop, og Hokota mærkede til sin glæde, at skimlen var en hest af rette slags, hurtig og udholdende.

Om få øjeblikke ville han være ude af lejren, og før de andre kunne forfølge ham, ville han være langt, langt borte. Han følte blodet bruse i sine årer af vild glædesfølelse, og intet kunne standse ham, han måtte på ægte krigervis skrige den ud og ægge sine modstandere. Han bøjede nakken tilbage og skreg sin fars – "Syngende Pil"s – skingrende kampråb ud over den slumrende lejr, mens han huggede sine hæle i skimlens flanker, så den styrtede af sted i vild fart.

Næsten i samme øjeblik, som skriget lød, var lejren på benene. Ud fra alle teltene styrtede beboerne – mænd, kvinder og børn, og alle vegne fra lød der skrigen og råben. "Plettet Hund" opdagede hurtigt, at hans yndlingshest var borte, og begyndte at give ordre om at forfølge den dristige hestetyv. Mændene styrtede ned til hestenes indelukke, men her var alt roligt, kun "Plettet Hund"s skimmel savnedes. Mens de her diskuterede, hvem ransmanden vel kunne være, kom en mand, som haltede stærkt på det ene ben, hen til den største af grupperne. Det var "Hvide Bjørn", der i tidligere tid havde været en anset kriger og jæger og en af "Syngende Pil"s betroede mænd, men siden han ved kampen med emigrantkaravanen var kommet til skade med sit ben, var hans navn forandret til "Kroget Ben". Den røde mand skifter hyppigt navn.

"Venner," sagde han højtideligt, "det er til ingen nytte, at I springer på jeres heste. Jeg lå vågen i mit telt, og mit øre skuffer mig ikke. Det er "Syngende Pil"s ånd, som har hentet skimlen, for som jeg siger jer, jeg lå vågen, og det var hans kampråb, jeg hørte."

Kapitel 4

Allerede ved middagstid næste dag var sioux-lejren faldet tilbage til sin vante, døsige ro. De udsendte ryttere var vendt tilbage uden at kunne oplyse noget om den mystiske nattegæst, men måske havde "Kroget Ben"s hemmelighedsfulde ord også påvirket dem og fået deres eftersøgning til at blive mindre virkningsfuld. Drengene og de unge mænd havde genoptaget deres kaste- og stokkespil, og i sit telt sad "Plettet Hund" i utålmodig venten på den hvide handelsmands ankomst.

Pludselig opstod der røre på drengenes kastebane. En af dem havde med sit skarpe øje opdaget en lille prik langt mod syd, og snart efter var de klar over, at det var en rytter. Spillet standsede overalt, og alle rettede deres blik mod syd.

"Det er "Plettet Hund"s skimmel," blev der noget efter råbt, og straks var der nogle, som løb til lejren for at bringe budskabet herom til høvdingen og de ældste.

Rytteren kom nærmere og nærmere, og det var nu alle klart, at han stilede lige mod lejren. Derfor red de mænd, som allerede havde kastet sig på deres heste, heller ikke ud, men holdt stille i nærheden af lejren. Hvem kunne denne underlige fremmede dog være, som her af sig selv kom tilbage og på den selvsamme hest, han havde røvet den foregående nat? "Kroget Ben" måtte have talt sande ord, – dette her kunne ikke gå naturligt til, og en dyb forventningsfuld tavshed bredte sig mellem alle – mænd, kvinder og børn.

Da Hokota nærmede sig lejren, tog han sin hest lidt op, og hans holdning blev om muligt endnu rankere. Hans hjerte bankede vildt af glæde, og ingen sejrende, laurbærkranset

feltherre har under sit indtog i oldtidens Rom følt sig mere stolt på sin triumfvogn end Hokota her, hvor han efter de mange års lidelser og strabadser, kampe og sejre vendte tilbage til sine stammefrænder. Den vældige gråbjørns skind havde han malerisk anbragt over skimlens ryg, sin kunstfærdige bue holdt han i hånden, og på ryggen prangede hans gamle, ørnefjersprydede skjold med de dybe mærker fra "medicinbjørnen"s skarpe kløer. Selv havde han malet sig festligt i ansigtet, på halsen og de nøgne arme, mens han på kroppen bar en hvid dyreskindstrøje for at skjule den hvide slaveejers beskæmmende brændemærke på skulderen.

Mængden foran lejråbningen rykkede af sig selv tilbage til begge sider, og under en summen af hemmelighedsfuld hvisken red Hokota med stolt og værdig holdning igennem for at komme op til høvdingens telt. Pludselig banede en mand sig gennem mængden og styrtede, så hurtigt hans dårlige ben tillod det, hen til den fremmede rytter.

"Hokota! – det er Hokota, venner!" råbte han med høj røst, ""Syngende Pil"s søn er vendt tilbage til sine brødre."

Hokota drejede hovedet om og genkendte straks sin gamle ven, hvis navneforandring han dog naturligvis ikke kendte noget til.

"Dine øjne bedrager dig ikke, "Hvide Bjørn"," svarede Hokota, men resten af hans ord druknede i den pludselige råben og skrigen, som fulgte efter "Kroget Ben"s udråb. Spændingen var udløst, og alle trængte sig nu om skimlen for at betragte "Syngende Pil"s søn og høre hans ord, men nu kom lejrpolitiet ilende til oppe fra teltene. Her stod "Plettet Hund" omgivet af sine underførere og ventede utålmodigt på gådens løsning.

Hverken han eller hans følge forstod det pludselige røre i lejren, eller hvad der var grunden til de høje glædesråb, men hans høvdingeværdighed forbød ham at forlade sit telt for at skaffe sig oplysning herom.

Lejrpolitiet skaffede hurtigt plads, og Hokota red foran lejrens ældste. Som på et givet signal hørte al skrigen og råben op, og der blev med ét dødsstille. Hokota sprang af hesten, og hver eneste i lejren kunne høre hans ord.

""Plettet Hund", jeg bringer dig her din hest tilbage."

Sioux-høvdingen stod et øjeblik som lamslået. Hans øjne slugte den ranke, prægtige ynglingeskikkelse, der med selvbevidst stolthed knejste her foran ham, og hans blik gik undrende fra det vældige bjørneskind, som faldt ned over skimlens flanker, til den prægtige bue af bjergfårets horn og det fjerprydede skjold. Alt hos ynglingen talte til hans onde samvittighed, – ja, sådan havde også han og de andre af stammens krigere og jægere været i ungdommens år, haft samme kraftige, smidige skikkelse, samme stolte, knejsende holdning og samme prægtige, krigeriske udrustning. Hans øjne faldt på den indskrumpede tingest, der hang ved Hokotas bælte, og han forstod, at trods sine unge år havde ynglingen dér foran ham allerede betrådt krigerens vej og hentet sig trofæet – blegansigtets skalp. "Plettet Hund" havde hurtigt kendt Hokota, og han var klar over, at dennes tilbagevenden til stammen betød den største fare for Hundeklanens indflydelse og hans egen stilling som høvding, for mindet om "Syngende Pil"s stolte høvdingeskikkelse var endnu friskt og levende. Bjørneklanen kunne atter om få år vokse sig stærk, og stemningen hurtigt vende sig til fordel for ham, der var rette arving til

høvdingeværdigheden. Med spottende smil om læben tog "Plettet Hund" ordet.

"Og nu kommer du til mit telt for at fordre din belønning, for det regner du vel for en stor bedrift?"

Hokota lod sig ikke bringe ud af fatning ved "Plettet Hund"s mere end kølige modtagelse, men svarede roligt og værdigt:

"I to somre og vintre har jeg vandret ene om i landet, efter at blegansigterne har holdt mig fanget siden den store kamp, dengang vi mødte de mange vogne, men nu er jeg vendt tilbage, og jeg bringer dig ikke alene din hest, men også det bjørneskind, som dækker dens ryg, for det var den store ånds vilje, at jeg skulle kæmpe med gråbjørnen ved Bjørnebækken og hente min "medicin", før jeg vendte tilbage til mine stammefrænder."

En bevæget mumlen opstod i den store forsamling, som stod uden om Hokota.

"Hører I det, hører I det, – Hokota har kæmpet med "medicinbjørnen" ved Bjørnebækken."

"Det var den, som dræbte "Blå Hejre"."

"Det var den, som drev alle vore jægere på flugt," og lignende ytringer summede fra mand til mand.

Dog – "Plettet Hund" deltog ikke i den almindelige beundring, men vendte sig med en spottende latter om mod sine tilhængere.

"Hører I det, venner? Ham, vi for ikke mange somre siden så lege med de andre drenge mellem vore telte, og hvis pil knap kunne forstyrre vore hunde, når de lå døsende i middagsvarmen, han er nu blevet en stor medicinmand. Han har ene kæmpet med gråbjørnen, og ser I det ikke, venner, han

har på sin vej hjem til os fundet en skalp, og nu er han vendt tilbage for at underholde os, når vi sidder omkring ilden. Vi vil samle alle vore ørnefjer sammen, så han kan lave sig en krigshætte, for jeg tror, han er en stor kriger."

Blodet fo'r Hokota brændende varmt i kinderne, for det at blive til spot og latter er for den røde mand det værste af alt, men dybt i ham lå endnu den nedarvede ærbødighed for alderdommen, og den tvang ham til at styre sin tunge.

"I fire somre og vintre var jeg blegansigternes fange," svarede han stadig rolig og behersket, "og jeg var som en, der ikke husker noget, men en dag kom "Smilende Øje" – han, som var min bror og bedste ven, og fra den dag husker jeg alt igen. Og jeg gik til svedehytten, og den store ånd hørte mine bønner. "Tre Lejrbål" kom til mig i drømme, og han ville, at jeg skulle opsøge bjørnen og hente mig min "medicin" og derefter vende tilbage til mine stammefrænder for at hævne min far – "Syngende Pil"."

"Hvad var det, jeg fortalte jer, venner?" afbrød "Plettet Hund" ham, "hører I det ikke selv, at han er en vældig medicinmand. Den store ånd er kommet til ham ridende på en ørn, og nu vil han fortælle os vidunderlige historier om alle sine syner."

"Jeg er vendt tilbage for at hævne min far," svarede Hokota fast og bestemt, "og jeg vil pryde mit bælte med blegansigtets skalpe, for jeg så jo med mine egne øjne, at det var deres "hemmelighedsfulde jern", som dræbte ham. Vel er jeg ung, "Plettet Hund", men mit øje er sikkert, og min hånd er stærk, og her ser du skalpen af det blege ansigt, hvis fange jeg var."

Med stolt og selvbevidst mine holdt Hokota den indskrumpede lædertingest højt i vejret, og en beundrende mumlen summede gennem mængden. "Kroget Ben" havde

imidlertid banet sig vej frem, så han nu stod lige ved siden af Hokota.

"Og nu er du kommet tilbage," tog "Plettet Hund" atter spottende ordet, "for at tage dig af enkerne og de faderløse børn efter alle de krigere, som fulgte din far og blev dræbt af vore fjender, dengang han var deres fører på krigsstien."

""Syngende Pil" var os alle en god fører!" råbte "Kroget Ben" pludselig med høj røst, og straks opstod der røre blandt mængden bag ham.

Høvdingen så rasende på det dristige medlem af den før så mægtige, men nu så fåtallige Bjørneklan. Han kendte hans sindelag og vidste, at han ville benytte enhver lejlighed til at modarbejde ham.

"Jeg har ikke kaldt dig til rådsilden," svarede han og gav tegn til lejrpolitiet, at han ønskede pladsen foran sit telt ryddet. "Kroget Ben" var dog ikke til sinds at ville adlyde. Han så sig om, som for at finde støtte hos de andre; heftige ord lå ham allerede på læben, og ingen ved, hvad følgen heraf var blevet, hvis ikke nogle af mændene fra yderkredsen var begyndt at råbe op, idet de pegede ivrigt mod syd. Alles øjne vendte sig herimod, og alle var klar over, at det var den hvide handelsmands vogn, som nu kom til syne. Mængden skiltes pludselig, og sioux-høvdingen viste synlige tegn på uro.

"Find dig plads i et af teltene," henvendte han til Hokota, "din far efterlod mange tomme pladser i Bjørneklanen, og senere skal jeg sende bud efter dig, at du kan erfare min vilje."

Så vendte "Plettet Hund" ham ryggen og gik ind i sit telt.

Hokota stod helt fortumlet og vidste i øjeblikket hverken ud eller ind. Hans stolte drømme om en festlig modtagelse hos

sine gamle stammefrænder og hans ærgerrige forhåbninger sank sammen i håbløs ruin. I stedet for hæder og berømmende ord havde "Plettet Hund" kun mødt ham med sårende og hånende ord; havde han da ikke udført både en jægers og en krigers bedrifter, havde han ikke ene kæmpet mod gråbjørnen, og bragte han ikke blegansigtets skalp? – Nej, det måtte være en ond drøm.

"Kroget Ben" lagde sin hånd på hans skulder, og Hokota fo'r sammen.

"Følg med mig, Hokota, og det vil være en hæder for mit telt, om du søgte dig en plads dér."

Uden at svare fulgte Hokota sin gamle ven, i hvis telt han i tidligere tid havde tilbragt så mange glade timer. Han havde endnu ikke klar opfattelse af det, som var sket, og gik som i drømme med bøjet hoved, således at han end ikke fik oprejsning for sin store skuffelse ved at bemærke de mange beundrende blikke, der fulgte ham. Det var ikke alene de helt unge, som i dybeste betagethed stirrede på ham, men også hos mange af de ældre stod Hokota i sin prægtige udrustning som en mindelse om herlige, svundne dage.

"Kroget Ben" fik sin gæst anbragt på et bjørneskindstæppe, og i lang tid herskede der dyb tavshed i teltet, inden han endelig tog ordet.

"Mit hjerte glæder sig ved at se dig, Hokota, for jeg mærker, det bevæger sig på samme måde, som da jeg første gang som ung mand var med din far på krigsstien, og aldrig skal jeg glemme det, selv om det nu siden dengang har været sommer og vinter så mange gange, som jeg har fingre og tæer. Oh, dengang var jeg ung og stærk, som du nu er, men nu er mit

hjerte svagt, for mit hoved er fuldt af mange sørgelige tanker, og mit ben er kroget som en bue, der spændes."

""Hvide Bjørn", er du da den eneste, hvis hjerte glæder sig ved at se mig igen?" spurgte Hokota og så op.

""Hvide Bjørn", ja, det var mit navn, dengang du var hos os, men nu er det "Kroget Ben", og det skal du vide, Hokota, at jeg stod som sidste mand ved din fars side i den store kamp, men "de lange sværd" (soldaterne) flængede mit hoved, og de slog mig med deres bøssekolber, så mit ben brækkede mange steder, og der gik lang tid, inden jeg atter fandt tilbage til lejren. Mange gange har jeg tænkt på dig og "Smilende Øje", men ingen af jer kom tilbage, og til sidst troede jeg, at I også var dræbt, for kvinderne fortalte mig, at I rev jer løs, og trods det I begge kun var drenge, styrtede I jer dog ud i kampen, dengang de andre flygtede bort fra lejren. Bedre var det måske, om du aldrig var kommet tilbage, Hokota."

"Kroget Ben" tav. Hokota så spørgende op på ham, men først efter en lang pause fortsatte han:

"Du vil få sørgelige ting at se, ven. Dine slægtninge lever ikke mere, og mændene fra Bjørneklanen kaldes ikke mere til rådsilden. Vore heste tog de hvide mænd, og vi, som i din fars tid havde mange telte og mange skind og altid rigeligt med kød, vi lider nu sult, og om vinteren fryser vi, fordi sneen fyger ind i vore telte, og vore tæpper er tynde som bladene på træerne."

"Men bøffelhjordene strejfer da om i landet," indvendte Hokota, som slet ikke forstod alt, hvad "Kroget Ben" her fortalte ham, "og i går så jeg en stor flok, og "Plettet Hund" så den også."

"Det var ikke bøffelhjorden, han red ud for at møde, Hokota, og vore jægere kan ikke som før ride, hvorhen de vil, for siden

hin sørgelige dag, da din far blev dræbt, bestemmer de hvide mænd, hvor langt vi må flytte vor lejr, og huderne og skindene bytter vore jægere bort for tæpper med mange farver, men de er meget tynde, og for knive og bøsser, som de nu hellere vil bruge, skønt vi alle ved, at bøffelfolket og bæveren og bjørnen og de hurtige antiloper skræmmes bort af tordenen, som lyder fra dem."

Hokota havde rejst sig og stod foran sin vært med knejsende holdning.

"Vi vil drive blegansigterne bort," slyngede han ud med ungdommeligt overmod, "og vore krigere skal hente deres skalpe og bringe deres heste med tilbage."

"Kroget Ben" standsede Hokota med en advarende håndbevægelse og gik hen til døren for at lytte. Uden for tumlede og larmede lejren.

"Vogt din tunge, Hokota, at der ikke skal ske dig en ulykke, inden solen går ned."

"Det er den store ånds vilje, at jeg skal hævne min far," svarede Hokota.

"Kroget Ben" stod stadig lyttende ved døren, men pludselig slog han teltfligen til side.

"Se selv, at min tunge ikke talte løgn," sagde han med dæmpet røst.

Den hvide handelsmands vogn kørte i dette øjeblik ind i lejren, og fra teltåbningen kunne Hokota se, hvorledes alle beboerne trængte sig om vognen. Rundt omkring ham lød høje jubelråb, og flere og flere kom glade løbende til. I stivnet undren fulgte hans øjne vognen, som kom nærmere og nærmere, og pludselig sitrede hele hans krop i et voldsomt ryk,

da han fik øje på blegansigtet, som nok så gemytligt gengældte de glade hilsener, der lød op til ham. Ved siden af ham sad en halvblods indianer, der tjente ham som tolk. Nu svingede vognen op foran "Plettet Hund"s telt, og høvdingen selv kom ud, trådte hen til vognen og rakte den hvide handelsmand sin hånd.

"Jeg sagde dig, ven, at du ville få sørgelige ting at se, og at det måske var bedre, at du aldrig var vendt tilbage. Se selv, nu er blegansigterne vore venner."

"Kroget Ben"s ord fik Hokota til at fare sammen. Hans sorte øjne skød lyn, og hans hånd fattede krampagtigt om buen. Men hans ældre, erfarne ven havde agtpågivende vogtet på hver eneste af hans bevægelser, og i samme øjeblik, som Hokota stod på spring for at styrte sig frem i altforglemmende hævntørst, greb han ham med et fast tag i skulderen og trak ham ind i teltet.

Dagen igennem larmede og støjede lejrens beboere. Den hvide handelsmand gjorde store forretninger, og hans djævelske ildvand begyndte hurtigt at gøre sin virkning.

Som et såret dyr havde Hokota søgt mørke og skjul i "Kroget Ben"s telt. Han havde været rundt i lejren, og over alt havde han mødt fattigdommen – fra den ringe bestand af dårlige heste til de gamle, luvslidte telte og kvindernes klæder, som var så fattige på de før så rige prydelser af perler og kulørte pindsvinepigge. I teltene lå ikke som tidligere et stort forråd af kostbare skind, og mange havde tilbyttet sig dårlige bøsser i stedet for deres gamle, kraftige våben – jo, nederlaget ved Platte-floden havde overalt og på alle måder haft en

skæbnesvanger indflydelse på "Syngende Pil"s gamle sioux-stamme, og seks år havde været nok til at trække den så dybt ned.

Hokota sad tavs i sin gamle vens telt. Alt i ham var som sønderrevet, hans forhåbninger var bristet, og forståelsen glippede på hvert et punkt. "Kroget Ben" lod på indianervis sin gæst være alene med sin sorg og forstyrrede ham ikke med utidige, nysgerrige spørgsmål, skønt han længtes efter at høre om alt, hvad der var hændt "Syngende Pil"s søn i de mange år, han havde været borte.

Sent på eftermiddagen blev der fra høvdingens telt sendt bud efter Hokota. Den hvide handelsmand havde hørt om hans besynderlige tilbagekomst til lejren og ville gerne se den knægt, som ene havde kæmpet med gråbjørnen, hvis skind han havde tilkøbt sig for en latterlig ringe betaling.

Hokota rejste sig, kastede sit skjold på ryggen og greb sin bue. Med ængstelige blikke fulgte "Kroget Ben" ham, da han stolt og værdig gik over mod høvdingens telt, fulgt af en beundrende skare af lejrens ungdom, som dog standsede i ærbødig afstand fra de ældres kreds. Her sad "Plettet Hund" sammen med den hvide handelsmand og de fornemste mænd fra hundeklanen. De røde mænd havde allerede nydt så meget af ildvandet, at de var i oprømt stemning.

"Min hvide bror," henvendte "Plettet Hund" ordet til Hokota, "vil gerne, at du skal fortælle ham om din kamp med bjørnen, for vi har sagt ham, at du er en stor kriger og medicinmand."

Der var stadig det samme spottende tonefald i "Plettet Hund"s tale, men Hokota bemærkede det ikke så meget nu, da han havde hele sin opmærksomhed henvendt på blegansigtet,

der sad på hædersplads i de ældres kreds. Hans blod brændte i årerne, og hans sorte øjne flammede i rasende hævntørst. Den hvide handelsmand havde på sin side også hele opmærksomheden henvendt på Hokota, og målte ham med undrende blik fra isse til fod. Himmel og hav, hvilken forskel var der ikke på ham og de andre, – skulle man ikke tro, at det var ham, den halvvoksne knægt med den knejsende stolthed og værdige optræden, som var høvding, hej, sikken holdning, og kraftig og smidig måtte han være, men for pokker da, – den glød, som luede i hans øjne, tydede ikke på noget godt. Handelsmanden mønstrede nysgerrigt Hokotas bue – ej da – her kunne han forhåbentlig slå en handel af, for hans kenderblik havde straks fortalt ham, at dette stykke våben var af rette slags, og han kendte museer og samlere, der ville give en meget høj betaling for en sådan sjældenhed.

"Sig til min unge bror, at jeg har hørt om hans hæderfulde kamp med gråbjørnen," sagde handelsmanden til sin tolk, som oversatte det i siouxernes sprog, hvilket dog ikke var nødvendigt, for Hokota havde under sit flerårige ophold blandt de hvide erhvervet sig tilstrækkeligt kendskab til engelsk, men herom vidste hverken handelsmanden eller nogle af de andre besked. "Fortæl ham, at mit hjerte har glædet sig derover, og at hans hvide bror vil skænke ham en god bøsse i bytte for hans bue, således at han kan blive en stor jæger, om hvis bedrifter der skal tales viden om."

Hokota forstod alt, hvad handelsmanden sagde, men han ventede roligt, til tolken havde oversat hans forslag, så svarede han med foragt i stemmen: "Dit "hemmelighedsfulde jern" kan du selv beholde, hvide mand, for buen har den store ånd givet

den røde mand, den var også min fars våben, og mine pile flyver hurtigere og sikrere end din torden."

Handelsmanden var forberedt på et afslag, men opgav dog ikke tanken om at få fat på den eftertragtede vare. Han sad lidt og grundede på, om han skulle lade det komme an på en prøve. Selv var han en gammel erfaren skytte, og henne i vognen havde han en langløbet riffel af bedste sort liggende, og den kendte han fuldt ud. Bare han nu vidste, om ynglingen virkelig var så glimrende en bueskytte, som det lod til, eller om det var den røde mands sædvanlige praleri og overvurdering af sig selv.

Men inden han fik tid til at tage sin beslutning, skete der noget, som hurtigt betog ham lysten til en kappestrid. Hans tolk, som åbenbart handlede i forståelse med sin hvide ledsager, havde nærmet sig Hokota og rakte nu en flaske fuld af den elendigste whisky hen imod ham. Rasende greb Hokota flasken, slyngede den højt i vejret og gjorde lynsnart sin bue klar. Et sekund efter forlod pilen buestrengen, og flasken splintrede i luften, men endnu før stumperne var nået jorden, fløj hans næste pil af sted og sendte flaskebunden langt ud over lejren.

Mængden, som stod udenom, brød straks ud i begejstrede tilråb og begyndte uvilkårligt at rykke nærmere, men lejrpolitiet holdt dem med magt tilbage. "Plettet Hund" fo'r rasende op og løftede sin tomahawk, men handelsmanden lagde sig imellem.

"Bryd dig ikke om den spildte drik, "Plettet Hund"," sagde han beroligende, og tolken oversatte det hurtigt, "det var min flaske, og jeg giver dig tilmed en anden, for mit hjerte blev glad ved at se ynglingens færdighed i at bruge sin bue."

"Pokkers til skud," mumlede han for sig selv, "og pokkers til knægt," og henvendt til tolken fortsatte han: "Vi må vist hellere bede major Beatson i Fort Laramie om at tage sig af ham der og få ham bort fra de andre. Han er farlig og bliver det i hvert fald hurtigt med årene, og så er vi færdige med at handle her."

Hokota hørte og forstod hvert ord, men røbede sig ikke med ringeste mine. Hans ansigt lå i rolige folder, og med tavs foragt mødte han det forhadte blegansigts mønstrende blik. "Plettet Hund" ville dog ikke udsætte sig for flere uberegnelige hændelser, og han længtes også efter, at flasken igen kunne gå kredsen rundt, som fredspiben før havde gjort. Han beordrede derfor Hokota til at forlade de ældres forsamling og gå hjem til sit telt.

"Sig din hvide bror," sagde Hokota til tolken, inden han gik, "at jeg læser hans tanker, og lad ham sige til "de lange sværd"s høvding, at jeg frygter ham ikke." Så vendte han sig om og forlod pladsen.

Den hvide handelsmand stirrede forbavset efter ham, og en dyb tavshed bredte sig blandt de ældre. Ingen af dem forbandt Hokotas udfordrende ord med den tanke, at han kunne have forstået, hvad den hvide mand havde sagt på engelsk, og flere af dem syslede alvorligt med tanker, om det alligevel ikke forholdt sig således, at "Syngende Pil"s søn trods sin unge alder var blevet en stor medicinmand, som den store ånd havde åbenbaret sig for. Hvordan kunne han ellers ene have dræbt den vældige gråbjørn, og hvordan kunne han se derind, hvor tanken fødtes. Men snart fik dog ildvandet bugt med deres ængstelige tavshed. Kun den hvide handelsmand flyttede sig uroligt om og begyndte at gøre forberedelser til opbrud. Derhenne fra teltene

råbte og skreg de allerede op, nå, det var kun drengene og de helt unge, som åbenbart var i færd med at give deres begejstring for den usædvanlige bueskytte et hørligt udslag. Luften var dog allerede som ladet med uro, og hvordan ville det så gå senere på aftenen og om natten, når gemytterne rigtigt var kommet i kog, og dans og musik også havde gjort deres ophidsende indflydelse gældende. Pokker skulle også stå i ham knægten, han syntes ikke om de øjne, og hvem kunne vide, hvad han kunne finde på.

Så snart han på nogen måde kunne gøre det uden alt for groft at krænke sine værter, brød handelsmanden op og fik sine fire muler spændt for den tunge vogn. Han uddelte gavmildt til højre og venstre smågaver – knive, økser, spejle, tæpper og broget flitterstads samt restbeholdningen af ildvandet. Det var, ligesom han ønskede at få gjort rent bord og sikre sig venner gennem overstrømmende gavmildhed, alt imens han skyndte sig at blive klar så hurtigt som muligt.

Hans bortdragen fra lejren havde nærmest karakteren af en flugt.

Havde Hokota dagen igennem set meget sørgeligt i lejren, skulle dog aftenens begivenheder bringe ham et endnu sørgeligere syn. Det djævelske ildvand, som mere end noget andet har bragt den hvide race sejren over den røde mand, fik snart omtrent den hele lejr fra besindelse. Dansen omkring lejrbålene gik vildere end nogen sinde, mænd og kvinder tumlede rundt uden at have herredømmet over deres bevægelser, skænderi og slagsmål fandt allerede sted mange

steder, og hæse, drukne stemmer skreg de gamle krigssange ud over lejrpladsen.

Hokota sad atter i "Kroget Ben"s telt aldrig før havde han følt hævntanken brænde og slide i sig som nu. Hvem andre skyldtes alt det sørgelige derude end blegansigtet, som havde bragt dem det ildvand, hvis virkninger han alt for godt kendte fra sit ophold hos Thomas Garland, og nu drog han af sted med vognen fuld af deres skind og våben. Længe sad Hokota tavs og stirrede frem for sig, men til sidst kunne han ikke længere styre sig. Uden at sige et ord til sin vært om sine hensigter, forlod han teltet, sneg sig ad omveje ned til hestenes indelukke, og red så hurtigt hesten kunne strække ud, mod syd.

Kapitel 5

De stakkels muler for den tunge vogn fik lov til at rubbe sig. Den hvide handelsmand, hvis navn var Dick Chadwick, kørte selv og lod hyppigt sin lange pisk suse ned over sit forspand. Han havde sin riffel stående skudklar ved siden af sig, og af og til kikkede han sig om og anspændte sit øre til det yderste, om han kunne høre nogen mistænkelig lyd i mørket bag sig. Føj for pokker, hvad var det da også for en forbandet uro, der sådan pludselig var faret i kroppen på ham, nej, det kunne han min sandten ikke være bekendt – sådan en knægt, hvad kunne han vel gøre ham, men alligevel – de øjne, de øjne, de havde jo været et bundløst dyb af had og hævn.

"Hører du noget?" spurgte han sin halvblods ledsager, hvis skarpere sanser han stolede mere på end sine egne.

"Nej, kun coyoternes nattehyl," lød svaret, "frygter du siouxerne, hvide mand?"

"Vist gør jeg ej," svarede Dick Chadwick ærgerlig over, at den halvblods øjensynligt var klar over hans nervøsitet, "men du kunne vel selv mærke, at de ikke var så rolige i lejren som ellers."

"Du har din riffel, hvide mand."

"Ja, og jeg skal også nok vide at bruge den."

"Men de kommer ikke, for du var klog, hvide mand. Du gav dem alt dit ildvand og forlod dem i rette tid. Vi vil være i sikkerhed, inden din drik har fået deres blod til at brænde."

"Men drengen, du så jo selv, hvordan han forstod at bruge sin bue."

"Mit øje og øre vil fange ham, hvide mand, inden han kan komme inden for pilens rækkevidde, og din kugle rækker

længere end hans pil."

"Vi må få major Beatson til at tage sig af ham. Som jeg sagde dig i lejren, så tror jeg, han trods sine unge år kan blive farlig. Pokker forstå, hvad han mente med sine sidste ord!"

Trods sin hvide far havde den halvblods indianer dog endnu bevaret sin mors slægts faste tro på det overnaturlige, og i fuldt alvor svarede han: "Han har læst dine tanker, hvide mand!"

"Vrøvl!"

"Men major Beatson vil nok gerne tale med ham. Så du, hvad der dinglede i hans bælte?"

"Nej."

"Han havde allerede hentet den hvide mands skalp."

"Det kan jo være en, som han har fundet eller byttet sig til."

"Oh nej, han er søn af "Syngende Pil", og det ved du også selv, hvide mand, at han var en stor kriger og høvding, og hans søn bytter sig ikke en skalp til."

"Er det din mening, at han, som kun var en dreng, allerede skulle have været på krigsstien?"

"Du så jo selv, hvide mand, hvordan han forstod at bruge sin bue," svarede den halvblods med Dick Chadwicks egne ord fra før, men umiddelbart derpå blev hans stemme atter ganske dæmpet.

"Hys-s!"

"Hører du noget?" spurgte Dick Chadwick med en let dirren i stemmen.

"Hys-s! – jeg hører hovslagene fra en hest."

Dick Chadwick piskede på mulerne, men hans ledsager lagde hånden på hans arm.

"Det er bedst at køre roligt, hvide mand. Jeg hører kun en enkelt hest. Giv mig tømmerne og vær selv klar til at skyde. Måske er det en ven."

"Nej, det er ham, det er ham," svarede Dick Chadwick ophidset, men fulgte dog den andens råd og gav ham tømmerne, mens han selv greb sin riffel.

Hovslagene kom nærmere og nærmere.

"Hold stille," kommanderede Dick Chadwick, "og råb ud, hvem det er."

Den halvblods adlød, men der kom intet svar.

Natten var mørk, men Dick Chadwick kunne dog nogenlunde skimte de svage omrids af en hest, som i galop nærmede sig vognen, hvor han selv stod med fingeren på aftrækkeren.

"Råb en gang til – og så skyder jeg," hviskede han ophidset.

Kun en hests vrinsken var svaret på den halvblods råb, og umiddelbart derefter knaldede Dick Chadwicks skud ud i nattens stilhed. Begge stirrede ud i mørket.

"Dér!" råbte Dick Chadwick og pegede frem for sig. I ganske kort afstand så de begge tydeligt en hest, som i en kort bue svingede uden om vognen.

"Din bøsse har talt godt nok, hvide mand, for dens ryg er tom," sagde den halvblods.

Begge lyttede endnu en stund tavse ud i natten.

"Lad os så komme videre," sagde Dick Chadwick med lettet åndedrag, "tag du kun tømmerne, jeg holder mig klar til at skyde."

Atter skrumplede vognen hen over den ujævne jordbund.

"Jeg er vis på, at det var ham, knægten, ja, jeg vidste det jo, jeg kunne se det på ham i lejren, men endnu kan gamle Dick Chadwick nok håndtere en riffel."

Det blev Dick Chadwicks sidste ord i denne verden. Pludselig fo'r den halvblods op med et sæt, men inden han fik tid til så meget som et eneste advarende ord, suste en pil svirrende forbi ham og borede sig dybt ind i halsen på Dick Chadwick, som uden et ord sank livløs ned fra vognen.

Med utrolig behændighed sprang den halvblods ned fra vognen, fik snittet en af mulerne fri med sin skarpe kniv og fløj af sted.

Et øjeblik efter dukkede en skikkelse frem fra mørket, sneg sig først forsigtigt og lydløst hen imod vognen, hvor de tre tilbageblevne muler stod roligt og pustede ud. Da Hokotas øje faldt på den livløse skikkelse, sprang han som en panter over sit bytte.

Et højt, skingrende skrig – siouxernes skalpeskrig – afbrød pludselig nattens stilhed, og rundt omkring fra svarede de omstrejfende coyoters hylende kor.

Hokota havde under sin lange vandring, inden han nåede tilbage til sin gamle stamme, lært at bruge sin omtanke. Da han efter et hidsigt ridt endelig fik øje på den hvide handelsmands vogn, var han klar over, at det ikke kunne nytte uden videre at ride løs på den, for han vidste jo, at blegansigtet havde det "hemmelighedsfulde jern" hos sig. Han var ene mod to fjender og måtte sejre ved hjælp af list. Da han hørte tolkens råb, svarede han ikke, men gled ned fra hesten, som så naturligt ville søge hen til de andre, mens han selv hurtigt kunne løbe uden om for at lægge sig i baghold. Da Dick Chadwicks skud

lød, var Hokota klar over, at hans list var lykkedes, og hans hjerte bankede af glæde. Mørket hjalp ham til at komme vognen så nær, at han var sikker på sit skud, og nu stod han med tindrende øjne bøjet over sit offer, hvis blodige skalp han allerede havde fæstet i sit bælte. Hans tanker fløj tilbage til Thomas Garlands spisestue, hvor han for to år siden havde hentet sit første store sejrstrofæ og for første gang havde følt alt i sig skælve og sitre af mættet hævntørsts fryd. Med et hurtigt greb trak han atter sin kniv af skeden og ridsede på samme sted, hvor han selv bar Thomas Garlands slavemærke, det selvsamme tegn dybt i Dick Chadwicks skulder.

Han tænkte først på at ride tilbage på en af mulerne, da han ude i mørket hørte sin hests urolige vrinsken, og ved siouxernes særegne kalden fik han den snart lokket til sig. Det eneste, Hokota tog fra vognen, var "medicinbjørnen"s skind, som lå sammenrullet under kuskesædet, og så var han klar til at ride tilbage til lejren. Han slængte bjørnens skind over hestens ryg, sprang op og red roligt derfra med hjertet svulmende af glæde og stolthed.

Blandt de mange stjerner, som nu var fremme på himlen, trådte morgenstjernen – solens og månens klartskinnende søn –særlig tydeligt frem, og det blev den, til hvem Hokota rettede sin glade takkebøn.

Først langt ud på natten faldt lejren til ro efter det ubeherskede drikkelag. Rundt om i teltene og uden for disse lå de før så stolte og kraftige krigere og jægere henslængt og sov deres tunge rus ud – kun "Kroget Ben" sad vågen i sit telt og lyttede ængsteligt, om "Syngende Pil"s søn dog ikke skulle

vende tilbage igen. Midt i hans egen sørgelige tilværelse var Hokotas pludselige hjemvenden kommet som et strålende lyspunkt, og hans tanker havde straks beskæftiget sig med den dag, da Bjørneklanen atter kunne blive den førende og Hokota indtage høvdingepladsen. Han måtte arbejde på det, skønt han vidste, at "Plettet Hund" og de ældste i Hundeklanen ville lægge ham alle mulige hindringer i vejen, måske endog benytte lejligheden til at udstøde ham af stammen, men han vidste også, at alle drengene og mange af de unge mænd ville lytte til hans ord, det havde han fået bekræftet ved at være vidne til den begejstring, hvormed de modtog Hokota, og deres hengivenhed over for sønnen af "Syngende Pil" havde han læst sig til i deres beundrende øjne.

Der lød lette, bløde fodtrin uden for teltet, og "Kroget Ben" rejste sig op fra sit bjørneskind. Inden han var nået hen til indgangen, blev teltfligen slået til side, og Hokota trådte ind, slæbende det tunge bjørneskind efter sig. "Kroget Ben"s blik fangede straks den blodige skalp, som hang ved hans bælte.

"Hokota, pas på, at ingen ser dig," sagde han med sagte røst, "dette ville jeg ønske ikke var sket."

Hokota var dog alt for optaget til at lægge mærke til hans bebrejdende ord, og med glad stemme sagde han, idet han pegede på bjørneskindet:

"For anden gang bringer jeg "medicinbjørnen" herhen, og denne gang giver jeg dig den, og se, her er blegansigtets skalp."

"Hyss," tyssede "Kroget Ben", "lad ingen høre dig, og ingen se dig. "Plettet Hund" vil sikkert løfte tomahawken imod dig, når han erfarer dette. Hvor er den hvide handelsmands ledsager?"

"Han flygtede bort, men jeg er glad og tilfreds med blegansigtets skalp," svarede Hokota.

"Om få dage har vi de hvide krigere –"

"Vi vil modtage dem med vore pile."

"Oh, ven! Fortalte jeg dig det ikke, og så du det ikke med dine egne øjne, at nu er blegansigterne vore venner?"

"Nej, ikke mine venner, det er den store ånds vilje, at jeg skal hævne min far, og det var blegansigtet, som dræbte ham og vore bedste krigere, og du ser jo også selv, at hvor hans fod træder, flygter vildtet, og at det er hans skyld, at vore indhegninger er tomme for heste og vore telte for skind; og det er hans skyld, at vore hjerter nu er svage og vore arme uden kraft."

"Kroget Ben" satte sig stille på sit bjørneskind og tog sin pibe frem. Tobaksrygning var hans kæreste adspredelse, og nu trængte han til i ro og fred at overveje, hvad der skulle gøres.

I lang tid herskede der tavshed i teltet, men endelig brød "Kroget Ben" den. Hans overvejelser var til ende, og han havde fattet sin beslutning.

"Inden solen går over himmelbuen, må du have forladt lejren, Hokota. Det er med tungt hjerte, at jeg fortæller dig disse ord, men det er til dit eget bedste. Tag den hurtigste hest i indhegningen, den er sort og har kun ét øje, men det er den mest udholdende, og jeg kender den, for den tilhører mig, men jeg giver dig den. Du har ret, Hokota, at blegansigterne er vore fjender, og aldrig kan der blive venskab mellem dem og den røde mand, men det er til ingen nytte, at du bliver her, for "Plettet Hund" vil sikkert lade dig dø. Du må ride bort igen, ven, men for fremtiden skal du ikke være alene. Jeg vil sende dine tidligere legekammerater og venner af sted herfra, når jeg får

talt med dem, og jeg ved, du vil blive en fører for dem, som din far var det for os. Måske vil I træffe venner, hvis vej ligger fjernt fra den hvide mands vej, og hvis fører ikke er disses venner, hvis hånd han trykker, og i deres telte vil I finde en god modtagelse.

Hokota, du bærer vel stærk "medicin" i din pose, for jeg tror, at bjørnen, hvis skind ligger dér foran dine fødder, var en "medicinbjørn", men jeg vil alligevel give dig det, som jeg ved du vil glædes over, og som vil blive til stor nytte og gavn for dig."

"Kroget Ben" rejste sig, og fra en krog i sit telt fik han en gammel, slidt læderpose, der var omvundet med mange bånd, trukket frem. Med varsomhed tog han på den og holdt den hen imod Hokota.

"Dette hellige bundt har været i Bjørneklanens eje så langt, som nogen mand kan huske tilbage. "Syngende Pil" bar det hos sig, og fra hans døde legeme tog jeg det den aften efter den store kamp, da jeg slæbte mig hen over grønsværet og fandt ham – oh, mine øjne græd mange tårer. Jeg har gemt det siden, at ikke "Plettet Hund" skulle tage det fra mig, men nu skal du bære det, og du skal vise det frem for dem, som jeg vil sende efter dig, når der er fare på færde og det vil gøre jeres hjerter stærke, for det indeholder megen kraft. Mine øjne har aldrig set, hvad det indeholder, for det var ikke mit bundt, men din fars."

"Kroget Ben" tav, og Hokota sad ligeledes tavs og stirrede med dybeste ærbødighed på sin fars hellige bundt. Hans gamle ven havde sat hans tanker i de heftigste svingninger og bragt uro i hans blod. Han prøvede på at sætte sig imod hans plan om atter at forlade lejren og ville først slet ikke høre tale om det, hvis ikke "Kroget Ben" selv fulgte med, men ved sine kloge og

forstandige ord fik den gamle, erfarne indianerkriger dog til sidst gjort sin unge, varmblodige ven forståeligt, at der var ingen anden udvej.

"Kroget Ben" var klar over, at det sandsynligvis betød døden for ham selv, men han var beredt til også at bringe dette offer, kunne han blot redde sønnen af sin gamle fører, som han havde elsket og beundret så højt, og hvad betød døden også for ham, hvis han blot kunne redde stammens ungdom fra at blive, som de ældre nu var.

Da den østlige himmel rødmede i det begyndende daggry, red Hokota på den sorte, enøjede hest bort fra sin gamle stammelejr – ikke et døgn efter, at han var kommet. Dengang havde hans sind været lyst og glad, og hans hjerte svulmede stort af stolte forhåbninger, nu var hans hjerte svagt, og han følte sig så ensom som aldrig før.

Først da solen var helt synlig over horisonten, vendte modet og tilliden, som så mange gange før, tilbage. Han huggede hælene i hestens flanker og galoperede rask hen over prærien ud mod sin ukendte skæbne.

Kapitel 6

Hokota havde det reneste høvdingeblod rullende i sine årer, og det var ham en ganske naturlig sag at lede og styre det lille, halvt hundrede mand, som havde fulgt "Kroget Ben"s råd og anvisninger, men på den anden side var også hver eneste af disse et villigt redskab i hans hånd. Størsteparten af hans lille stamme var hans jævnaldrende og hans gamle legekammerater fra barndomsårene, endvidere havde en del af de unge jægere fra Bjørneklanen sluttet sig til ham, mens resten endnu kun var rene drenge.

Det var ikke nogen let byrde, som her blev lagt på Hokotas unge skuldre, for ikke alene havde kun de færreste af dem heste, men også deres våben og udrustning var meget mangelfuld. I hurtige dagsmarcher førte han dem mod nordvest over mod de bjergrige egne, hvor han mente bedst at kunne klare sig fri for sine fjender, indtil de alle havde fået mere øvelse og træning i jægerens og krigerens håndværk.

Hokota var på færde dag og nat og præsterede det næsten utrolige. Det var ham, som tidligt om morgenen delte sine folk ud til de forskellige grene af dagens gerninger, nogle blev sendt ud som spejdere, at ikke fjender pludselig under marchen skulle overrumple dem fra et baghold, andre skulle opspore vildt og bringe kød med hjem, og resten på travoi'erne transporterede lejrudrustningen. Det var ham, som ved solnedgang valgte lejrpladsen og omhyggeligt stillede vagtposter ud, for derefter ved lejrilden at opmuntre, vejlede og undervise hver enkelt af sine folk. Selv havde han en dyb erfarings kilde at øse af, selv kunne han i alle forhold gå forud

for de andre, og ikke alene drengene og hans jævnaldrende så beundrende op til ham, men også de, der var ældre end han selv, bøjede sig villigt for ham og så i ham deres eneste fører. Og det var endelig ham, som personligt måtte skaffe det meste af den nødvendige proviant, og som i øvrigt flere gange med største fare for sit liv havde røvet en hest fra de småbander røde mænd, som de tilfældigvis traf på.

Hokota havde forstået at bibringe hver eneste af sine unge ledsagere den alvor og beslutsomhed, hvormed han selv gik op i sin opgave. Hidtil havde de tilbragt deres tid med leg og spil og for det meste levet af indianeragenturets understøttelser, men nu var legen blevet til alvor, for de skulle nu selv skaffe sig alt til livets ophold, og den dag var måske ikke fjern, da deres unge høvding ville føre dem på krigsstien mod det blege ansigt. Det var ikke længere drengeleg, når de sad omkring lejrilden og drøftede fremtidens begivenheder, og det var ikke med kunstlet alvor, de lyttede til de alvorlige ord fra deres fører – "Syngende Pil"s søn, som sad der på den øverste plads i kredsen med de to hvide ørnefjer ragende kækt til vejrs i sit sorte hår, nej, det var ikke drengeleg, for han rådede nu for deres liv og velfærd, og fare og død rugede alle vegne og til alle tider derude i mørket. Hver aften tog Hokota Bjørneklanens gamle, hellige bundt, der var sort af røg og ælde, frem. Hvad det indeholdt, vidste ingen af dem, end ikke Hokota, men under dyb, ærefrygtfuld tavshed betragtede de alle denne deres fornemste talisman, som ikke alene gav kræfter til sin bærer, men også til hans ledsagere.

Disse medicinbundter spillede over alt hos indianerne en stor rolle. En mand indlod sig sjældent på et eller andet alvorligt foretagende uden at bære eller henvende sig til sin egen

talisman, som jo ofte var et sådant lille medicinbundt, men foruden disse havde de fleste stammer nogle større – oftest så gamle, at ingen vidste rigtig besked om deres oprindelse, og om hvis indhold kun medicinmændene og tit ikke engang de vidste besked. Den kraft, som den røde mand tillagde et sådant medicinbundt, var knyttet til selve dette, og disse kunne derfor også være genstand for bytte, gave og handel og kunne gå i meget høje priser.

Ved efterårstid var Hokota – præriens drengehøvding – med sine unge ledsagere nået til egnen umiddelbart øst for Rocky Mountains. Her havde han valgt sig en udmærket lejrplads, og mens de andre var i færd med at rejse teltene og indrette lejren – det arbejde, som i en almindelig lejr ellers tilfaldt kvinderne – var han selv redet ud for at se på omgivelserne. Det varede påfaldende længe, inden han vendte tilbage. Solen var gået ned, og hans unge krigere sad ængstelige omkring lejrilden og afventede hans tilbagekomst. Endelig viste han sig, og de gik ham glade i møde, men Hokota gav dem tegn til at fjerne sig igen. Uden at sige noget gik han lidt bort fra lejren og tændte sig et lille bål, hvorover han brændte skovmærker og nåletræets ved. Den sødlige duft trak ind over teltene, og herfra kunne de andre nu se, hvorledes deres høvding snart strakte armene og kroppen hen over røgen, snart tog nogle håndfulde røg og gned sig over krop, arme og ben. Så vidste de, at Hokota havde fundet en bøffelhjord og nu var i færd med at bede alle hemmelighedsfulde magter om bistand, mens han selv rensede sig med den duftende, hellige røg, og ingen af dem vovede at nærme sig ham under disse ceremonier.

Heldet havde i fuldt mål fulgt Hokota på hans spejderekspedition den dag. I kort afstand fra lejrpladsen havde han ikke alene opdaget en temmelig anselig bøffelhjord, men også velbevarede og endnu helt brugelige rester af en bøffelfælde, som måske stammede fra den tid, da den røde mand endnu ikke kendte hesten og derfor navnlig var henvist til at bruge fælder og snarer for at nedlægge de dyr, som var ham så uundværlige til livsopholdet.

Sædvanligvis var en sådan bøffel fælde bygget V-formet, med armene rækkende langt ud over prærien. Armene løb så sammen på toppen af en klippe eller afsats, fra hvilken det var hensigten, at vildtet skulle falde. Hvis klippen var høj og lodret, blev dyrene for det meste dræbt eller livsfarligt såret ved selve faldet, men var afsatsen kun af ringe højde, blev der bygget en indhegning nedenfor, fra hvilken dyrene ikke kunne slippe ud.

Det må have været et overordentligt stort stykke arbejde at bygge en sådan fælde og taget megen tid, men når den til gengæld så stod færdig, var den praktisk talt uforgængelig og kunne holdes vedlige ved ringe arbejde, for bygningsmaterialet var yderst solidt. Uden for selve fældens arme var der slæbt bunker af sten sammen, og disse var stablet i dynger, som var fire, fem fod høje, seks til otte fod i omkreds og stod med en indbyrdes afstand af tyve til tredive fod. De tjente til skjul for jægerne, som skulle drive vildtet hen imod selve indhegningen.

Hele aftenen tilbragte Hokota med forberedelserne til bøffeljagten næste dag. Selv om han havde sin i-nis'-kim – bøffelstenen, som "Kroget Ben" også havde skænket ham, vidste han, at han måtte anråbe alle hemmelighedsfulde magter om

bistand til morgendagens vanskelige arbejde. Før han gik til ro, sammenkaldte han alle og fortalte dem, hvad der forestod, idet han forklarede, hvad hver enkelt mand havde at gøre.

Længe før daggry var alle mand igen på benene. Hokota følte endnu en gang, om han havde bøffelstenen hos sig, og uden hverken at spise eller drikke forlod han lejren. Da de nåede bøffelfælden, anbragte han sine folk på de forskellige pladser, og selv fortsatte han, indtil han kom så nær, at vildtet kunne opdage, hvem han var.

Og nu begyndte han sit vanskelige hverv som "bøffellokker". Han rejste sig i fuld højde, dukkede sig så ned igen, rejste sig atter og svingede rundt med udbredte arme, skjulte sig for lidt efter at bevæge sig halvskjult frem og tilbage.

Bøffelfolket er af naturen meget nysgerrigt anlagt, og det varede ikke længe, før de nærmeste i flokken begyndte at stirre efter Hokota. Efter i nogen tid at have stået således, undrende sig over, hvad det dog var for noget besynderligt noget, gik de nogle skridt frem for nærmere at betragte fænomenet. Dette tiltrak sig hurtigt de andres opmærksomhed, og også de begyndte først at stirre og dernæst at gå frem.

Da Hokota heldigt havde vakt deres nysgerrige opmærksomhed, begyndte han langsomt at bevæge sig i retning af fælden, og mens han stadig fortsatte med sine underlige fagter og sælsomme krumspring, lød hans bøffelkalden:

"Hoo-hoo-hoo-ini'uh-ini'uh-ini'uh!"

Efterhånden som han trak sig tilbage, fulgte bøflerne med, først i langsomt tempo, men efterhånden, som de blev mere og mere ophidsede, slog de over i trav, mens de af og til standsede

for at kikke, og endelig galoperede de. Hokota måtte ligeledes stadig øge sin fart gennem roligt løb, indtil han til sidst, da han nåede ind mellem stendyngerne, måtte styrte af sted, så hurtigt, han overhovedet kunne.

Men nu fik bøflerne andet at tænke på, for fra hver stendynge, de passerede, sprang pludselig fra begge sider Hokotas folk frem – skrigende og råbende af deres lungers fulde kraft og hidsigt svingende med deres kapper. Bøffelfolket var overrumplet, skræk afløste nysgerrighed, og de måtte hurtigt bort fra disse støjende og larmende fjender. Da vejen foran dem var fri, fortsatte de deres fart i denne retning med dybt sænket hoved og halen lodret i vejret. Efterhånden, som de passerede stenbunkerne, fo'r jægerne frem fra disse, og bøflerne blev mere og mere skrækslagne, og vildere og vildere blev deres flugt, indtil de endelig til sidst var drevet inden for selve fældens høje palisadeværk.

Voldsomme scener udspilledes her, for efterhånden som fældens arme snævrede sig ind, blev pladsen mere og mere trang. De stærkeste individer banede sig rasende vej og fejede de svagere bort med deres kraftige horn. Kalve og kvier blev væltet og trampet til døde, kun de stærkeste kunne klare sig her i den panikagtige forvirring. Bag ved dem kom alle jægerne sværmende – hylende og skrigende, og til sidst styrtede de sanseløse dyr over afsatsen, men kun for at kvæstes eller finde sig uhjælpeligt fanget i det stærke indelukke. Også her fandt de deres ubarmhjertige fjender, for pludselig blev det levende oppe på palisaderne, hvor de jægere, som Hokota her havde anbragt, med høje skrig og viften med deres kapper skulle holde bøflerne fra at forsøge på med magt at bryde igennem eller klatre over

indhegningen. Rasende galoperede de indelukkede dyr rundt i kreds, og de blodige scener fortsattes, idet de i deres panik brugte de spidse horn over alt, hvor pladsen ikke var fri.

Da Hokota og de andre kom til, var kun de kraftigste tyre endnu i live, og de blev snart et bytte for deres stærke pile.

Blodbadet var endt, og lidt efter lidt faldt de ophidsede, unge jægere til ro. Deres øjne, som lyste og skinnede af jagtglæde, så beundrende op på deres fører, som her havde udført en så stor og hæderfuld bedrift. Oppe på afsatsen stod Hokota – selv et bytte for den heftigste, indre glæde. Hans tanker gik tilbage til den dag, da han strejfede nøgen og våbenløs om på prærien, og da den store ånd havde sendt ham bøffeltyren, som med ét slag havde forandret hele hans tilværelse. Nu var hans tanker og følelser de samme som dengang, for ingen vidste bedre end han, at bøffelfolket atter var trådt reddende ind i hans liv. De mange, mørke bøffelkroppe, som nu lå neden for hans fødder, betød frelse fra den kommende vinters sult for ham og hans ledsagere, deres huder og skind ville give dem husly og klæder, og senere skænke dem stærke buestrenge.

Kapitel 7

"Nå, kammerat, så må vi vel hellere se at komme ind til bredden og stoppe op for i dag."

Det var Jack Harrington, der henvendte disse ord til sin ledsager – Willy Bell, som fuldt ud havde holdt det løfte, han havde aflagt for syv år siden, da Jack Harrington havde fundet ham mere død end levende efter den meget hårde medfart, der var blevet ham til del i siouxernes lejr. De to uforsonlige grænsejægere havde siden den dag – den samme, som greb så dybt ind i både "Smilende Øje"s og Hokotas tilværelse, været uadskillelige ledsagere, og foruden at passe deres jægergerning her ude i vildnisset havde de over alt, hvor der var lejlighed dertil, betrådt krigsstien. Årene havde på ingen måde mildnet deres følelser over for den røde mand.

Behændigt vrikkede Jack Harrington, som med styreåren stod i agterenden, den lille kano fri for kvas og drivtømmer, der her ved forårstid, da Platte-floden styrtede af sted i vild fart, tit bragte det lille fartøj i faretruende situationer.

"Ved du, hvad jeg tænker på, Skaldenakke," svarede Willy Bell, der sad i kanoens forende med sin riffel skudklar.

"Foråret kalder vel på dig, kammerat," sagde Jack Harrington med et smil, "og du længes efter en rask, lille batalje med de røde skurke."

"Det går jeg ikke af vejen for, ved du. Det var ganske rigtigt det, jeg sad og grundede på, og ser du, Skaldenakke, hvis nu krigen [Note 4)] virkelig bliver til noget, tror du så ikke, indianerne vil røre på sig, når de hører, at vi hvide er oppe at slås indbyrdes? "

"Der bliver nok ballade hist og her, men hvad pokker, vi skal da vel ikke alle sydpå. Tænker du måske på at gå med?"

"Nej, nej! – Mit liv er viet kampen mod indianerne, det har jeg svoret, og den ed agter jeg at holde."

"Jeg også, kammerat. Lad så de andre slås for eller mod negrene, det kommer ikke mig ved, og det sorte krapyl er såmænd ikke bedre end det røde, men for resten det, du siger, kammerat, får mig til at tænke på Thomas, du ved ham, vi solgte indianerknægten til."

"Jeg gad vide, om det passer, hvad de fortalte i Independence."

"Passer? Jeg tror ikke en døjt på det, nej, nej, det er dog for latterligt at tænke sig, at Thomas Garland, en kæmpekarl var han jo, skulle lade sig slå ihjel og skalpere af en ren dreng. Men hvem pokker finder på den slags sindssvage rygter?"

Der var dog noget vist forceret i Jack Harringtons protest, og hans ledsager tænkte også ved sig selv: Du tror det nu alligevel, gamle fyr, men du vil ikke ud med det.

De var nu nær ved bredden, og begges øjne søgte efter et passende landingssted.

"Hvad er det her?" udbrød Jack Harrington pludselig og drejede kanoen skarpt om. De var lige ud for et sted, hvor bredden på et stykke var flad, og et øjeblik efter stod de på landjorden.

"Ja, tænkte jeg det ikke nok," sagde Jack Harrington med dæmpet røst, "mine øjne narrede mig ikke. Ganske friske hestespor, lad os se," og mens han undersøgte jordbunden nærmere, talte han "en, to tre, fire, fem – halløj, hvide folk, kammerat. Se her, støvleaftryk, men hvem pokker kan det være?

De kan ikke være langt herfra, for sporene er ikke et kvart døgn gamle. Lad os få kanoen gemt hen og kikke os lidt om."

Kanoen blev omhyggeligt skjult, og de to jægere begyndte at følge de tydelige spor. Det varede ikke længe, før de fik øje på nogle få telte, i hvis umiddelbare nærhed godt og vel en halv snes heste græssede. Omkring et bål sad otte mænd i færd med at tilberede aftensmåltidet. Det var alle ganske unge folk, som på grund af krigsrygterne havde vovet den ingenlunde ufarlige rejse tværs over prærien for at melde sig under fanerne og søge nye eventyr på valpladsen.

De sprang alle op, da den første af dem fik øje på de to skikkelser, som nærmede sig deres lille lejr, men snart blev de dog beroligede ved at opdage, at det var hvide mænd. Da de første velkomsthilsener og spørgsmålene "hvorfra?" og "hvorhen?" var udvekslet og besvaret, slog de sig alle ned omkring ilden.

"Ingen sammenstød undervejs med de røde?" spurgte Willy Bell.

"Nej," svarede John Elton, der optrådte som fører for det unge rejseselskab, "hidtil er alt gået roligt. Vi undgår dem, hvor vi kan, da det jo gælder for os om bare at komme hurtigt af sted. De mente i øvrigt i Fort Laramie, at agenturet dér nu havde kontrol med alle stammerne og –"

"Vrøvl!" afbrød Jack Harrington, "det mener agenturet altid, men de kender ikke de lumske sataner. Kast en brændende tændstik i en petroleumstønde, så futter det hele, – liden årsag, stor virkning, ikke sandt? Jo, og det samme er tilfældet med en bande indianere, et misforstået ord, en forkert bevægelse, så

tager pokker ved dem allesammen, så futter også de, selv om agenturet mener, at de har nok så megen kontrol med dem."

"Det er rigtigt, fremmede," indskød en af selskabet, "og du husker da også, John, hvordan det gik Dick Chadwick."

"Dick Chadwick?" gentog Jack Harrington spørgende.

"Kendte du ham?"

"Jeg har engang kendt en mand, der hed sådan, men – men hvem er din Dick Chadwick og hvad med ham? "

"Han var handelsmand ved Fort Laramie."

"Hvor gammel?"

"Åh, sådan over de tres, men en gammel kraftkarl."

"Skulle det virkelig være ham?" mumlede Jack Harrington. Det navn vakte minder, som nu var over tyve år gamle, fra tiden, da han som ganske ung mand i følge med Dick Chadwick og de andre vildnissets veteraner skulle bringe budskabet fra sir Duggan til Penn Kerrs blokhus – grufulde, blodige minder, da de fandt Penn Kerr og hans unge hustru myrdet af siouxerne, og da han selv blev levende skalperet. I lang tid sad han tavs og rugede over disse gamle minder, indtil endelig en af de unge brød tavsheden.

"Kendte du ham?"

"Måske," svarede Jack Harrington og rejste hovedet med et ryk, "men hvad med ham?"

"Jo, han blev myrdet af siouxerne, og det var netop sådan en stamme, som agenturet mente at have fuldstændig kontrol med efter deres store nederlag for seks, syv år siden, da de ville overfalde en emigrantkaravane her ved Platte-floden."

"Ja, men for pokker da, det var jo netop mig, som førte an der," næsten råbte Jack Harrington, "og dér sidder min

kammerat, Willy Bell, han var også med. Nå, men gå nu kun videre. Den samling siouxer er vel ikke gået på krigsstien igen, for læsterlige klø fik de min sandten."

"Jo, nogle af dem er, men det var det, vi kom fra med tændstikken og petroleumstønden. Ser I, fremmede: Dick Chadwick var jo kommet mange gange ud til siouxerne og regnede sig for en god ven af dem og gjorde store forretninger. Men så sidste efterår kom hans tolk, en halvblods, ind til fortet. Han var fuldstændig fra sans og samling og fortalte, at Dick Chadwick var blevet myrdet af en ganske ung fyr, som netop samme dag var kommet til lejren. Han snakkede om en hel del, som vi først slet ikke kunne få nogen mening i, at han, den unge indianer, havde læst deres tanker og sådan noget. Han skulle have været pragtfuld at se på og havde ganske alene kæmpet med en gammel gråbjørn og alt sådan noget, og hans far havde vist engang været høvding for stammen."

""Syngende Pil"," indskød Jack Harrington og rynkede panden dybt.

"Ja, netop nu husker jeg navnet. Der blev jo så straks sendt et kompagni ud til lejren, og det passede godt nok. Man fandt Dick Chadwick skalperet ikke særlig langt fra lejren, og så fortalte de, at der var ridset et hemmeligt tegn med en kniv i skulderen på ham, måske et eller andet medicintegn. Der var ingen, som kunne finde ud af det. Da de kom til lejren, var alt såmænd roligt nok, ja, det vil sige, ham fyren og en hel del andre drenge og unge mænd var forsvundet, men høvdingen fralagde sig ethvert ansvar for mordet og lod liget af en mand, som de kaldte "Kroget Ben", slæbe hen foran soldaterne, og han havde lavet det hele, sagde de. Han skulle have set skrækkelig

ud, for der var knap et sted på kroppen, som ikke var ramt enten af knivstik eller øksehug. Ellers var alt roligt i lejren. Brændevinsdrama, skrev kaptajnen i rapporten."

"Og de andre, som havde forladt lejren?" spurgte Jack Harrington.

"Dem har man ikke hørt noget om senere. Enten har de vel spredt sig og er optaget i andre stammer, eller også er de gået til. Det skulle have været rene drenge de fleste."

Kødet var imidlertid nu stegt færdigt, og de begyndte at spise, mens sladderen gik livligt. Jack Harrington var dog usædvanlig tavs under måltidet, for han havde nok at tænke på. Hvorfor skulle netop også alt træffe så forunderligt sammen – Willy Bells bemærkning, der fik ham til at tænke på Thomas Garland og rygtet om hans skæbne, og nu de fremmedes fortælling om begivenhederne i "Syngende Pil"s gamle stamme og om den hjemvendte yngling, – skulle det virkelig være den knægt, der var kommet tilbage, ham, han fangede for seks, syv år siden og solgte for den gamle bøsse med messingbeslag, så var det jo ham selv, der på en måde var skyld i både Thomas Garlands og Dick Chadwicks død – underligt som det hele traf sammen på én gang.

Men endnu mere skrækslagen over skæbnens tilskikkelser ville Jack Harrington have været, hvis han havde anet, at genstanden for alle hans tanker i øjeblikket var i færd med som en slange at snige sig hen til den intetanende lejr, men sådan forholdt det sig.

Hokota var med sin lille flok på krigsstien. Hele vinteren havde de holdt sig skjult i det bjergrige terræn, men nu ved

forårstid var de brudt op, og deres lejr lå i øjeblikket ikke langt fra det sted, hvor de hvide nu sad så trygge og sorgløse omkring ilden. Hokota havde på et af sine sædvanlige spejdertogter langt fra opdaget røgen, havde skjult sin hest i nærheden og var nu i færd med at liste sig tæt ind til teltene. Mørket var faldet på, og her var ingen hunde til at røbe ham. Det lykkedes ham derfor let at komme bålet så nær, at han kunne skelne ansigtstrækkene og høre samtalen. Hele hans krop dirrede af ophidselse ved synet af de forhadte blegansigter. Hvor let ville det ikke være for ham at sende både to og tre af sine sikre pile ind i klyngen, før nogen af dem fik tid til så meget som at komme på benene, men nej, her gjaldt det om at lægge bånd på sig selv, han var ikke længere ene, nu var han fører, og ikke langt herfra lå hans folk, hvis sind og tanke kun var optaget af det eneste ene – blegansigtets skalp, og hos hvem tørsten efter hæder og berømmelse i øjeblikket var den følelse, som fik dem til at glemme alt andet.

Som en jagthund i stand står med vibrerende næsebor og nyder den herlige fært af fuglevildtet, således lå Hokota og lod sit blik gå fra den ene til den anden af de hvide, mens han i tankerne så sine folk vilde af glæde danse omkring stagerne med deres blodige skalpe. Nu gjaldt det blot om at kunne udtænke en god krigsplan, for alle blegansigterne bar hos sig det langttalende "hemmelighedsfulde jern".

"Så må vi vist af sted igen, Willy," sagde Jack Harrington og rejste sig op.

Lyden af hans stemme nåede tydeligt Hokotas øre og fik ham med ét til at fare sammen. Hvor havde han dog før hørt den hvide mands røst? Han rejste hovedet lidt op. En af jægerne

rodede op i ilden, lysskæret faldt på Jack Harringtons ansigt, og i samme øjeblik genkendte Hokota det blegansigt, som havde dræbt hans far – "Syngende Pil" – og solgt ham selv som slave. I et nu havde han sin bue klar, og pilen var klar til at forlade strengen. En brøkdel af et sekund, og Jack Harrington var sikkert faldet død om midt iblandt de andre, men just som Hokota skulle til at slappe buestrengen, faldt hans tanker igen på de andre, hvis fører han var på krigsstien, og som han havde lovet at føre mod hæderen og berømmelsen. Dræbte han den hvide mand her, ville de andre undslippe, og det var kun en dårlig jæger, som nedlagde en enkelt bøffel, men drev hjorden væk.

Lydløst gled han atter ned i liggende stilling, mens han anstrengte sit øre til det yderste for at opfange de ord, der blev sagt.

"Nej, hvad skal det sige, fremmede," svarede John Elton på Jack Harringtons opfordring til at bryde op, "nu bliver I her. Vi har plads nok i teltene, og vi holder rast her i morgen. Vi må se at skaffe os noget kød, det er skralt med provianten. Bliv nu her, det er jo ikke hverdags sag at træffe hvide folk herude midt på prærien."

Hokotas kendskab til engelsk var vel ret mangelfuldt, men enkelte ord kunne han dog opfatte og forstå, og lidet anede John Elton, at hans simple og ligefremme ord var dem, som dannede grundlaget for den krigslist, der lynsnart blev undfanget i Hokotas hurtigt arbejdende hjerne.

Kapitel 8

Tidligt næste morgen blev den lille lejr alarmeret ved råbet: Bøfler! Bøfler! Alle mand kom hurtigt på benene, og ganske rigtigt – det dér langt ude kunne ikke være andet end en lille flok bøfler, som søgte ned til floden for at drikke.

"Det kalder jeg et held," udbrød John Elton, "bare vi får en eller to af dem, så er vi godt hjulpet. Hurtigt, folkens, til hest, men –" og han så hen imod sine to gæster, "vil I med, fremmede? "

"Nej, vi bliver her ved teltene," svarede Jack Harrington.

Et øjeblik efter havde de fået hestene sadlet op og galoperede i en stor bue bort fra floden, således at de kunne komme bag på bøflerne. – – –

"Du var så tavs i går aftes, Skaldenakke," sagde Willy Bell, da de to var ene tilbage, "tror du alligevel ikke nu, at der godt kan være noget om, hvad de godtfolk fortalte i Independence?"

"Nej, om jeg gør," svarede Jack Harrington hårdt, "men jeg tænkte på, at hvis det passer, hvad de fremmede her fortalte, at de unge blandt siouxerne er begyndt at røre på sig, så må vi to i virksomhed igen. Jeg svor for tyve år siden, dengang de lumske skurke havde myrdet Penn Kerr og hans unge kone, ja, da svor jeg at hævne dem blodigt, og den ed gentog jeg år efter år, når jeg sammen med gamle sir Duggan besøgte gravstedet, hvor blokhuset havde stået. Der gik fjorten år, inden jeg fandt morderbanden, men Himlen skal vide, at vi dengang fik gjort kål på dem, men ser du, kammerat, jeg er ikke tilfreds endnu. Jeg var – men hvad pokker, de bøfler kommer jo ingen vegne – du har din kikkert, jo – kom med den, kom med den."

Jack Harrington havde næppe fået kikkerten for øjet, før han heftigt kastede den fra sig.

"Store Himmel!" råbte han ophidset, "få fat på din riffel, Bell."

"Hvad er der i vejen?" spurgte denne og samlede kikkerten op.

"Det har aldrig været bøfler, og nu går de unge fyre nok så nydeligt i fælden. Åh, at man dog ikke kunne tænke på det. Vi må til hest, tag du den dér, den brune, blæse med sadeltøjet, lad os komme af sted – lige tværs over her."

Øvede ryttere, som de begge var, kom de snart på hesteryggen og galoperede bort i rasende fart.

"Er – det – ikke – bøfler?" spurgte Willy Bell under farten.

"Nej, det må være de røde, som er på spil på en eller anden underfundig måde. Se, dér kommer John Elton med sine folk, de vil sikkert om bag krattet for at komme bøflerne på skud, men det er jo netop det, de ikke må gøre, de går jo lige lukt i løvens gab. Hurtigere fremad, Bell. Gør din riffel klar, vi må hellere skyde for at fange deres opmærksomhed."

"Der styrtede den ene hest," skreg Willy Bell, "så – nu standsede de andre, dér faldt en til. Himmel og hav, hvad er det dog, der foregår derovre?"

"For sent," mumlede Jack Harrington og holdt sin hest an.

Hans ledsager vendte sig om og råbte: "Skal vi da ikke derover? "

"Nej, tag din hest op. Kom tilbage igen," og Willy Bell adlød.

Lyden af riffelskud nåede nu deres øre.

"Hør – nu er de i kamp. Skal vi da ikke derover, Skaldenakke?" spurgte Willy Bell i dybeste forundring.

"Jo, om et øjeblik, men vi må først – ja, dér kan du selv se," og Jack Harrington pegede over mod den lille bøffelflok.

Et sælsomt syn udbredte sig for deres øjne, for det så ud for dem, som om alle bøflerne pludselig på én gang rejste sig på bagbenene, men et øjeblik efter havde den fredelige bøffelflok antaget et fuldstændigt forandret udseende. Nøgne, rødbrune menneskekroppe skød frem under bøffelhuden, og da denne blev kastet bort, blev også hestene synlige. Få øjeblikke efter kom den lille, beredne skare, som Hokota havde maskeret som bøfler for at lokke de hvide jægere i sit snedigt anlagte baghold, susende over imod krattet.

"Og nu af sted," råbte Jack Harrington og huggede hælene i hestens flanker, "forstod du, det var bare det, jeg ville se, og det må ikke komme de andre derovre overraskende."

"Dér kommer de, dér kommer de," skreg Willy Bell og pegede frem, "og dér bagved, det må være indianerne."

Lidt efter stødte de to jægere sammen med den flygtende flok.

"Holdt!" tordnede Jack Harrington.

"Men vi er forfulgt, vi faldt i baghold," svarede John Elton og gjorde ikke mine til at standse, men Jack Harrington red op på siden af ham og greb hans hest i tøjlen.

"Hører du ikke, hold dog, menneskebarn!" skreg han. "Og I andre også. Af hestene i en fart og bøsserne klar."

"Vi er jo forfulgt," stammede John Elton igen.

"Men var I redet få minutter til, var ikke én af jer kommet levende derfra. I var blevet afskåret af den anden bande. Er I kun seks?"

"Der blev to derovre, det var brødrene Dixon. Pludselig regnede det ned med pile fra krattet, og de to blev der. Vi måtte tilbage, og så styrtede de røde frem. Var det ikke bedre, om vi havde fortsat tilbage til lejren?"

"Nej og atter nej," svarede Jack Harrington, "det havde været den sikre død. I var blevet afskåret. Se selv derovre nu, dér kommer de andre, det var dem, som var bøflerne før."

"Bøflerne?"

"Ja, de havde hængt bøffelhuder over deres heste, det var et nydeligt, velovertænkt baghold, I dér faldt i. Men nu kun rolige, kammerater, det andet baghold undgik I. Kan I se, nu er de standset derovre, og om et øjeblik vil de sikkert forene sig, og så må vi være forberedt på et angreb, men blot vi står på stedet, er der ingen fare. Vi må lave "corral", forstår I. Nu skal jeg ordne det," og med rolig, sikker røst gav Jack Harrington sine ordre. En blev sat til at holde alle hestene, og de andre blev fordelt i rundkreds udenom og fik ordre til at lægge ammunitionen frem, så de kunne skyde hurtigskydning.

Jack Harrington var en erfaren mand på præriekrigskunstens område, og det gik også, som han havde forudset. Da Hokota så, at den lille rytterflok standsede, var han klar over, at det ikke kunne nytte at forsøge et angreb, før han havde hele sin styrke samlet. Han holdt sig derfor uden for riflernes rækkevidde, indtil han fik forbindelse med den skare, der havde været maskeret som bøfler.

"Det må være de unge fra sioux-lejren ved Laramie," henvendte John Elton til Jack Harrington, "dem, vi underligt nok talte om i går aftes."

"Hvorfor det?"

"Der var rene drenge imellem. Jeg så dem jo på ganske nært hold, da de fo'r frem fra krattet. En af dem havde to hvide ørnefjer i håret, det var nok deres fører, han var ganske ung og det må være ham, som dræbte Dick Chadwick. Stakkels Dixons – det var prægtige fyre."

"Er du sikker på, de er døde?"

"Ja, vi så dem jo tage deres skalpe, åh – jeg skal aldrig glemme det syn."

"Forhåbentlig var de døde," mumlede Jack Harrington ganske sagte og tænkte på den skrækkelige stund, da han selv var blevet levende skalperet.

"Kan vi klare os, tror du?" fortsatte John Elton.

"Vi har i hvert fald indtaget den eneste rigtige formation, og situationen er så lige til. Ingen flytter sig så meget som en tomme, hver mand lever eller dør på den plads, han nu står på, det er det hele," svarede Jack Harrington nok så koldblodigt. – – –

Ikke så snart havde de to indianerstyrker – den, der under Hokotas direkte førerskab havde ligget skjult i krattet, og den, der havde været maskeret som bøfler – forenet sig, før Hokota i spidsen for sine unge krigere med vildt heltemod galoperede ned mod de hvide mænds lille trop. Hans list var kun delvis lykkedes, og rasende hævntørst fik ham til at sætte alle forsigtighedshensyn til side, tilmed da han nu vidste, at hans fars drabsmand befandt sig mellem de andre blegansigter. Hokotas hest var den bedste og hurtigste, og ophidset af hans højt skingrende krigshyl styrtede den sanseløs frem og kom langt foran de andre.

"Det er ham – ham fra lejren," stammede John Elton.

"Nu kun rolig, kammerater," råbte Jack Harrington med stentorstemme, "og ingen af jer løser et skud, før jeg siger til. Men nu prøver jeg," føjede han til og kastede riflen til skulderen.

Skuddet knaldede, og i største spænding stirrede alle derud, nej – afstanden havde nok været for stor selv for en så øvet og sikker skytte som Jack Harrington – dog alligevel, vaklede den røde kriger ikke i sadlen, jo, jo, se dér, nu tumlede han tungt ned fra hesteryggen.

Et enstemmigt rædselsskrig fra de andre siouxer flængede luften, og de standsede alle voldsomt deres heste, så de holdt i en tæt klump uden om det sted, hvor deres høvding var styrtet af hesten.

"Skal vi skyde, skal vi skyde?" råbte John Elton.

"Nej, ikke endnu," svarede Jack Harrington, mens han atter ladede sin riffel, "enten har vi dem susende herned om et øjeblik, eller også får vi overhovedet ikke brug for flere skud denne gang i hvert fald."

Jack Harringtons krigserfaring slog også til her, for få øjeblikke efter forlod indianerne kamppladsen og trak sig tilbage i strakt karriere. Jack Harrington fulgte dem med kikkerten.

"De har taget ham med – han hænger tværs over en af hestene – og – så vidt jeg kan se – fik jeg ham vist pillet godt nok ned – han rører sig i hvert fald ikke. Det har nok været deres fører, og er det kun rene drenge, som du mener, John Elton, så tænker jeg, vi har taget pippet fra dem.

Men vi må vel over til de to, fortvivlet også, at det skulle gå dem sådan," føjede han stille til.

Da siouxerne var uden for synsvidde, red den lille flok over mod krattet, og her lå de skalperede lig af de to ulykkelige, som blev offer for Hokotas baghold. Deres trøjer var flænget i stykker, og på begges venstre skulder stod tydeligt nedridset med en kniv Thomas Garlands slavemærke – trekanten, der omsluttede et T.

"Se – dog – dér," stammede John Elton, "medicintegnet, det samme som på Dick Chadwick, hvad skal dog det betyde?"

Jack Harrington undersøgte det nøje, og han tydede snart det underlige tegn. Da han atter rejste sig op, mødte han alle de andres spørgende øjne.

"Ja, det må være et eller andet medicintegn," løj han, "men er det ham, som gav Dick Chadwick det samme rids, så har jeg vel nu standset ham i den håndtering."

Willy Bell, som også opmærksomt havde studeret tegnet, ville blande sig i samtalen, men blev ved tegn standset af sin kammerat, og da de lidt efter blev ene, sagde Jack Harrington: "Nu tror jeg på rygterne fra Independence. Du så selv tegnet, og der stod tydeligt nok et T, det må betyde Thomas. Ser du, det er Thomas Garlands gamle bomærke, og pokker hente mig, om jeg ikke tror, han også har mærket den knægt, jeg solgte ham, med det tegn, og nu gør den røde satan gengæld over for de hvide folk, der falder i hænderne på ham. Godt, at jeg ramte ham, Willy, det giver ligesom hjertet mere fred."

"Men så alle de andre?"

"Ja, det er dem, vi nu skal efter, og vi må ikke spilde tiden. Lad os forhandle med de fremmede og få et par heste og lidt udrustning, så må vi foreløbig lade kano være kano og lade fælderne passe sig selv."

Allerede næste morgen skiltes selskabet. John Elton drog med sine unge ledsagere mod øst med Independence som foreløbigt mål, og de to uforsonlige grænsejægere red mod nord over floden i samme retning, som siouxerne var draget. Tilbage på prærien stod to små, simple trækors over brødrene Dixons friske grave.

Kapitel 9

I værtshuset "Håbets Opfyldelse" i Independence sad dr. O'Farrell og Penn Duggan i dyb samtale ved det samme hjørnebord, ved hvilket Jack Harrington for syv år siden havde drukket lidkøb med Thomas Garland efter at have solgt Hokota til slaveriets forbandelse, og ved hvilket de selv havde siddet sidste gang for tre år tilbage, da de havde fået de oplysninger, som førte til hans befrielse. Nu gjaldt deres samtale atter Hokota, for efter at Penn Duggans militære løbebane så brat og voldsomt var blevet afbrudt, havde han nu intet andet mål end at drage ud over prærien og prøve på at opsøge sin plejebror. Intet bandt ham mere til civilisationen, efter at også det sidste bånd – hans unge kærlighed – var bristet, og som hans far i sin tid havde gjort, var det nu også hans hensigt at drage vestpå for i det vejløse vildnis at søge glemsel for sin ødelagte livslykke.

"Håbets opfyldelse" lå i øvrigt hen som i gamle dage, bortset fra, at der var kommet en ny vært, men det var kun behageligt for de to, da de således var fri for hans påtrængende nysgerrighed. Den rummelige skænkestue var som sædvanligt samlingsstedet for mange mennesker, der spredt i større og mindre grupper snakkede, drak og handlede. Ingen syntes at bekymre sig om de to ved hjørnebordet, og disse brød sig heller ikke om, hvad der foregik omkring dem.

Pludselig opstod der et usædvanligt røre blandt gæsterne, da man fra vinduet så en lille trop ryttere gøre holdt uden for værtshuset, og udenfor hørtes højrøstet tale. Så blev døren slået op, og en stemme råbte højt: "Her er folk med nyt vestenfra. De

har truffet Skaldenakke og Willy Bell og haft bataljer med de røde."

Dr. O'Farrell og Penn Duggan kunne ikke undgå at opfange ordet: Skaldenakke, og samtalen ved hjørnebordet standsede straks. Ingen af dem anede dog endnu noget om, at navnet Skaldenakke, under hvilket Jack Harrington almindeligvis gik i sin gamle by, også denne gang skulle have forbindelse med Hokota. De rejste sig fra bordet og sluttede sig til de andre, som straks omringede de nyankomne for at høre deres beretning. Man var på den tid ikke forvænt med bud fra omverdenen her i Independence. Penn Duggan kunne naturligvis ikke andet end interessere sig for at høre noget om den mand, som ganske vist havde bragt ham tilbage til de hvides samfund, men som også havde dræbt hans plejefar – "Syngende Pil".

"Lad nu de fremmede først få en velkomstdrik," foreslog en bredskuldret farmer, "de ser mig ud til at kunne trænge til det," og værten lod hurtigt glassene fylde.

"Nå, fortæl så, fremmede," fortsatte farmeren, da de havde tømt deres glas, "hvor kommer I fra?"

"Fra Fort Laramie," svarede John Elton, der hurtigt fik nok at gøre med at besvare de mange spørgsmål, som snart en, snart en anden rettede til ham.

"Da ikke alene?"

"Jo, vi var ti, der tog derfra, men de to blev derude."

"Hvem da? – Var de herfra?"

"Nej, så vidt jeg ved længere østfra. Det var to brødre Dixon."

"Hvad skete der da? – Var det de røde?"

"Ja."

"Hvad for nogle?"

"Siouxer."

"Ja, naturligvis – de lumske rade."

"Hvordan gik det til?" – "Traf I Skaldenakke, ham Jack Harrington?" – "Er det sandt, at der er almindeligt røre blandt indianerne?" – "Mødte I ikke Mansons karavane?" og mange andre spørgsmål blev slynget ud mod den ulykkelige John Elton, som her var midtpunktet for så manges nysgerrighed, men endelig var der en behjertet mand, som fik orden i sagerne ved højt at foreslå:

"Skal vi ikke lade den fremmede fortælle, det her bliver ikke til noget," og de andre fulgte beredvilligt hans opfordring og holdt inde med deres mange mere eller mindre personlige spørgsmål.

John Elton begyndte så sin beretning, fortalte først om opbruddet, men nåede hurtigt til mødet med Jack Harrington og Willy Bell. Beretningen om episoden med de maskerede bøfler interesserede tilhørerne meget, men det var dog først følgende ord fra John Elton, der tog Penn Duggans lydhøre opmærksomhed fangen.

"Men ser I, nu kommer det mærkværdige. Alle siouxerne var ganske unge, ja, nogle af dem ikke andet end rene drenge. Deres fører var kun halvvoksen, og han var den samme, som dræbte en hvid handelsmand fra Fort Laramie sidste sommer. Ja, det er en mærkværdig historie. Handelsmanden var kommet mange gange ud til sioux-lejren, som er under kontrol af agenturet, men så sidste sommer var der kommet en ganske ung fyr til lejren, han havde vistnok været søn af en tidligere høvding, og trods sin ungdom har han åbenbart forstået at lave ballade nok. Tolken, som var med handelsmanden, fortalte, at

han ganske alene havde skudt en mægtig gråbjørn, og skønt han kun var en stor dreng, havde han dog været på krigsstien, for der dinglede en skalp i hans bælte. Da handelsmanden – han hed Dick Chadwick – så tog derfra igen, blev han indhentet og dræbt af knægten, og det mystiske ved det hele var, at da soldaterne rykkede ud, fandt de et underligt medicintegn indridset med en kniv på Dick Chadwicks skulder."

"På venstre skulder?" spurgte Penn Duggan.

Hans afbrydelse henledte de andres opmærksomhed, på ham, men han ænsede det ikke. Anelsen om, at det var hans plejebror, som var vendt tilbage til sin gamle stamme, begyndte at antage fast form i hans hjerne.

"Ja, på venstre skulder," svarede John Elton.

"Hvordan så det ud?" fortsatte Penn Duggan med en let dirren i stemmen.

"Nej, hold nu inde med dine spørgsmål og lad os høre historien til ende," lød det fra de andre, og Penn Duggan fik ikke denne gang svar på sit spørgsmål.

"Gå så videre."

"Jo, ser I, da så siouxerne trak sig tilbage, red vi jo over til de to faldne, og på deres skulder var ridset det samme tegn – nå, jeg glemte at fortælle, at da soldaterne kom ud til lejren ved Fort Laramie, var knægten, som dræbte Dick Chadwick, forsvundet sammen med et halvt hundrede af de unge. Man hørte ikke senere noget til dem og troede, de var optaget i andre stammer eller gået til, men de har alligevel forstået at hytte sig og er altså nu på krigsstien."

John Elton holdt inde med sin fortælling, og der indtrådte et øjebliks tavshed. Penn Duggan var nu fuldstændig klar over, at

det ikke kunne være nogen anden end hans plejebror Hokota, der her var tale om, men hvordan var det? – Fortalte den fremmede ikke før, at siouxernes fører var faldet i kampen? Allerede svaret på det næste spørgsmål skulle fortælle ham den sørgelige sandhed.

"Men ham knægten fik I jo ram på, ikke sandt?"

"Jo, Jack Harrington tog ham nok så nydeligt på kornet. Afstanden var stor, men ned måtte han – død som en sild."

"Ja, Skaldenakke er min sandten god nok, han skal nok give det røde pak, hvad det har godt af."

Penn Duggan gik et skridt frem og var parat til med stærke ord at gøre indsigelse mod den sidste ytring, men han betvang sig i sidste øjeblik.

"Nå, men det rids i skulderen, hvad skulle så det betyde?" spurgte en.

"Det var nok et eller andet medicintegn, det mente Jack Harrington også," svarede John Elton.

"Hvorledes så det ud?" tog Penn Duggan ordet, "var det som en trekant med et T i?"

"Ja, nu du siger det," svarede John Elton overrasket, "så var det lige akkurat sådan."

Alle de andre så forbavset på Penn Duggan og mønstrede ham fra top til tå.

"Har du måske også truffet på det?" spurgte en, men Penn Duggan svarede ikke. Han tog dr. O'Farrell i armen og trak ham bort. Med bøjet hoved og usikker gang forlod han skænkestuen.

"Ja, en eller anden forbindelse med det har han nu," sagde farmeren, da Penn Duggan var gået, "og han så min sandten ud,

som om han var ked af, at det gik den røde slyngel, som han havde fortjent."

"Skæbnen tumler underligt rundt med os alle, doktor," tog Penn Duggan endelig ordet efter i lang tid at have siddet stille og tavs hen, "sidst vi sad i dette værelse, gjaldt det også Hokota, men dengang havde vi da i hvert fald håbet at klynge os til, men nu –"

"Er du vis på, Penn, at det var ham?"

"Ja, doktor, desværre er her ingen mulighed for andet. Stakkels Hokota, skønt – måske var det dog det bedste, at han blev fri for at se sit folks fortvivlede og håbløse kamp mod overmagten. Men, doktor, blodet kan brænde i mine årer af harme over at høre, hvordan de dernede omtaler indianerne. Faldt Hokota måske ikke som en helt i spidsen for dem, der sammen med ham kæmpede for deres land, deres retmæssige ejendom, deres frihed, ja, hele eksistens. Vore egne frihedshelte rejser vi statuer for og forherliger i skrift og tale, men de andre – dem kalder vi det røde pak og lumske skurke. Doktor, der er ikke den mindste gnist af retfærdighed i det."

Penn Duggan satte sig atter ned og begravede hovedet i sine hænder. Først efter lang tids tavshed tog dr. O'Farrell atter ordet.

"Men nu, Penn, hvad nu? Skal vi vesterpå?"

"Nej, jeg aner i øjeblikket ikke, hvad jeg skal gøre, men jeg tør ikke tage derud. Skulle jeg møde ham Jack Harrington, så stoler jeg ikke på mig selv."

Nede fra gaden hørtes høje råb og hovslag fra mange heste. De gik hen til vinduet og så et lille halvt hundrede

riffelbevæbnede ryttere – gamle og unge – passere forbi værtshuset. En begejstret menneskemængde, svingende med huer og viftende med tørklæder, fulgte med på begge sider af kolonnen.

"Hvad er dog det?" henkastede Penn Duggan.

"Sikkert folk, som skal med i krigen," svarede doktoren.

Penn Duggan snurrede hurtigt omkring og greb doktoren fast i armen.

"Doktor, nu ved jeg, hvad jeg vil. Jeg går med sydpå. De smed mig ud af regimentet, fordi jeg ikke ville gå mod indianerne, men her gælder det en retfærdig sag, ja, det skal være mig en ren fornøjelse at kæmpe mod folk af Thomas Garlands kaliber."

Kapitel 10

Mens borgerkrigen fandt sted, rasede kampen om prærien videre med uformindsket hårdnakkethed. Vel havde regeringen tidligere fastsat en grænse, der traktatmæssigt skulle gælde til evige tider, og vel var der højtideligt lovet prærieindianerne, at ingen hvid kolonist måtte overskride denne grænse, men eventyrlyst eller begærlighed drev stadig de hvide nybyggere mod vest ud over denne grænse, og de lod hånt om alle løfter og overenskomster.

Større og større blev frygten hos indianerne for helt at opsluges og miste deres land. Med uro og harme havde de været vidne til, hvorledes bøflen mere og mere forsvandt, og alt det andet vildts ødelæggelse, og med stigende bekymring havde de set blegansigternes luksus og laster på den mest ødelæggende måde brede sig mellem dem. Deres før så herlige og frie tumleplads, hvor de kunne leve det liv, som deres forfædre altid havde levet, blev nu over alt gennemkrydset af guldsøgernes lange emigrantkaravaner, af postvogne og ekspresryttere, som bragte nyt fra omverdenen til de allerede dannede stater, af talrige militærekspeditioner og jernbaneingeniører, som forberedte sig på det store værk – jernbaneforbindelsen fra øst til vest og derigennem præriens fuldstændige erobring.

Da borgerkrigen endelig ophørte, stod mange soldater uden beskæftigelse, og fire års ustadige og begivenhedsrige liv i felten havde dræbt lysten hos dem til atter at vende tilbage til deres stillesiddende, rolige liv i by eller på land. Eventyrlysten var gået dem i blodet, og hvordan fik de vel trangen til nye oplevelser bedre tilfredsstillet end ved at drage mod vest?

Der var på den tid fire store rejseruter – sydover langs den berømte Santa Fé-rute, vestpå langs Kansas-ruten til Denver eller ad Oregon-ruten til Saltsøen og endelig ruten langs Missouri-flodens store krumning nordvest til Montana. Mineegnene her drog stadig flere og flere nybyggere til sig, og stærkere og stærkere blev disses krav om bedre og mere sikker forbindelse med østen. Regeringen påtog sig nu at danne en ny rute fra Fort Laramie mod nordvest, således at man mod vest havde Big-Hornbjergene og mod øst de "sorte høje". Imellem disse bjerge løb de to bifloder til Yellowstone-floden, Powder og Tongue River. Der var givet ordre til at oprette en række mindre forter, og oberst Carrington havde overtaget kommandoen over Platte-departementets bjergdistrikt.

Voldsomme kampe skulle dog finde sted, inden det lykkedes de hvide at tvinge deres vilje igennem, for landet her var den røde mands stolthed og glæde, hans herligste tilflugtssted og bedste jagtgrunde, hvor der endnu fandtes bjørne, elsdyr, antiloper og andet vildt i rigelig mængde, og hvor store bøffelhjorde endnu strejfede om.

Kampene om disse prægtige landstrækninger blev både langvarige og blodige, og sjælen i dem var Hokota.

Hokota var sluppet med livet fra sit voldsomme sammenstød med John Eltons lille trop, og det var lykkedes siouxerne at bringe deres unge, dødeligt sårede høvding i sikkerhed. Jack Harrington og Willy Bell fik dengang intet resultat af deres ivrige eftersøgninger og vendte omsider tilbage til den afbrudte fældejagt.

I mange døgn lå Hokota hen, svævende mellem liv og død, mens hans unge krigere sad tavse om hans leje, men endelig sejrede hans stærke konstitution og trodsige vilje til at leve. Næppe var han så rask igen, at han kunne holde sig oprejst i sadlen, før han atter var på krigsstien. Hans mægtige, uudslukkelige had til blegansigtet lod ham aldrig i ro, men brændte som feber i hans blod, og som en stormvind fejede hans bande over prærien fra nord til syd, fra øst til vest, over alt efterladende sig sine blodige spor.

Snart måtte en enligtboende nybygger med sit liv og sin skalp betale for sin dristige indtrængen i indianernes land, mens hans høstakke blev afbrændt og hans kvæg spredt for alle vinde, snart kom en "Pony-Express"-rytters hest med blodig sadel galoperende ind på stationen, mens den unge rytter lå gennemhullet af pile på prærien, og snart kunne en postvogns opskræmte passagerer fortælle om, hvorledes de kun med nød og næppe var sluppet igennem de røde krigeres lumske baghold.

Sommeren igennem fortsatte Hokota sine plyndringstogter og dristige ekspeditioner mod de hvide kolonister, og milevidt spredte han og hans bande skræk og rædsel omkring sig. Til alle verdenshjørner fløj rygtet om hans blodige grusomheder, og ingen kunne finde nogen forklaring på det mystiske tegn, som fra tid til anden fandtes indridset i det dræbte offers venstre skulder.

Hokotas lille skare svandt dog mere og mere ind, for også han led naturligvis tab, men han fattede ikke af den grund planer om at slutte sig til en stamme eller optage andre i sin lille flok. I hans hjerne var der foreløbig kun plads for én eneste

tanke – hævn, hævn, hævn. Det var det blege ansigt, som havde dræbt hans far – "Syngende Pil", det var de hvide mænd, det skyldtes, at han selv som fredløs havde måttet forlade sin egen, gamle stamme, og alle hans begreber om ære og pligt fandt foreløbig sit eneste udtryk i hævnfølelsen.

Først sent på efteråret trak han sig tilbage til sine gamle skjulesteder for ved jagt at skaffe sig kød nok til vinteren, men ved forårstid næste år var han atter klar til at fortsætte sine blodige hævntogter, og således var han vel blevet ved, indtil han selv var faldet som offer for sin aldrig mættede hævntørst, hvis ikke en indtruffet begivenhed med ét havde ændret hele hans livssyn og stillet ham større opgaver for øje.

En tidlig morgenstund, da Hokota var i færd med at udtage de folk, som skulle ledsage ham under et påtænkt overfald på en "Pony-Express"-station, hørte han pludselig den svage lyd af et riffelskud i det fjerne. Han holdt inde og lyttede anspændt – nu lød der atter et skud og lidt efter endnu et. Hokota gav ordre til at tage teltene ned og skjule disse og hestene i krattet, tog nogle enkelte folk med og kastede sig på sin hest. Han ville dog nok undersøge, hvad der var anledningen til disse skud.

Undervejs hørte han atter nogle skud, men så standsede skydningen. Han red endnu i nogen tid i den retning, skuddene var kommet fra, skjulte så sin hest og krøb forsigtigt videre gennem krattet. Ved en lysning stødte han pludselig på liget af en indianer, som lå i sammenkrøbet stilling bag en busk. Hokota så straks, at det var en oglala-sioux, og derhenne – der lå jo side om side to andre lig, ligeledes to siouxer. Han skulle lige til at krybe nærmere, da en riffelkugle pløjede jorden op ikke en tomme fra hans hoved. I et lynsnart spring var han

tilbage i krattet og stod her et øjeblik undrende sig over, hvad alt dette betød, men listede sig så lydløst gennem krattet uden om lysningen for at kunne se bag den store træstamme, hvorfra skuddet var kommet. Han var fuldstændig klar over, at det var det blege ansigt, som havde skudt, og alt i ham brændte efter kamp. Stor var derfor hans forundring, da han langt om længe nåede uden om lysningen og så en oglala-sioux ligge bag træstammen. Han lå med sin riffel skudklar og kikkede af og til forsigtigt over stammen. Hokota krøb lidt nærmere, men så drejede manden sit ansigt om mod ham, og riflen fulgte med. Han forvekslede ham åbenbart med en fjende og vidste ikke noget om, at det var en af hans eget folk.

"Lad ikke din bøsse tale, ven," råbte Hokota, men sprang dog i det samme et langt spring til side for at undgå at blive ramt, hvis manden alligevel fyrede efter lyden.

Der kom intet svar, men nu havde han givet sig til kende, og dristigt trådte Hokota frem fra det skjulende krat og styrede lige mod sioux-krigeren, der hurtigt tog sin bøsse fra skulderen. Med undren stirrede han på Hokota, hvis bælte var tæt besat med skalpe, og han gjorde forgæves forsøg på at rejse sig.

"Jeg kan ikke rejse mig for at byde dig velkommen," sagde han og pegede på sit ene ben, hvorfra blodet strømmede ud, "hvem er du? Du er ung af år, men dit bælte taler en gammel krigers sprog."

"Mit navn er Hokota, og min far var "Syngende Pil"."

Sioux-krigeren mønstrede Hokota fra top til tå.

"Ræk mig din hånd, ven," sagde han alvorligt, "og hjælp mig op på stammen, at vi kan ryge en pibe sammen. Det skal du

vide, at selv om jeg ikke før har set dig, kender jeg dig, og alle vore krigere kalder dig "Den hurtigtflyvende Ørn", og de taler store lovord om dig, som om de alle havde set dig og kendte dig."

Hokota hjalp ham op på træstammen, og den sårede sioux-kriger gav sig koldblodigt til at stoppe sin pibe.

"I hvilken retning forsvandt dine fjender?" spurgte Hokota, "jeg har tre venner og fire heste skjult i krattet her tilbage, og vi vil forfølge dem."

"Alle mine fjender har jeg dræbt," lød svaret roligt og stolt, og da Hokota så sig omkring, fortsatte sioux-krigeren: "De var syv, og jeg var alene, men min bøsse talte hurtigere end deres."

"Var det ikke dine venner?" spurgte Hokota videre og pegede ned mod ligene, "og de blege ansigter dine fjender?"

"Havde det været mine venner, havde jeg jo ikke dræbt dem," lød svaret, "men kom, lad os ryge, så skal jeg bagefter fortælle dig om kampen."

Under dyb tavshed tændtes piben, og hver af dem skiftedes til at tage nogle drag. Derefter fortalte sioux-krigeren om den stedfundne kamp.

Det var Mahapiyaluta – "Røde Sky" – den senere så berømte indianerkriger, som Hokota her havde truffet. Han fortalte om, hvorledes han på dette ensomme sted var blevet passet op af "Bøffelhale" – ligeledes en kendt kriger, som var skinsyg på ham og selv tragtede efter høvdingeværdigheden. "Bøffelhale" havde været ledsaget af seks andre, hvoraf de to havde været bevæbnet med rifler og de andre med bue og pil. Ved det første skud var "Røde Sky" blevet ramt i højre lår, men fra sin stilling bag træstammen var det lykkedes ham med sin Winchester-riffel at

pille alle sine modstandere ned en for en. Hans øjne lyste af glæde, og der var stolthed i hans stemme, mens han berettede herom, og da han standsede sin fortælling, undrede han sig over, at ikke Hokota med et eneste ord roste ham for hans store skydefærdighed og modige optræden.

Men Hokota sad tavs og stirrede frem for sig med rynket pande.

Vel var det en stor krigerbedrift, som "Røde Sky" her havde udført – ene mod syv modstandere, men havde det været blegansigter, som nu lå dræbt i lysningens udkant, ja, så ville hans hjerte være blevet stort af glæde. Blev de i øjeblikket overfaldet af de hvide mænd, så var de kun fem mand, når han regnede sine egne tre ledsagere med, men for lidt siden havde de været tolv, hvis ikke "Røde Sky" havde dræbt de syv. Det var Hokotas første, enkle overvejelse, men lidt efter lidt gik hans tanker tilbage til hans egen, gamle stamme, hvis kraft var brudt netop på grund af stridighederne mellem "Bjørne"- og "Hundeklanen". Havde de været enige, som dengang hans far var høvding, var de sikkert ikke blevet venner med blegansigterne og havde trykket deres hånd.

Hokotas mørke tanker blev afbrudt, da "Røde Sky" atter tog ordet og i en temmelig fornærmet tone spurgte: "Du syntes kun, det var en dårlig krigerbedrift, og dog var jeg ene mod syv."

"Min tunge talte jo ikke," svarede Hokota.

"Men er en rynket pande ikke det samme som en lang række ord," fortsatte "Røde Sky".

"Jeg ville blot ønske, at kun blegansigterne var vore fjender," svarede Hokota, "men nu vil jeg kalde på mine venner, at vi kan

hjælpe dig med dit sår," og med en mesterlig efterligning af natravnens skrig fik Hokota sine ledsagere kaldt frem.

"Røde Sky" blev i Hokotas lille lejr, mens hans sår blev plejet, men han så i de første dage omtrent intet til Hokota, som efter sit folks sædvane trak sig tilbage i ensomhed, for han havde meget at tænke på og overveje.

Disse dage fik den allerstørste betydning for Hokotas fremtid, for her lagdes grundvolden til en fuldstændig ændring af hele hans karakter. Fra sin første, simple slutning, at de blev færre til at kæmpe mod deres farligste fjender – blegansigterne – når de selv dræbte hinanden indbyrdes, førte hans tanker og overvejelser ham derhen, at kun, hvis de alle samlede satte sig til modværge mod de hvide, kunne de forsvare deres land mod de fremmedes altødelæggende indtrængen. Men så måtte han selv opgive det liv, han i øjeblikket førte, og med sine ledsagere slutte sig til de andre. Det måtte være hans første offer, og et offer blev det, for han var klar over, at han så måtte lade sig lede af andre i stedet for selv at byde, og ærgerrigheden havde Hokota fået i vuggegave.

Hokota fulgte med "Røde Sky" tilbage og blev optaget blandt oglala-siouxerne, som modtog ham med åbne arme. Som "Røde Sky" havde sagt, var hans ry allerede fløjet forud, og han skuffede ikke de store forventninger. Hans fremragende evner som jæger og kriger skaffede ham snart stor indflydelse ikke alene blandt de unge, men også i de ældres råd.

Hokota slap dog af den grund ikke sit store mål af syne. Alt for ofte så han ærgerrigheden, misundelsen og skinsygen – disse den røde races mest fremtrædende lidenskaber – stille sig hindrende i vejen for en enig optræden hos sine racebrødre, og

det ledte ham efterhånden til hos sig selv at bekæmpe disse følelser. I de følgende år undergik Hokotas hele karakter en mægtig forandring. Han trængte sig ikke frem, men holdt sig tværtimod tilbage for ikke at vække andres misundelse og skinsyge, og hans ærgerrige drømme gjaldt ikke længere hans egen person og egen magtstilling, men drejede sig nu mere og mere om den stund, da alle de fremmede var drevet tilbage fra det land, som den store ånd havde givet den røde mand. Hans had til blegansigtet var uforandret – lige uudslukkeligt og evigt brændende, men nu var grunden ikke alene personlig hævnfølelse, men skyldtes mere og mere, at han nu klart så, at det gjaldt hans egen races eksistens, hvis ikke hans folk blev det sejrende. Fra at være en hensynsløs og grusom kriger, der kun havde ladet sig lede af personlig hævntørst, hævede Hokota sig i de år op til at blive frihedshelten, som havde sat sig det som livsopgave at værge sit land mod undertrykkerne og kæmpe mod sit folks fuldstændige udslettelse.

Trods sin store ungdom stod Hokota nu som et strålende, lysende eksempel for alle sine racebrødre. Skønt han ikke førte høvdingenavn, var hans indflydelse over alt stor, hans ord havde vægt i de ældres råd, og de unge krigere så med dybtfølt, ærefrygtfuld beundring op til ham. Overalt var han på færde for at samle de forskellige stammer til enig optræden, og hans store intelligens indgav ham en flydende veltalenhed, som rev hans tilhørere med sig.

På den åbne slette uden for Fort Laramie havde udsendinge fra regeringen tidligt på året 1866 indbudt siouxerne og de nordlige cheyennestammer til et møde for at forhandle om en

overenskomst vedrørende den nye rute fra fortet mod nordvest. Regeringens repræsentanter havde i ly af høje fyrretræer taget plads ved borde, pyntet med spraglede tæpper, og foran dem var der udbredt bøffelskind til indianerhøvdingene med deres pragtfulde følge af rådsmedlemmer og medicinmænd. I en stor bue uden om forsamlingsstedet dannede de mange telte en malerisk baggrund.

Regeringskommissionærerne havde ladet uddele store gaver, og under værdig ro havde forsamlingen hørt på udsendingene, som med benyttelse af indianernes eget, malende sprog havde overrakt dem wampumsbælter og talt om den store far i Washington, der trods alt elskede sine røde børn, og som nu havde samlet dem her for at opfordre dem til at holde fast ved venskabets kæde og slutte en overenskomst, som kun ville blive til gavn for alle det røde folks stammer, der deltog deri.

Flere af de ældre høvdinge havde ligeledes haft ordet, og omend deres taler så godt som alle indeholdt klager over, at deres store far i Washington gang på gang flyttede dem og hver gang lovede dem, at nu var det sidste gang, var deres optræden dog ingenlunde udæskende, og de forsamlede hvide glædede sig allerede over den forsonlige stemning, der syntes at hvile over mødet. Kun en enkelt af høvdingene henledte opmærksomheden på sig i modsat retning. Han rejste sig af og til fra sit bøffelskind, og hans hårde øjne lyste af had og trods, mens han spejdede mod syd.

Det var "Røde Sky". Han delte ingenlunde de ældres opfattelse og var allerede nu klar over, at han for sit vedkommende i alle tilfælde ikke ville høre tale om nogen overenskomst, der omhandlede oprettelsen af forter og

jagtgrunde. Endnu havde han ikke haft ordet, men han ventede kun på sin trofaste våbenfælle – Hokota, som havde været på længere besøg hos cheyennerne for at opægge dem til den forestående krig og sikre sig de forskellige stammers deltagelse heri.

Endelig klarede hans øjne op, og et tilfreds smil spillede om hans læber, da han så alle de unge krigere derhenne ved oglala-siouxernes telte kaste sig på deres heste og ride mod syd, for så vidste han, at der var kommet bud om, at Hokota nærmede sig, og at lejrens ungdom nu red ham i møde for at byde ham velkommen.

"Røde Sky" havde tænkt rigtigt, og ikke lang tid efter trådte Hokota med værdige skridt og en kongelig holdning ind i forsamlingen og satte sig ved siden af "Røde Sky". I lang tid sad han tavs og hørte opmærksomt på taleren – en ældre høvding, som med smigrende ord udtalte, at det var hans faste forsæt, at både han og hans stamme ville leve i fred og venskab med deres hvide brødre. "Røde Sky" viste intet tegn på utålmodighed eller nysgerrighed, skønt han dog vidste, at Hokotas budskab til ham var af allerstørste betydning.

Endelig rakte Hokota et bundt rødmalede pinde over til "Røde Sky".

"Mit budskab til dig er stort," sagde han med sagte røst, "for "Sorte Kedel" sender dig disse. Kast en pind bort hver dag, og når du ikke har flere, vil han være klar til at møde dig vest for de sorte høje. Hans krigere længes efter kamp, og de er talrigere end bisværmen, der forlader sit træ."

"Røde Sky" nikkede og stak bundtet ind på sit bryst.

Pludselig rejste Hokota hovedet med et ryk, og hans øjne skød lyn. Et af kommissionens medlemmer havde taget ordet, og alene den hvide mands røst kunne få Hokota til at dirre af harme og raseri. Næppe var taleren færdig, før han rejste sig og slog ud med hånden til tegn på, at han ville tale. Med undren så de forsamlede hvide hen på ham. Kunne det forholde sig rigtigt? Var han da andet end en af høvdingenes ledsagere, og ville disse tillade en så ung mand at tage ordet i rådsforsamlingen? Var de dybe strubelyde, som modtog ham, bifald eller mishagsytringer?

Stolt og værdig, med bydende og selvsikker holdning, stod Hokota i nogen tid og lod sit blik glide ud over den store forsamling, inden han med voldsomme fagter og høj, lidenskabelig røst begyndte sin tale.

Med indtrængende ord kæmpede han for sine racebrødres ret til det land, som den store ånd havde skænket sine røde børn. Hans tale var et mesterværk af indiansk veltalenhed og gjorde det dybeste indtryk på de forsamlede høvdinge.

Henimod slutningen af talen kom oberst Carrington ridende og blev ført ind i rådsforsamlingen.

Da Hokota så ham, råbte han, mens hans øjne flammede af raseri:

"Der ser I, at min mund talte sande ord, der ser I den hvide krigshøvding, som er kommet for at stjæle vejen, enten vi så siger ja eller nej."

"Røde Sky" sprang nu op, slyngede sin bøffelkappe om sig og forlod uden at sige et ord rådsforsamlingen, fulgt af sit følge.

Få øjeblikke efter var hans lejr som en levende myretue. Kvinderne tog skyndsomst teltene ned, og mændene havde

travlt med at sadle deres heste, for høvdingen havde kort og fyndigt givet ordre til opbrud for at drage på krigsstien.

Kapitel 11

I Platte-departementets bjergdistrikt, som oberst Carrington nu havde overtaget kommandoen over, var på denne tid kun én militærpost, nemlig Fort Reno, som lå 160 miles fra Fort Laramie. Carrington havde ordre til at marchere til denne post, flytte den 40 miles længere vestpå, forstærke den og så med resten af sit kommando mellem Big-Hornbjergene og Powder River at anlægge et fort, som kunne beherske den store dal, foruden at han skulle etablere endnu et par stationer til yderligere beskyttelse af den nyoprettede emigrantrute.

Den 19. maj 1866 afmarcherede han fra det gamle Fort Kearney i Nebraska med sin lille hær, bestående af 700 mand, 4 kanoner og 226 vogne foruden enkelte ambulancer. Omtrent 200 af denne styrke var gamle, øvede soldater, mens resten kun var rekrutter. De var bevæbnede med gammeldags forladegeværer, og kun få havde ny Spencer-bagladerifler, et våben, hvis rækkevidde dengang ikke var særligt stor, men som dog alligevel på grund af den hurtighed, hvormed man kunne skyde, var langt at foretrække frem for den gamle forlader. En del af kommandoet fik heste fra et rytterregiment, som gik østpå for at blive hjemsendt, men det var kun småt bevendt med ridefærdigheden.

Blandt soldaterne fandtes håndværkere af alle slags, og kommandoet medførte alt, hvad der var nødvendigt til at bygge et fort – værktøj, døre, vinduesrammer, glas, søm og spiger, kakkelovne, stål og jern, foruden alt tilbehør til to dampsavmøller.

Marchen kunne nødvendigvis kun foregå langsomt, og afstanden var stor, så Carrington nåede først Fort Reno den 28. juni. Her havde de for første gang skærmydsler med indianerne, som ihærdigt anstrengte sig for at stjæle eller splitte deres heste og kvæg. Fort Reno blev istandsat og forstærket med mandskab, og med resten af styrken – godt og vel 500 mand – marcherede Carrington den 9. juli videre ind i det ukendte land. Nogle dage efter slog han lejr ved en biflod til Powder River, omkring 4 miles fra de mægtige Big-Horn-bjerge, hvis snedækte tinder ragede op mod himlen. Her fandt han i nærheden et lille, blomsterdækket og græsbevokset højdedrag, hvis skråninger faldt brat ned til alle sider, således at der dannedes et naturligt glacis, og da pladsen var stor nok til det planlagte fort, besluttede Carrington sig til at bygge det her.

Stedet lå mellem to vandløb. Øst for det knejste en høj bakke, som blev kaldt Lodshøjen, og vest for det strakte en bakkeryg sig, som de kaldte Sullivant-højene. Stedet var vidunderligt – græsbevokset og med det herligste blomsterflor. Bjergene og højene rundt om var dækket med vældige fyrretræer, her var vildt til overflod, klart og friskt drikkevand og tømmer og træ at hente i ikke alt for stor afstand.

Oberst Carrington stak fortets omrids ud, og efter et rekognosceringsridt rundt om i terrænet satte han sine savmøller op i syv miles afstand og begyndte at bygge fortet.

Der blev sat poster ud på Lodshøjen og Sullivant-højene, og herfra kunne de overse terrænet både mod øst og over mod bjergene. Forgæves forsøgte indianerne at fordrive disse poster, men også alle andre steder var de på færde og holdt Carrington og hans mænd i ånde. Stadig måtte de være på vagt, og hver

eneste vogn, som hentede træ, måtte være under stærk eskorte. Til at begynde med var det vanskeligt at holde folkene inden for lejrens afstukne grænser, men snart lærte de dog at være forsigtige, for gentagne gange oplevede de, at en mand, som havde overtrådt de givne ordrer, enten sporløst forsvandt eller kom krybende skalperet og døende tilbage til lejren.

Trods alle indianernes angreb gik bygningen af fortet dog sin jævne gang. Det var bygget af form som et rektangel, hvis siders længde var 600 og 800 fod [Note 5)] og omgivet af et mægtigt barrikadeværk af tykke fyrrestammer, som ragede 8 fod i vejret og med skydeskår hugget ind for hver fjerde stamme. For at kunne skyde på langs af barrikaden var der i hvert af hjørnerne opført blokhuse med skydeskår til en kanon og opholdssted for mandskab. Øst for selve fortet, der inden for palisadeværket rummede forskellige bygninger for officerer, mandskab og heste, batteristandplads og paradeplads med en høj flagstang, hvorfra flaget første gang foldede sig ud den 31. oktober, var der bygget en indhegning af mindre omfang, bestemt til vognene og høet, og her fandtes også de forskellige værksteder.

Fortet blev kaldt Phil Kearney. Kun to år kom det til at bestå, men det er næppe for meget sagt, at intet andet fort har haft så blodig en historie som dette. Praktisk talt var det under stadig belejring i de to år. Sommer og vinter lå indianerne i større eller mindre bander skjult i bjergpassene og de nærliggende skove og passede på, så det var umuligt at bevæge sig uden for palisadeværket uden eskorte af bevæbnede folk. Intet undgik de røde krigeres opmærksomhed, og de lod ingen lejlighed gå forbi sig til at afskære enkelte småpatruljer, stjæle kvæg og heste eller angribe vognene. Ikke et eneste træ kunne fældes,

ikke det mindste stykke græs slås uden stærk bevogtning, selv tæt under fortets palisader. Landet vrimlede med vildt, men det var håbløst at forsøge på at nedlægge det. Og skæbnesvangert gik det de fleste emigranter, der i tillid til Laramie-kommissionens beretning om, at der var sluttet "en tilfredsstillende, fredelig overenskomst med alle nordvestens indianere", forsøgte på at benytte den nye rute.

"Røde Sky", som havde kommandoen over alle indianerne, indskrænkede sig i løbet af sommeren og efteråret til de mange, mindre plyndringsoverfald, mens Hokota strejfede landet over og udfoldede en mægtig virksomhed for at samle de forskellige stammer til fælles optræden. Mange steder mødte han modstand og vrangvilje, men han fortsatte med stor udholdenhed, og flere og flere sioux-stammer sluttede sig efterhånden til "Røde Sky"s skare, som snart talte over 3000 krigere. Så først mente Hokota, at hans plads var i krigernes rækker, og de ulykkelige hvide i det belejrede og fuldstændigt omringede fort skulle snart mærke hans tilstedeværelse på kampladsen.

Oberst Carrington havde en decemberaften samlet sine officerer til rådslagning. Han vidste godt, at flere af hans underordnede var misfornøjede med hans ledelse, som de mente var alt for forsigtig, men hele situationen krævede jo den yderste forsigtighed fra hans side, og det ville han dog en gang for alle fortælle dem. Just som han selv trådte ind i den stue, hvor de andre officerer havde indfundet sig, lød der pludselig

skud og høje råb fra den nordlige indgangsport, og de styrtede alle ud. Da de kom ud på paradepladsen, var dog alt roligt igen, og en ordonnans kom løbende dem i møde.

"Det er to civile grænsejægere," meldte han, "de blev forfulgt lige til porten, men de er ikke kommet noget til."

Lidt efter stod to pelsklædte jægere foran fortets officerer.

"Er det bud her til os?" spurgte oberst Carrington, men fortsatte i det samme: "men det er jo Harrington og Bell!"

De to jægere og spejdere var velkendte iblandt militæret.

"Det er det, oberst," svarede Jack Harrington, "vi har intet andet bud med end os selv. Vi kommer for at tage en hånd i hanke med, og det er der vel ikke noget i vejen for? Det går efter sigende ikke alt for fredeligt til her?"

"Nej, tværtimod," svarede obersten mørkt, "og jeg har netop i aften kaldt fortets officerer sammen for at drøfte situationen. Den er mere alvorlig, end man mener. Gang på gang har jeg bedt om forstærkning og forsyning og først og fremmest forlangt bedre og mere moderne våben, men de tror jo ikke på, at dette her er krig – virkelig krig, og stadig får jeg svaret, at der blev sluttet en fredelig overenskomst ved Laramie. De tror, at det kun er os, der vil krigen."

"Vil De give mig 80 mand, så vil jeg påtage mig at ride hele sioux-nationen sønder og sammen," indskød kaptajn Fettermann pludselig.

"Nej," svarede oberst Carrington hårdt, "det ville jeg regne for det rene vanvid, og det ville simpelt hen betyde alles tilintetgørelse. De må kunne indse, kaptajn Fettermann, at det her gælder om at handle forsigtigt. Vi har lidt tab nok, og De ved også, at selv med ammunition kniber det. Der er jo ikke

mere end 40 patroner tilbage til hvert gevær, langs Powder River ligger der over 1500 telte, og De tænker vist ikke over, hvilken styrke vi i virkeligheden har overfor os."

"Men vi regner nu også med, at en hvid mand og tilmed soldat nok kan gælde lige med en god portion af de røde," sagde kaptajn Brown, som sammen med kaptajn Fettermann stod i spidsen for de misfornøjede.

"Mine herrer, jeg underkender aldeles ikke Deres store personlige mod og kampiver, men jeg ønsker at tilkendegive Dem, at det er mig, som har ansvaret. De kender, hvilke instrukser jeg har fået, og dem agter jeg at følge."

Med rynket pande forlod obersten pludselig sine underordnede officerer.

"Hvad siger De, Harrington – De gamle indianerforfølger," fortsatte kaptajn Fettermann, da obersten var gået.

"Hvad jeg siger – ja, ikke andet end, at Bell og jeg – vi har nu i så mange år slået følge sammen og søgt derhen, hvor der var noget at gøre. Her lader det jo til at gå varmt til, siden de røde ikke engang går i vinterhi, og ser De, nu har vi begge fået os en hurtigtskydende bøsse, og dem agter vi at bruge så meget som overhovedet muligt mod det røde pak."

Allerede dagen efter skulle de to få deres ønske opfyldt.

Det var en bitterlig kold, men klar decemberdag uden sne på jorden. Omkring ved ellevetiden om formiddagen blev der fra udkiksposten på Sullivant-højene signaliseret, at tømmervognene blev angrebet og havde formeret "corral" omtrent halvanden miles fra fortet. I største hast blev der samlet en undsætningsstyrke, bestående dels af fodfolk under kaptajn Powell, dels af rytteri under løjtnant Grummond.

Carrington selv inspicerede styrken og holdt flere tilbage, hvis udrustning ikke var tilfredsstillende nok. Da alle var klar til at rykke ud, kom kaptajn Fettermann til stede.

"Det må blive mig, der tager kommandoen, hr. oberst," sagde han bestemt.

"Nej," svarede obersten, "kaptajn Powell skal føre undsættelsesstyrken."

"Men De kan ikke nægte mig det," fortsatte Fettermann, "jeg er den ældste kaptajn, og jeg må forlange, at der bliver taget hensyn hertil."

Oberst Carrington stod et øjeblik vaklende. Han kendte jo Fettermanns opfattelse af situationen og hans ringeagt for de røde krigere, men på den anden side kunne han ikke godt tilsidesætte ham, da han var ældst.

"Godt, kaptajn Fettermann," sagde han endelig, men lagde ikke skjul på, at han kun modstræbende gik med hertil, "så tager De kommandoen. De skal undsætte vognene og drive indianerne tilbage. Men De må på ingen mulig måde forfølge dem udover Lodge Trail-åsen, og efter endt hverv vender De øjeblikkelig tilbage her til fortet!"

Straks derefter rykkede styrken af sted. Foruden kaptajn Brown fulgte også Jack Harrington og Willy Bell med, og styrken talte netop 80 mand – det samme antal, som Fettermann havde pralet af var tilstrækkeligt til at ride hele sioux-nationen sønder og sammen.

Da rytteriet passerede, gentog oberst Carrington over for løjtnant Grummond sin ordre om ikke at forfølge indianerne, og selv da rytterne var forsvundet ud gennem porten, skyndte han sig op i vagttårnet og råbte endnu en gang højt efter de

bortdragne, at de under ingen omstændigheder måtte gå over Lodge Trail-åsen.

Stillingen ved tømmervognene var i høj grad kritisk, for rundt omkring dem sværmede hundreder af beredne indianere, og hvert øjeblik kunne de vente et overmægtigt angreb. Pludselig så de hvide her, at indianerne trak sig tilbage fra vognkredsen og forsvandt i dalstrøget bag højderne. De undrede sig først herover, men da de lidt efter fik øje på undsættelsesstyrken, der i en stor bue trak nord om Sullivant-højene, mente de, at det skyldtes indianernes frygt for at komme i dobbeltild og blive afskåret.

Men det var kun begyndelsen til Hokotas krigslist. For første gang optrådte han selv på kampladsen, dirrende af længsel efter at komme i kast med dødsfjenden. Han skulle lige til at opfordre "Røde Sky" til at give signalet til angreb på vognborgen, da hans udsendte spejder meldte om den styrke blegansigter, som rykkede frem fra højdernes modsatte side. Øjeblikkelig havde han sin krigsplan klar. Det var altid et voveligt foretagende at angribe en godt bevæbnet vognborg, men kunne han lokke den anden styrke i baghold, havde han udsigt til fuldstændig at tilintetgøre den. På hans opfodring samlede "Røde Sky" sine uberedne folk i dalstrøget, og mesterligt fik han dem skjult rundt om i terrænet, mens han selv med de beredne ville udgøre "lokkemaden".

Hokotas snildt udtænkte baghold lykkedes kun alt for godt. Kaptajn Fettermann så indianerne holde nede i dalen og af deres fagter og hånende tilråb fremgik det tydeligt, at de var parat til kamp.

"Hvad mener De, Harrington," sagde han ophidset, "De har jo nu leveret de røde så mangen en batalje. Er der ikke her lejlighed til at tilføje dem et ordentlig nederlag, så ved jeg ikke, hvornår det skulle være. De vil jo åbenbart slås dernede, og de skal min sandten få kærligheden at føle."

"Men – den gamle derhjemme ville jo ikke have Dem udover åsen her," svarede Harrington.

"Hvad bryder jeg mig om det. Han kender jo i øvrigt ikke det mindste til, hvordan situationen ser ud her. Vi har undsat vognene uden kamp, og kan vi som sagt tilføje de uforskammede karle et ordentligt nederlag, mener jeg, det var på tide. Jo mere forsigtige vi er, desto dristigere og mere frække bliver de andre."

Han gav derefter løjtnant Grummond ordre til med de ca. 30 ryttere at ride i en bue uden om indianerne for så selv at rykke frem mod dem, når tidspunktet kom.

Indianerne opdagede snart, hvad hensigten var med de udsendte ryttere, og "Røde Sky" ville af gammel frygt for at komme under dobbeltild trække sig længere tilbage, men Hokota fik ham fra det.

"Jeg tror, de røde går i fælden denne gang," sagde Jack Harrington kampivrig og munter, "lad os så komme i gang, nu må rytterne være langt nok fremme."

Kaptajn Fettermann lod sine folk rykke frem i åben skyttekæde, men nu begyndte indianerne at trække sig tilbage i samme tempo, så afstanden mellem dem blev den samme. Soldaterne satte af ivrighed i løb, hvad der kun havde til følge, at "Røde Sky"s skare også satte farten op. Men pludselig

standsede de, og et mægtigt kampskrig fra de mange hundrede struber flængede luften.

"Holdt," kommanderede Fettermann, "og så – –" men resten af hans kommando stivnede på hans læber. Et frygteligt syn, som gød en rislende rædsel gennem hele hans krop, mødte ham og hans folk. Hele dalen rundt omkring dem blev med ét levende. Fra hver sten, hver lille busk eller vissen tot græs skød pludselig en indianer op, og fra alle sider kom de hylende, blodtørstige krigere styrtende ned imod dem.

Soldaterne blev fuldstændig slagne af panik. "Tilbage, tilbage," lød deres råb, og forgæves søgte Fettermann og Brown at standse dem. De brugte først hårde ord, men uden resultat, de løb efter de forskellige grupper og tiggede og bønfaldt dem om at holde stand, men deres folk havde kun tanke for at slippe tilbage til fortet gennem den lille strækning, som endnu lå åben for dem. Til sidst prøvede de to førere i deres fortvivlelse med magt at holde nogle enkelte tilbage. Dog heller ikke det lykkedes, soldaterne var vilde af rædsel, og de trak og ligefrem slæbte deres officerer et langt stykke med tilbage. Endelig lykkedes det dem dog at kæmpe sig fri for deres egne folk, og ryg mod ryg optog de kampen og holdt en tid lang med deres ild pladsen åben foran sig. Herfra blev de vidne til grufulde scener, som fandt sted i kort afstand fra dem. Som en lavine væltede fra alle sider de ville krigere over deres folk, der hørtes kun få bøsseskud, men luften var et blinkende hav af løftede økser, og snart lukkede de fremstormende krigeres ring sig fuldstændig om de ulykkelige hvide. Det blodige håndgemæng begyndte. Endnu forsvarede soldaterne sig i den sidste, fortvivlede kamp for livet og slog vildt om sig med geværkolber, sabler og

bajonetter, men overmagten var alt for knusende stor – hver eneste mands skæbne var beseglet.

"Alt er tabt," gispede de to kaptajner som med én mund.

Endnu en lille stund fyrede de som rasende.

"Brown!"

"Jeg er klar."

"Husker du, hvad vi lovede?"

"Lovede – jeg husker, vi svor: døden frem for at falde levende i siouxernes hænder. Jeg er klar – klar, hører du."

De holdt samtidig inde med skydningen, og indianerne styrtede straks ind på dem.

"Ja, kom I nu kun, I lumske asener," mumlede Fettermann bittert; "så Brown, nu hurtigt – jeg tæller til tre."

De rettede revolveren mod hinandens venstre tinding.

– "En – to – tre." –

Skuddene faldt samtidig, og de to officerer, som så ulykkeligt havde ført deres folk i døden, styrtede om, mens indianerne med rasende skrig stoppede op, for nu gik den eftertragtede skalp tabt. Indianerne skalperer aldrig en fjende, som selv har berøvet sig livet. Det er dårlig "medicin".

De to gamle, erfarne grænsejægere – Jack Harrington og Willy Bell – havde til deres forfærdelse set de panikslagne soldater styrte af sted i hovedkulds flugt. Selv vidste de gennem mangeårig erfaring, at flugt under sådanne omstændigheder var det samme som tilintetgørelse, og i samme øjeblik, som de så sig omringet, søgte de hen til en lille stendynge, fast besluttet på at holde stand. Til at begynde med havde

Fettermanns flygtende folk henvendt indianernes opmærksomhed på sig, så de to lå en kort stund uænset.

"Det bliver ikke spøg det her, Skaldenakke."

"Det var vel heller ikke derfor, vi kom herop. Hvor mange patroner har du. Willy?"

"Et halvt hundrede stykker."

"Godt, det har jeg også. Jeg tænker så nok, vi kan holde dem fra livet en god stund."

"Ja, kommer der blot én af de andre hjem til fortet, så kunne –"

"Der kommer ingen af dem igennem," afbrød Harrington ham bestemt, "hverken Fettermann, Brown eller nogen anden. De bliver hugget ned hver og én. Mon vi ikke skulle søge frem til rytterne."

Næppe havde han dog sagt disse ord, førend de begge så løjtnant Grummonds beredne styrker komme galoperende i vild fart henimod krattet, hvor de lå. Også han havde pludselig set jorden blive levende af fjender, og han søgte nu, skarpt forfulgt af de røde krigere på deres raske, små heste, ned mod det sted, hvor han vidste, Fettermann skulle være.

"Der kommer de, der kommer de," råbte Willy Bell.

"Også på flugt," mumlede Jack Harrington, "i alle helgeners navn, kender de da ikke de simpleste kampregler, forstår de da ikke, at flugt er det samme som døden."

Han sprang op på stendyngen, svingede heftigt med sin pelshue og skreg af sine lungers fulde kraft: "Herhen, herhen, stands for Himlens skyld."

Løjtnant Grummond opdagede ham og svingede hen imod ham, men også indianerne rundt omkring ham fik nu øje på

ham og kom hylende og skrigende løbende til.

Myrderiet på Fettermanns folk var endt, og længere borte sås de tilbageløbende skarer sejrsberuste indianere.

"Stands, stands," skreg Harrington atter og atter, mens hans kammerat med sin ild holdt de nærmeste indianere stangen, "kom hurtigt af hestene."

Kun Grummond selv og nogle af de ældste soldater fulgte hans opfordring, mens resten fortsatte ad samme vej som Fettermanns flygtende folk.

"Skyd jeres heste," fortsatte Harrington, "og dæk jer bag dem – og så fyr."

Selv sprang han atter ned bag stenbunken og åbnede ilden mod de fremstormende, røde krigere.

"Men – Fettermann – Brown – og de andre," stammede løjtnant Grummond, mens han hurtigt fulgte Jack Harringtons råd og holdt pistolen bag øret af sin hest.

"Hugget ned hver og en – de flygtede jo," lød svaret koldt.

"Flygtede Fettermann?" næsten råbte Grummond, som fuldt ud kendte hans ubetvingelige mod.

"Det var hverken hans eller Browns skyld, de gjorde, hvad de kunne, men de blev revet med af de andre. Se nu dér, se nu dér – åh, ingen af de ulykkelige kommer jo tilbage."

Med stigende rædsel så den lille trop, som her lå ene, omringet af blodtørstige fjender, hvorledes de flygtende ryttere en for en blev standset og forsvandt i et kæmpende virvar. En efter en opløste grupperne sig igen under sejrherrernes hoverende skrigen, og så vidste de, at der tilbage på den hårdfrosne jord lå en hvid mands skalperede og lemlæstede lig.

"Sådan gik det også alle de andre," sagde Harrington stille.

De røde krigere trak sig efterhånden tættere og tættere sammen om den lille skare, som med heltemod forsvarede sig, og hvis eneste lille håb om redning lå deri, om der måske kom undsætning fra fortet, inden deres ammunition slap op.

Noget efter at kaptajn Fettermann var rykket ud fra fortet, kom oberst Carrington i tanker om, at der ikke var nogen læge med undsætningsstyrken, og dr. Hines med en lille eskorte blev hurtigt sendt ud. Lægen kom dog snart tilbage med underretning om, at vogntoget atter havde sat sig i bevægelse, og at han intet kunne se til Fettermanns styrke, mens der derimod var fuldt op af indianere omkring Lodge Trail-åsen.

Over hele fortet vakte hans beretning bestyrtelse, der blev endnu større, da der straks efter hørtes stærk skydning bag ved åsen. Carrington sendte øjeblikkelig kaptajn Ten Eyck med resten af besætningen til undsætning og gav ham ordre til at slutte sig til Fettermanns styrke og derefter straks vende tilbage til fortet.

Selv begav obersten sig op i udsigtstårnet, og med sindet fuldt af bange anelser stirrede han gennem kikkerten ud i den retning, skydningen kom fra. Hans angst skulle snart blive bekræftet på den sørgeligste måde.

En ordonnans fra Ten Eyck kom sprængende med melding om, at dalstrøget på den anden side åsen vrimlede med indianere, og at han intet kunne se til Fettermanns styrke.

Skydningen var nu hørt op, og oberst Carrington var vis på, at den store katastrofe var sket.

Endnu mens kaptajn Ten Eyck var på Lodge Trail-åsen, hørte han i det fjerne enkelte skud.

Det var Jack Harrington og Willy Bell, der brugte deres sidste patroner.

Løjtnant Grummond og de få, gamle soldater lå døde for fødderne af dem. Rundt om til alle sider lå de røde krigeres lig i dyngevis, for ingen af de to øvede grænsejægere skød fejl, men nu var situationen håbløs.

"Så har jeg kun to patroner tilbage, Jack," sagde Willy Bell.

"Akkurat det samme som jeg," svarede hans kammerat roligt, skønt han her allerede stod med den ene fod over dødens tærskel, "men vi slår fra os til sidste åndedræt. Vi vil i alle tilfælde dø som hvide mænd. Jeg får næppe tid til at trykke din hånd, Willy, men tak skal du have for godt kammeratskab i de mange år, vi har fulgtes ad. Jeg tror nok, vi to så godt som nogen har holdt den ed, vi begge svor."

Atter styrtede de vilde krigere løs på dem fra alle sider. De to grænsejægere fyrede og sprang så op for at kæmpe den sidste kamp med geværkolben. En regn af pile suste ned over dem, og Willy Bell sank til jorden med et dybt suk.

Jack Harrington – den uforsonlige indianerhader – stod ene på skansen. En pil havde ramt ham i venstre arm, men han trak den ud med et hurtigt ryk og løftede sin kolbe højt i vejret.

Pludselig lød et højt, skingrende skrig gennem kamptummelen, og en rytter fo'r som en pil frem foran de andre.

Det var Hokota.

Da Jack Harrington var sprunget op, havde Hokotas skarpe øjne hurtigt genkendt faderens morder, og i samme øjeblik glemte han alt omkring sig. Han huggede sine svære jernpigspore i hestens flanke og styrtede frem. Ingen anden

måtte komme ham i forkøbet, han måtte og skulle selv hævne sin far.

Hans stridsøkse splintrede i første hug Jack Harringtons kolbe, og bøssen fløj langt hen ad jorden. I et spring var Hokota af hesten, og inden hans dødsfjende havde fået fat på Willy Bells bøsse, som lå ved fødderne af ham, suste tomahawken endnu en gang i luften og kløvede Jack Harringtons hoved.

Under vildt skingrende jubelskrig styrtede de andre røde krigere hen imod det sted, hvor den blodige scene var foregået. Her stod Hokota. Et øjeblik betragtede han opmærksomt sin faldne fjende, så bøjede han sig ned, flængede pelstrøjen af over venstre skulder og ridsede med sin kniv Thomas Garlands slavemærke dybt ind i kødet.

Så kastede han stolt sin nakke tilbage og så sig omkring med øjne, der lyste og tindrede af mættet hævntørst og fryd.

"Det var det blegansigt, som dræbte min far – "Syngende Pil"."

Kapitel 12

Budskabet om Fettermanns og hans mænds frygtelige skæbne nåede først omverdenen julemorgen, og det kom som et lyn fra en skyfri himmel. Alle rapporter havde omtalt, at der var fred i denne del af landet, og så sent som den 8. december havde præsident Andrew Johnson i Washington lykønsket kongressen til resultatet af forhandlingerne ved Fort Laramie, og at "alt var fredeligt i nordvesten".

Den sørgelige tidende spredte rædsel vidt omkring, og samtidig begyndte diskussionen i aviserne igen om det mystiske tegn – trekanten, som omsluttede et T – der så tydeligt fandtes indridset i skulderen af Jack Harrington. Man gravede de gamle eksempler op igen fra årene forud og forhørte de mest berømte medicinmænd fra fredeligt sindede stammer, men ingen af dem kunne give nogen fyldestgørende forklaring. Aviserne skrev og skrev, de mest forskellige gisninger fremkom, men man nåede intet tilfredsstillende resultat. De to mænd – Jack Harrington og Willy Bell – som tidligere havde kunnet løse gåden, havde for deres egen skyld bevaret tavsheden, og nu var deres mund lukket for evigt.

Kampene omkring det ulykkelige fort varede ved. "Røde Sky" stod efter denne blodige begivenhed som ubestridt fører for såvel siouxerne, arapahoerne som de nordlige cheyenner, og flere og flere krigere strømmede til Powder River-egnen, glødende af kampiver og blodtørst. Trods indianernes sædvane fortsatte de krigen gennem hele den lange og strenge vinter, og angreb fulgte på angreb.

Selv om "Røde Sky" var anerkendt som fører for alle de forsamlede stammer, indtog Hokota trods sin ungdom en lige så fremragende stilling, og hans ord havde over alt afgørende betydning.

For Hokota selv var det en lykkelig tid. Hele krigen var så at sige hans værk, for det var først og fremmest hans glødende veltalenhed, der havde revet de forskellige stammer op af deres dorske ligegyldighed og fået dem til at grave stridsøksen op. Det var ham, som havde lagt det snedige baghold og vundet sin første, virkelig store sejr. Nu så han med glæde, hvorledes krigerne strømmede til fra alle sider, og hans drømme om et almindeligt forbund mellem alle indianerstammer til fælles modstand mod de hvide syntes at skulle gå i opfyldelse.

Men Hokotas virksomhed var ikke indskrænket til selve kampladsen. Han blev fører for sit folk på mange andre områder. Med mægtig kraft kastede han sig ind i kampen mod alle de laster, som hans race havde lært gennem samkvemmet med de hvide, og først og fremmest mod det forfærdelige "ildvand". Han blev ikke træt af at hævde, at kun ved at følge i deres forfædres spor og trofast holde fast ved traditioner og gamle skikke kunne den røde mand føre et lykkeligt liv. Selv brugte han aldrig andet våben end sin stridsøkse og sin bue, og hele hans levevis var enkel og tarvelig, som han havde lært i sin fars – "Syngende Pil"s – telt.

Hans indflydelse var over alt stor, og navnlig ungdommen betragtede ham som deres udkårne helt. Var det ikke ham, der lagde de snilde planer, og forstod han ikke kraftigt at sætte dem i værk? Havde han ikke mange gange ved sin veltalenhed overbevist rådsforsamlingen og fået de ældre høvdinge til at

følge sig? Så de ham ikke altid behandle alderdommen med den største ærbødighed, og delte han ikke med åben hånd sit sejrsbytte med alle de andre? Var han ikke altid selv at finde i første række, når det gjaldt kamp, og havde de ikke set ham blive hårdt såret, uden at en mine forrådte hans smerte.

Jo, Hokota var altid i forreste række, og først og fremmest ved sit eksempels magt øvede han over alt den største indflydelse. Havde "Røde Sky" ikke haft ham ved sin side, var krigen om Fort Phil Kearney ikke blevet så langvarig eller endt, som den gjorde. Regeringen søgte året efter Fettermann-katastrofen at indlede fredsforhandlinger ved et nyt møde ved Fort Laramie, men "Røde Sky" nægtede at se kommissionens udsendinge, og først næste forår – 1868 – blev der sluttet fred på de betingelser, som indianerne opstillede: besætningen blev trukket bort fra Fort Phil Kearney, og Powder River-vejen blev lukket for færdsel.

Hokota havde vundet krigen, men han betragtede ikke derfor sin mission som endt. Hans egne stammefrænder kunne nu drive fredens sysler og jage i de vildtrige egne, som foreløbig var reddet for den røde mand, men selv måtte han derhen, hvor andre af hans race kæmpede for deres land, og sydpå førte hans tidligere forbundsfæller – cheyennerne – en fortvivlet kamp for at hindre jernbanen i at blive ført ind over deres jagtgrunde.

Hokota havde i disse kampens år sluttet et varmt venskab med en ung cheyenne-høvding – "Kroget Næse". Han var omkring de 30 år og en stolt og imponerende skikkelse at se på – seks fod og tre tommer høj, bredbrystet, og under den brune hud stod de kraftige muskler frem som snoet tovværk. Hans knejsende hoved med de stærkt markerede ansigtstræk og et par lynende, sorte øjne tydede på selvbevidsthed og kraft, og fra

hans isse vajede skalpelokken som en ridderlig udfordring til modstandere om at bemægtige sig den. Bag ved de tynde læber glimtede en række skinnende, hvide tænder, men særlig karakteristisk for hans ansigt var den krogede næse, som havde skaffet ham hans navn. Fra første gang, de mødtes, havde han og Hokota sluttet sig nær til hinanden, og begge nærede de samme, glødende og uforsonlige had til blegansigterne.

Da siouxernes krig om Fort Phil Kearney var endt, drog Hokota sydpå for at slutte sig til "Kroget Næse"s kæmpende skare.

Jernbanen var på dette tidspunkt ført frem til Denver til trods for alle indianernes harmdirrende protester og forsøg på med magt at standse arbejdet. Nu mødtes Hokota og "Kroget Næse", og under deres førerskab fejede cheyennerne gennem Kansas som en hvirvelstorm.

General Sheridan rykkede ud for at standse deres hærværk. Hans styrke var som sædvanlig for ringe, men i sin stab havde han en ung rytterofficer, som fuldt ud kunne stå mål med indianernes frygtede førere, og som her sammen med sine uforfærdede kammerater – de oprindelige "Rough Riders" – ved den blodige kamp på Beechers ø ved Arickaree-floden i det østlige Colorado gjorde sit navn bekendt til sene tider. Det var George Alexander Forsyth.

Han havde deltaget i hele borgerkrigen som frivillig og var trods sin store ungdom endt som brigadegeneral. Efter krigen trådte han ind i den stående hær som major i niende rytterregiment. Forsyth var soldat med liv og sjæl, og hans eneste ønske var nu at rykke i marken i spidsen for et kommando, som skulle tage direkte del i krigen mod

indianerne. Der var dog ingen officer, som var villig til at afgive sit kommando til ham nu, umiddelbart før der forestod en fægtning, men på hans vedvarende bønner gav general Sheridan ham tilladelse til at forsøge på at rejse et kompagni af spejdere og grænsejægere. Han måtte hverve 50 mand, som hver skulle møde med en hest.

Så snart det rygtedes, at kommandoet skulle oprettes, blev Forsyth bestormet med anmodninger om optagelse i dette flyvende korps, og han kunne vælge og vrage, så det blev utvivlsomt de allerbedste folk, han kunne få til sit formål. Som næstkommanderende indtrådte Frederik Beecher, som ligeledes med største hæder havde deltaget i borgerkrigen, og som fører valgtes Sharp Grover, på den tid kendt som distriktets bedste spejder. Mandskabet bestod halvt af grænsejægere, halvt af gamle soldater fra borgerkrigen – folk af håndfast støbning – folk, der vidste, hvad de ville, og som havde været ude for noget i deres liv, men Forsyth var også manden, som forstod at tage dem på rette måde.

De blev udstyret med sabel og hovedtøj, brødpose, feltflaske, et tæppe, kniv og drikkekop foruden en Spencer-repeterriffel med syv skud, seks i magasinet og et i kammeret, samt en Colt-revolver af svær kaliber. Telte eller lignende bekvemmeligheder fandtes ikke, og hele bagagetrænet bestod af fire muldyr. Hver mand bar 140 patroner hos sig til riflen og 30 til revolveren, og de fire muldyr bar medicinkassen og 4000 ekstra patroner. Hensigten med styrken var at gøre den letbevægelig, og det blev den.

I løbet af fem dage havde Forsyth samlet sit kommando og sat sig i march. På bud fra general Sheridan, at større,

fjendtlige indianerstyrker var i nabolaget, rykkede de ud fra Fort Wallace, som dengang var Kansas-jernbanens yderste station. De strejfede landet rundt i seks dage, men kom så på sporet af indianere. Skønt dette viste, at den fjendtlige styrke, de nu forfulgte, i tal overgik dem mange gange, tog de ikke i betænkning hurtigt at følge efter. De var rykket ud for at slås, de var ivrige efter og ønskede kamp – og de fik den.

Om aftenen den 15. september passerede de en sænkning i terrænet, som mundede ud til en dal omkring to miles lang og omtrent lige så bred. Gennem denne dal løb den lille flod Arickaree. Langs floden, som var ca. 140 meter bred, og som løb midt gennem dalen, voksede el, pil og vilde blommetræer. Midt ude i floden lå en lille ø, hvis ene del, dækket med tæt krat af forkrøblede piletræer, ragede to fod over vandoverfladen, og på den anden mere lavtliggende del stod kun et enligt bomuldstræ. Da det ikke havde regnet meget i den sidste tid, lå flodlejet tørt undtagen omkring selve øen, hvor der i en bredde af fem, seks meter var vand, dog ikke over en fod dybt.

De slog lejr på den sydlige flodbred ved firetiden om eftermiddagen. Såvel mænd som heste var trætte efter et meget hårdt ridt. De simple lejrforberedelser var snart tilendebragt, og da aftenen kom, rullede de sig i deres tæpper og sov snart den trygge, faste søvn, som kun mænd af deres støbning kunne gøre under sådanne omstændigheder.

Men Forsyth var som fører og leder ikke så sorgløs som sine folk. Hans styrke var overladt til sig selv midt inde i indianernes land og i faretruende nærhed af en overmægtig styrke, som kunne gå over til angreb, hvad øjeblik det skulle være. Han vidste, at hans march i de sidste dage havde været overvåget af

røde spejdere, og Forsyth undte sig derfor ingen ro, men tilbragte hele natten med fra tid til anden at kontrollere, om posterne var årvågne.

Just som dagningens første, røde skær blev synlig på den østlige himmel, befandt Forsyth sig ude ved lejrens yderste post, og her så han pludselig et fjerprydet hoved tegne sig skarpt imod den lyse himmel. Lynsnart sendte han et skud mod den fjendtlige spejder, men fik ikke tid til at overbevise sig, om han havde ramt, for nu bemærkede han en del andre røde krigere snige sig ind mod hestene. Så sprang de op, og under vild skrigen og hujen løb de frem, idet de som sædvanligt under lignende omstændigheder svingede med tæpper og kapper for at bringe angst og forvirring mellem dyrene og få disse til at sprede sig til alle sider.

Alle mand sov naturligvis med tøj og støvler på, og lyden af det første skud fik dem øjeblikkeligt på benene – klar til handling. De løb uvilkårligt hen til stedet, hvor hestene stod tøjret, og kom også rettidigt til med deres ild at drive indianerne bort. Kun ét muldyr var forsvundet.

Forsyth gav nu sine folk ordre til at sadle deres heste og forblive stående ved siden af dem, og få minutter efter stod det lille kommando på linje, hver mand ved hovedet af sin hest, med tøjlen snoet om venstre arm og riflen i sin højre hånd –klar til skud.

Pludselig greb Grover med et fast tag om Forsyths arm og pegede ned mod dalen.

"Store Himmel!" råbte han. "Se, der har vi de røde."

Lige for dem, til højre for dem og bagude blev højderne på begge sider floden pludselig levende. Kun vejen til venstre for

dem – den samme, ad hvilken de selv var kommet, var endnu åben. Forsyth kunne have trukket sig tilbage i den retning, for her var tilsyneladende ingen, der spærrede ham vejen, men han var straks klar over, at den vej med vilje blev holdt åben, og at der sikkert var forberedt et baghold. Derfor tænkte han ikke et øjeblik på at forlade det sted, hvor han var. Han var ganske vist omringet, men ikke slået, og han tænkte heller ikke, det skulle lykkes for fjenden at overmande ham. Desuden var han jo rykket ud for at slås, og alt var klart til at give fjenden en varm modtagelse.

Men hurtigt måtte her i alle tilfælde handles, for den plads, han nu stod på, var ikke gunstig. Han måtte over på øen og det så hurtigt som overhovedet muligt. Under heftig skydning gav Forsyth sine folk ordre til dækket af røgen at sætte sig fast på øen, og det lykkedes dem også uden tab at nå herover, men al deres bagage – provianten og medicinkassen indbefattet – måtte de efterlade. Kun den kostbare ammunition fik de med sig. De bandt deres heste til buskadset, og samtidig med, at de skød, begyndte de at grave sig ned i en halvcirkel over den højere liggende del af øen. De havde ganske vist kun deres tinkopper og knive at grave med, men så meget desto mere sled de i det.

Indianernes styrke bestod af et tusind krigere, og de var ledsaget af deres kvinder og børn, som nu tog plads på de høje bakker øst for floden i en kilometers afstand derfra, parat til ligesom middelalderens adelige damer under ridderturneringerne at opmuntre krigerne under kampen og hylde dem, når de bar sejren hjem.

Med langt større militær dygtighed, end de før havde været vidne til, så Forsyth og hans mænd nu indianerne forberede sig til slaget.

"Kroget Næse" og Hokota – de to unge, men dygtige førere – lod nu afsiddede ryttere krybe frem på begge sider af floden, og med den røde mands sædvanlige færdighed i at benytte terrænet til skjul og dækning "slangede" de sig hen til bredden, som lå lidt højere end øen. En regn af kugler og pile susede ned over den ulykkelige skare på øen. Hestene, som ikke havde noget beskyttende værn, blev de første ofre, og med harme og sorg så Forsyths mænd deres tro dyr hurtigt blive skudt ned. Men selv efter døden tjente de deres herrer, idet jægerne nu benyttede de døde kroppe som dækværn.

Til at begynde med gik Forsyth modigt rundt for at opmuntre sine folk, men alle som én bad ham indtrængende om at søge dækning, og da ilden omsider blev for heftig, lagde han sig ned i skyttehullet ved siden af dr. Mooers.

Indianernes ild blev heftigere og heftigere. Flere af jægerne var faldet, nogle var dødeligt og andre let sårede. Dr. Mooers var blandt de hårdt sårede, og da Forsyth rejste sig lidt op for at hjælpe ham, blev han selv ramt af en kugle, der borede sig dybt ind i højre lår. Såret voldte ham ulidelig pine, men det var kun begyndelsen til hans lidelser, for lidt efter blev han ramt af en anden kugle, som splintrede benet mellem knæet og anklen.

Hele situationen var frygtelig både for ham og hans ulykkelige mænd.

Imens alt dette gik for sig, havde "Kroget Næse" i spidsen for sine ryttere trukket sig helt tilbage rundt en krumning af floden, og således at de ikke kunne ses fra øen. Her ordnede

indianerne sig, og pludseligt kom de til syne travende i selve flodlejet – ordnet i 8 rækker bag hinanden med henved 60 mand i hver række.

Forrest red "Kroget Næse" på en vidunderlig fuks. Han bar en pragtfuld ørnefjerskrigshætte, som vinden fik til at ligge næsten vandret ud i luften og som hovedprydelse to bøffelhorn. Omkring livet havde han bundet et strålende, rødt officers-silkeskærf, som han tidligere havde fået som gave ved et møde. Ellers var hans overkrop nøgen, og sollyset faldt på hans lysebrune hud og fremhævede den vilde Herkules' pragtfulde skikkelse.

Tæt ved siden af ham red Hokota, en ikke mindre herlig skikkelse at se på i al sin vildskab. Med knejsende hoved, hvorfra de to hvide ørnefjer vajede kækt, sad han som vokset i ét med sin urolige hest. Skønt det var skik og brug at ride næsten nøgen til kamp, bar han dog som altid en stramtsiddende dyreskindstrøje, men det var for at skjule Thomas Garlands beskæmmende slavemærke.

Og bag ved de to stolte førere red blomsten af cheyennernes unge krigere alle med ørnefjer stukket i deres lange, sorte hår, og flere af dem iført pragtfulde krigshætter. De sad på deres heste uden sadel eller bøjler med kun et reb slynget omkring hesten ligesom en buggjord. Alle krigerne havde malet sig på det frygteligste i ansigtet og over hele kroppen, og de var alle nøgne når undtages mokkasiner og patronbælte.

Så bøjede de omkring hjørnet, og samtidig tiltog ilden fra begge flodbredder i livlighed. Forsyth var straks klar over, at indianerne nu ville prøve på at ride ham ned, og han gav derfor sine folk ordre til at holde inde med skydningen, fylde

magasinet i deres riffel og revolver og så kun vente, til han gav ordre til at skyde. De dødes og hårdtsåredes våben og patroner blev fordelt, og Forsyth fik sig med besvær rejst så meget op i sit skyttehul, at han støttet med ryg og skulder til en jorddynge kunne se sine folk og den fremrykkende fjende.

Syngende deres krigssange slog de røde krigere på et vildt, gennemtrængende råb fra deres fører over i galop, og "Kroget Næse" svingede sin tunge Spencer-riffel over hovedet på sig, som havde den været et siv.

Fra højderne i det fjerne hørtes kvindernes og børnenes skrigen og hujen.

Til trods for sine alvorlige sår beholdt Forsyth dog selv kommandoen. Koldblodigt ventede han, til indianerne ikke var mere end et par hundrede skridt borte, så løftede han sig lidt i vejret og skreg: "Nu!"

Hans folk rejste sig på knæ, kastede lynsnart geværet til kinden og affyrede den første, dødbringende salve.

Et øjeblik efter havde de en ny patron fra magasinet i kammeret, og anden salve bragede.

Der blev gjort lyst i indianernes rækker. Heste og mænd blev skudt ned, men de bageste rækker fyldte hurtigt hullerne ud.

Tredje salve lød, men formåede ikke at bryde angrebets kraft.

Krigssangen var nu forstummet, men gennem larmen hørtes tydeligt de to føreres højt skingrende krigsråb.

Ved den fjerde salve faldt cheyennernes fornemste medicinmand, der red på venstre fløj, og hans fald standsede et øjeblik rytterne her, men Hokota fik dem atter ved sine opildnende råb til at gå frem.

Den femte salve bragede, og de dumdristige ryttere begyndte at vakle. Der var store, åbne huller i rækkerne, men opmuntret af deres lederes eksempel styrtede de overlevende sig frem.

Den sjette salve gjorde udslaget.

Just som "Kroget Næse" i et sidste, voldsomt spring ville sætte over på øen, blev både han og hans hest skudt ned.

Rytterne var nu kun få fod fra de hvide, da den syvende salve blev brændt af på allernærmeste hold.

Som en mægtig bølge brydes mod den fremspringende klippe og falder kraftløs ned langs dens sider, således deltes også dette storslåede angreb, og indianerne kastede deres heste brat om og red ned langs øen på begge sider.

Jægerne sprang nu op og tømte deres revolvere i den uordentlige, flygtende masse. Også indianerne, som lå på bredderne, flygtede skrækslagne, og kvindernes og børnenes krigssange blev afløst af skingrende rædselshyl, da de blev vidne til deres høvdings fald og det frygtelige slagteri på deres stammefrænder.

Løjtnant Beecher kom besværligt kravlende over til Forsyth.

"Jeg er dødeligt såret," hviskede han svagt, "jeg er ramt her i siden."

"Nej, Beecher, nej," råbte Forsyth i sin angst, "det kan ikke være så slemt."

"Jo, det er, som jeg siger. Farvel," og han lagde sig ned ved siden af sin sårede fører med ansigtet hvilende på armen.

Et øjeblik efter døde han. Til minde om den tapre unge officer kaldte de stedet, hvor han led heltedøden, for Beechers ø.

Hokota var blevet revet med af de flygtende skarer, men så snart de var uden for ildens rækkevidde, ville han straks sætte sig i spidsen for et fornyet angreb, men krigernes forfærdelse over deres store høvdings fald holdt dem tilbage.

Dog Hokota *ville* ikke give op. Ingen var vel i øjeblikket mere slået af sorg over cheyenne-høvdingens død end Hokota selv, for han havde været hans bedste ven, men kampen måtte og skulle vindes. Hans opildnende ord og harmdirrende opfordringer til at hævne høvdingens død rev en del af de unge krigere med, og klokken to om eftermiddagen forsøgte Hokota i spidsen for et nyt angreb ad samme vej at ride øens forsvarere over ende, men det lykkedes ham ikke. Allerede på lang afstand splittede de hvides ild hans rækker.

Klokken seks om eftermiddagen forsøgte indianerne atter et angreb. Fra alle sider styrtede både beredne og uberedne krigere frem, men de blev mødt med en så morderisk ild, at de blev drevet tilbage med frygtelige tab.

Kampen var tabt, og flere og flere blev de røster blandt cheyennerne, der opfordrede til at opgive ethvert nyt forsøg. Endnu kæmpede Hokota en vild kamp for at rive dem med sig, men hans ord blev mødt med større og større kølighed. Kun en del af de unge sluttede endnu kreds om ham, men de var for få til at fremtvinge et resultat ved stormangreb.

Mørket begyndte at falde på. Situationen for øens heltemodige forsvarere var såre kritisk. To officerer og fire mand var faldet, en officer og otte mand hårdt såret og otte lettere såret. Det var et tab på 23 af 51. Heldigvis havde de tilstrækkeligt vand, men derimod ingen proviant, selv om de i nødstilfælde kunne skære sig nogle strimler kød af de døde

hestekroppe. Det værste savn i øjeblikket var dog medicinkassen. Doktoren lå bevidstløs hen. De sårede måtte sørge for sig selv og hinanden, så godt de kunne, ved at forbinde sårene med strimler af deres tøj. Dagen havde været ulidelig varm, men nu faldt der hen på aftenen heldigvis nogen regn, som forfriskede dem meget. Skyttehullerne blev gravet dybere og forbundet med et dækværn, lavet af sadlerne, og hvad de ellers kunne finde.

Da det blev mørkt, holdt Forsyth krigsråd. "Grover," sagde han henvendt til det lille kommandos erfarne spejder, "hvad mener De?"

"De rødes kraft er udtømt," lød svaret, "de har præsteret det, de kunne, ja, mere end jeg nogen sinde har set eller hørt om. Vi fik "Kroget Næse" pillet bort, heldigvis, men lagde De mærke til ham, der red ved siden af ham, den samme, som førte de to næste angreb? Han var sioux, og jeg skulle tage meget fejl, om det ikke er den samme, som rygtet fortæller var førstekraften i krigen om Fort Phil Kearney, De ved."

""Røde Sky"?" spurgte Forsyth.

"Nej, ham kender jeg. Men de fortæller jo, at han altid havde en ung kriger med sig, og det var nok ham, der skulle have sat det hele i værk deroppe. Nå, men som jeg sagde, for denne gang er indianernes kampkraft brudt."

"De tror ikke på et natligt angreb?"

"Nej, det er navnlig cheyennerne for overtroiske til. Hvis en rød kriger bliver dræbt i mørke, tror de jo, han må vandre om i evigt mørke. Det har hjulpet os hvide mangen en gang, den tro."

"Vi må have bud til Fort Wallace," fortsatte Forsyth efter en lille pause, og straks opstod der røre blandt hans folk. Hvor

farlig end en sådan ekspedition ville være, var dog hver eneste mand parat til at vove pelsen.

Forsyth valgte Trudeau og Stillwell; den første var en gammel jæger, den sidste kun en ung fyr på nitten år.

Deres ordre blev kun kortfattet.

"I må se at nå ind til Fort Wallace for at skaffe undsætning," sagde Forsyth, "hver af jer kender jo situationen, og her er mit kort. Det er det eneste, jeg har."

Ved midnatstid krøb de to forvovne spejdere ud i mørket.

Støvlerne havde de taget af, bundet dem sammen ved stropperne og hængt dem om halsen, og nu gik de baglæns gennem flodlejet på strømpesokker, for at indianerne, hvis disse næste morgen fandt sporene, skulle tro, at det var aftryk af mokkasiner. For yderligere at maskere sig, havde de svøbt sig i tæpper på samme måde, som indianerne brugte.

De gik frem med den allerstørste forsigtighed. På alle sider var de omgivet af fjender, og hyppigt måtte de lægge sig fladt ned og ligge musestille, når de hørte nogen bevæge sig i nærheden. Efter at have forladt flodlejet måtte de hele tiden krybe på hænder og knæ, og da dagningen nærmede sig, havde de kun tilbagelagt to miles.

Før sol stod op, måtte de nødvendigvis søge sig et skjul et eller andet sted, hvorfra de ikke kunne ses fra indianernes lejr. Hvis en eller anden af deres fjender opdagede deres skjulested, var det ude med dem, men skæbnen var dem gunstig. I modsat fald havde en grufuld død under de frygteligste pinsler været dem vis, med mindre de forinden fik lejlighed til at berøve sig livet, og det var de fast besluttet på at gøre, og de havde lovet

hinanden højt og helligt at kæmpe indtil sidste patron, men at bevare denne for sig selv.

Dagen blev ulidelig varm, og solen sendte ubarmhjertigt sine glødende stråler ned over dem. De havde intet hverken at spise eller drikke, og kun deres faste, urokkelige vilje til at holde ud fik dem til at stå den forfærdelige dag igennem.

Da mørket atter faldt på, fortsatte de den besværlige vandring. I løbet af denne nat kom de bedre frem, da det ikke nu var slet så nødvendigt at udvise den samme forsigtighed som forrige nat, skønt de så flere mindre, fjendtlige styrker, som de dog heldigt undgik.

Da dagen kom, skjulte de sig under den høje flodbrink. Lykken stod dem atter bi. Den tredje nat vandrede de uafbrudt og kom et langt stykke frem, men ved morgengry befandt de sig på en flad, åben slette, og det eneste skjulested, som var at finde, var en fordybning, hvor en bøffel havde væltet sig i en indtørret mudderpøl.

Op på dagen gjorde en lille skare røde krigere holdt ikke hundrede skridt fra deres skjulested, og samtidig med deres ankomst kom en vandrende klapperslange til syne lige foran de to spejdere, som ventede at blive opdaget hvert øjeblik trods alle deres store anstrengelser for at gøre sig så flade som muligt. Klapperslangen var på sin vis lige så farlig som indianerne. Hvis ikke disse havde været så nær, kunne de to hvide naturligvis nemt have taget livet af det dristige kryb, men nu kunne de ikke gøre den ringeste bevægelse, uden at de opmærksomme og skarptseende indianere ville have bemærket det.

Situationen var langt fra hyggelig og yderst kritisk, men den unge Stillwell var en fyr, der var begavet med en forbavsende

opfindsomhed. Da slangen var lige ved ham og allerede havde gjort sig klar til angreb, spyttede han al den tobak, han i stedet for at ryge nu brugte som skråtobak, ud over slangens mund, øjne og hele hoved.

En sådan omgang kunne den ikke stå for. Den flygtede hurtigst muligt, og indianerne havde ikke opdaget det mærkelige optrin og den besynderlige måde at drive slanger bort på. Umiddelbart efter fortsatte indianerne deres vandring, og de to spejdere var foreløbig reddet efter at have udstået mindst en halv time i uhyggelig spænding.

De fortsatte tidligt på aftenen og kom atter et godt stykke frem, men hen på morgenstunden måtte Trudeau give op. Han kunne ikke mere.

Tidligt næste morgen efter den blodige kampdag viste indianerne sig igen. Hokota havde håbet på, at Forsyth og hans mænd – dækket af nattens mørke – ville have forsøgt at trække sig tilbage. I så tilfælde ville han nu have fulgt deres spor og kastet sig over dem, men Forsyth var ham en værdig modstander og for god en soldat til under disse omstændigheder at forlade sin valgte stilling. Nu måtte Hokota derfor nøjes med sammen med sine få folk at omslutte lejren på øen, mens dødstrommen stadig gik, og kvindernes dødssange og høje klageråb lød derover fra bakkerne og holdt mindet om gårsdagens forfærdelige tab levende i hans tanke.

Det lille kommando på øen, og i særdeleshed de sårede, led meget under dagens stærke varme. Timerne sled sig utåleligt langsomt af sted, mens de her lå og ikke havde andet at gøre end vente på den hjælp, som var så absolut nødvendig. Når de

blev sultne nok til det, skar de kødstrimler af de døde heste og muler og spiste det råt. Heldigvis havde de stadig vand nok at drikke.

Næste nat sendte Forsyth atter to spejdere af sted, da han regnede med den mulighed, at de to andre måske kunne være opsnappet af indianerne, men klokken tre om morgenen vendte de to atter tilbage og erklærede, at det havde været håbløst at trænge gennem indianernes postkæde.

Tredjedagen drog indianernes kvinder og børn bort og med dem mange af krigerne, men Hokota holdt stædigt ud med sine trofaste ledsagere. Om natten blev to andre spejdere sendt ud, og de havde bedre held med sig. Det budskab, de bragte, lød således:

September 19, 1868.

Til oberst Bankhead eller den kommanderende officer i Fort Wallace.

Natten til den 17. sendte jeg to spejdere af sted for at melde om min kritiske stilling. Jeg forsøgte at sende to andre sidste nat, men det lykkedes dem ikke at komme igennem. Hvis de første ikke er ankommet endnu, så skynd Dem at komme mig til undsætning.

Jeg har otte hårdt- og ti letsårede. Løjtnant Beecher er død, og doktor Mooers kan rimeligvis ikke leve natten over. Han blev i tirsdags ramt i hovedet og har talt i vildelse siden. Selv er jeg såret to steder – i højre lår – og mit venstre ben er knust under knæet.

Jeg ligger på en lille ø og har endnu nok af ammunition. Vi lever kun af råt hestekød. Hvis jeg ikke havde de mange sårede, ville jeg tage chancen og prøve på at slå mig igennem, for pippet er delvis taget fra indianerne.

Jeg kan holde ud seks dage endnu, men spild endelig ikke tiden. Jeg beder Dem lade en læge følge med undsætningsstyrken og medbring ligeledes forbindssager.

Forsyth.

Men Forsyth havde valgt de rette folk første gang. Trudeau var ganske vist bukket under for anstrengelserne, men den unge Stillwell gav ikke op. Han opmuntrede, støttede og hjalp sin ældre kammerat, så godt han kunne, og takket være hans heltemodige anstrengelser nåede de endelig deres mål – Fort Wallace, hvor de hurtigt berettede om Forsyths og hans mænds kritiske stilling.

På fortet vakte deres budskab naturligvis den største bestyrtelse. Oberst Carpenter var dagen før sendt ud med ordre om at slå lejr på vejen til Denver i en afstand af omkring 60 miles fra fortet for herfra at sende patruljer ud til at holde indianerne borte og beskytte jernbanen. Hans styrke bestod af 70 mand af 10. regiment, som var et negerregiment, foruden 17 spejdere, 13 vogne og en ambulance.

Klokken 11 om aftenen blev der fra fortet sendt kurér til Carpenter med en rå skitse over stedet, hvor Forsyths styrke befandt sig, og følgende skriftlige ordre:

Hovedkvarteret, Fort Wallace,
Kansas.

September 22, 1868, 11:00 P. M.
Oberst L. H. Carpenter

Hr. oberst!

De skal ufortøvet rykke major Forsyth til undsætning. To spejdere er i aftes ankommet med bud om, at han (Forsyth) tirsdag morgen blev angrebet af et overlegent antal indianere (700), som dræbte dyrene, knuste major Forsyths venstre ben med en riffelkugle og sårede ham alvorligt i låret. Endvidere er dr. Mooers ramt i hovedet og løjtnant Beecher død. To mænd af kommandoet er dræbt og 18 til 20 såret.

Spejderne, som bragte bud herom, krøb først to miles på hænder og fødder og gik kun om natten, da de ofte mødte indianere.

Forsyths folk ligger forskanset i en udtørret flodseng. De har rigeligt med vand, men kun hestekød som proviant, og der er ikke mere end 60 patroner tilbage pr. skytte.

General Sheridan har givet ordre til, at major Forsyth hurtigst muligt skal undsættes, og intet middel hertil være uprøvet.

Oberst Bankhead rykker herfra om en time med 100 mand og 2 bjergkanoner.

Tag alle Deres spejdere med Dem.

Jeg forbliver hr. oberstens ærbødige

Hugh. Johnson,
premierløjtnant, adjudant.

En time efter, at kureren var redet, rykkede oberst Bankhead af sted og sammen med ham den uforfærdede Stillwell som fører. Trudeau var så medtaget af den farlige og anstrengende tur, at han var ude af stand til at følge med, og få dage efter døde han.

Carpenter havde om aftenen den 22. september bivuakeret på højderne omkring 35 miles fra Fort Wallace. Tidligt næste morgen brød han lejren af og havde marcheret en 10 miles, da han fra et højtliggende udsigtspunkt fik øje på en rytter, som i strakt karriere nærmede sig. Det var kureren fra fortet.

Carpenter havde også været ansat i general Sheridans stab og var en god, personlig ven af Forsyth. Intet var ham en mere kær pligt end at rykke ham til undsætning. Hurtigt satte han sine sorte soldater ind i situationen, og høje hurraråb blev svaret. Regimentet var først oprettet efter krigen, og det havde endnu ikke haft lejlighed til at udmærke sig.

Carpenter besluttede sig til at tage alt trænet med, for det ville svække hans styrke for meget, hvis han skulle afgive folk til at beskytte vognene. Muldyrene var kraftige og i god træning og kunne nok holde det hurtige tempo ud, som her var nødvendigt, men han beordrede, at hvis en vogn ikke kunne følge med, skulle dyrene skydes og vognen efterlades.

Ingen i hans kommando havde nogen sinde været i disse egne, ja, efter al sandsynlighed havde ingen hvid mand før Forsyth og hans folk sat sin fod i landet her.

Carpenter studerede skitsen et lille øjeblik og satte sig så i bevægelse. De red frem i skarpt trav, og da de om aftenen slog lejr ved nogle vandhuller, havde de tilbagelagt henved 45 miles.

Mulerne fulgte godt nok med. Så snart det begyndte at blive lyst, var de atter i sadlen, og efter et ridt på 20 miles kom de til en indtørret flod. Da Carpenter ikke var sikker på, om det var denne, Forsyth lå ved, fulgte han floden 15 miles, men drejede så igen mod nord, indtil han kom til et vandløb, som flød igennem en bred, græsklædt dal omgivet af høje. Da de kom ind i dalen, traf de et meget bredt og friskt spor, og spejderne erklærede, at mindst 2000 heste havde passeret her for få timer siden.

De havde denne dag redet over 40 miles, og det var nu hen imod aften. Da indianerne åbenbart var i nærheden, blev der til lejrplads valgt et sted, som var godt egnet til forsvar og nær ved vand. Vognene blev stillet i "corral", og alle forberedelser til at afslå et muligt angreb blev truffet.

Mens hans folk var beskæftiget hermed, red Carpenter selv med en lille eskorte op på en af de høje, der lå uden om dalen. Herfra kunne han se vidt og bredt, men intet levende væsen var at se. Derimod opdagede han på en anden høj en del stativer, og på hvert af disse var der anbragt et lig. Carpenter kendte cheyennernes begravelsesmåde og undersøgte stedet nærmere. Fem af ligene blev efterset, og alle var de ramt af riffelskud, så her var et bevis på, at de tilhørte den stamme, som havde været i kamp med Forsyths styrke.

Just som de var ved at vende tilbage til lejren igen, opdagede en af spejderne noget hvidt, som lyste op i en kløft på den modsatte side af dalen. De galoperede derover og fandt her et smukt og fint forarbejdet telt af friskt garvet, skinnende hvidt bøffelskind. Obersten steg af hesten, åbnede teltet og trådte ind. På en bunke kviste lå her liget af en prægtig indianerkriger,

dækket af en hvid bøffelkappe. Det stolte, selvbevidste udtryk i ansigtet og de hårde, strenge linjer om munden havde selv døden ladet uberørte, og alt røbede her høvdingen. I hans bryst var et dybt, gabende sår. Hvor kuglen var trængt ind i hjertet. Han lå iført sin prægtige krigshætte, og ved siden af lå hans våben og øvrige private ejendele.

Oberst Carpenter trak sig stille tilbage, slået af dødens majestæt, og red derefter tilbage til lejren.

Hele natten holdt vagterne skarpt udkik, men der viste sig intet fjendtligt. Det blev besluttet næste morgen at følge indianersporet, da dette utvivlsomt ville føre hen til det sted, hvor Forsyth var.

Nu stod så kun det store spørgsmål åbent – ville de komme i rette tid?

Belejringens fjerde dag gik som de foregående, og endnu så de indianernes poster i alle retninger.

Forsyths sår i låret blev mere og mere pinefuldt, og han bad nogle af sine mænd om at forsøge på at skære kuglen ud. Da de under forsøget herpå opdagede, at den havde sat sig fast ganske nær hovedpulsåren, og da de var bange for at skære denne over, så deres unge fører skulle forbløde, nægtede de rent ud at prøve på at skære kuglen ud. I sin smerte og fortvivlelse gjorde Forsyth det så selv. Han havde sin barberkniv i sadeltasken, og mens to mænd pressede kødet tilbage, fuldførte han selv heldigt den farlige operation.

Den femte dag begyndte hestekødet at gå i forrådnelse og kunne ikke mere spises. En ulykkelig coyote-prærieulv kom luskende over mod øen, og en af jægerne var så heldig at nedlægge den. Den var kun lille og mager, men blev dog

fortæret med stort velbehag, for den var i alle tilfælde frisk. Der udvekslede sig i øvrigt den dag kun få skud, og det syntes, som om der blev færre og færre indianere. Og dette var også tilfældet. Flere og flere af Hokotas tilhængere opgav og søgte tilbage til deres stammefrænder, men selv holdt han troligt ud trods al modgang og den dybe, store skuffelse.

Den sjette dag samlede Forsyth sine folk.

"Jeg har samlet jer," begyndte han, "fordi jeg klart og tydeligt indser, at nu er tidspunktet kommet, hvor hver mand må klare sig selv. Sandsynligvis er ingen af dem, vi har sendt bort, nået ind til Fort Wallace, og hvorfor skulle de af jer, som har udsigt til at slippe herfra med livet, dø af sult. I har alle kæmpet ikke alene som mænd, men som mænd måske aldrig før har kæmpet, og netop derfor skal I ikke dø af sult.

Jeg tænker, vi har givet indianerne så hårde lærepenge, at de ikke forsøger et nyt angreb. Mange af dem er jo allerede draget bort, og det vil sikkert lykkes jer, når I er lidt forsigtige, at komme igennem. Hvad vore sårede angår, og hvad angår mig selv – ja, så må vi passe os selv. Enten kan vi holde ud, til der måske alligevel kan komme undsætning eller – ja, eller dø."

Hans forslag, der blev udtalt med simple og ligefremme ord, kom ganske uventet og blev modtaget med forbavset tavshed, men et øjeblik efter kom svaret – enstemmigt og slynget ud med hård bestemthed.

"Aldrig! Vi bliver her hos Dem," og sergent Mc Call, som siden Beechers død havde været kommandoets næstkommanderende, føjede til:

"Vi har kæmpet sammen, og Himlen skal vide, at vi vil også dø sammen."

Forsyth kendte sine folk godt nok til ikke at ville trænge videre ind på dem og få dem til at følge sit forslag. Han var fuld af beundring for disse simple grænsejægere, som så troligt holdt sammen under disse fortvivlede forhold. Ikke én af dem havde forsøgt på at luske bort, skønt der så mange gange havde været lejlighed til at forsøge på at redde livet ved at snige sig gennem indianernes postkæde i stedet for at ligge uvirksom og vente på en kvalfuld sultedød.

Endnu to dage holdt Forsyth og hans heltemodige mænd ud. De samlede nogle vilde blommer og lavede heraf en slags marmelade til de sårede, mens de raske strammede livremmen mere og mere ind.

Endelig den niende dags morgen sprang en af folkene op som en raket og svingede heftigt med armene.

"Der er noget, der bevæger sig deroppe på højderne," skreg han.

Alle mand, som kunne rejse sig, kom hurtigt på benene, og den skarptøjede spejder – Grover – råbte triumferende:

"Himmel og hav, der er også en ambulance med!"

Endelig var den længe ventede undsætning kommet. Oberst Carpenter havde undervejs truffet en af de spejdere – Donovan – som Forsyth havde sendt bort den tredje nat. Han var sluppet godt nok igennem til Fort Wallace, men da undsætningsstyrken allerede dengang var rykket ud, var han vendt tilbage til sine kammerater. Med ham som fører galoperede Carpenter i spidsen for de 30 mand, som havde de bedste heste, og medtagende ambulancen, der var stoppet med fødemidler. Efter et hurtigt ridt på 18 miles kom de, mens det endnu var tidlig morgen, til et højtliggende punkt, hvorfra de kunne se en

dal, gennem hvilken en flod slyngede sig som et tyndt sølvbånd. Midt i dalen lå en ø med et enligtstående bomuldstræ. Donovan kendte straks stedet, og så hurtigt hestene kunne strække ud, red Carpenter derned, modtaget af de glade spejdere, som sværmede ham i møde under høje velkomstråb.

Carpenter var den første, som kom over på øen, og dér foran ham lå Forsyth med febergløddende øjne. Mødet mellem de to gamle våbenfæller var gribende, og Carpenter var dybt rystet over at se, under hvilke forfærdelige omstændigheder hans ven og de øvrige sårede befandt sig. Forsyth havde fået blodforgiftning, og hans sår var i en frygtelig tilstand.

Der blev hurtigt gjort alt for at hjælpe såvel de sårede som de raske. De blev alle flyttet så langt bort, at de var fri for den skrækkelige stank fra de døde dyr, og da vognen kørte op, blev der slået lejr, og lægen kom i travl virksomhed, mens de døde blev begravet på øen – det sted, som de så heltemodigt havde forsvaret.

Næste dag ankom oberst Bankhead med sin styrke, og man forberedte sig til at bringe alle de overlevende tilbage til Fort Wallace.

Da de på vejen tilbage passerede den ensomme dal, hvor "Kroget Næse" sov dødens søvn under det skinnende hvide telt, red Mc Call og Grover derover. De kendte straks cheyenne-høvdingen. Det var med en vis betagelse, de betragtede deres vilde, stolte modstander, og for hans tapperheds skyld lod de ham ligge uforstyrret. Kun hans våben betragtede de som ærligt krigsbytte og tog dem med sig.

Da de trådte ud af teltet, så de en enlig rytter nærme sig i langsom skridtgang.

Det var Hokota.

Da indianerne så undsætningsstyrken nærme sig, havde de opgivet al videre modstand og var i større og mindre bander flygtet til alle sider. Ene og forladt af alle strejfede Hokota nu om. Hans bedste ven, hans stolte våbenfælle var faldet sammen med blomsten af cheyennernes unge krigere. Opfyldt af glade forventninger om sejrrige kampe var Hokota draget herned sydpå, men nu havde krigerne ikke alene forladt ham, men også overvældet ham med bebrejdelser og skudt skylden for nederlaget over på ham.

I løbet af få dage var alt styrtet sammen for ham. Ville det alligevel ikke lykkes ham at samle sit folk til et enigt forsvar af deres land – det land, som den store ånd havde skænket sine røde børn? Jo, det måtte lykkes, han måtte blot ikke give op, og han måtte vise den store ånd, at han var rede til at ofre ham sin bedste ejendom og det, han nu dårligst kunne undvære.

Hokota standsede sin hest og steg af. Han gik en halv snes skridt bort og spændte sin bue hårdt. Den tunge pil forlod den svirrende streng, og hans prægtige hest styrtede død om.

Så satte Hokota sig ned, lagde hænderne på jorden og bøjede sit hoved.

"Oh! store ånd, som er min far. Du er i alle ting, og du ser alt, og du hører alt, og du ved alt. Måske har du også villet, at jeg skulle miste mit hellige bundt. Du er styreren, intet er umuligt for dig. Hvis det er din vilje, så vil det ikke skade mig.

Jeg giver dig min hest, og du ved, jeg holdt af den, for det var min bedste hest, og til alle jer, I fisk, som svømmer i floden, og til alle jer, I fugle, som flyver i luften, og til alle jer, I dyr, som

løber på jorden, se – jeg giver jer min hest og dig – oh sol! se, jeg giver dig min hest.

Vi er alle lige, for én styrer har skabt os alle. Nu ser I, hvor ilde stedt jeg er, og at jeg trænger til jeres hjælp.

Oh! store ånd, giv alle dine røde børn et stærkt og modigt hjerte.

Hør videre – giv dine hellige medicinmænd kraft og vore førere snildhed, når vi møder vore fjender.

Hør videre – tilintetgør dem, som vil vende os fra dig og friste os med ting, du ikke har skabt, og som spotter vore forfædres skikke.

Hør videre – giv dine røde børn styrke til at gøre, som du har befalet dem."

Hokota rejste langsomt hovedet, og hans blik faldt på solen, som nu stod blodigrød lige over horisonten.

"Jeg takker dig – oh sol, som med dit øje ser ned på jorden, og også dig, måne, og alle stjernerne, som giver os lys, når solen er gået ned.

Oh! store ånd, lad dit folk vandre ad de rette stier, at sol og måne ikke skal vende sig fra os i sorg og skam, så at vi igen må vandre i det mørke, som engang var, før du gav dine røde børn et stykke af dit hjerte."

Hokota rejste sig stille og alvorlig efter sin andagt. Bønnen havde dæmpet den uro, som pinte hans sind og tanke, for den store ånd havde jo hjulpet ham så mange gange før, når det havde set galt ud for ham, og nu havde han jo ofret det, han nødigst ville undvære i øjeblikket – sin prægtige og hurtige hest. Så fortsatte han op imod det enlige, skinnende hvide telt, hvor hans bedste ven – den unge cheyenne-høvding – sov

dødens søvn. Endnu en gang ville han se ham, inden han forlod disse nederlagets sørgelige egne og atter vendte sine skridt mod den ukendte skæbne. – – –

"Han kommer herop imod," sagde Mc Call og gjorde sin riffel klar. Begge spejderne havde med største forbavselse været vidne til den underlige scene, da rytteren pludselig var standset og havde skudt sin egen hest.

"Du vil da ikke skyde?" spurgte Grover.

"Hvorfor ikke?"

"Vi kan da lige så godt tage ham levende. Han har sikkert været med i kampen, og måske kan vi pine værdifulde oplysninger ud af ham."

"Godt så, jeg er ligeglad, jo – se der, han vil åbenbart op til teltet her. Lad os komme her om bagved."

Pludselig tog Grover sin kammerat med et fast tag i armen.

"Mc Call – slå mig til plukfisk med din kolbe, hvis det ikke er ham, der red ved siden af "Kroget Næse" under det første rytterangreb, og ham, der senere førte an. Hurtigt om bag teltet."

Hokota fortsatte sin gang op mod teltet. Han gik med trætte skridt og uden som altid ellers at være agtpågivende til det yderste over for alt, som rørte sig omkring ham. Just da han med andagtsfuldt bøjet hoved trådte ind gennem teltåbningen, blev han grebet bagfra af Mc Calls jernstærke arme.

En kort, men voldsom kamp fulgte. Hokota var lige ved at frigøre sig for sin modstanders favntag, da Grover med sin bøssekolbe bibragte ham et voldsomt slag i baghovedet. Bevidstløs sank Hokota sammen.

"Kom hurtigt – lad os binde hans hænder og fødder," sagde Mc Call.

Under kampen var Hokotas trøje revet i stykker og venstre skulder blottet.

"Se der, se der," råbte Grover ophidset og pegede på brændemærket.

"Hvad er det?"

"Menneskebarn, det husker du da, det mystiske tegn, som aviserne har skrevet så meget om. Her har vi gjort en god fangst, du. Han dér er uden sammenligning den farligste af alle de røde skurke."

Kapitel 13

Krigsretten var sat på Fort Benton, hvis kommandant var major Rogers – Penn Duggans gamle rival om oberst Scotts smukke miss Margaret. Men selv om det fuldt ud var lykkedes daværende løjtnant Rogers at få Penn Duggan trængt ud af regimentet, og selv om det var lykkedes ham at lukke ham ude fra oberst Scotts hjem, havde han selv ikke haft det ringeste held til at vinde miss Margarets hjerte. Siden de bevægede dage havde han bitter i sindet ført en omtumlet tilværelse, dels deltaget i borgerkrigen og dels i de forskellige krige mod den røde race, som han hadede og foragtede af et oprigtigt hjerte.

På hans lille afsidesliggende fort sad Hokota nu som fange under lås og slå, og herhen var han ført i al hemmelighed, for hans tilfangetagelse havde ikke alene vakt stort røre blandt de hvide, men budskabet herom havde også hurtigt spredt sig blandt indianerstammerne, som havde gjort sig de største anstrengelser, dels for at løskøbe ham og dels for at befri ham både ved magt og list.

Krigsretten var sat under major Rogers' forsæde.

"Ærlig talt," sagde denne, "så forstår jeg ikke, at man vil lave en så stor ståhej for den fyr. Havde de straks klynget ham op eller givet ham en kugle i livet, så havde vi ikke haft alt det vrøvl."

"Måske, måske," sagde en af bisidderne, "men på den anden side kan det jo ikke nægtes, at der knytter sig visse, interessante enkeltheder til hele hans sag. Aviserne begyndte jo straks at grave hele den gamle sag op om det mystiske tegn på skulderen, og tror De, major Rogers, at bladredaktørerne ville have ladet

det gå upåtalt hen, hvis der ikke var blevet gjort noget for at løse den gåde, som deres læsere i sin tid var så optaget af?"

"Jamen – når vi nu ikke kan få et ord ud af ham, og det har de jo ikke kunnet få på Fort Wallace. Finder De det måske ikke irriterende at se sådan en fyr stå hoven og overlegen, som om det var ham, der var dommer, og os, der var skyldige. Nej, han skulle straks have været klynget op."

"Måske, måske, major Rogers, men det er jo også sin sag at klynge en krigsfange op, og som sådan må man dog betragte ham, da han blev taget. Det, det gælder for os om, er at få ham til at tilstå – og hvis det kan falde ind under betegnelsen mord, så er han leveret."

"Men når han nu ikke vil sige et ord," svarede major Rogers irriteret.

"Det er det, det gælder for os om at få ham til."

"Ja, det er godt nok, men hvordan? Havde det været en neger, så kunne man piske tilståelsen ud af ham, ja få ham til at tilstå meget mere, end han havde gjort, men så meget kender De da til den røde race, at De kunne sejpine sjælen ud af kroppen på ham fyren derude uden at få andet til svar end hans irriterende, hånlige smil. Nå, men lad os så få fyren herind. Sergent Burn, hent fangen og tolken herind."

Et øjeblik efter blev Hokota bagbundet ført ind i retslokalet. Hans holdning var knejsende stolt, og trods alt, hvad han legemligt og sjæleligt havde gennemgået i den seneste tid, var hadets luende glød ikke slukket i hans sorte øjne. Vel stod han her som blegansigternes fange, vel havde de bundet hans hænder og fødder og slæbt ham rundt under hån og spot, men bevidstheden om, at han var klar til at møde alle deres pinsler,

som jo måtte og skulle gå forud for døden, gav ham rankhed i kroppen og ro i sindet. Alle deres tåbelige spørgsmål kunne de godt spare sig, for ikke de mest udsøgte pinsler, ej heller deres hån og spot, nej intet i verden kunne få ham til at svare dem.

En stund herskede der den dybeste tavshed i retslokalet. De forsamlede hvide kunne trods alt deres had til og foragt over for den røde race ikke andet end her blive slået af den bagbundne fanges alvorlige, ophøjede ro og kolde foragt. Hele hans holdning, hvert træk i hans mandige ansigt, hans sejrrige, udfordrende blik – alt røbede høvdingen.

Tolken – en halvblods indianer – stillede sig ved siden af major Rogers, og forhøret begyndte. Det gik dog, som Rogers havde forudsagt. Intet kunne få Hokota til at svare. Han prøvede med list og lovede fangen friheden, når blot han ville svare, men der kom intet svar over Hokotas læber, man truede ham med de forfærdeligste pinsler, men fik til svar kun et blik, der var et dyb af kold foragt.

Major Rogers blev hidsigere og hidsigere. Fandtes der da for pokker intet middel, der kunne få den røde slyngel til at lukke munden op? Hvorfor i alverden havde de også sendt ham den fyr på halsen, så han nu sad her til grin? Hvad om han ganske roligt lod ham klynge op – nej, det gik jo alligevel ikke an, men noget måtte der gøres. I major Rogers' hjerne tumlede de mest forskellige planer og tanker om, mens han irriteret til det yderste borede sine negle dybt ind i håndfladerne.

Atter blev der stille i lokalet. Så gik tolken helt hen til majoren og hviskede ham noget i øret. Major Rogers' øjne lyste pludseligt op, og et ondskabsfuldt smil spillede om hans læber.

"Før fangen ud," sagde han kort til sergenten, "men lad ham vente udenfor, han skal snart ind igen."

Efter at Hokota var ført ud, trak major Rogers tolken til side og snakkede længe med ham.

"Hør engang," henvendte han endelig ordet til de andre, "nu tror jeg, vi har fundet midlet til at få fangens tunge på gled. Tolken her har foreslået, at vi dømmer ham til døden, men, De forstår, altså på skrømt. I overensstemmelse med den røde races skik skal en brav kriger, bundet til marterpælen, synge sin dødssang, og den, ved De jo, er en opremsning af alle hans bedrifter. Men, ikke sandt, er det ikke det samme som en tilståelse? Jeg finder forslaget ypperligt. Vi dømmer ham til at lide døden på bålet, og vi har blot at passe på, at han overlever det. Jeg tror nok, vi kan være enige om, at vi har et fuldblods eksemplar af den røde race over for os, og han vil sikkert ikke lade lejligheden gå fra sig til at prale med sine krigerbedrifter og håne sine fjender til sidste åndedræt. Mens han synger det, han mener er hans dødssang, skriver tolken alt ned, og vi har simpelt hen hans tilståelse. Jeg finder forslaget ypperligt, og det er i alle tilfælde et forsøg værd."

En stund endnu drøftede de tolkens forslag, som til sidst blev vedtaget. Da alt var i orden, blev Hokota atter ført ind.

Major Rogers tog ordet, og sætning for sætning oversatte tolken hans ord.

"Din store fader i Washington har sat mig og de mænd, du ser her, til at dømme dig. Du ser alle de papirer her, og de ord, som står skrevet, fortæller os alt, hvad du har bedrevet. Intet er skjult for os. Vi ved, at det var dig, som for mange somre siden dræbte den hvide handelsmand, der havde været på besøg i

lejren, som dengang lå i nærheden af Fort Laramie. Skønt du kun var ung, dræbte du ham dog, og du flygtede bagefter for soldaterne. Og mange andre hvide mænd har du dræbt. Det mærke, som du har på din skulder, fortæller os det. Du har ikke villet svare mig på mine spørgsmål. Hvis du havde gjort det, ville din store fader i Washington måske have givet dig tilbage til dit folk. Nu må du dø, og vi vil tænde ilden, så snart solen viser sig i morgen. Men hvis du, inden solen atter står op, har betænkt dig og besluttet dig til at svare på mine spørgsmål, vil jeg lade dig tale."

Major Rogers standsede et øjeblik og så mønstrende på Hokota – dog ikke en mine fortrak sig i fangens ansigt. Han var fuldstændig upåvirket af, hvad der foregik omkring ham.

"Du har intet ord at svare mig med?" lød det sidste spørgsmål.

Hokota var stadig tavs.

"Så ved du, at du skal dø."

Hans dommere rejste sig og lagde hænderne på den bunke papirer, som lå foran major Rogers. Med alvorlig stemme sagde de alle samtidig:

"I din store fader i Washingtons navn dømmer vi dig til at dø."

Tolken oversatte det, og efter et øjebliks højtidelig tavshed blev Hokota ført ud.

Tidligt næste morgen var der rejst en solid træstolpe midt i fortets gård, og uden om den var brændet lagt til rette. Hele fortets besætning var forsamlet. De vidste, hvad der skulle foregå, og at fangen kun på skrømt var dømt til at lide døden på bålet. Ikke en af dem havde nogen medlidenhed med fangen,

som i mildeste tilfælde i hvert fald ville komme til at gennemgå dødsangstens kvaler. Tværtimod så glædede de sig til skuespillet og var spændt på, om deres fortkommandants list nu også ville lykkes. Hvad – det var jo kun en af de røde skurke, og tilmed en, hvis hele liv havde været en kæde af mord og drab på deres landsmænd.

Da solens første stråler viste sig over den østlige horisont, blev Hokota – stadig bagbundet – ført ud i gården. Under åndeløs tavshed fulgte de med spændte øjne hans mindste bevægelser, men ingen af disse røbede angst for det, som forestod. Ingensinde har en dødsdømt med roligere skridt og stoltere holdning vandret sin sidste gang til skafottet. I en og anden af soldaternes bryst avlede beundringen for fangens mandige og modige optræden et øjeblik medfølelse, men den blev dog snart med magt trængt tilbage, for hvor mange oprørende beretninger om de rødes grufulde behandling af deres fanger havde ikke hver enkelt af dem hørt om, og fangen her, vidste de jo, havde været en af de værste.

Hokota lod sig roligt føre gennem soldaternes rækker og hen imod marterpælen. Hans tanker gik et øjeblik tilbage til den tid, da han som tiårig dreng for første gang som blegansigternes fange havde troet at stå over for pinslerne, inden han skulle dræbes, dengang han var mål for Thomas Garlands og hans gæsters rå knivkastesport. Han mindedes tydeligt den kolde gysen, han havde følt dengang – ikke fordi han var bange for at dø eller for pinslernes smerte, men kun fordi han ikke var sikker på, om han kunne møde sine fjenders pinsler med den kolde foragt, som var en virkelig krigers første pligt. Ja, det var dengang, han kun var dreng, men nu havde han længe været

kriger og var fuldstændig sikker på sig selv. Nu havde han den fulde kommando over hver muskel og nerve i hele sin krop, og med sit sædvanlige sejrrige og udfordrende blik mødte han også her sine fjenders stirrende øjne.

Tøjet blev flænget af ham, og hans hænder og fødder snæret til pælen.

"Tænd så," kommanderede major Rogers, og fire soldater nærmede sig hver sit hjørne af træstablen.

"Og vær så parat," føjede han sagte til henvendt til tolken, som derpå sammen med en af officererne gik om bag ved fangen, således at denne ikke kunne se, hvad der foregik.

Bålet blev tændt, og røgen begyndte at hvirvle op omkring Hokota.

Der herskede åndeløs spænding i fortets gård. Ville forsøget lykkes, eller ville fangen stadig bevare sin hårdnakkede tavshed? Tolken, som ikke selv kunne skrive, stod anspændt lyttende, og officerer ved siden af ham var parat til hurtigt at nedskrive hans ord.

"Puf de øverste stykker lidt længere ind," hviskede major Rogers, og flammerne begyndte at nærme sig det ulykkelige offer.

Endnu en stund tav Hokota, men så begyndte han sin stolte dødssang. Først sang han om sit berømte møde med gråbjørnen, som han ene havde kæmpet den store kamp med – det var hans fornemste erindring fra et begivenhedsrigt jægerliv, men hurtigt gik han dog over til at berette om sine mange, stolte krigerbedrifter, og med høj og klar røst sang han om sit første sejrstrofæ – den hvide mands skalp, der var hentet dernede, hvor solens øje var en luende brand. Uden at ane noget

om blegansigternes svig sang han videre om sin tilbagevenden til den gamle stamme, om sin hævn over den hvide handelsmand, der havde ødelagt krigerne med sit "ildvand", og om sin største krigerbedrift, da han havde lokket en hvid krigshøvding i det baghold, hvorfra intet blegansigt slap bort, og hvor han med egen hånd havde hugget den mand ned, som havde dræbt hans far – "Syngende Pil".

Soldaterne stod åndeløst lyttende, skønt de ikke kunne forstå et eneste ord, men de kunne se på deres kommandant, som snart var henne hos tolken for at erfare, hvad fangen havde røbet, og snart gav ordre til at skyde brændestykkerne ud og ind, at forsøget åbenbart lykkedes fuldt ud.

Røgen fra det fugtige brænde stod nu tæt op omkring fangen, og skønt major Rogers lod de antændte brændestykker trække længere og længere bort fra pælen, lød Hokotas dødssang svagere og svagere. Til sidst blev Rogers betænkelig. Fangen måtte i hvert fald ikke dø; for så kunne det blive en alvorlig sag for ham. Men nu havde han også tilstået nok. Forsøget var lykkedes, og han selv ville sikkert høste anerkendelse for sit snilde påfund.

Han gav ordre til at trække brændestykkerne bort, røgen drev væk, og pælen stod fri.

Hokota, som var halvkvalt af røg, åndede atter op og rejste hovedet. Så var det altså alligevel ikke meningen, at han skulle dø. Der var andre pinsler, han endnu skulle gennemgå.

Med sin sidste kraft slyngede han spot- og hånsord mod sine fjender for at opægge dem, så de ude af sig selv af raseri dræbte ham og derved hurtigt gjorde en ende på hans lidelser. Men

også dette forsøg mislykkedes for ham. Han blev løst fra pælen og atter sat under lås og slå.

Samme aften afgik en kurér fra Fort Benton med beretning om Hokotas tilståelse.

Kapitel 14

Langs med Platte-flodens sydlige gren kom tre grænsejægere ridende. Deres humør stod ikke særlig højt. Jagten var i de seneste dage slået fejl for dem, maven var tom, og solen var lige ved at gå ned, så de havde kun udsigten til atter at tilbringe en nat, hvor sulten skulle kæmpe sin kamp med trætheden om søvnens nådegave.

I lang tid havde de redet uden at mæle et ord.

"Det her kalder jeg en bandsat historie," ytrede en af dem pludseligt.

"Ja, kunne det mætte en, så skulle jeg gerne bruge endnu voldsommere udtryk," svarede en anden.

"Jeg har vel lov til at sige min mening," fortsatte den første i et irriteret tonefald.

"Så, nu ingen skænderi," faldt den tredje ind, "vi må vist hellere se os om efter et passende sted for natten."

Endnu en stund red de, så holdt den ene pludselig sin hest hårdt an og skyggede med hånden for øjet. De to andre fulgte hans eksempel.

"Ser du vildt?" spurgte de i det dæmpede tonefald, som jægere uvilkårligt slår over i, når der viser sig noget mistænkeligt.

"Nej, kammerater, men kik engang derover mod skoven. Er det mig, der ser syner, eller ligger der ikke et lille hus i udkanten? Jeg ser også røg stige op."

Hans to kammerater så mistænksomme hen til ham. Ville han gøre grin med dem, eller så han virkelig syner?

"Vel har du de skarpeste øjne af os tre, Harry," sagde den ene, "men det forekommer mig, at du lige så godt kunne have set en brig for fulde sejl komme sejlende op ad floden her. Hvem i alverdens riger og lande skulle finde på at bygge et hus her ude i vildnisset? Havde det endda været røg alene, du havde set, så kunne det have været de røde."

"Det passer nu," svarede Harry bestemt, "nu har mine øjne vænnet sig til omgivelserne, og jeg ser tydeligt huset tone frem."

"Så er vi tre altså ikke de første hvide, der færdes i disse egne. Det roste vi os ellers af."

"Lige meget med det," svarede Harry, "lad os i hvert fald ride til. Er der røg, er der også ild, og det kunne da være, at husets beboer også havde noget at hænge over ilden. Kom nu, kammerater."

De sporede de tungt lastede heste fremad, og snart kunne de to andre svagt skimte huset og røgen. Just som solen forsvandt, var de kun et bøsseskud fra huset. Her steg de af og bandt hestene. For alle tilfældes skyld gjorde de deres rifler skudklar og nærmede sig forsigtigt det lille hus, der var opført af ganske råt tilhugne træstammer.

"Hvem pokker har fundet på den tanke at slå sig ned her," hviskede den ene af jægerne, "det er jo ikke en midlertidig jægerhytte."

Han blev afbrudt ved, at husets dør blev åbnet. En ung mand omkring de tredive år trådte ud. Han var klædt i en tilsyneladende helt igennem hjemmelavet skinddragt. Hans blonde hår faldt ham langt ned i nakken, men var blankt og velplejet ligesom hans fuldskæg.

Han så sig spejdende om og fik hurtigt øje på de tre jægere, som ved synet af ham rejste sig fra deres halvt sammenkrøbne stilling.

"Kom kun nærmere," råbte han til dem, "hvis I kommer i fredelig hensigt."

De tre jægere nærmede sig med hurtige skridt.

"Godaften, fremmede," sagde Harry og strakte sin hånd frem, "har du mad i huset derinde? Vi har haft et forbandet uheld, og vore maver knurrer. Jeg er Harry Danville. Bor du her?"

"Ja, som I ser," lød svaret, "mit navn er Robert Corbin, og det træffer sig så heldigt, at jeg just har en kølle over ilden. Hvor er jeres heste?" føjede han til med et blik ned på deres sporebesatte støvler.

De to andre jægere sagde ligeledes deres navne og trykkede den fremmedes hånd, og så var det bekendtskab indledet. Hestene blev hentet og tøjret i nærheden af huset, og de tre jægere fulgte deres vært ind gennem den lave dør.

Et vidunderligt syn mødte dem her. Over ilden hang en stor dyrekølle, og rummet var fyldt af den lifligste duft af stegt kød.

"Køllen er mør nok, jeg skulle lige til at spise," sagde Robert Corbin. "I kan tage skind fra bunken der til at sidde på."

Med største forbavselse så de tre jægere sig omkring i hytten. Ikke alene den store bunke kostbare skind tiltrak sig deres opmærksomhed, men hele hyttens indretning og udstyr. Det var, som om det var en indianer, der boede her, og ikke en hvid mand. På væggene hang buer, pilekoggere og andre primitive, åbenbart selvlavede våben, og jægernes øjne søgte forgæves efter skydevåben. Dog sulten kaldte dem hurtigt hen til den

lækkert duftende dyrekølle, og under måltidet veksledes knapt nok et ord.

Husets ejer blev først færdig og sad med hånd under kind således, at han dækkede for sit skæg, mens han betragtede sine sultne gæster.

Pludselig lod Harry Danville sin hånd synke ned og stirrede længe på sin vært.

"Hvad var det, du sagde, dit navn var?" spurgte han.

"Robert Corbin."

"Himmel og hav, hvor du ligner ham, nu, du holder hånden for skægget."

"Hvem?"

"James Ellison – du har lige bestemt de samme øjne."

"Hvem er han da?"

"Har du da ikke hørt om ham? Da er han ellers kendt nok, det vil sige navnet. Han var med i hele borgerkrigen, og mere gudsforgående krop til at slås og til at sidde på en hest er der ikke skabt hverken før eller siden. Han var med i det frivillige rytterregiment fra St. Louis og kom sammen med en noget ældre mand, som de sagde skulle have forstået sig på doktorering og den slags, men han faldt i den første træfning, han var i. Ham har jeg nu ikke selv set, men den anden – James Ellison, ham, du ligner så forbandet på øjnene, kammerat, ham så jeg ved Bull Run, og det var et flot syn. Jeg skal ikke nægte, at der var noget mudder i geledderne der, hvor jeg var, og vi blev trængt tilbage trods vore befalingsmænds skælden og smælden. Henne bag en høj holdt nogle ryttere fra St. Louis regiment, og pludselig ser vi nogle stykker af dem fare frem og hen imod os. Forrest red en ganske ung fyr – det var James Ellison – og med

tordenrøst råbte han til os, at vi skulle blive, hvor vi var. Nå, hvis han havde nøjedes med det, så tror jeg nu ikke, han havde opnået noget. Men han red videre ganske alene lige lukt over mod fjenden. "Han må jo være gal," tænkte vi straks, men vi kunne jo ikke lade være med at kikke efter ham. De fyrede bravt på ham, men han dækkede sig bag hesten. Vi troede først, han var ramt og blev slæbt i bøjlerne, men et øjeblik efter var han atter i sadlen, og videre gik det. Til sidst var han i håndgemæng ene og alene blandt fjenden, men forstår du, det kunne vi jo dog ikke sådan stå og se på. Så var der nogle, der løb frem, og de rev snart andre med sig. Sådan går det jo for det meste, skidt og blæse med ordrerne og al den kommandering, det er eksemplet, som virker. Vi drev så fjenden tilbage, og da vi gik frem, gik de også frem både til højre og venstre for os, og det er slet ikke for meget sagt, at det hele skyldtes ham – James Ellison.

Pokker til karl til at sidde på ryggen af en hest var han, men de brugte ham også bravt som melderytter. Hver gang, der skulle en vigtig melding af sted og under farefulde omstændigheder, så gik der bud efter James Ellison. Han havde sin egen måde at narre fjenden på. Når de fyrede på ham, strakte han armene i vejret og raslede ned i den ene bøjle lige så livagtigt, som om han var ramt, men han må jo alligevel have kunnet styre hesten. Engang var hans hest gået træt, og han måtte have sig en frisk for at komme videre med sin vigtige melding. Så møder han en fjendtlig patrulje, som skyder på ham. Han benyttede sit gamle fif, og hængende i den ene bøjle styrede han sin hest lige imod fjenden, som jo naturligvis troede, han var død. Ligesom den ene af dem har fat i hans

hest, farer James Ellison som en raket op i sadlen, og i samme øjeblik, som han har kastet sin modstander af sadlen, er han selv i den og væk som en stormvind. Det er der nu alligevel ikke mange, der gør ham efter."

"Det var jo også ham, som ikke ville være andet end simpel menig soldat," indskød en af de andre.

"Det passer godt nok," fortsatte Harry Danville, "jeg har selv set det. Det var efter den store sejr ved Chattanooga, da selve general Grant lod James Ellison kalde frem foran fronten og udnævnte ham til løjtnant. Vi andre skulle lige til at råbe hurra for ham, men så tog han min sandten selv ordet og sagde, at han ønskede ikke nogen udnævnelse, han ville kun være frivillig menig. Medaljer og den slags ville han heller ikke modtage, og han fortsatte hele krigen med som simpel menig.

Hvor han så blev af, vidste ingen. Han forsvandt lige så stille, som han kom. Men har du en slurk whisky, kammerat," og Harry Dan ville tog sin tomme feltflaske frem, "så er der nu ingen, jeg hellere vil drikke en skål for end James Ellison, for værre himmelhund til at slås og til at sidde på en hest har jeg i hvert fald ikke set hverken før eller siden."

"Whisky eller den slags har jeg ikke noget af," svarede Robert Corbin, "her i huset findes kun vand."

"Nej, her kommer vel ikke sådan handelsmænd til dagligdags," faldt en af de andre ind, "hvordan har du fundet på at slå dig ned her mutters alene?"

"Jeg er jo jæger, som I ser, og hvor menneskene er færrest, er der mest med vildt."

"Ja, du har samlet dig en anselig bunke, må jeg sige, men hvor har du din bøsse?"

"Mine våben ser I dér på væggene," svarede Robert Corbin og pegede op på buerne.

De tre andre så forbavset fra væggen og hen på deres vært.

"Hvad vil det sige," tog Harry Danville ordet, "du vil da ikke fortælle os, at du har nedlagt alt det vildt dér med bue og pil?"

"Jo, det forholder sig, som jeg siger. Min bøsse satte jeg til for over to år siden, og så blev jeg nødt til at slå mig på andre slags våben. Det er nu godt det samme, for de skydevåben driver vildtet bort."

Atter så de tre forbavset på deres vært.

"Har du boet her længe?" spurgte Harry Danville efter nogen tids tavshed.

"Det er da nogle år siden, jeg kom her," lød svaret lidt undvigende.

"Kommer her af og til mennesker så langt ud i vildnisset?"

"I er de første hvide mænd, jeg har haft besøg af."

"Ja så – det må være lidt underligt i længden aldrig at se og tale med et menneske. Så ved du slet ikke noget om, hvad der foregår østerpå."

"Nej, nu er jeg så vant til at leve mit liv her alene, at det heller ikke interesserer mig."

"Kommer de røde her heller aldrig? "

"Jo, af og til."

"Og du har ingen vrøvl med dem?"

"Hvorfor skulle jeg have vrøvl med mine venner?"

"Venner," gentog Harry Danville forundret. "Venner – nå ja, vi andre har i hvert fald altid spektakler med dem. Der har lige været regulær krig med siouxerne og cheyennerne, men nu de

har fanget ham med mærket på skulderen, er indianerne faldet svært til ro."

Robert Corbin rejste pludselig hovedet med et sæt og så på den talende. Hidtil havde der været en vis, døsig ro over hans bevægelser, og hans svar havde været knappe og afmålte, som om han helst ville undgå overhovedet at tale, men med ét kom der liv over hele hans holdning og et spørgende glimt i hans øjne.

"Mærket på skulderen," gentog han og snappede efter vejret.

"Ja, ham de har skrevet så meget om i aviserne. Det skulle have været ham, der har stået bagved, hver gang de røde lavede halløj –"

"Du har ikke selv set ham?" afbrød Robert Corbin ham.

"Nej, men jeg har hørt ikke så lidt om ham."

"Du ved ikke, hvordan det mærke så ud?"

"Nej, ikke andet end det var et brændemærke, det er nok et eller andet medicintegn."

"Lad mig høre, hvad du ved om ham," fortsatte Robert Corbin, og Harry Danville fortalte alt, hvad han havde hørt om Hokota, mens han af og til standsede i sin beretning og så hen på sin vært, over hvem der pludselig var kommet en påfaldende uro.

Det blev sent, før han sluttede, og hans to kammerater kæmpede allerede bravt med søvnen.

"Nu skal jeg lægge skind til rette for jer," sagde deres vært, da Harry Danville havde endt sin fortælling.

"I er vel sagtens trætte efter dagens ridt. I skal ikke bryde jer om mig, jeg bliver siddende her ved ilden."

Snart efter sov de tre tungt på det bløde skindleje, mens Robert Corbin blev siddende hele natten og stirrede ind i ildens gløder.

Da dagningens første lysskær viste sig, rejste han sig stille og lyttede efter de sovendes åndedræt. Så listede han sig lydløst hen til døren og åbnede den.

Harry Danville, som i nattens løb havde været vågen nogle gange og undret sig over, at deres vært slet ikke søgte sit leje, vågnede, da døren gik. Instinktmæssigt havde han på følelsen, at der foregik noget usædvanligt, og han rejste sig derfor og gik hen til døren.

Herfra så han Robert Corbin gå hen til hestene, som han mønstrende betragtede. Alt dette forekom dog ikke Harry Danville særligt usædvanligt, men da han straks efter så sin vært gå hen til sadlerne og prøvende føle på den ene efter den anden for derefter atter at nærme sig hestene, medtagende den ene sadel, syntes han dog, det var bedre at vække sine kammerater. Var det den fremmedes agt at stjæle deres heste, så kunne det blive en alvorlig situation for dem med den kommende vinter for øje så langt ude i vildnisset.

"Op med jer," råbte han og sparkede til sine sovende kammerater, som øjeblikkeligt vågnede, og hvis første bevægelse var et hastigt greb efter deres riffel. "Jeg ved pokker ikke, hvad grunden er, men vor vært synes at nære en mistænkelig interesse for vore heste. Skynd jer lidt."

Da de tre løb ud gennem døren, var Robert Corbin i færd med at lægge sadlen på den ene hest. Næppe havde han dog fået øje på sine gæster, før han kastede sadlen fra sig, og ved at svinge

højre ben over hestens nakke var han i ét spring på ryggen af den. Et øjeblik efter fo'r han derfra i vild galop.

De to af jægere havde allerede kastet deres rifler til skulderen, men Harry Danville standsede dem.

"Nej, nej, ned med bøsserne. Så I den måde han kom til hest på, og se – se nu derhenne, hvor han dækker sig bag hesten, fordi han tror, I vil skyde. Ved i, hvem det er? Det er selve James Ellison. Lad ham ride bort i fred."

Kapitel 15

Fort Wallace lå pyntet og flagsmykket. Der var også al anledning hertil, for det havde så sjældent et besøg som af selve Staternes præsident – Andrew Johnson, som havde ønsket at aflægge de steder et besøg, hvor der af fuld kraft arbejdedes på det mægtige ingeniørarbejde, som skulle betyde præriens fuldstændige erobring for det civiliserede samfund – Pacific-banen, der nu snart nærmede sig afslutningen.

Uden for fortets hovedindgang, hvor to geværbevæbnede sergenter – veteraner fra borgerkrigen – stod på post, opholdt sig en gruppe officerer, der talte ivrigt indbyrdes.

"Hvad er det dér langt ude?" spurgte en af dem pludseligt og pegede frem for sig. Helt ude i horisonten kunne man se en lille, mørk plet, som dog hurtigt blev større og større.

"Det kan ikke være andet end en rytter," svarede en anden lidt efter, "men han må min sandten have fart på. Han har øjensynlig fortet her som mål."

Det varede ikke længe, før rytteren, hvis hastige ridt de havde fulgt med stigende interesse, brat standsede sin fuldstændig udpumpede hest foran fortets port. I ét spring var han af hesten, som straks efter sank sammen som en klud.

"Er præsidenten her?" råbte han og ville til at gå ind gennem porten.

Officererne så forundret fra den styrtede hest op på rytteren med den besynderlige skinddragt og det lyse hår, som faldt ham langt ned i nakken.

Det var Robert Corbin, som efter et vildt, forceret ridt dag og nat endelig havde nået sit foreløbige mål – Fort Wallace.

Undervejs havde han fået opspurgt, at selve Staternes præsident opholdt sig her, og intet kunne måske være mere heldigt for den plan, som han havde fattet foran ilden i sit lille, afsidesliggende hus derude i det vejløse vildnis.

"Stop lidt," udbrød en af fortets officerer og holdt Robert Corbin tilbage. "De kan ikke sådan uden videre trænge Dem ind her. Hvem er De?"

"Jeg må tale med præsidenten," svarede Robert Corbin bestemt. "De ser jo selv på det arme dyr, at det er en sag af vigtighed."

"Tale med præsidenten," gentog officeren, "ja, det er nu ikke sådan ligetil. Hvad er Deres ærinde?"

Robert Corbin svarede ikke og forsøgte atter at komme ind gennem porten, men de to poster stillede sig hindrende i vejen. Robert Corbin stod et øjeblik og betragtede nøje den ene.

"Carter Brandon – kender du mig ikke igen?" spurgte han.

Den tiltalte rystede på hovedet.

"Heller ikke nu, jeg holder hånden for skægget," fortsatte Robert Corbin.

"James Ellison," råbte sergenten højt, "du er jo selve James Ellison."

Der opstod stort røre blandt de forsamlede officerer, som hver for sig mumlende gentog navnet James Ellison. De kendte alle af omtale den besynderlige type fra borgerkrigen – ham, om hvis store heltemod der gik så mange og så mærkværdige fortællinger.

"Er De vis på det, sergent Brandon? " spurgte officeren, som havde nægtet den fremmede rytter adgang til fortet.

"Ja, ja," stammede den overraskede sergent, "jeg stod jo selv over et år i St. Louis-regimentet. Det var skægget, det var derfor."

"Er De James Ellison," fortsatte officeren, "så står fortets port Dem naturligvis åben."

Kort efter stod James Ellison ansigt til ansigt med præsident Johnson – manden, som i kraft af sit retsind, sin ubestikkelighed og hæderlige energi havde kæmpet sig op fra fattigdom og uvidenhed til den højeste stilling i staten.

"Så lad mig kun høre, mr. Ellison, De har fra krigens tid et vist krav på os, der står for styret, selv om det kun skyldes Dem selv, at De ikke før har fået nogen anerkendelse for Deres så glimrende og så heltemodige deltagelse i krigen."

"Det gælder heller ikke nu mig selv, præsident Johnson, men en ung sioux-høvding. Det er ham med mærket på venstre skulder. Jeg hørte i min hytte derude langt vestpå, at han var taget til fange, og jeg har undervejs erfaret, at han endnu holdes indespærret et eller andet sted, men ingen har kunnet give mig oplysninger om hvor. Præsident Johnson, det er ham, jeg beder Dem om at benytte Deres ret overfor. Lad ham i retfærdighedens navn få sin frihed igen."

"I retfærdighedens navn, siger De, mr. Ellison," svarede præsidenten og rynkede sine bryn, "da skulle jeg ellers mene, at retfærdigheden krævede, at netop han kom til alvorligt at sone sin skyld. Hans sag kender jeg tilfældigvis til bunds, og få af den røde race har været mere farlig og lagt os så mange hindringer i vejen. Hans livsvej er jo plettet af de forfærdeligste mord og drab – nej, nej, hans sag er håbløs."

"Præsident Johnson, jeg taler frit ud, jeg spørger rent ud – hvad er så årsagen til alt det, han har gjort. Det er *os* – os af den hvide race, der står med al uretten. Har ikke vore handlinger været en eneste lang kæde af svegne løfter og brudte overenskomster? Lovede vi ikke gang på gang den røde mand, hver gang vi overtalte eller tvang ham bort fra hans eget land, at nu skulle det være sidste gang? Sveg vi ikke vore højtidelige løfter? Jog vi ikke brutalt og skånselsløst vildtet bort, så hungersnøden mødte dem overalt? Hånede og foragtede vi ikke, hvad de var oplært til at holde højest i ære, og ødelagde vi dem ikke med vore egne laster og sygdomme? Alt, overhovedet alt tog vi jo fra dem."

"Men indianernes grusomheder, deres barbariske krigsmåde tvang os vel til det," indskød præsidenten.

"Ville vore egne forfædre fra stenalderens tid mon have kæmpet anderledes, hvis de pludselig var kommet i besiddelse af moderne våben og fyldt med whisky?"

Præsidenten tav og så mønstrende på den unge mand, som førte så dristigt et sprog.

"Sig mig engang, mr. Ellison, hvorfor har netop den sioux-høvding vakt Deres interesse?"

"Han er min plejebror, præsident Johnson. Vi er vokset op sammen under det herligste, frie liv på prærien, indtil jeg som fjortenårig dreng kom tilbage til civilisationen, og han som tiårig af en rå og ryggesløs jæger blev solgt som slave sydpå."

Præsidenten så overrasket op.

"Deres plejebror," gentog han, "De mener da ikke, men – De er da ikke –"

"Jo, præsident Johnson, jeg er Penn Duggan – sir Duggans barnebarn. Jeg ved, De har kendt min bedstefar. Her er hans signetring," og Penn Duggan tog den store, massive guldring frem fra sit bryst, "men jeg er også James Ellison. Under det navn tog jeg del i borgerkrigen."

"Ja – så, De er virkelig sir Duggans barnebarn," halvt mumlede præsidenten, mens hans tanker gik tilbage til tidligere dage i Washington, hvor han før havde været en hyppig gæst i sir Duggans store, rige hjem. Penn Duggans historie kendte han udmærket, han vidste besked om hans eventyrlige barndom blandt siouxernes vilde krigere, om hans tvungne udtræden af regimentet på grund af for udprægede sympatier over for den røde race, og nu fik han altså at vide, at Penn Duggan og James Ellison var en og samme person. Var det virkelig arvingen til alle de rigdomme derhjemme i Washington – han, som nu stod over for ham klædt som den simpleste jæger i hjemmelavet skindtøj? Var det kærligheden til barndommens frie liv, der nu drev ham, som dog havde den hvide mands blod i sine årer, bort fra civilisationen og tilbage til vildnisset, hvor meget mere betød det hele så ikke for den røde mand.

"Så kender De vel også, hvad det er for et mærke, som Deres røde plejebror har på skulderen?" spurgte præsidenten endelig.

"Ja, hr. præsident, det kender jeg. Det er den hvide slaveejers brændemærke. I fire lange år var han slave, blev hundset, pisket og pint på den mest oprørende måde. Skulle det avle kærlighed til den hvide mand i hans drengebryst? Jeg kender det selv fuldt ud, for det var mig, der dengang udfriede ham fra hans lidelser og førte ham tilbage til hans rette hjemstavn. Da han så endelig kommer tilbage til sin gamle stamme, har også den slavekår,

spærret inde mellem påtvungne grænser, ødelagt af hvide mænds laster og sygdomme.

Men han var en fuldblods præriens søn, og mod hvem andre skulle han vende sin retfærdige harme end mod de hvide mænd, som havde dræbt hans far og ødelagt hans stammefrænder?

Præsident Johnson, morder og drabsmand kalder man ham, men han er jo frihedshelten, som med glæde giver sit liv i kampen for det land, som med rette var hans, som kæmper for sin eksistens – for alt, hvad der er ham kærest.

Har jeg personlig gjort mig fortjent til anerkendelse, så beder jeg nu ikke mere om noget som helst andet end friheden for min plejebror – i retfærdighedens navn."

Præsidenten stod længe overvejende. Han kunne ikke andet end føle sig berørt af Penn Duggans varme forsvar. Så gik han hen til bordet og ringede med den lille sølvklokke, som stod der. Straks efter trådte en af hans sekretærer ind.

"Vil De kalde på fortets kommandant," gav præsidenten ordre til.

Fortets kommandant blev sat ind i Penn Duggans ærinde og hørte tavs på præsidentens fremstilling.

"Hvad er så Deres mening, oberst?" sluttede han.

"Det er for sent, hr. præsident," svarede kommandanten kort. "Kureren med dødsdommen afgik her fra fortet ved solopgang."

Et øjeblik syntes alt at svirre rundt for Penn Duggan. Mangel på søvn og spise havde allerede gjort sin indflydelse gældende på hans jernstærke konstitution, men hans viljekraft var endnu ubrudt. Endnu var der håb, hvis blot præsidenten ville underskrive en benådning. Vel var han segnefærdig af de

udståede strabadser, men sad han atter på hesteryggen, holdt han vel den sidste tørn ud, og det måtte lykkes.

"For sent," gentog præsidenten og så op på Penn Duggan.

"Nej, hr. præsident, det hverken kan eller må være for sent. Lad mig ride efter kureren."

Kommandanten gjorde mine til at ville blande sig i afgørelsen, men Penn Duggan lod ham ikke komme til orde. Han kæmpede den sidste ordets kamp for sin plejebror, og han blev den sejrende. Endnu en stund hørte præsidenten på hans glødende forsvar, indtil han endelig bøjede sig.

To timer senere forlod Penn Duggan Fort Wallace. Sin skinddragt havde han fået ombyttet med en lettere dragt, og sit skæg havde han fået taget bort, for at hans plejebror lettere kunne genkende ham. Han havde spist alene ved præsidentens bord, red nu på fortets bedste og hurtigste hest og havde omhyggeligt gemt på sit bryst den dyrebare benådningsskrivelse.

Så hurtigt, hesten kunne strække ud, red Penn Duggan mod nordøst hen over den flade prærie. Al legemlig træthed var forsvundet, nu han atter sad på hesteryggen, og med glæde mærkede han, at det var både et hurtigt og udholdende dyr, han red.

Kureren med sin lille eskorte havde vel et halvt døgns forspring, men han tvivlede ikke om, at det alligevel skulle lykkes for ham enten at indhente kureren eller komme først til Fort Benton. De andre var jo flere, så de måtte rette sig efter de forskellige hestes ydeevne, mens han derimod havde afslået enhver eskorte netop for at kunne ride alene. De andre red

sikkert heller ikke om natten, hvad han derimod havde i sinde – jo, han tvivlede ikke om, at om få dage skulle han atter møde sin plejebror efter så mange års adskillelse.

Hvordan ville det møde blive? Kunne og ville Hokota kende ham igen? Eller havde al den uret og forfølgelse, som han og hans folk havde været genstand for i de mange år, vakt et had til alle blegansigter – et had uden undtagelser, så det også kom til at gælde ham, der dog var hans bror, og som havde været hans barndoms bedste ven og kammerat? Nej og atter nej – de bånd, som knyttede dem sammen, kunne overhovedet ikke briste.

Solen forsvandt under den rødmende horisont, mørket faldt på, men Penn Duggan undte ikke hverken sig selv eller sin hest nogen hvile. Ledet af nattens tindrende stjerner fortsatte han sit hurtige ridt. Terrænet lagde ham vel af og til store hindringer i vejen, for snart måtte han svømme over et vandløb, snart forsigtigt ride uden om præriehundenes by med de forræderiske huller, men da solen atter stod op, var han endnu i sadlen. Så først undte han sin hest den allernødvendigste tid til at æde, men selv turde han hverken sætte eller lægge sig ned af frygt for, at søvnen skulle overvælde ham, og den kostbare tid gå tabt. Utålmodigt holdt han vagt ved sit sultne dyr en god times tid, så sprang han atter i sadlen.

Sent på eftermiddagen så han langt ude nogle små, mørke prikker. Var det kureren og hans eskorte? Det kunne godt passe både med hensyn til tiden og retningen de red i. Han sporede sin hest, og til sin glæde mærkede han, at den endnu kunne tvinges hurtigere frem. Nu gjaldt det kun timer, måske kortere tid endnu. Inden solnedgang måtte han have indhentet dem, og havde han først fået den ulykkelige dødsdom standset, så havde

han jo nået sit mål og kunne hvile ud om natten, for søvn måtte han snart have. Hans hoved var så tungt, så tungt, og hans krop og lemmer så underligt følelsesløse. Kun hans seje viljekraft holdt ham endnu i sadlen.

Hesten begyndte at sagtne farten lidt, men han tvang den skånselsløst frem. Nu var han de foranværende ryttere så nær, at han tydeligt kunne se, at det ikke kunne være andre end mændene fra fortet. Endnu kun et lille stykke frem, så kunne han råbe dem op. Han begyndte allerede at famle efter præsidentens skrivelse, som han bar ved sit bryst, mens han af sine lungers fulde kraft skreg sit tordnende "Holdt".

Hans hest blev forskrækket over det høje råb, som så pludseligt afbrød den dybe stilhed, den sprang til side, snublede og styrtede forover.

Penn Duggan blev slynget over hovedet på den, lå et lille øjeblik fortumlet af det voldsomme stød, men kom dog snart igen på benene. I ét spring var han hos sin styrtede hest, men til sin forfærdelse så han den ligge fuldstændig ubevægelig hen. Et eneste blik var nok til at overbevise ham om, at den havde knækket nakken.

Han snurrede omkring – dér red de andre med den fortvivlede dødsdom. Alt var tabt, det hele havde været forgæves. Længere og længere fjernede de sig, og her stod han alene på den øde prærie ved siden af sin døde hest.

Da var det, at alt standsede brat for Penn Duggan, forståelsen glippede fuldstændig, og hele hans tankeverden sank sammen i håbløs ruin. Ude af sig selv gav han sig til at løbe efter rytterne – skrigende og råbende, for dog snart efter at vende tilbage til den styrtede hest, i hvis tøjler han rev og sled,

indtil han udmattet sank om, og søvnen tog ham i sin barmhjertige favn.

På Fort Benton havde man nu allerede i flere uger ventet på den endelige afgørelse angående den besværlige fange, som fortets kommandant – major Rogers – dag for dag så sig mere og mere irriteret på. Det var derfor med en vis spænding, at major Rogers skyndte sig ud til fortets indgang, da der en sen eftermiddag blev meldt ham, at en lille trop soldater fra sydvest nærmede sig fortet.

"Bud og post fra Fort Wallace," meldte føreren for troppen.

"Også om vor fange?"

"Ja."

"Kender De afgørelsen?"

"Skydes," lød svaret koldt og kort.

Et tilfreds smil spillede om majorens læber, da han tog mod posttasken og skyndte sig ind i kontoret, hvor han til sin glæde også fandt en lang anerkendende skrivelse for det gunstige resultat, han i så kort tid havde nået med den stædige og halsstarrige rødhud.

"Fangen er dømt til døden. Henrettelsen skal foregå ved skydning på sædvanlig måde og så snart som muligt efter dødsdommens modtagelse," stod der blandt andet.

"Et reb om halsen kunne vel også have gjort det," mumlede major Rogers, "nå, det er nu lige meget. Så snart som muligt – ja, solen skal ikke komme højt på sin bane, før det er besørget."

Tolken blev tilkaldt, og sammen med ham gik majoren til fangens trange celle, hvor Hokota sad lænket om begge ben. Dødsdommen blev læst op, men ikke en eneste forandret mine

røbede ham, ikke et eneste blink i øjet gav hans hemmelige tanker til pris.

"Og denne gang kan du være evig forvisset om, at det er alvor, din røde slyngel," var majorens afskedsord til den dødsdømte.

Ved solopgang næste morgen var alt parat. Ved lodtrækning var der udtaget en lille trop soldater, som med skarpladte geværer stod parat i kort afstand fra det træ, hvortil fangen skulle bindes. Major Rogers inspicerede dem og gav derefter ordre til at hente den dødsdømte.

Det lange fængselsophold i den snævre, mørke celle havde vel taget hårdt på Hokota, men hans holdning var lige rank, sit hoved bar han endnu knejsende stolt, og hans øjne udtrykte den samme tavse, kolde foragt, hvormed han altid havde mødt sine fjender.

Hokota blev bundet til træet, og major Rogers var på vej hen bag soldaterne for at give sin korte kommando: "Fyr!"

"Der kommer en rytter, major, som død og djævel herind imod," råbte pludselig en af soldaterne, som stod nærmest ved den åbne indgang til fortet.

"Bliv inde på plads," skreg majoren, da de andre soldater nu også begyndte at kikke efter den kommende, "hvad kommer han os ved nu."

"Han må have bud hertil – se, han svinger med et stykke papir eller lignende," fortsatte soldaten.

"Bliv inde i geleddet," skreg majoren rasende, men i samme øjeblik opfattede de tydeligt om end svagt råbet: "Holdt, holdt – benådning."

"Hvad djævelen skal det betyde," mumlede major Rogers og trak sin revolver.

Et øjeblik efter kom rytteren som en stormvind farende på sin lille, indianske pony. Ved porten standsede han den med et voldsomt ryk og var i samme nu af hesten.

"Åh, gudskelov – så kom – jeg dog – alligevel – i rette tid," sagde han stakåndet, "her er – præsidentens egenhændige –" men længere kom han ikke. Han havde vendt sig om mod major Rogers, og i samme øjeblik genkendte Penn Duggan sin fordums regimentskammerat.

"Rogers – De – her," stammede han.

Major Rogers havde ligeledes ved første øjekast genkendt sin gamle rival, og synet af ham jog ham blodet brændende varmt i kinderne. Det var jo hans skyld, at miss Margaret havde vist ham fra sig, det var hans skyld, at han nu tumlede om her i livet uden nogensinde at kunne finde ro i sindet for sin krænkede stolthed. Skulle han nu igen krydse hans planer, skulle han nu i sidste øjeblik redde den uforskammede slyngel af en rødhud fra sin velfortjente straf. Hvorfor kom han her, for fangen skulle da vel aldrig være Penn Duggans røde plejebror, som han så ofte havde hørt tale om i Washington – jo, det måtte det være. I samme nu, som Rogers blev klar over det, tog tanken om hævn fuldstændig magten over ham, og før nogen kunne hindre ham i hans fortvivlede handling, snurrede han om, rettede sin revolver mod den bundne fange og skød.

Uden en lyd sank Hokota sammen.

Et eneste lille øjeblik stod Penn Duggan målløs af forfærdelse over det skete, men så sprang han frem, og med et voldsomt næveslag slog han major Rogers til jorden. Ude af sig selv af raseri greb han sin flettede læderpisk og lod slag på slag hagle ned over forbryderen.

Rogers værgede forgæves for sig og skreg højt, men så længe han skreg, blev Penn Duggan ved at slå, og han holdt først op, da hans offer lå blodig og bevidstløs for fødderne af ham.

"Bær så den slyngel ind," råbte han til soldaterne, som stod fuldstændig forstenede af forfærdelse, og selv var han i ét spring henne hos Hokota.

En hastig undersøgelse fortalte ham, at skuddet ikke havde været dødbringende. Hurtigt fik han hans bånd skåret over, løftede ham forsigtigt op på hesten, sprang selv op, og uden at nogen af fortets besætning lagde ham den ringeste hindring i vejen, red han bort.

I udkanten af en smal skovbræmme, der strakte sig langs en lille bæk, sad Penn Duggan på vagt ved siden af sin hårdtsårede plejebror. Han havde vasket hans sår, fundet lægende urter og forbundet det med al mulig omhu, men endnu lå den sårede bevidstløs hen.

Penn Duggans hjerne var et kaos af forvirrede tanker. Major Rogers skændige gerning forekom ham så håbløs ufattelig. Men havde ikke hans egen races fremfærd mod den røde race altid været, og var den endnu ikke ufattelig? Var det kulturens og civilisationens sejrsgang at udrydde et folk fuldstændigt ved at berøve det enhver mulighed for at eksistere, og enhver kunne jo se, at indianeren og hans prærie måtte gå til grunde sammen. Nej, hele den hvide races fremfærd mod præriens oprindelige beboere var et ufatteligt dyb af skændig uret og uretfærdighed.

Penn Duggans tanker gik tilbage til barneårenes lykkelige egne. Han så foran sig den store lejr med de mange telte og midt iblandt dem plejefaderens – "Syngende Pil"s – høje, hvide

telt, der knejsede stolt over alle de andre. Dér havde han og Hokota levet de gladeste dage som uadskillelige brødre, begge lige gennemtrængt af vild frihedskærlighed, begge altid parat til at bekæmpe dem, der ville møde dem med tvang og hæmmende bånd, og begge to havde de drømt de samme ærgerrige drømme om engang at blive store jægere og berømte krigere, mens deres tanker i ærbødig og ærefrygtfuld forventning havde kredset om den dag, da de med hæder kunne fæste ørnefjeren i deres perlesmykkede hår.

"Ja, Hokota," mumlede Penn Duggan sagte, "du nåede det, du blev krigeren – frihedshelten – præriens uforsonlige søn."

Kun én tanke ængstede endnu Penn Duggan – den, om hans plejebror endnu ville kendes ved ham, hvis ansigt var blegt. Dog – hvorfor alligevel ængste sig for den tanke. Var det da ikke et vidunderligt spil af skæbnen, at det netop skulle være en lille flok siouxer af hans egen gamle stamme og under førerskab af selve hans gamle ven, "Mange Fodspor", som i sidste øjeblik havde fundet ham, da han sanseløs af træthed og sindsbevægelse var sunket om ved siden af sin styrtede hest – ene og forladt på den vidtstrakte, øde prærie.

Den svage lyd af fjern hestetrampen nåede Penn Duggans øre, og han rejste sig forsigtigt og gik hen til skovbræmmens udkant – jo, dér kom de. Så havde de alligevel kunnet finde ham.

Penn Duggan gik dem i møde.

""Smilende øje"," sagde "Mange Fodspor", "du har fundet "Syngende Pil"s søn. Jeg kendte igen min hests spor og fulgte det herhen og mit hjerte blev glad, da mine øjne læste, at den bar dobbelt byrde."

"Ja, ven," svarede Penn Duggan. "Hokota er her. Han er såret, men vil sikkert komme over det. Han sover. Bind jeres heste og vær I, som var hans fars venner og udvalgte krigere, ved hans side, når han vågner op."

I lang tid sad de alle tavse omkring Hokota. Penn Duggan lod sit blik glide fra den ene til den anden af de nu gamle krigere, de som hørte til den selv samme stamme, hvor han havde levet sine lykkelige drengeår. Han kendte dem alle og vidste, at de engang havde været store jægere og berømte krigere. Nu havde årene mærket dem, og hvem skulle nu sørge for dem på deres gamle dage? De hvide mænd havde jo splittet og oprevet den gamle, stolte stamme, og de unge mænd, som tro mod indianernes skik og brug skulle sørge for de ældre, var enten faldet i kampen for livet og friheden eller ødelagt af blegansigternes laster. Var det nu ikke i det mindste hans pligt at blive hos dem og ved at sørge for dem prøve på at gøre lidt af uretten god igen.

Der var så meget, som talte både for og imod, og Penn Duggan var dybt inde i overvejelserne, da Hokota pludselig slog sine øjne op. Med dybeste forundring så han sig omkring, da hans blik mødte gamle, kendte venner fra hans eget folk. Så så han hen på Penn Duggan. Et øjeblik tændtes vildskabens ulmende glød i hans sorte øjne – dér sad jo dødsfjenden, blegansigtet i den forhadte dragt, men pludselig sluktes atter gløden, og der kom et skær af mildhed i hans ellers så hårde og kolde øjne.

Han havde genkendt sin plejebror.

Siden de to brødre sidst havde set hinanden, havde næppe et eneste smil tegnet sig om Hokotas mund, men nu strakte han

med et broderkærligt smil sin hånd ud, og omend hans stemme var svag, hørte Penn Duggan dog tydeligt ordene:

""Smilende Øje" – så kom du dog alligevel tilbage."

Penn Duggan greb sin plejebrors hånd med et fast tag og slap den ikke. En dyb og ægtefølt glæde jog ham blodet brændende varmt i kinderne, og fra selv samme øjeblik svandt hver tvivlende overvejelse, fra nu af vidste han bestemt, at til det sidste åndedrag var hans plads ved plejebroderens side.

Om "Hokota" og "Præriens søn"

Forfatter: Torry Gredsted (1885-1945).
Org.udgave: . *Hocoota. En Fortælling*, Steen Hasselbalchs Forlag, København 1921, og *Præriens Søn*, Steen Hasselbalchs Forlag, København 1922.
(Alle senere udgaver af "Hocoota" benytter stavemåden "Hokota".)
Redigeret af: Kim N. Jensen.

ISBN 978-87-7628-217-2
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-468-9 (Ølstykke 2016).

© 2025 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1:

Bjørneklanen: Hos indianerne var de forskellige stammer inddelt i underafdelinger, som oftest blev de opkaldt efter dyr eller fugle. Ethvert medlem af en sådan "klan" førte hos sig dens "totem" – billedet af det dyr, som klanen var opkaldt efter – malet eller indridset på sin kappe, sit skjold eller på selve legemet. *Forf. anm.*

Note 2:

Stenen til deres piber: Pibestenbruddet med den mærkelige, røde stenart lå i det nuværende Minnesota. *Forf. anm.*

Note 3:

Sidste år: Dvs. 1859. *Forf. anm.*

Note 4:

Krigen: Den amerikanske borgerkrig 1861-65. *Forf. anm.*

Note 5:

Fod: 1 (dansk) fod er ca. 30 cm. En hurtig (men selvfølgelig lidt upræcis) omregningsmetode til meter er at dele med 3. *Red.anm.*